

הרלן קובן

מירוץ מטורף

ידיעות אחרונות • ספרי חמד

הרלן קובן

מירוץ מטורף

מאנגלית: ירון פריד

ידיעות אחרונות • ספרי חמד

Harlan Coben
Fade Away

הרלן קובן
מירוץ מטורף

עריכה: ענת לויט

הוצאה לאור מיסודן של ידיעות אחרונות וספרי חמד
ת"ד 53494, תל־אביב 61534

Miskal – Yedioth Ahronoth Books and Chemed Books
P.O.B 53494, Tel-Aviv 61534, Israel
E-mail: info@ybook.co.il

סדר ועימוד: אילנה לאסרי
לוחות: ש. חלפי

דאנאקוד 362-3657
מסת"ב 978-965-482-663-8

Printed in Israel 2010 נדפס בישראל

מירוץ מטורף

1

"תתנהג יפה."

"אני?" אמר מיירון. "אני תמיד ילד טוב."

קלווין ג'ונסון, המנכ"ל החדש של קבוצת ניו ג'רזי דראגונס, הוביל את מיירון בוליטר במסדרון החשוך של אצטדיון מדולנדס. קולות הנקישה שהשמיעו נעלי הערב שלהם הדהדו בין דוכני המזון המהיר, הגלידה והכעכים ובין דוכני המזכרות. מהקירות נדף ריח נקניקיות שנמכרות באירועי ספורט – אותו ניחוח צמיגי, כימי ועם זאת נוסטלגי. הדממה ששררה במקום השתלטה עליהם; אין דבר חלול וחסר חיים יותר מאשר אצטדיון ספורט ריק.

קלווין ג'ונסון נעצר לפני דלת המוליכה אל תא מפואר. "זה עלול להיראות לך קצת מוזר," אמר. "פשוט תזרום, בסדר?"

"בסדר."

קלווין שלח את ידו אל הידית ונשם נשימה עמוקה. "קליפ ארנסטיין, הבעלים של הקבוצה, מחכה לנו בפנים, מעבר לדלת."

"ולמרבה התדהמה אני לא משקשק," אמר מיירון.

קלווין ג'ונסון נענע בראשו. "רק אל תתנהג כמו אידיוט."

מיירון הצביע על חזהו. "ענבתי עניבה והכול."

קלווין ג'ונסון פתח את הדלת. תא המכובדים פנה אל מרכז המגרש. כמה פועלים התקינו את רצפת הכדורסל על זירת ההוקי קרח. קבוצת הדווילס שיחקה כאן בלילה שעבר. הערב תורם של הדראגונס. התא היה

נוח ונעים. עשרים וארבעה מושבים מרופדים. שני מסכי טלוויזיה. מימין היה דלפק עץ למזון – בדרך כלל עוף מטוגן, נקניקיות, לביבות תפוחי אדמה, כריכי נקניק ופלפל ומטעמים מהסוג הזה. משמאל היתה עגלת ברזל עם בר משקאות מצויד היטב ומקרר קטן. היו שם גם שירותים פרטיים צמודים – כדי שבכירי התאגיד לא יידרשו חלילה להטיל את מימיהם בחברת פשוטי העם, האספסוף.

קליפ ארנסטיין קם על רגליו ונפנה אליהם. הוא לבש חליפה בצבע כחול כהה וענב עניבה אדומה. הוא היה קירח, עם שרידי שיער אפורים מעל שתי האוזניים. הוא היה מוצק ובעל חזה רחב גם בגיל שבעים ומשהו. ידיו הגדולות היו מכוסות בכתמים חומים ובוורידים כחולים ועבים כמו צינורות השקיה. קליפ נעץ במיירון מבט חודר, ובחן אותו לרגע מכף רגל ועד ראש.

"העניבה לטעמך?" שאל מיירון.

קלווין ג'ונסון ירה לעברו מבט אזהרה חריף.

הזקן לא עשה שום צעד לקראתם ונשאר נטוע במקומו ללא תנועה.

"בן כמה אתה עכשיו, מיירון?"

שאלת פתיחה מעניינת. "שלושים ושתיים."

"אתה משחק כדורסל?"

"קצת," אמר מיירון.

"אתה בכושר טוב?"

"להראות לך את השרירים שלי?"

"לא, אין צורך."

איש לא הציע למיירון לשבת ואף אחד לא התיישב. אמנם המושבים היחידים בתא הם לצורכי צפייה במשחקים, ובכל זאת מיירון הרגיש מוזר לעמוד בפגישת עסקים מהסוג שבו נהוג לשבת. העמידה נעשתה פתאום קשה. מיירון הרגיש עקצוצי עצבנות בכל הגוף. הוא לא ידע מה לעשות עם הידיים. הוא הוציא עט ואחז בו, אבל זה לא נראה נכון. מתאים יותר למועמד רפובליקני לנשיאות. הוא תחב את ידיו בכיסיו ונעמד בזווית משונה, כמו דוגמן קטלוגים של בגדי יומיום.

"מיירון, יש לנו הצעה מעניינת בשבילך," אמר קליפ ארנסטיין.

"הצעה?" הפגין מיירון את שיטות החקירה הנוקבות שלו.

"כן. אני זה שהחתים אותך, אתה יודע."

"אני יודע."

"לפני עשר או אחת־עשרה שנים. כשהייתי בקבוצת הסלטיקס."

"אני יודע."

"החתמה מיידית."

"אני יודע את כל זה, מר ארנסטיין."

"כולם ניבאו לך עתיד מזהיר, מיירון. היית חכם. היה לך מגע שלא ייאמן. היית מפוצץ בכישרון."

"הייתי יכול לעשות את זה," אמר מיירון בקול מעוות.

ארנסטיין הזעיף פנים. זה היה מבטו הנודע לשמצה, שעוצב ושוכלל במשך יותר מחמישים שנה בעולם הכדורסל המקצועי. המבט הזועף הגיש את הופעת הבכורה שלו כשקליפ שיחק בשורות קבוצת רוצ'סטר רוייאלס (שנכחדה בינתיים) בשנות הארבעים. הוא התפרסם עוד יותר כשקליפ כמאמן הוביל את הבוסטון סלטיקס לשרשרת של אליפויות. והוא היה לאגדה של ממש אחרי שקליפ רמס את מתחריו וביצע את כל הרכישות וההחלפות הבולטות כנשיא הקבוצה. לפני שלוש שנים עברה לידיו מרבית השליטה בקבוצת הניו ג'רזי דראגונס, והמבט הזועף עבר להתגורר באיסט רת'רפורד, מיד בשולי יציאה 16 של הכביש המהיר של ניו ג'רזי.

"מדהים, נכון? החיקוי של מרלון ברנדו כל כך מוצלח, שזה כאילו הוא ממש נמצא בחדר."

פניו של קליפ ארנסטיין התרככו לפתע. הוא הנהן בראשו באטיות והביט במיירון בעיני האיילה שלו, עיני דמות האב.

"אתה מתבדח כדי להסתיר את הכאב," אמר בטון כבד. "אני מבין ללבך."

וואו, יורשו של פרויד.

"איך אוכל לעזור לך, מר ארנסטיין?"

"לא שיחקת אפילו משחק אחד בתור כדורסלן מקצוען, נכון, מיירון?"

"אתה יודע טוב מאוד שלא."

קליפ הנהן. "המשחק הראשון לפני תחילת העונה. הרבע השלישי. קלעת שמונה־עשרה נקודות במשחק הזה. לא רע בשביל שחקן מתחיל במשחק הראשון שלו. ואז הגורל התערב בסיפור."

הגורל התערב בסיפור בדמותו של ברט ווסון הגדול מקבוצת הוושינגטון בולטס. היתה התנגשות, כאב צורב ואחריהם חור שחור, שום כלום.

"מקרה נורא," אמר קליפ.

"אהה."

"תמיד הרגשתי רע בגלל מה שקרה לך. איזה בזבוז."

מיירון העיף מבט לעבר קלווין ג'ונסון. קלווין הסב ממנו את מבטו, שילב את זרועותיו, ופניו השחורות החלקות נראו שלוות כאגם צלול.

"אהה," חזר מיירון על פניני החוכמה שלו.

"וזאת הסיבה שאני מעוניין לתת לך הזדמנות שנייה."

מיירון היה בטוח שלא שמע טוב. "סליחה?"

"יש לנו תקן פנוי בקבוצה. אני רוצה להחתים אותך."

מיירון המתין. הוא הביט בקליפ. אחר כך הביט בקלווין ג'ונסון. שניהם לא צחקו. "איפה היא?"

"מי?"

"המצלמה הנסתרת. אתם מצלמים אותי ל'פספוסים' או משהו כזה, נכון? אני מת על התוכניות האלה."

"זאת לא בדיחה, מיירון."

"ברור שזאת בדיחה, מר ארנסטיין. אני לא משחק כדורסל מקצועי כבר עשר שנים. ריסקתי את הברך, זוכר?"

"זוכר מצוין. אבל כמו שאמרת, זה היה לפני עשר שנים. אני יודע שעברת טיפולי שיקום ושחזור בברך."

"ואתה גם יודע שניסיתי לחזור לשחק. לפני שבע שנים. הברך לא החזיקה מעמד ולא עמדה בלחץ."

"זה היה מוקדם מדי," אמר קליפ. "הרגע אמרת לי שאתה משחק שוב."

"אמרתי 'קצת' והתכוונתי למשחקים שכונתיים בסופי שבוע. זה טיפה שונה מהאן.בי.איי."

קליפ הדף את הוויכוח בתנועת ביטול. "אתה בכושר טוב. אפילו הצעת להראות לי את השרירים שלך."

עיניו של מיירון הצטמצמו ושוטטו במהירות בין קליפ וקלווין, עד שנעצרו שוב בקליפ. הן שמרו על הבעה ניטרלית.

"למה יש לי הרגשה," שאל מיירון, "שאני מפספס פה משהו?"

לבסוף חייך קליפ. הוא שלח מבט לאחור, לעבר קלווין ג'ונסון. ג'ונסון החזיר חיוך מאולץ.

"אולי כדאי שאהיה פחות –" קליפ נעצר וחיפש את המילה הנכונה – "פחות עמום."

"זה יכול לעזור."

"אני רוצה אותך בקבוצה. לא ממש אכפת לי אם תשחק או לא."

מיירון חיכה שוב. כשאיש לא הרחיב בנושא, העיר באכזבה, "זה עדיין קצת עמום."

קליפ שחרר נשימה ארוכה. הוא ניגש אל הבר, פתח את המקרר הקטן, מהסוג שמוצאים בחדרי מלון, והוציא שקית שוקו קר. שוקו קר. הממ. קליפ עשה שיעורי בית והתכונן לפגישה. "אתה עדיין שותה את הבוץ הזה?"

"כן," אישר מיירון.

הוא זרק את השקית אל מיירון ומזג משקה אלכוהולי לשתי כוסות. כוס אחת הושיט לקלווין ג'ונסון. הוא הצביע על המושבים שליד חלון הזכוכית. בדיוק באמצע המגרש. יפה מאוד. הרבה מקום לרגליים. אפילו קלווין, שגובהו יותר ממטר תשעים, הצליח למתוח מעט את רגליו. שלושת הגברים ישבו זה ליד זה עם הפנים לאותו כיוון, עוד דבר שאינו מקובל בפגישות עסקים והוסיף להרגשה המוזרה. בפגישות עסקים אמורים לשבת זה מול זה, בדרך כלל משני צדי השולחן. אבל במקום זאת הם ישבו כתף אל כתף וצפו בפועלים המבריגים את רצפת הפרקט לקראת המשחק.

"לחיים," אמר קליפ.

הוא לגם מהוויסקי שלו. קלווין ג׳ונסון אחז בכוס שלו ולא שתה ממנה.

מיירון ציית להוראות שעל שקית השוקו וניער אותה היטב.

"אם אני לא טועה," המשיך קליפ, "אתה עורך דין עכשיו."

"אני חבר בלשכת עורכי הדין," אמר מיירון. "אני לא פעיל בתחום."

"אתה סוכן ספורטאים."

"כן."

"אני לא סומך על סוכנים," אמר קליפ.

"גם אני לא."

"רובם עלוקות מוצצות דם."

"אנחנו מעדיפים את המונח 'ישויות טפיליות'," אמר מיירון. "זה יותר תקין פוליטית."

קליפ ארנסטיין רכן קדימה ועיניו התבייתו על מיירון. "איך אני יכול לדעת שאפשר לסמוך עליך?"

מיירון הצביע על עצמו. "הפנים שלי," אמר. "כתוב עליהן שאני שיא האמינות."

קליפ לא חייך. הוא רכן קרוב יותר אל מיירון. "מה שאני הולך לספר לך חייב להישאר בינינו. זה סודי וחשאי."

"בסדר."

"אתה נותן לי את מילתך שזה לא ייצא מהחדר הזה?"

"כן."

קליפ היסס, הציץ בקלווין ג׳ונסון ונע בכיסאו. "אתה מכיר כמובן את גרג דאונינג."

כמובן. מיירון גדל עם גרג דאונינג. מהרגע שהתחרו בפעם הראשונה כתלמידי כיתה ו׳ בליגה המקומית שפעלה במרחק של פחות משלושים קילומטרים מהמקום שבו יושב כעת מיירון, הם היו יריבים מיידיים. כשהגיעו לתיכון, משפחתו של גרג עברה לעיירה השכנה, אסקס פלס, מפני שאביו של גרג לא רצה שבנו יחלוק את תהילת הכדורסל עם מיירון. היריבות האישית תפסה תאוצה בעקבות המעבר. מיירון וגרג

שיחקו זה מול זה שמונה פעמים במהלך שנות התיכון, וכל אחד מהם זכה בארבעה משחקים. מיטב קבוצות המכללות נלחמו על שירותיהם, ולבסוף שניהם גויסו לשתי קבוצות עם יריבות מתועדת משלהן – מיירון לדיוק וגרג לצפון קרוליינה.

היריבות האישית החריפה ונסקה.

בזמן שניהלו קריירות כדורסל כשחקני מכללות, הם הופיעו פעמיים על שער המגזין **ספורטס אילוסטרייטד**. שניהם זכו באליפויות אזוריות, אבל מיירון זכה גם באליפות הארצית. מתוך שנים־עשר משחקים של דיוק נגד צפון קרוליינה, הקבוצה של מיירון זכתה שמונה פעמים. שניהם שיחקו בתפקיד המגן, שניהם הצטיינו ושניהם נחטפו לאן.בי.איי.

ואז היריבות האישית התרסקה בקול תרועה.

הקריירה של מיירון התחסלה ברגע שהתנגש בברט ווסון הגדול. גרג דאונינג התחמק מידו האכזרית של הגורל והפך לאחד השחקנים המובילים באן.בי.איי. במהלך עשר שנות קריירה בניו ג׳רזי דראגונס, צורף לנבחרת הכוכבים שמונה פעמים. הוא נבחר לקלע המצטיין של הליגה ארבע פעמים. הוא הופיע שלוש פעמים נוספות על שער ה**ספורטס אילוסטרייטד** וזכה באליפות האן.בי.איי.

״אני מכיר אותו,״ אמר מיירון.

״אתם מדברים הרבה?״ שאל קליף ארנסטיין.

״לא.״

״מתי דיברת איתו בפעם האחרונה?״

״אני לא זוכר.״

״בימים האחרונים?״

״אני חושב שלא דיברנו כבר עשר שנים,״ אמר מיירון.

״אה,״ אמר קליף. הוא לגם עוד לגימה. קלווין עדיין לא נגע במשקה שלו. ״טוב, אני בטוח ששמעת על הפציעה שלו.״

״משהו עם הקרסול שלו,״ אמר מיירון. ״לא ברור מה המצב. הוא נמצא בבידוד, מנסה לעבוד על זה.״

קליף הנהן לאישור. ״זה הסיפור שמכרנו לכלי התקשורת. זאת לא בדיוק האמת.״

"אה?"

"גרג לא נפצע," אמר קליפ. "הוא נעדר."

"נעדר?" שוב שיטות החקירה המופלאות של מיירון בוליטר.

"כן." קליפ לגם לגימה נוספת מהמשקה שלו. גם מיירון, מעשה לא פשוט כשמדובר בשקית שוקו.

"כמה זמן הוא נעדר?" שאל מיירון.

"חמישה ימים."

מיירון הביט בקלווין. קלווין נשאר שליו למראה, אבל יש לו פנים כאלה. בימיו ככדורסלן הוא כונה "הקרחון" מפני שמעולם לא הראה רגש. הוא הצדיק את הכינוי גם ברגע זה.

מיירון ניסה שוב. "כשאתה אומר שגרג נעדר –"

"נעלם," התיז קליפ. "התאייד. בלעה אותו האדמה. בלי להשאיר עקבות. קרא לזה איך שתרצה."

"התקשרתם למשטרה?"

"לא."

"למה לא?"

קליפ שוב נופף בידו לתנועת ביטול. "אתה מכיר את גרג. הוא לא בחור שגרתי."

לשון ההמעטה של המילניום.

"הוא לעולם לא עושה את הצפוי מראש," אמר קליפ. "הוא שונא את הפרסום. הוא מעדיף להיות לבד. הוא כבר נעלם בעבר, אבל אף פעם לא באמצע העונה."

"כלומר?"

"כלומר, יש סיכוי טוב שזה אחד התרגילים הרגילים שלו. אחד מהתקפי המוזרות שלו," המשיך קליפ. "גרג קולע לסל כמו אליל, אבל בוא נודה באמת ונכיר בעובדות: הבחור מטורלל. אתה יודע מה דאונינג עושה אחרי משחקים?"

מיירון הניד בראשו לשלילה.

"הוא עושה משמרות בתור נהג מונית. מה שאתה שומע. לוקח מונית צהובה בניו יורק ונוהג בה. הוא אומר שככה הוא שומר על קשר קרוב

עם האנשים הפשוטים. גרג לא מוכן להשתתף באירועים שיווקיים. הוא לא מחלק חתימות ולא מתראיין. הוא נמנע אפילו מפעילויות צדקה פומביות. הוא מתלבש כמו דמות בקומדיית טלוויזיה משנות השבעים. לבן אדם חסרים כמה ברגים טובים במוח."

"וזה בדיוק מה שמעצים את הפופולריות שלו אצל המעריצים," אמר מיירון. "זה בדיוק מה שמוכר כרטיסים."

"אני מסכים," אמר קליפ, "אבל זה רק מדגיש את הנקודה שלי. אם נתקשר למשטרה זה יפגע גם בגרג וגם בקבוצה. אתה יכול לדמיין לעצמך את הקרקס התקשורתי שישתולל פה אם הסיפור ידלוף?"

"זה יהיה רע מאוד," הודה מיירון.

"בדיוק. ונניח שגרג סתם מבלה באיזה ריביירה או באיזה חור נידח שהוא בורח אליו בשביל לדוג או משהו? הוא יעשה לנו את המוות. אבל מצד שני, נניח שהוא מתכנן משהו."

"מתכנן משהו?" הקשה מיירון.

"לעזאזל, מאיפה לי לדעת. אני רק מעלה אפשרויות. אבל לא מתאים לי סקנדל. לא עכשיו. לא בדרך לאליפות, אתה מבין אותי?"

לא ממש, אבל מיירון החליט להניח לו לפי שעה. "מי עוד יודע על זה?"

"רק שלושתנו."

פועלי השטח גלגלו פנימה את הסלים. שני סלים רזרביים אוחסנו שם למקרה שאחד השחקנים יקרע את הסל בלהט המשחק, או ישבור את העמוד או כל אסון אחר. אחר כך התחילו לסדר כיסאות נוספים. כמו ברוב האצטדיונים, גם במדולנדס מקצים למשחקי כדורסל יותר מקומות ישיבה מאשר למשחקי הוקי – ובמקרה הזה כאלף יותר. מיירון לגם לגימה נוספת מהשוקו שלו וגִלגל את המשקה על לשונו. הוא חיכה עד שהשוקו יחליק לגמרי במורד גרונו, ורק אז שאל את השאלה המתבקשת. "אז איך אני נכנס לתמונה?"

קליפ היסס. נשימתו היתה עמוקה וכמעט מאומצת. "אני יודע משהו על השנים שלך באף.בי.איי," אמר לבסוף. "לא בפרטי פרטים, כמובן.

אפילו לא פרטים כלליים, למען האמת, אבל אני יודע מספיק כדי להבין שיש לך רקע בדברים כאלה. אנחנו רוצים שתמצא את גרג. בשקט.״

מיירון לא אמר מילה. מתברר שהעבודה ה״חשאית״ שלו בשירות האף.בי.איי היתה הסוד הכי פחות שמור ביבשת האמריקנית. קליפ לגם מהמשקה שלו. הוא התבונן בכוס המלאה של קלווין, ואחר כך בקלווין עצמו. קלווין נכנע והואיל לטעום מהמשקה. קליפ חזר להתמקד במיירון.

״גרג גרוש עכשיו,״ המשיך. ״בעיקרון הוא זאב בודד. כל החברים שלו – המכרים שלו – הם שחקנים מהקבוצה. הם קבוצת התמיכה שלו, אם תרצה. המשפחה שלו. אם מישהו יודע איפה הוא – אם מישהו עוזר לו להסתתר – זה בטח מישהו מהדראגונס. אני אהיה גלוי איתך. החבר׳ה האלה הם קוץ בתחת. מתנהגים כמו פרימדונות מפונקות ומאמינים שהמטרה שלנו בחיים היא לשרת אותם. אבל לכולם יש דבר אחד במשותף: הם רואים בהנהלה את האויב. אנחנו נגד כל העולם וכל הזיבולי שכל האלה. הם לא יגידו לנו את האמת. הם לא יגידו לעיתונאים את האמת. ואם תפנה אליהם בתור איזה ׳ישות טפילית׳, הם לא ידברו גם איתך. אתה צריך להיות שחקן בקבוצה. זאת הדרך היחידה להכניס אותך פנימה.״

״אז אתה רוצה שאני אצטרף לקבוצה כדי שאוכל למצוא את גרג.״

מיירון שמע בקולו את הדי לבו. זה לא היה בכוונה, אבל הוא הבין שגם קלווין וקליפ שמעו. פניו הסמיקו ממבוכה.

קליפ הניח יד על כתפו. ״התכוונתי למה שאמרתי, מיירון. היה יכול להיות לך עתיד מזהיר בכדורסל. יכולת להיות גדול. אחד הגדולים בכל הזמנים.״

מיירון מצץ את שארית השוקו מהשקית. ״אני מצטער, מר ארנסטיין. אני לא אוכל לעזור לך.״

המבט הזועף חזר. ״מה?״

״יש לי חיים. אני סוכן ספורטאים. יש לי לקוחות שאני צריך לשרת. אני לא יכול לעזוב הכול באמצע ולהתמסר רק לזה.״

״נשלם לך את תעריף המינימום של שחקן קבוע. זה מאתיים אלף

דולר פחות מס. נשארו רק שבועיים לאליפות. אתה תישאר בקבוצה עד אז בלי קשר לתוצאות החיפוש שלך.״

״לא. זמני עבר ככדורסלן. ואני לא בלש פרטי.״

״אבל אנחנו חייבים למצוא אותו. אולי נשקפת סכנה לחייו.״

״מצטער. התשובה היא לא.״

קליפ חייך. ״אולי אני אמתיק לך את הגלולה.״

״לא.״

״חמישים אלף דולר בונוס, מענק חתימה.״

״מצטער.״

״גרג עשוי לצוץ מחר באופן פתאומי, אבל הכסף יישאר אצלך בכל מקרה. בתוספת אחוזים מרווחי האליפות.״

״לא.״

קליפ התיישר בכיסאו. הוא בהה במשקה שלו, טבל את אצבעו ובחש. קולו היה אדיש. ״אמרת שאתה סוכן, נכון?״

״כן.״

״אני מיודד מאוד עם ההורים של שלושה שחקני רכש חדשים. ידעת את זה?״

״לא.״

״נניח,״ אמר קליפ באטיות. ״נניח שאני אתחייב לך שאחד מהשלושה ימנה אותך לסוכן שלו?״

מיירון נדרך. שחקן רכש חדש. הוא ניסה לשמור על הבעה רגועה – לחקות את ״הקרחון״ – אבל לבו הלם בעוצמה. ״איך תוכל לעשות את זה?״

״זה לא עניינך.״

״זה לא נשמע לי תקין.״

קליפ נחר בבוז. ״מיירון, אל תשחק לי עכשיו את הצדיק התמים. אם תעשה לי את הטובה הזאת, המשרד שלך יזכה בלקוח חשוב. סגור ומובטח. באחריות. ולא משנה איך תצליח בעניין גרג.״

מ״ב ייצוג ספורטאים. החברה של מיירון. מיירון בוליטר, ולכן המ״ב. מייצג ספורטאים, ומכאן ה-ייצוג ספורטאים. תחשבו על זה: מ״ב ייצוג

ספורטאים. מיירון המציא את השם הזה לגמרי לבד. אבל למרבה הפלא, משרדי פרסום מובילים עדיין לא נלחמו על שירותיו כקופירייטר בכיר.

"מאה אלף דולר מענק חתימה," אמר מיירון.

קליפ חייך. "למדת מהר, מיירון."

מיירון משך בכתפיו.

"שבעים וחמש," אמר קליפ. "ואתה תיקח את זה, אז אל תתחכם."

שני הגברים לחצו ידיים.

"יש לי עוד כמה שאלות על ההיעלמות," אמר מיירון.

קליפ קם מכיסאו ונעמד מעל מיירון. "קלווין יענה על כל השאלות שלך," אמר וסימן בראשו למנכ"ל הקבוצה. "אני צריך ללכת עכשיו."

"אז מתי אתה רוצה שאני אתחיל להתאמן?"

קליפ נראה מופתע. "להתאמן?"

"כן. מתי אתה רוצה שאני אתחיל?"

"יש לנו משחק הערב."

"הערב?"

"בוודאי," אמר קליפ.

"אתה רוצה שאני אופיע הערב?"

"אנחנו משחקים נגד הקבוצה הישנה שלנו, הסלטיקס. קלווין ידאג לך למדים עד תחילת המשחק. בשש בערב נקיים מסיבת עיתונאים ונודיע שהחתמנו אותך. אל תאחר."

קליפ התקדם לכיוון הדלת. "ותבוא עם העניבה הזאת. היא מוצאת חן בעיני."

"הערב?" שאל מיירון שוב, אבל קליפ כבר לא היה שם.

2

קלווין ג׳ונסון הרשה לעצמו לחייך חיוך סמלי קטן אחרי שקליפ יצא מהתא. ״הזהרתי אותך שיהיה מוזר.״

״מוזר מוזר,״ הסכים מיירון.

״סיימת את משקה השוקולד המזין שלך?״

מיירון הנהן לאישור.

״אז בוא איתי. בוא נכין אותך להופעת הבכורה הגדולה.״

קלווין ג׳ונסון הלך בגמישות זקופת גוו. הוא היה שחור, גובהו כמטר תשעים וחמישה, מבנה גופו רזה אך לא גרום, מדולדל או חסר פרופורציות. הוא לבש חליפה מחויטת להפליא בצבע זית. עניבה קשורה למופת. נעליים מצוחצחות לתפארת מדינת ניו ג׳רזי. שערו המקורזל החל להקליש, מה שהבליט את מצחו השמנוני. כשמיירון נרשם לאוניברסיטת דיוק היה קלווין בשנת לימודיו האחרונה באוניברסיטת צפון קרוליינה. לפי החישוב הזה הוא אמור להיות כבן שלושים וחמש, אם כי הוא נראה מבוגר יותר. קלווין נהנה מקריירה מכובדת של כדורסלן מקצועי, שהשתרעה על פני אחת־עשרה עונות. כשפרש לפני שלוש שנים, כולם ידעו שישתלב בתפקיד מנהלי בקבוצה. הוא התחיל כעוזר מאמן, התקדם לריכוז מחלקת השחקנים, וממש זה עתה מונה לתפקיד מנכ״ל וסגן נשיא הניו ג׳רזי דראגונס. אבל כל אלה היו רק תארים. את ההצגה ניהל קליפ ארנסטיין. מנכ״לים, סגני נשיאים, רכזי מחלקות, מאמנים ומנהלים, כולם היו כפופים למרותו וכנועים לרצונו.

"אני מקווה שאין לך בעיה עם זה," אמר קלווין.

"למה שתהיה לי בעיה?"

קלווין משך בכתפיו. "שיחקתי מולך פעם," אמר.

"נו, אז?"

"היית הבנזונה הכי תחרותי שראיתי בחיים שלי," אמר קלווין. "היית דורך לאנשים על הראש בשביל לזכות. ועכשיו אתה הולך להיות שחקן ספסל מושתן. איך תסתדר עם זה?"

"אני אתמודד," אמר מיירון.

"כן, בטח."

"התרככתי עם השנים."

קלווין הניד בראשו לשלילה. "לא נראה לי."

"לא?"

"נדמה לך אולי שהתרככת. נדמה לך אפילו שכדורסל כבר לא כל כך חשוב לך, שהוא כבר לא זורם לך בעורקים."

"נכון."

קלווין נעצר, חייך ומתח את זרועותיו. "זה מה שאתה חושב. תסתכל על עצמך. יכולת להיות תשדיר שירות מהלך לחיים שאחרי הספורט. דוגמה מצוינת לעמיתיך הספורטאים. הקריירה שלך התפוצצה לך בפרצוף, אבל אתה התאוששת, קמת על הרגליים ולא הרמת ידיים. חזרת לאוניברסיטה, ועוד ללימודי משפטים בהרווארד, לא פחות. הקמת עסק משלך – חברה מתפתחת בתחום של ייצוג ספורטאים. אתה עוד יוצא עם הסופרת הזאת?"

הוא התכוון לג'סיקה. הזוגיות שלהם היתה תמיד עניין בעייתי ולא ברור, אבל מיירון ענה ב"כן".

"אז יש לך השכלה, עבודה ובת זוג מהממת. כן, כלפי חוץ אתה מאושר ומסודר."

"גם כלפי פנים."

קלווין נענע בראשו בנמרצות. "אני לא חושב."

כל אחד נהיה פסיכולוג מדופלם. "היי, אני לא ביקשתי להצטרף לקבוצה."

"לא, אבל גם לא התנגדת במיוחד, רק התמקחת על המחיר."

"אני סוכן. זה מה שאני עושה. אני מתמקח ומעלה את המחיר."

קלווין נעצר שוב והביט במיירון. "אתה באמת חושב שצריכים אותך בקבוצה כדי שתמצא את גרג?"

"קליף חושב ככה."

"קליף הוא בן אדם נהדר ואישיות גדולה," אמר קלווין, "אבל הרבה פעמים יש לו מניעים נסתרים."

"כמו מה, למשל?"

קלווין לא ענה. הוא המשיך ללכת.

הם הגיעו למעלית. קלווין לחץ על הכפתור והדלתות נפתחו מיד. הם נכנסו פנימה והתחילו לרדת. "תסתכל לי בעיניים," אמר קלווין. "תסתכל לי בעיניים ותגיד לי שלא חשבת לחזור לשחק?"

"אין אחד שלא **חושב** על זה," התיז מיירון.

"כן, אבל תגיד לי שלא לקחת את זה צעד אחד קדימה. תגיד לי שאף פעם לא נסחפת וחלמת על קאמבק גדול. אפילו עכשיו, כשאתה רואה משחק בטלוויזיה, תגיד לי שאתה לא יושב שם ונשרף מבפנים. תגיד לי שאתה לא רואה את גרג וחושב על כל ההערצה והפרסום. תגיד לי שאתה אף פעם לא אומר, 'אני הייתי יותר טוב ממנו', מפני שבאמת היית. גרג אדיר, אחד מעשרת השחקנים המובילים בליגה. אבל אתה היית יותר טוב ממנו, מיירון. שנינו יודעים את זה."

"זה היה לפני הרבה שנים," אמר מיירון.

קלווין חייך. "כן," הוא אמר. "ממש."

"מה אתה מנסה להגיד?"

"אתה כאן כדי למצוא את גרג. ברגע שתמצא אותו, אתה בחוץ. הגימיק יתפוגג וההצגה תיגמר. קליף יוכל לומר שהוא נתן לך הזדמנות, אבל לא עמדת באתגר ולא הצדקת את הציפיות. והוא עדיין ייצא מזה טוב והעיתונאים יפרגנו לו מכאן עד הודעה חדשה."

"העיתונאים יפרגנו," חזר מיירון על מילותיו של קלווין ונזכר במסיבת העיתונאים המתקרבת. "זה אחד המניעים הנסתרים שלו?"

קלווין משך בכתפיו. "זה לא משנה. מה שמשנה זה שתבין שאין

לך סיכוי. אתה תשחק רק בדקות המתות פה ושם, ברגעים שלא יכולים להשפיע על מצב הנקודות. אפילו אם תשחק מדהים, שנינו יודעים שזה לא נחשב. ואתה לא תשחק טוב מפני שאתה כזה מניאק תחרותי, שאם אתה לא יכול להשפיע על תוצאת המשחק אתה פשוט לא במיטבך."

"הבנתי," אמר מיירון.

"אני מקווה שהבנת, ידידי."

קלווין נשא את עיניו אל מספרי הקומות המוארים במעלית. האורות הבהבו בעיניו החומות. "חלומות לעולם אינם מתים. לפעמים נדמה לך שהם מתים, אבל הם רק ישנים את שנת החורף שלהם, כמו איזה דוב קוטב זקן וגדול. ואם החלומות ישנו הרבה זמן, הדוב הזה יתעורר עצבני ורעב."

"אתה צריך לכתוב בלדות," אמר מיירון.

קלווין הניד בראשו. "אני רק נותן אזהרה הוגנת לחבר."

"המון תודה. אולי תספר לי מה אתה יודע על ההיעלמות של גרג?"

המעלית נעצרה והדלתות נפתחו. קלווין הוביל ומיירון הלך אחריו. "אין הרבה מה לספר," אמר. "שיחקנו נגד הסיקסרס בפילדלפיה. אחרי המשחק גרג עלה לאוטובוס יחד עם כולם. כשהגענו לכאן הוא ירד מהאוטובוס יחד עם כולם. בפעם האחרונה שמישהו ראה אותו הוא נכנס למכונית שלו. סוף סיפור."

"איך גרג נראה לך באותו לילה?"

"בסדר גמור. הוא שיחק טוב. קלע עשרים ושבע נקודות."

"והמצב רוח שלו?"

קלווין חשב על השאלה. "לא הבחנתי בשום דבר יוצא דופן."

"קורים דברים חדשים בחיים שלו?"

"חדשים?"

"שינויים, דברים כאלה."

"הגירושים שלו," אמר קלווין. "הם היו מכוערים. הבנתי שאמילי יכולה להיות די קשה." הוא הפסיק שוב ללכת וחייך אל מיירון חיוך חתולי ערמומי. מיירון נעצר אך לא חייך בחזרה.

"משהו משעשע אותך, קרחון?"

החיוך התרחב עוד יותר. "לא יצאת פעם עם אמילי?"

"לפני מיליון שנה."

"היא היתה החברה שלך באוניברסיטה, אם זיכרוני אינו בוגד בי."

"כמו שאמרתי, לפני מיליון שנה."

"אז אפילו בענייני בחורות," אמר קלווין וחידש את הליכתו, "היית יותר טוב מגרג."

מיירון התעלם מההערה. "קליף יודע על ה'עבר' שלי עם אמילי?"

"הוא מאוד יסודי."

"זה מסביר למה הוא בחר בי," אמר מיירון.

"זה היה אחד השיקולים, אבל אני לא חושב שזה הדבר החשוב ביותר."

"אה?"

"גרג שונא את אמילי. אין סיכוי שהוא היה מספר לה סודות ומשתף אותה במה שעובר עליו. אבל מאז שכל מאבקי המשמורת התחילו ביניהם, בהחלט חל בו שינוי."

"איזה שינוי?"

"קודם כול הוא חתם חוזה עם חברה גדולה של נעלי ספורט, פורטה."

מיירון הופתע. "גרג? חוזה פרסום?"

"זה סודי ביותר," אמר קלווין. "הם אמורים להודיע על החוזה בסוף החודש, לפני משחקי האליפות."

מיירון שרק. "הם בטח שילמו לו הון."

"הון עתק, לפי מה שהבנתי. יותר מעשרה מיליון דולר לשנה."

"עכשיו זה נשמע הגיוני," אמר מיירון. "שחקן פופולרי, שלמעלה מעשר שנים סירב לפרסם מוצרים – זאת אטרקציה רצינית. פורטה הצליחו עם נעלי ריצה ונעלי טניס, אבל בעולם הכדורסל הם די לא ידועים. מישהו כמו גרג ישדרג מיידית את הדימוי שלהם ויוסיף להם אמינות ומכובדות."

"בהחלט," הסכים קלווין.

"יש לך מושג מה גרם לו לשנות את דעתו אחרי כל השנים?"

קלווין משך בכתפיו. ״אולי גרג הבין שהוא לא נהיה יותר צעיר ורצה לגזור קופון לפני שיהיה מאוחר. אולי זה כל הקטע של הגירושים. ואולי הוא חטף איזה בומבה בראש והתעורר פתאום עם טיפת שפיות.״

״איפה הוא גר מאז הגירושים?״

״בבית ברידג׳ווד. זה במחוז ברגן.״

מיירון הכיר היטב את האזור. הוא ביקש וקיבל את הכתובת מקלווין. ״מה עם אמילי?״ שאל מיירון. ״איפה היא גרה?״

״היא והילדים נמצאים אצל אמא שלה. אני חושב שזה בפרנקלין לייקס או משהו בסביבה.״

״עשיתם כבר בדיקות רקע – בבית של גרג, כרטיסי האשראי שלו, חשבון הבנק?״

קלווין סימן בראשו לשלילה. ״קליף חשב שמדובר במשהו יותר מדי גדול ומסובך בשביל לסמוך על משרד חקירות. לכן התקשרנו אליך. אני עברתי כמה פעמים עם המכונית על פני הבית של גרג, ופעם אחת דפקתי בדלת. המכונית שלו לא היתה במוסך או בכניסה לבית. בפנים לא דלקו אורות.״

״אבל אף אחד לא בדק בתוך הבית?״

״לא.״

״אז יש בכלל אפשרות שהוא החליק באמבטיה ונפצע בראש.״

קלווין הביט בו. ״אמרתי שלא היו אורות בפנים. אתה חושב שהוא התרחץ בחושך?״

״צודק,״ אמר מיירון.

״אתה ממש חוקר צמרת.״

״לוקח לי זמן להתחמם.״

הם הגיעו לחדר הקבוצה. ״חכה כאן,״ אמר קלווין.

מיירון הוציא את הטלפון הנייד שלו. ״אכפת לך שאני אעשה שיחה?״

״לך על זה.״

קלווין נעלם מאחורי הדלת. מיירון הדליק את המכשיר והתקשר. ג׳סיקה ענתה בצלצול השני. ״הלו?״

"אני נאלץ לבטל את ארוחת הערב," אמר מיירון.

"כדאי מאוד שיהיה לך תירוץ טוב," אמרה ג'סיקה.

"יש לי תירוץ מצוין. אני משחק כדורסל מקצועני בקבוצת ניו ג'רזי דראגונס."

"מקסים. שיהיה לך משחק טוב, חמוד."

"אני רציני. אני משחק בדראגונס. אולי 'משחק' זאת לא המילה הנכונה. אולי יותר מדויק לומר שאני אשב על הספסל של הדראגונס ואפתח בגללם פצעי לחץ."

"אתה מדבר ברצינות?"

"זה סיפור ארוך, אבל כן, מהיום באופן רשמי אני כדורסלן מקצועי."

שתיקה.

"אף פעם לא שכבתי עם כדורסלן מקצועי," אמרה ג'סיקה. "אני אהיה ממש כמו מדונה."

"כמו בתולה," הוסיף מיירון.

"וואו. אתה נורא לא מעודכן."

"כן, נו, טוב, מה לעשות. נתקעתי בשנות השמונים."

"אז אתה מתכוון לספר לי מה קורה?"

"אין זמן עכשיו. אני אספר לך בלילה. אחרי המשחק. אני אשאיר לך כרטיס בקופה."

קלווין הציץ פנימה. "מה מידת המכנסיים שלך? טוב, אני יכול לנחש." הוא חזר לענייניו.

מיירון התקשר לקו הטלפון הפרטי במשרדו של ווינדזור הורן לוקווד השלישי, נשיאה של חברת ההשקעות היוקרתית לוק־הורן אחזקות במרכז מנהטן. ווין ענה בצלצול השלישי.

"דבר ברור," אמר ווין.

מיירון הניד בראשו. "דבר ברור?"

"אמרתי דבר ברור, לא חזור אחרי."

"יש לנו תיק."

"וואו," לאט ווין במבטא העשירון העליון שלו. "כולי אושר. כולי

התעלות נפש. אבל לפני שאני מרטיב במכנסיים מרוב התרגשות, אני חייב לשאול שאלה אחת."

"קדימה."

"האם מדובר בעוד תיק צדקה מהסוג האהוב עליך?"

"תרטיב במכנסיים," ענה מיירון. "כי התשובה היא: לא."

"מה? מיירון הלוחם האמיץ בדרכים לא יוצא לעוד מסע צלב מוסרי?"

"לא הפעם."

"ימות המשיח הגיעו, הללויה."

"גרג דאונינג נעדר. העבודה שלנו היא למצוא אותו."

"ואיזו תמורה נקבל עבור שירותינו המצוינים?"

"לפחות שבעים וחמש אלף, פלוס שחקן רכש מבטיח שיצטרף למשרד." עכשיו הגיע הזמן לעדכן את ווין בנושא שינוי הקריירה הזמני והמפתיע.

"שכה יהיה לי טוב," אמר ווין. "נו, אז מתי מתחילים? ומה הדבר הראשון שצריך לעשות?"

מיירון נתן לו את הכתובת של בית גרג ברידג'ווד. "פגוש אותי שם עוד שעתיים."

"אני אגיע בחללית שלי," אמר ווין וניתק.

קלווין חזר לחדר. בידיו היו מדים של הדראגונס בצבע סגול־ירוק. "תמדוד," פקד.

מיירון לא ציית מיד. הוא בחן את המדים והרגיש שבטנו מתכווצת ומתהפכת. כשפתח את פיו לבסוף, קולו היה חלש. "מספר 34?"

"כן," אמר קלווין. "המספר הישן שלך מאוניברסיטת דיוק. זכרתי."

שתיקה.

קלווין שבר אותה ראשון. "לך למדוד."

מיירון הרגיש שמשהו עולה לו לעיניים. הוא הניד בראשו לשלילה.

"אין צורך," אמר. "אני בטוח שזה יתאים לי בול."

3

רידג'ווד היה מאותם פרברים וותיקים שעדיין קראו לעצמן "כפר". תשעים וחמישה אחוז מילדיו הולכים לאוניברסיטה, ונאסר עליהם בכל לשון של איסור לשחק עם חמשת האחוזים הנותרים. היו שם כמה עדויות לבהלת הבנייה של אמצע שנות השישים, כשרחובות שלמים התמלאו בבתים זהים לחלוטין וחסרי אישיות. אבל רוב בתי הפרבר היו ישנים יותר, ולפחות מבחינה תיאורטית ייצגו עידן של תמימות שכנראה חלפה מן העולם.

מיירון מצא בלי בעיות את בית דאונינג. בית ויקטוריאני עתיק. גדול מאוד אך לא מגושם. שלוש קומות עם רעפי עץ דהויים למדי. משמאל היה אחד מאותם מגדלים מעוגלים עם קצה מחודד. מרפסת רחבת ידיים בטעם של פעם, עם נדנדה לשניים עליה היו יכולים גיבורי **אל תיגע בזמיר** לחלוק לימונדה בלילה דרומי חם; מזחלת שלג קטנה, אף על פי שכבר שישה שבועות לא ירד שלג. סל הכדורסל ההכרחי והחלוד מעט נתלה בפתח הבית. מדבקות זוהרות של מכבי האש, בצבעי אדום וכסף, הודבקו על שני חלונות גבוהים כדי לסמן את חדרי הילדים במקרה של שרפה. עצי אלון עתיקי יומין ניצבו לאורך הרחוב כמו זקיפים זקנים.

ווין עוד לא הגיע. מיירון החנה את מכוניתו ופתח חלון. יום מושלם של אמצע מרץ. השמים היו כחולים מאוד. הציפורים צייצו כמו בקלישאות. הוא ניסה לצייר לעצמו את אמילי חיה כאן, אבל התמונה לא הסתדרה לו בראש. הרבה יותר קל לדמיין אותה בגורד שחקים בניו

יורק, או באיזו אחוזה נובורישית הצבועה כולה בלבן ועולה על גדותיה בפסלים מצועצעים וכלי כסף ומראות צעקניות. אבל הוא לא דיבר עם אמילי עשר שנים. אולי היא השתנתה, ואולי הוא בכלל טעה לגביה לפני כל אותן שנים ולא שפט נכון את אישיותה. זאת לא תהיה הפעם הראשונה ששגה באבחנותיו, ומן הסתם גם לא האחרונה.

מוזר להיות שוב ברידג׳וּוּד. ג׳סיקה גדלה כאן. היא לא אהבה לבקר, אבל עכשיו יש לשתי האהבות של חייו – ג׳סיקה ואמילי – דבר נוסף במשותף: רידג׳וּוּד. זה ועוד רשימה ארוכה של תחומי עניין חופפים: דברים כמו לפגוש את מיירון, לצאת עם מיירון, להתאהב במיירון, למעוך את לבו של מיירון כמו עגבנייה מתחת לעקב נעל מחודד. כל העניינים הרגילים.

אמילי היתה האהבה הראשונה שלו. שנה ראשונה באוניברסיטה היא עיתוי מאוחר לאובדן בתולים, אם להאמין לכל סיפורי הכיבושים של החברים הרברבנים. אבל אם אכן היתה מהפכה מינית בקרב מתבגרים אמריקאים בשנות השבעים המאוחרות/השמונים מוקדמות, מיירון החמיץ אותה לגמרי או שהיה בצד הלא נכון. נשים תמיד חיבבו אותו – זאת לא הבעיה. אבל בעוד חבריו נאמו בפרטי פרטים על חוויותיהם מהאורגיות ושאר ההילולות, מיירון נמשך כנראה לבחורות הלא נכונות, הבחורות הנחמדות והטובות, הבחורות שעדיין אמרו לא – או שהיו אומרות לא אם רק היה למיירון האומץ (וחוכמת ראיית הנולד) לנסות.

זה השתנה באוניברסיטה, כשהכיר את אמילי.

תשוקה. זאת מילה שנשחקה לא מעט, אבל מיירון חשב שבאותו מקרה היא מתאימה. לכל הפחות, תאווה חסרת מעצורים ונטולת כל רסן. אמילי היתה אישה מהסוג שגברים מכנים "חתיכה", בניגוד ל"יפה". כשרואים אישה "יפה" באמת, רוצים לצייר או לכתוב עליה שיר. כשרואים את אמילי, רוצים לקרוע מעליה את הבגדים ולקוות שהיא מצדה תקרע את הבגדים מעליכם. היא היתה מיניות פראית גולמית וחשופה, שקלה אולי חמישה קילו יותר מהרצוי, אבל אלה היו חמישה קילוגרמים שהתפרסו כהלכה בכל המקומות הנכונים. השילוב בין שניהם

היה נפיץ ורב עוצמה. שניהם היו מתחת לגיל עשרים, שניהם היו רחוקים מהבית לראשונה בחייהם, ושניהם היו שופעי יצירתיות.

במילה אחת: קרנבל.

הטלפון במכונית צלצל. מיירון ענה.

"אני מניח," אמר ווין, "שאתה מתכנן שנפרוץ לבית של דאונינג."

"כן."

"אז להחנות את מכוניתך בכניסה לבית הנ"ל זה לא רעיון חכם, נכון?"

מיירון הציץ סביבו. "איפה אתה?"

"סע לסוף הרחוב. פנה שמאלה ובפנייה השנייה ימינה. אני חונה מאחורי בניין המשרדים."

מיירון ניתק והתניע את המכונית. הוא מילא אחר ההנחיות ונכנס למגרש החנייה. ווין נשען על היגואר שלו בזרועות שלובות. כמו תמיד, הוא נראה כמו מדגמן לשער **ירחון הגבר הלבן והמיוחס**. כל שערה משערות ראשו הבלונדיניות היתה מונחת במקומה. בלחייו היתה אדמומית קלה וטבעית, עצמות לחייו היו גבוהות, והוא נראה כמו בובת חרסינה יפה וכמעט מושלמת מדי. הוא לבש מכנסי חאקי, חולצה כחולה, נעליים בלי גרביים ועניבה פרחונית צעקנית. ווין נראה בדיוק כפי שהייתם מדמיינים שבחור בשם ווינדזור הורן לוקווד ייראה – אליטיסט, שקוע בעצמו, רכרוכי.

נו, שניים מתוך שלושה זה לא רע.

בניין המשרדים היה אוסף מגוון. גינקולוג. הסרת שיער. שירות משלוחים של צווי זימון לבתי משפט. תזונאית. מועדון בריאות לנשים בלבד. שלא במפתיע, ווין עמד ליד הכניסה למועדון הכושר לנשים בלבד. מיירון התקדם לעברו.

"איך ידעת שאני חונה בכניסה לבית?"

ווין לא הסיר את עיניו מפתח המועדון וסימן לו בראשו. "ראש הגבעה. עם משקפת אפשר לראות משם הכול."

אישה בשנות העשרים המוקדמות לחייה, לבושה בחליפת ליקרה

שחורה וצמודה, יצאה החוצה כשבידיה תינוק. אחרי לידה, ויופי של גזרה. ווין חייך אליה. היא חייכה בחזרה.

"אני אוהב אמהות צעירות," אמר ווין.

"אתה אוהב נשים בליקרה," תיקן מיירון.

ווין הנהן. "גם זה." הוא הוציא משקפי שמש והרכיב אותם. "שנתחיל?"

"אתה חושב שזאת תהיה בעיה, לפרוץ לבית?"

ווין עטה על פניו את הבעת ה"אני אעמיד פנים שלא באמת שאלת את השאלה הזאת". אישה אחרת יצאה ממועדון הבריאות; למרבה הצער, היא לא זיכתה את ווין בחיוך. "ספר לי הכול," אמר ווין. "וזוז הצדה. אני רוצה להיות בטוח שהן יכולות לראות את היגואר."

מיירון סיפר לו כל מה שידע. שמונה נשים יצאו החוצה בחמש הדקות שנדרשו לו לספר הכול. רק שתיים מהן זכו לחיוך מווין. אחת מהן לבשה בגד גוף מנומר. היא קיבלה את החיוך הכי מושקע של ווין, זיוך ה-24 קראט ו-240 ואט – החיוך שכמעט נוגע בעיניו של ווין.

על פניו של ווין לא נרשמה כל תגובה לדברי מיירון. גם כשמיירון סיפר לו על הצטרפותו הזמנית לדראגונס במקום גרג, המשיך ווין לנעוץ מבטים מלאי תקווה בדלת המועדון. התנהגות רגילה של ווין. מיירון סיים את התדרוך במילים, "יש שאלות?"

ווין הקפיץ את אצבעו על שפתיו. "אתה חושב שהבחורה בבגד הגוף המנומר לבשה תחתונים?"

"אני לא יודע," אמר מיירון, "אבל היא בטוח ענדה טבעת נישואים."

ווין משך בכתפיו. זה לא שינה לו. הוא לא מאמין באהבה או בקשר עם בנות המין השני. יהיו שיראו בכך סקסיזם פשוט. הם יטעו. נשים אינן חפצים בעיני ווין; חפצים מקבלים ממנו יחס של כבוד, לפעמים.

"לך אחרי," אמר ווין.

הם היו במרחק של פחות מקילומטר מבית דאונינג. ווין כבר סרק את השטח ומצא את הנתיב הכי פחות גלוי לעין, שמעורר הכי פחות חשד.

הם הלכו בשקט נינוח של שני אנשים שמכירים זה את זה היטב והרבה מאוד שנים.

"יש פרט שולי אחד בסיפור שאולי יעניין אותך," אמר מיירון.

ווין חיכה לפירוט.

"אתה זוכר את אמילי שייפר?" שאל מיירון.

"מצלצל לי מוכר."

"יצאתי איתה שנתיים כשלמדנו באוניברסיטת דיוק."

ווין ומיירון נפגשו באוניברסיטה. הם היו שותפים לחדר במשך ארבע שנים. ווין היה זה שהציג בפני מיירון את אמנויות הלחימה ומי שחיבר בינו ובין האף.בי.איי. ווין עבד כעת כמנהל בכיר בחברת ההשקעות לוק־הורן אחזקות בפארק אווניו. החברה נוהלה בידי משפחתו מאז ששוק המניות האמריקאי נפתח בפעם הראשונה.

מיירון שכר משרד מווין. כמו כן, ווין טיפל בכל ענייניהם הכספיים של לקוחות מ"ב ייצוג ספורטאים.

ווין חשב רגע. "זאת ההיא שעשתה קולות של קוף קטן?"

"לא," אמר מיירון.

ווין נראה מופתע. "אז מי זה זאת שעשתה קולות של קוף קטן?"

"אין לי מושג."

"אולי זאת מישהי שאני הייתי איתה."

"אולי."

ווין חשב על כך רגע ומשך בכתפיו. "מה איתה?"

"היא היתה נשואה לגרג דאונינג."

"הם התגרשו?"

"כן."

"אני זוכר אותה עכשיו," אמר ווין. "אמילי שייפר. גוף טוב."

מיירון הנהן לאישור.

"אף פעם לא סבלתי אותה," אמר ווין. "אבל הקולות של הקוף הקטן היו חמודים. מעניינים."

"היא לא עשתה קולות של קוף."

ווין חייך חיוך עדין. "הקירות היו דקים," אמר.

"ואתה היית מאזין למה שקורה מאחוריהם?"

"רק כשהורדת וילון ולא יכולתי להסתכל."

מיירון הניד בראשו. "אתה חתיכת חזיר," אמר.

"חזיר עדיף על קוף."

הם הגיעו לחצר הקדמית של הבית ופנו לעבר הדלת. הסוד היה להיראות כאילו אתה שייך לשם. אם תתרוצץ מאחור, כפוף ושחוח, מישהו עלול לשים לב. שני גברים מעונבים שניגשים אל הדלת אינם נחשדים בדרך כלל כגנבים.

היה שם לוח מקשים מתכתי עם אור אדום קטן. האור דלק.

"אזעקה," אמר מיירון.

ווין נענע בראשו. "אזעקה מזויפת. זה רק אור. הוא בטח קנה את זה בחנות צעצועים." ווין הביט במנעול וצקצק בלשונו. "עם משכורת של כדורסלן מקצועי הוא קונה מנעול כל כך עלוב?" נאנח. נראה שהדבר עורר בו גועל. "כבר עדיף לשחק בגולות."

"מה בעניין הבריח?"

"לא נעול."

ווין הוציא חתיכת צלולויד. כרטיסי אשראי הם נוקשים מדי. צלולויד עובד טוב יותר – מחליק כמו חמאה. הדלת נפתחה במהירות, כאילו נפתחה במפתח רגיל, והם מצאו את עצמם בפנים, בפרוזדור הכניסה. בדלת היה חריץ למכתבים, והדואר היה מוטל בכל עבר. מיירון בדק במהירות את התאריכים המוטבעים על הבולים. איש לא היה בבית לפחות חמישה ימים.

העיצוב היה נחמד, אם כי סינתטי. הרהיטים היו בסגנון המכונה "כפרי פשוט". המראה אכן פשוט, והמחיר שערורייתי. רהיטים מעץ אורן ומקלעות קש וענתיקות ופרחים מיובשים, שריחם היה חזק ותוקפני.

הם נפרדו. ווין עלה למעלה, אל חדר העבודה או המשרד הביתי. הוא הדליק את המחשב והתחיל להוריד הכול לדיסקטים. מיירון מצא את המזכירה האלקטרונית בחדר שפעם נקרא בפשטות "הסלון", אבל היום מכונה בשמות מפוצצים כמו "חדר קליפורניה" או "החדר המרכזי". המכשיר הכריז על היום והשעה שבהם התקבלה כל הודעה. כמה נוח.

מיירון לחץ על הכפתור. הקלטת רצה לאחור והתחילה להתנגן. מיירון רשם לעצמו "בינגו" כבר בהודעה הראשונה, שלפי הקול הדיגיטלי התקבלה ב-21:18, בלילה שבו נעלם גרג.

קול רועד של אישה נשמע אומר, "זאת קרלה. אני אהיה בתא האחורי עד חצות." קליק.

מיירון הריץ את הקלטת לאחור והאזין שוב להודעה. היו הרבה רעשים ברקע – פטפוטי אנשים, מוזיקה, נקישת כוסות. קרלה התקשרה ככל הנראה מבר או ממסעדה, ומכאן התא האחורי שהזכירה בדבריה. אז מיהי הקרלה הזאת? מאהבת? סביר להניח. מי עוד יכולה להתקשר בשעה מאוחרת כדי לקבוע פגישה לשעה עוד יותר מאוחרת? אבל זה כמובן לא היה לילה ככל הלילות. גרג דאונינג נעלם בלי להשאיר עקבות מתישהו בין שעת ההודעה של קרלה והבוקר למחרת.

צירוף מקרים מוזר.

אז איפה הם נפגשו – בהנחה שגרג אכן הגיע לפגישה בתא האחורי? ולמה קרלה, מי שהיא לא תהיה, נשמעת כל כך חלשה ומעורערת – או שזה רק הדמיון של מיירון?

מיירון הקשיב לשאר ההודעות. לא היו הודעות נוספות מקרלה. אם גרג לא היה מופיע באותו תא אחורי, קרלה קרוב לוודאי היתה מתקשרת שוב כדי לברר מה איתו. אז לפי שעה יכול מיירון להניח במידה רבה של ביטחון שגרג דאונינג פגש את קרלה מתישהו לפני שנעלם.

קצה חוט.

היו גם ארבע הודעות ממרטין פלדר, הסוכן של גרג. עם כל הודעה הוא נשמע מודאג יותר. בהודעה האחרונה אמר, "בחייך, גרג, איך אתה יכול לא להתקשר אלי? זה רציני עם הקרסול או מה? ואל תנתק קשר עכשיו, בדיוק כשאנחנו סוגרים את העסקה עם פורטה. תתקשר אלי, בסדר?" היו גם שלוש הודעות מאדם בשם כריס דרבי שעובד בתאגיד פורטה. גם הוא נשמע בפניקה. "מרטי לא מוכן להגיד לי איפה אתה. אני חושב שהוא משחק איתנו משחקים, גרג, מנסה להעלות את המחיר או משהו. אבל היה לנו הסכם, נכון? אני אתן לך את המספר שלי בבית, גרג. זה בסדר מצדך? עד כמה הפציעה שלך חמורה, בכל מקרה?"

מיירון חייך. הלקוח של מרטין פלדר נעלם, אבל הוא עשה כמיטב יכולתו למנף את המשבר לטובתו. סוכנים. הוא לחץ פעמים אחדות על הכפתור במזכירה האלקטרונית, עד שנחשף על הצג הזרחני מספר הקוד שגרג השתמש בו כדי לשמוע הודעות מחוץ לבית: 317. עכשיו מיירון יוכל להתקשר מתי שרק ירצה, יקיש את הקוד וישמע את כל ההודעות שהושארו לגרג בביתו. הוא לחץ על מקש החיוג החוזר בטלפון כדי לראות מה המספר האחרון שגרג התקשר אליו. הטלפון צלצל פעמיים עד אשר אישה ענתה ואמרה, "האחים קימל." האחים קימל? מיירון ניתק.

מיירון הצטרף לווין בחדר העבודה בקומה העליונה. ווין המשיך להעתיק את תכולת המחשב של גרג אל דיסקטים חיצוניים, בעוד מיירון עבר על המגירות. הוא לא מצא שום דבר שיכול לעזור.

משם פנו אל חדר השינה המרכזי. מיטת הקינג סייז היתה מוצעת. שתי השידות מצדיה היו עמוסות בעטים, מפתחות וניירות.

שתיהן.

מוזר בשביל גבר שחי בגפו.

עיניו של מיירון סרקו את החדר והתבייתו על כיסא קריאה ששימש גם כמתלה בגדים. בגדיו של גרג היו מפוזרים עליו בחוסר סדר. זה די נורמלי, חשב לעצמו מיירון, אצלי בבית אפילו פחות מסודר, אם כי זה לא אומר הרבה. אבל במבט שני הוא הבחין במשהו קצת מוזר על זרועו השנייה של הכיסא. חולצה נשית לבנה וחצאית אפורה.

מיירון הביט בווין.

"אולי זה של הקופיפה הקטנה," הציע ווין.

מיירון הניד בראשו לשלילה. "אמילי לא גרה כאן כבר חודשים. למה שהבגדים שלה יהיו על כיסא בבית הזה?"

גם הביקור בחדר האמבטיה התגלה כמעניין. ג'קוזי גדול מימין, מקלחת אדים גדולה עם חדר סאונה ושתי ארוניות תמרוקים. הם בדקו קודם כול את הארוניות. אחת מהן הכילה קצף גילוח לגברים, דאודורנט, בקבוק אפטר שייב וסכין גילוח. בארונית השנייה היו תיק איפור פתוח, בקבוק בושם, טאלק לתינוקות ודאודורנט לנשים. על הרצפה שלמרגלות

הארונית נבזק קורטוב טאלק. בסבונייה שעל יד הג'קוזי היו גם שני סכיני גילוח חד פעמיים לנשים.

"יש לו חברה," אמר מיירון.

"כדורסלן מקצועי שמשתעשע עם פרחה צעירה," העיר ווין.

"אני חושב שעלינו על משהו. אני חושב שיש לנו סקופ."

"כן, אבל זה מעלה שאלה מעניינת," אמר מיירון. "אם החבר שלה נעלם פתאום, אהובתו המקסימה לא היתה אמורה לדווח על זה?"

"לא," אמר ווין, "אם היתה איתו בזמן שהוא נעלם."

מיירון הנהן בראשו. הוא סיפר לווין על ההודעה המסתורית של קרלה.

"אם הם תכננו לברוח," הקשה ווין, "למה היא אמרה איפה הם נפגשים?"

"היא לא אמרה איפה. היא אמרה רק 'תא אחורי בחצות'."

"בכל זאת," התעקש ווין. "זה לא בדיוק מה שמקובל לעשות לפני שנעלמים. בוא נאמר שמאיזושהי סיבה קרלה וגרג מחליטים להיעלם לזמן קצר. במקרה כזה, לא נראה לך שגרג אמור לדעת איפה ומתי לפגוש אותה?"

מיירון משך בכתפיו. "אולי היא שינתה את מקום הפגישה."

"ממה? מתא קדמי לתא אחורי?"

"תהרוג אותי אם אני יודע."

הם בדקו את שאר הקומה העליונה. הממצאים לא היו מרשימים. בחדרו של הבן היה טאפט של מכוניות מירוץ על הקירות, ופוסטר של אבא שמזנק על פני שחקן אחר בדרך אל הסל. חדרה של הבת היה סגול ומלא דינוזאורים ידידותיים. קצות חוט לא היו פה. קצות חוט לא היו גם בשום מקום אחר, עד אשר הגיעו אל המרתף.

כשהדליקו את האורות, מיירון ראה את זה מיד.

זה היה מרתף משופץ, חדר משחקים לילדים, צבוע בצבעים עליזים. היו שם מכוניות קטנות ומשחקי הרכבה גדולים ובית מפלסטיק עם מגלשה. על הקירות היו תמונות מסרטים של וולט דיסני, כמו **אלאדין** **ומלך האריות**. היו שם מקלט טלוויזיה ומכשיר וידאו. היו גם דברים

לילדים גדולים יותר, שמן הסתם המתינו להם למועד מאוחר יותר – מכונת משחקים אלקטרוניים, מכונת תקליטים. היו שם כיסאות מתנדנדים קטנים ומזרנים וספות מתנפחות.

והיה גם דם. כמות נכבדה של דם על הרצפה. וכמות נכבדה לא פחות מרוחה על הקיר.

גרונו של מיירון התמלא קבס. הוא ראה דם פעמים רבות בחייו, אבל תחושת הבחילה למראה האדום הזה עדיין לא הרפתה ממנו. המקרה של ווין היה שונה לגמרי. ווין ניגש אל כתמי הארגמן כשעל פניו שפוכה הבעה משועשעת. הוא התכופף כדי לראות טוב יותר, ואז הזדקף שוב על רגליו.

״תחשוב על הצד החיובי,״ אמר ווין. ״התקן הזמני שלך בדראגונס עשוי להפוך לתקן קבוע.״

4

לא היתה גופה. רק דם.

ווין השתמש בשקיות כריכים שמצא במטבח ואסף כמה דגימות. עשר דקות לאחר מכן הם היו מחוץ לבית, והדלת הקדמית שוב היתה נעולה. מכונית אולדסמוביל דלתא כחולה שנת ייצור 88׳ חלפה על פניהם. שני גברים ישבו במושב הקדמי. מיירון הציץ בווין. ווין לא מצמץ ולא הניד עפעף.

״זאת הפעם השנייה שהם עוברים כאן,״ אמר מיירון.

״שלישית,״ אמר ווין. ״ראיתי אותם כשהגעתי.״

״הם לא ממש מעולים בזה. לא הכי מומחים,״ אמר מיירון.

״לא,״ הסכים ווין. ״אבל הם בטח לא ידעו שעבודה כזאת דורשת מומחיות.״

״אתה יכול לבדוק את לוחיות הרישוי ולראות למי שייך הרכב?״

ווין הנהן לאישור. ״אני אבדוק גם את הפעולות האחרונות בחשבון הבנק ובכרטיס האשראי של גרג,״ אמר. הוא פתח את דלת היגואר. ״אני אתקשר אליך ברגע שאדע משהו. זה לא ייקח יותר מכמה שעות.״

״אתה חוזר למשרד?״

״אני הולך למאסטר קוון קודם,״ אמר ווין.

מאסטר קוון היה מדריך הטאקוונדו שלהם. שניהם היו בעלי חגורות שחורות – מיירון דרגה שנייה, ווין דרגה שישית, ובין האמריקאים הלבנים זה היה דירוג מהגבוהים בעולם. ווין היה אמן הלחימה הטוב

ביותר שמיירון ראה מימיו. הוא למד אמנויות שונות ובהן ג׳יטסו ברזילאי, קונג פו חיות וג׳יט קון דו. ווין מלך הניגודים. כשרואים את ווין, נדמה שלפנינו רכיכה מפונקת וחסרת חוט שדרה; בפועל הוא היה לוחם חסר מורא. כשרואים את ווין חושבים שלפנינו בן אדם נורמלי, יציב ומאוזן; למעשה הוא ההפך הגמור מזה.

״מה אתה עושה הערב?״ שאל מיירון.

ווין משך בכתפיו. ״אני לא בטוח.״

״אני יכול להשיג לך כרטיס למשחק,״ אמר מיירון.

ווין שתק ולא הגיב.

״אתה רוצה ללכת?״

״לא.״

בלי לומר מילה נוספת התיישב ווין מאחורי ההגה של היגואר, התניע והמריא כמעט בלי רחש. מיירון עמד וצפה בו מתרחק בתנופת שיא, המום מגסות הרוח של חברו הקרוב. אבל, אם לצטט מאחת הקושיות בסדר פסח: מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

הוא הציץ בשעונו. יש לו עדיין כמה שעות לפני מסיבת העיתונאים הגדולה. מספיק זמן כדי לחזור למשרד ולספר לאספרנזה על המהפך בקריירה שלו. הצטרפותו לשורות הדראגונס תשפיע עליה יותר מאשר על כל אחד אחר.

הוא לקח את כביש 4 לגשר ג׳ורג׳ וושינגטון. לא היו תורים במעברי האגרה. הוכחה שיש אלוהים. גשר הנרי הדסון, לעומת זאת, היה חסום. הוא עקף לכיוון ריברסייד דרייב. חסרי הבית שהיו ״מנקים״ בעבר את השמשה הקדמית עם שמן, טבק ושתן, נעלמו מהנוף, תודה לאל, ופינו את מקומם לגברים היספנים שמוכרים פרחים ומשהו שנראה כמו בריסטולים צבעוניים. הוא העז לשאול פעם מה זה בדיוק וקיבל תשובה בספרדית. לפי מה שמיירון הצליח להבין, יש לזה ריח נעים שיפה לכל בית. אולי גרג קנה משהו כזה לבית שלו במקום פרחים מיובשים.

ריברסייד דרייב היה שקט יחסית. מיירון הגיע לחניון ברחוב 46 והשליך למריו את המפתחות. מריו לא החנה את המכונית ליד מכוניות היוקרה והיגואר של ווין; למעשה, הוא תמיד הצליח למצוא לה מקום

חמים ונעים מתחת לקיני יונים שהשאירו מזכרות בלתי נשכחות. אפליית מכוניות. קטע מכוער, אבל איפה קבוצות התמיכה?

הבניין של לוק־הורן אחזקות היה בפינת פארק אווניו ורחוב 46, באזור עם שכר דירה מהגבוהים בעיר. הרחוב שקק תופעות לוואי של כסף גדול. לימוזינות ארוכות חנו בחנייה כפולה ולא חוקית בכניסה לבניין. הפסל המודרני הכעור שנראה כמו מעיים של מישהו, ניצב בעגמומיות מעוררת רחמים במקומו הקבוע. גברים ונשים בבגדי עסקים ישבו על המדרגות, אכלו כריכים בחיפזון לחוץ, שקועים במחשבות. רבים מהם דיברו לעצמם כהכנה לקראת פגישה חשובה אחר הצהריים או כשחזור טעות שעשו בבוקר. אנשים שעובדים במנהטן לומדים איך להיות מוקפים באחרים, ועם זאת להישאר לגמרי לבד.

מיירון נכנס לבניין וקרא למעלית. הוא בירך לשלום את שלוש דיילות הקרקע של לוק־הורן, הידועות בכינוין גיישות לוק־הורן.

כולן היו שחקניות/דוגמניות מתוסכלות, שנשכרו כדי ללוות אנשים חשובים אל המשרד. הן היו חייבות להיראות מקסימות לאורך כל הדרך. ווין הביא את הרעיון אחרי טיול במזרח הרחוק. מיירון היה בטוח שיש דברים יותר סקסיסטיים מזה, אבל לא הצליח להעלות אותם בדעתו.

אספרנזה דיאז, השותפה המוערכת שלו, קיבלה את פניו בדלת. ״איפה היית, לעזאזל?״

״אנחנו צריכים לדבר,״ אמר לה.

״אחר כך. יש לך מיליון הודעות.״

אספרנזה לבשה חולצה לבנה – וזה נראה פיצוץ על רקע שערה הכהה, עיניה הכהות ועורה הכהה שבהק וזרח כמו אור הירח על פני הים התיכון. ציידת כישרונות מטעם סוכנות דוגמניות גילתה את אספרנזה כשהיתה בת שבע־עשרה, אבל הקריירה שלה עברה תפניות ותהפוכות מוזרות, ולבסוף מצאה עצמה בצמרת עולם ההיאבקות המקצועית. היא התפרסמה כפוקהונטס הקטנה, הנסיכה האינדיאנית האמיצה, היהלום שבכתר התאחדות המתאבקות המהממות. תלבושתה היתה ביקיני מזמש, והיא לוהקה תמיד לתפקיד ״הטובה״ במחזה המוסר של ההיאבקות המקצועית. היא היתה צעירה, קטנטונת, צרת מותניים ויפהפייה. חרף

מוצאה הלטיני, עורה היה כהה מספיק כדי שתיחשב לאינדיאנית. גזע היה חסר חשיבות בהתאחדות המתאבקות המהממות. שמה האמיתי של גברת סדאם חוסיין, נערת ההרמון המרשעת עם הרעלה השחורה, היה לא אחר משרי ויינברג.

הטלפון צלצל. אספרנזה ענתה. "מ"ב ייצוג ספורטאים. המתן בבקשה, הוא הגיע הרגע." היא נעצה בו את עיניה. "זה פרי מקינלי. פעם שלישית היום."

"מה הוא רוצה?"

היא משכה בכתפיה. "יש אנשים שלא אוהבים לדבר עם מזכירות."

"את לא מזכירה."

היא הביטה בו ללא הבעה. "אתה עונה לו או לא?"

להיות סוכן ספורטאים פירושו לתפקד בסביבה רב משימתית, עם היכולת לבצע מגוון שירותים בלחיצת כפתור אחת. זה יותר מאשר ניהול פשוט של משאים ומתנים. מסוכנים מצפים להיות רואי חשבון, יועצים כלכליים, מתווכי דירות, מחזיקי ידיים, קניינים אישיים, סוכני נסיעות, יועצים משפחתיים, יועצי נישואים, נהגים, נערי שליחויות, שמרטפים, משרתים, מלחכי פנכה, מלקקי תחת, מה שרק תגידו, וגם כל מה שלא. אם לא תסכימו לעשות את כל זה למען לקוח – להיות מה שנקרא "סוכנות של שירות מלא והכול כלול" – תמיד יהיה מי שיסכים במקומכם.

הדרך היחידה להתחרות היתה לגבש צוות, ומיירון הרגיש שהצוות שלו קטן אך יעיל להפליא. ווין, למשל, טיפל בכל ענייני הכספים של הלקוחות של מיירון. הוא בנה תיק השקעות לכל שחקן, נפגש איתם לפחות חמש פעמים בשנה, וידא שהם מבינים מה הכסף שלהם "עושה" ומדוע. נוכחותו של ווין העניקה למיירון יתרון גדול על מתחריו. ווין היה כמעט־אגדה בעולם הכספים. המוניטין שלו כיועץ השקעות היו מושלמים, ורשימת ההצלחות שלו היתה חסרת תקדים. הוא נתן למיירון "אור ירוק" מיידי, אמינות אוטומטית בעולם שבו אמינות היא מצרך נדיר.

מיירון היה המנכ"ל. ווין היה איש הכספים. אספרנזה היתה

הכלבויניקית הרב תכליתית, הזיקית קרת הרוח שהחזיקה את כל העסק. זה עבד.

"אנחנו צריכים לדבר," אמר שוב.

"אז נדבר," התיזה אספרנזה בטון המזלזל שלה. "קודם כול דבר איתו."

מיירון נכנס לחדרו. המשרד השקיף על פארק אווניו במרכז העיר. נוף מרהיב. על קיר אחד היו פוסטרים של מחזות זמר מברודווי. על קיר אחר היו תמונות של אחדים מהאישים הנערצים על מיירון: האחים מארקס, וודי אלן, גראוצ'ו מארקס, וסצינות מסרטים קלאסיים. על קיר שלישי היו תמונות הלקוחות של מיירון. קיר הלקוחות היה מעט דליל מדי לטעמו של מיירון. הוא דמיין איך הקיר ייראה עם תמונה של כוכב אן.בי.איי חדש ומבטיח במרכזו.

יפה, החליט. יפה מאוד.

הוא הרכיב את האוזנייה.

"היי, פרי."

"אלוהים אדירים, מיירון, אני מנסה להשיג אותך כל היום."

"שלומי טוב, תודה. ושלומך?"

"היי, לא התכוונתי להיות חסר סבלנות, אבל זה חשוב. יש לך משהו בעניין הסירה שלי?"

פרי מקינלי היה שחקן גולף מקצועי אך שולי. הוא היה מקצוען, הוא הרוויח כסף; אבל שמו היה מוכר, במקרה הטוב, רק לחובבי גולף מושבעים. פרי אהב שיט והזדקק לסירה חדשה.

"כן, יש לי משהו," אמר מיירון.

"איזה חברה?"

"פרינס."

פרי לא נשמע נלהב. "הסירות שלהם בסדר," התבכיין. "לא יותר מזה."

"הם מסכימים לתת לך סירה חדשה בתמורה לסירה הישנה שלך. תצטרך לעשות חמש הופעות אישיות בשבילם."

"חמש?"

"כן."

"בשביל פרינס בינונית? זה יותר מדי."

"בהתחלה הם רצו עשר. אבל זה תלוי בך."

פרי חשב רגע. "נו, שיט, בסדר. תאשר את העסקה. אבל קודם אני רוצה לוודא שהסירה מוצאת חן בעיני. אתה חושב שהיא תמצא חן בעיני?"

"נראה לי שכן."

"טוב, בסדר. תודה, מיירון. אין כמוך."

הם ניתקו. סחר חליפין – מרכיב חשוב בסביבה הרב משימתית של הסוכן. אף אחד לא משלם על שום דבר בעסקי הספורט. במקום זאת עושים טובות הדדיות. מוצרים ושירותים מוחלפים בסוגים של פרסום ומתן חסויות. רוצה חולצה חינם? הסתובב איתה בפומבי. רוצה מכונית חינם? לחץ ידיים בכמה תצוגות רכב. הכוכבים הגדולים יכולים לדרוש סכומים רציניים בתמורה לשירותיהם. הספורטאים הפחות ידועים יחטפו בשמחה את כל מתנות החינם.

מיירון הביט בערימת ההודעות על שולחנו ונענע בראשו. איך לעזאזל הוא חשב שיצליח לנהל את הסוכנות ולשחק בדראגונס בעת ובעונה אחת?

הוא זמזם לאספרנזה באינטרקום הפנימי. "תיכנסי אלי בבקשה," אמר.

"אני באמצע –"

"עכשיו."

שתיקה.

"וואו," היא אמרה. "אתה כזה גברי וקשוח."

"תעשי לי טובה, כן?"

"לא, ברצינות. אני מתה מפחד. כדאי מאוד שאעזוב הכול ואמלא מיד את פקודתך."

הטלפון שלה נשמט. היא רצה פנימה, מעמידה פני מפוחדת וחסרת נשימה. "זה היה מספיק מהר בשבילך?"

"כן."

"אז מה העניין?"

הוא סיפר לה הכול. כשהגיע לקטע של ההצטרפות לדראגונס, הוא הופתע שוב להיתקל בחוסר תגובה. זה היה מוזר. קודם ווין ועכשיו אספרנזה. שניהם היו חבריו הקרובים ביותר. שניהם התענגו על כל אפשרות ללעוג לו ולגחך עליו. ועם זאת, איש מהם לא קפץ על ההזדמנות המפוארת והבלתי חוזרת שהוגשה כאן על מגש. שתיקתם בנושא ה"קאמבק" שלו היתה מעט מלחיצה.

"הלקוחות שלך לא יאהבו את זה," היא אמרה.

"הלקוחות **שלנו**," תיקן.

היא העוותה את פרצופה. "אתה נהנה להתנשא מעליי?"

מיירון התעלם מההערה. "אנחנו צריכים להפוך את המצב הזה לטובתנו," אמר.

"איך בדיוק?"

"אני לא בטוח," ענה באטיות. הוא נשען לאחור בכיסאו. "נוכל להגיד להם שכל הפרסום שנקבל יעזור להם."

"איך זה יעזור להם?"

"ייפתחו בפני אפשרויות לקשרים חדשים," אמר מיירון, הרעיונות עלו במוחו בזמן שדיבר. "אני אוכל לבוא במגע קרוב יותר עם מפרסמים, בעלי הון ונותני חסויות ואלמד עליהם יותר. יותר אנשים ישמעו עליי, ובעקיפין גם על הלקוחות שלי."

אספרנזה נחרה בבוז. "ואתה חושב שמישהו יבלע את זה?"

"למה לא?"

"מפני שזה קקה בצלחת. 'בעקיפין על הלקוחות שלי'. נשמע כמו הזבל של 'התעשרות העשירים תועיל לעניים'."

היה משהו בדבריה. "בעצם, מה הסיפור הגדול?" שאל וספק כפיו אל התקרה. "הכדורסל יגזול שעות בודדות ביום. כל שאר הזמן אני אהיה במשרד. הטלפון הנייד יהיה איתי כל הזמן. בסך הכול נצטרך להדגיש שזאת לא התחייבות לטווח ארוך."

אספרנזה הביטה בו בספקנות.

"מה?" הוא שאל.

היא הנידה בראשה.

"לא, אני רוצה לדעת. מה?"

"כלום," היא אמרה, הישירה אליו מבט והסתכלה לו ישר בעיניים כשידיה מונחות בחיקה. "מה הכלבה אומרת על כל זה?" שאלה במתק שפתיים.

כינוי החיבה שלה לג'סיקה. "את מוכנה בבקשה להפסיק לקרוא לה ככה?"

היא עשתה פרצוף של "מה שתגיד" ולשם שינוי לא התווכחה. פעם, מזמן, ממש מזמן, ג'סיקה ואספרנזה עוד סבלו אחת את השנייה, או לפחות השלימו זו עם קיומה של זו. אבל אז ג'סיקה עזבה, ואספרנזה ראתה מה זה עשה למיירון. יש אנשים ששומרים טינה. אספרנזה מפנימה טינה. העובדה שג'סיקה חזרה לא שינתה דבר.

"אז מה היא חושבת?" שאלה שוב אספרנזה.

"באיזה עניין?"

"בעניין הסיכויים לשלום במזרח התיכון," ירקה אספרנזה. "באיזה עניין נראה לך? בעניין החזרה שלך לכדורסל מקצועני."

"אני לא יודע. עוד לא היתה לנו הזדמנות לדבר על זה בהרחבה. למה?"

אספרנזה שוב הנידה בראשה. "נצטרך עזרה במשרד," אמרה וסגרה את הנושא הקודם. "מישהו שיענה לטלפונים, ידפיס קצת, דברים כאלה."

"יש לך רעיון למישהו?"

היא הנהנה. "סינדי."

"סינדי הגדולה?"

"היא יכולה לענות לטלפונים ולעשות כל מיני עבודות. היא עובדת טובה."

"אפילו לא ידעתי שהיא מדברת," אמר מיירון. סינדי הגדולה היתה שותפתה של אספרנזה להיאבקות, ושם הבמה שלה היה ביג צ'יף מאמא.

"היא יודעת למלא הוראות. היא תעשה כל עבודה שחורה. היא לא אמביציוזית."

מיירון ניסה לא להירתע בגלוי. "היא לא עובדת בתור שומרת סף במועדון החשפנות ההוא?"

"זה לא מועדון חשפנות. זה מועדון סאדו־מאזו."

"טעות שלי," אמר מיירון.

"והיא ברמנית עכשיו."

"סינדי קיבלה קידום?" שאל מיירון.

"כן."

"אז ממש לא נעים לי לפגוע בקריירה המלבלבת שלה ולבקש ממנה לעבוד פה."

"אל תהיה אידיוט," אמרה אספרנזה. "במועדון היא עובדת לילות."

"מה," אמר מיירון, "סאדו־מאזו לא הולך טוב בצהריים?"

"אני מכירה את סינדי. היא תהיה מעולה."

"היא מפחידה אנשים," אמר מיירון. "היא מפחידה אותי."

"היא תישאר בחדר הישיבות. אף אחד לא יראה אותה."

"אני לא יודע."

אספרנזה קמה על רגליה בקלילות. "אין בעיה, תמצא מישהו. זאת אומרת, אתה הבוס. אתה יודע הכי טוב. אני, אני סתם מזכירה מושתנת. מה פתאום שאני אביע דעה על איך אתה מטפל בלקוחות **שלנו**."

מיירון צקצק בלשונו. "זה היה ממש מתחת לחגורה." הוא רכן קדימה, נשען על השולחן עם מרפקיו וידיו תמכו בראשו. "בסדר," אמר לבסוף ונאנח אנחה עמוקה. "ניקח אותה לניסיון."

מיירון המתין. אספרנזה התבוננה בו בשתיקה. אחרי שעברו כמה שניות היא אמרה, "זה הקטע שבו אני אמורה לקפוץ באוויר ולהגיד: תודה לך, אדוני, תודה מקרב לב באמת?"

"לא, זה הקטע שבו אני יוצא מהמשרד." הוא הציץ בשעונו. "אני צריך להספיק לדבר עם קליפ על כתמי הדם האלה לפני מסיבת העיתונאים."

"תעשה חיים." היא פנתה לעבר הדלת.

"חכי שנייה," קרא אחריה. היא הסתובבה והביטה בו. "יש לך שיעור הערב?" אספרנזה למדה משפטים בקורס ערב באוניברסיטת ניו יורק.

"לא."

"רוצה לבוא למשחק?" הוא כחכח בגרונו. "את יכולה, אה, להביא את לוסי, אם בא לך."

לוסי היתה הכוכבת התורנית בחיי האהבה התוססים של אספרנזה. לפני לוסי היא יצאה עם בחור בשם מקס. העדפותיה המיניות נראו גמישות ונתונות לשינויים תכופים. "נפרדנו," אמרה.

"אה, אני מצטער," אמר מיירון שלא ידע מה עוד לומר. "מתי?"

"בשבוע שעבר."

"לא אמרת כלום."

"אולי מפני שזה לא עניינך."

הוא הנהן בראשו. צודקת. "טוב, את יכולה להביא את מי שתרצי, אם תרצי. ואת יכולה לבוא לבד, אם מתחשק לך. אנחנו משחקים נגד הסלטיקס."

"אני אוותר," היא אמרה.

"את בטוחה?"

היא הנהנה שוב ויצאה מהחדר. מיירון לקח את הז'קט שלו ופנה לעבר החניון. מריו זרק לו את המפתחות בלי להסתכל עליו. מיירון נסע במנהרת לינקולן וניתר אל כביש 3. הוא חלף על פני חנות גדולה למוצרי חשמל, שמתוך שלט החוצות שלה השתלשל אף ענק מעל כביש 3. הכיתוב: "אנחנו ממש מתחת לאף שלך". האף נראה אמיתי לגמרי. הדבר היחיד שחסר בו היה שיער הנחיריים. כשהיה פחות מקילומטר מאצטדיון המדולנדס, צלצל הטלפון במכונית.

"יש לי קצת מידע מקדים," אמר ווין.

"קדימה."

"בחשבון הבנק של גרג ובכרטיסי האשראי שלו לא התבצעו שום פעולות בחמשת הימים האחרונים".

"שום דבר?"

"שום דבר."

"שום משיכת מזומנים מהבנק שלו?"

"לא בחמשת הימים האחרונים."

"ולפני כן? אולי הוא משך סכום כסף גדול לפני שנעלם."

"עובדים על זה. אני עדיין לא יודע."

מיירון התקדם לעבר האצטדיון. הוא חשב על משמעות הדבר. עדיין לא ברור, אבל בכל מקרה לא מדובר בחדשות טובות. הדם במרתף. אין זכר לגרג. אין פעילות בנקאית. זה לא ממש מבטיח. "עוד משהו?" שאל מיירון.

ווין היסס. "בקרוב כנראה יהיה לי מושג איפה גרג היקר נפגש למשקה עם קרלה המסתורית."

"איפה?"

"אחרי המשחק," אמר ווין. "אז אני אדע יותר."

5

"ספורט זה פולקלור," אמר קליף ארנסטיין לחדר הומה הכתבים. "מה שמסעיר את הדמיון זה לא רק ניצחונות והפסדים. זה הסיפורים. סיפורים על התמדה. סיפורים על כוח הרצון. סיפורים על עבודה קשה. סיפורים על שברון לב. סיפורים על נסים. סיפורים על התעלות וטרגדיה. סיפורים על קאמבקים."

קליף השפיל את מבטו אל מיירון ממרומי הבמה, כשבעיניו הלחלוחית הנדרשת וחיוכו סבאי כהלכה. מיירון התכווץ מגועל. הוא נלחם בתשוקתו העזה להתכופף מתחת לשולחן הישיבות ולהתחבא.

אחרי הפסקה קצרה פנה קליף שוב קדימה. הכתבים השתתקו. הבזקי מצלמות אקראיים התפרצו פה ושם. קליף בלע את רוקו פעמים אחדות, כאילו הוא אוזר כוח פנימי כדי להמשיך. גרונו עלה וירד. הוא נשא את עיניו הרטובות אל הקהל.

המשחק מעט מוגזם, חשב מיירון, אבל בסך הכול יופי של הופעה.

הנוכחות במסיבת העיתונאים עלתה על כל ציפיותיו. לא נשאר כיסא פנוי, ועיתונאים רבים נאלצו לעמוד. מן הסתם, יום חלש בחדשות. קליף לא מיהר. הוא ניסה להשיב לעצמו לכאורה את קור הרוח שאבד לו בסערת הרגשות. "לפני יותר מעשור החתמתי צעיר יוצא דופן, שחקן שהאמנתי כי נועד לגדולות. היו לו כל המעלות של שחקן גדול, ומעל הכול הוא היה אדם נפלא. אבל לאלים היו תוכניות אחרות עבור הצעיר הזה. כולנו יודעים מה קרה למיירון בוליטר באותו לילה גורלי בלנדובר,

מרילנד. אין טעם לנבור בעבר. אבל כמו שאמרתי בתחילת מסיבת העיתונאים הזאת, ספורט הוא פולקלור. היום קבוצת הדראגונס נותנת לאיש הצעיר הזה הזדמנות לארוג את האגדה שלו בפנתיאון הנצח של עולם הספורט. היום הדראגונס מאפשרת לאדם הצעיר הזה לנסות ולשחזר את מה שנלקח ממנו באופן כה אכזרי לפני כל אותן שנים."

מיירון התחיל להתפתל ממבוכה. לחייו להטו והאדימו. עיניו התרוצצו לכל עבר, חיפשו אחר חוף מבטחים ולא מצאו דבר. הוא הסתפק בלהביט בפניו של קליפ בהתאם לציפיות העיתונאים. הוא התמקד בשומה על הלחי והביט בה כל כך בכוח עד שראייתו, למרבה המזל והחסד, החלה להיטשטש.

"זה לא יהיה קל, מיירון," אמר קליפ ופנה אל מיירון ישירות. מיירון המשיך להתמקד בשומה. הוא לא הצליח להסתכל לקליפ בעיניים. "אנחנו לא מבטיחים לך הבטחות. אני לא יודע מה יקרה עכשיו. אני לא יודע אם זה שיא הסיפור שלך או רק תחילתו של פרק חדש ואמיץ. אבל כל אוהבי הספורט שבינינו אינם יכולים שלא לקוות. זה באופי שלנו. זה באופיו של כל לוחם וכל מעריץ." קולו של קליפ החל להישבר.

"זאת המציאות," המשיך. "אני חייב להזכיר לך את זה, מיירון, אף על פי שאני מעדיף לא להזכיר. אני מברך אותך בשם קבוצת הניו ג'רזי דראגונס, ומזמין אותך, אדם אמיץ ואציל נפש, להצטרף לשורותינו. אנחנו מאחלים לך את הטוב ביותר. אנחנו יודעים שבלי קשר למה שיקרה לך על המגרש, אתה תביא כבוד לכולנו." הוא השתתק, הידק את שפתיו והצליח לפלוט עוד "תודה" קצרה אחת.

קליפ הושיט יד למיירון ששיחק את התפקיד שלו. הוא קם ללחוץ את ידו של קליפ. אבל לקליפ היו תוכניות אחרות. הוא עטף את מיירון בזרועותיו ומשך אותו אליו. המצלמות הבזיקו כמו מופע אורות בדיסקוטק. כשקליפ נסוג ממנו סוף סוף, הוא ניגב את עיניו בשתי אצבעות. אין מה לומר, פצ'ינו ודה נירו חובבנים לידו. קליפ הושיט זרוע וליווה את מיירון אל הבמה.

"איך ההרגשה לחזור?" צעק אחד העיתונאים.

"מפחידה," ענה מיירון.

"אתה באמת חושב שיש לך את מה שדרוש כדי לשחק בקבוצה מקצוענית?"

"לא, לא ממש."

רגע הכנות עצר בעדם, אבל רק לרגע. קליפ צחק וכל שאר הנוכחים בחדר צחקו אחריו. הם חשבו שזאת בדיחה, ומיירון לא טרח לתקן אותם.

"אתה חושב שאתה מסוגל לקלוע כמו פעם?" שאל כתב אחר.

"לקלוע אני מסוגל," ענה מיירון, "אבל לנשום אחרי זה? לא בטוח."

עוד צחוקים.

"למה קאמבק כל כך מאוחר, מיירון? מה שכנע אותך לחזור דווקא עכשיו?"

"אגודת המיסטיקנים ומגידי העתידות."

קליפ קם ובהינף יד הדף שאלות נוספות. "מצטער, חברים, זה הכול לפי שעה. מיירון צריך להתכונן למשחק של הערב."

מיירון יצא החוצה בעקבות קליפ. הם מיהרו במסדרון המוביל אל משרדו של קליפ. קלווין כבר היה שם. קליפ סגר את הדלת. עוד לפני שהתיישב שאל קליפ, "אז מה העניין?"

מיירון סיפר לו על הדם במרתף. קליפ החוויר. אצבעותיו של קלווין הקרחון לפתו בחוזקה את מסעד הכיסא.

"אז מה אתה מנסה להגיד?" ירה קליפ כשמיירון סיים את דבריו.

"להגיד?"

קליפ משך בכתפיו בהפגנתיות. "אני לא מבין את זה."

"אין מה להבין," אמר מיירון. "גרג נעדר. אף אחד לא ראה אותו חמישה ימים. הוא לא השתמש בכרטיס האשראי שלו ולא משך כסף מהכספומט. ועכשיו יש דם במרתף."

"בחדר המשחקים של הילדים שלו, נכון? זה מה שאמרת קודם. בחדר המשחקים של הילדים שלו."

מיירון הנהן לאישור.

קליפ הביט בקלווין במבט שואל וספק כפיו לכיוון השמים. "אז מה זה אומר, לעזאזל?"

"אני לא בטוח."

"זה לא ממש נשמע כאילו בוצע פה פשע, נכון?" המשיך קליפ. "תחשוב על זה טוב, מיירון. אם גרג נרצח, למשל, איפה הגופה שלו? האם הרוצח או הרוצחים לקחו אותה איתם? ומה לדעתך קרה? הרוצחים – מה? – הפתיעו את גרג? לבדו? בחדר המשחקים של הילדים שלו, שם, יש להניח, הוא שיחק עם הבובה הקטנה שלו? ואז מה קרה? הם הרגו אותו שם למטה וגררו אותו מחוץ לבית, בלי להשאיר סימנים של דם בשום מקום חוץ מהמרתף?" קליפ פרש את ידיו לרווחה. "זה נשמע לך הגיוני?"

התסריט הזה הטריד גם את מיירון. הוא הגניב מבט לעבר קלווין שנראה שקוע עמוק במחשבות. קליפ קם על רגליו.

"מבחינתנו," המשיך קליפ, "יכול להיות שאחד הילדים של גרג שיחק למטה ונחתך."

"נחתך בגדול," אמר מיירון.

"או שסתם ירד לו דם מהאף. הדברים האלה מדממים בטירוף."

מיירון הנהן. "או שהם שחטו תרנגולות," אמר. "גם זה יכול להיות."

"אני לא צריך סרקזם, מיירון."

מיירון חיכה מעט. הוא הציץ בקלווין. כלום. הוא הביט בקליפ. אפס. "עוד פעם נהיה פה אטום וסתום."

"סליחה?"

"שכרת אותי כדי למצוא את גרג. אני עולה על קצה חוט משמעותי, אבל אתה לא רוצה לשמוע."

"אתה מתכוון שאני לא רוצה לשמוע שגרג אולי נפל קורבן לפשע אלים ו –"

"לא, אני לא מתכוון לזה. אתה פוחד ממשהו, וזה לא רק ממה שקרה או לא קרה לגרג. אני רוצה לדעת ממה אתה פוחד באמת."

קליפ הביט בקלווין. קלווין הנהן בראשו בתנועה כמעט בלתי מורגשת. קליפ התיישב. קצות אצבעותיו תופפו על השולחן. השעון

בפינה הדהד את קולות התיפוף. ״עליך להבין,״ אמר קליפ, ״שטובתו של גרג חשובה לנו מאוד. באמת.״

״אהה.״

״אתה יודע משהו על השתלטות עוינת של חברות?״

״הייתי בחיים בשנות השמונים,״ אמר מיירון. ״האמת היא שמישהו ציין לא מזמן שממש נתקעתי בשנות השמונים.״

״טוב, אז זה מה שאני עובר עכשיו.״

״חשבתי שאתה בעל המניות העיקרי.״

קליפ הניד בראשו לשלילה. ״ארבעים אחוז. אף אחד אחר לא מחזיק ביותר מ-15 אחוז. כמה מבעלי המניות השוליים חברו יחד והם מנסים לסלק אותי.״

קליפ קפץ את ידיו לאגרופים והניח אותן על השולחן כמו משקולות נייר. ״הם אומרים שאני יותר מדי בראש של כדורסל ופחות מדי בראש של עסקים; שאני צריך רק לטפל בשחקנים ובענייני המשחק. ההצבעה עוד יומיים.״

״אז?״

״אז ברגע זה ההצבעה צמודה מאוד. סקנדל אחד וזה הסוף שלי.״

מיירון הביט בשני הגברים וחיכה רגע. אחר כך אמר, ״אתה רוצה שאני לא אעשה כלום עם המידע שלי״

״לא, לא, ברור שלא,״ מיהר קליפ להגיב. ״זה בכלל לא מה שאני אומר. אני רק לא רוצה שהעיתונאים ישתוללו וייצאו מגדרם בגלל משהו שאולי הוא כלום. אני לא יכול להרשות לעצמי שייחשף עכשיו משהו לא נעים.״

״לא נעים?״

״כן.״

״כמו מה?״

״תהרוג אותי אם אני יודע,״ אמר קליפ.

״אבל גרג אולי מת.״

״ואם הוא מת, יום או יומיים לא יעזרו לו, נכון? זה נשמע אכזרי, אבל זאת האמת. ואם משהו באמת קרה לגרג, אולי יש סיבה.״

"סיבה?"

קליפ נופף בזרועותיו. "מאיפה לי לדעת? אתה מרים גופה או אפילו סתם איש שמתחבא, והתולעים מתחילות לזחול החוצה. אתה מבין למה אני מתכוון?"

"לא," אמר מיירון.

קליפ המשיך בשלו, "אני לא צריך את זה, מיירון. לא עכשיו. לא לפני ההצבעה הזאת."

"אז אתה אומר לי לא לעשות כלום עם המידע שברשותי," אמר מיירון.

"בכלל לא. אנחנו רק לא מעוניינים בפניקה מיותרת. אם גרג מת, לא נוכל להועיל לו עכשיו בכל מקרה. אם הוא נעלם, אז אתה התקווה הכי גדולה שלו – למנוע התנפלות של כלי התקשורת או להציל אותו."

הם עדיין לא סיפרו לו הכול, אבל מיירון החליט לא ללחוץ כרגע. "יש לך מושג למה מישהו עושה מעקבים על הבית של גרג?"

קליפ נראה המום. "מישהו עושה מעקבים על הבית של גרג?"

"אני חושב שכן."

קליפ הביט בקלווין. "קלווין?"

"אין לי מושג," אמר קלווין.

"גם אני לא יודע, מיירון. יש לך השערות?"

"עדיין לא. עוד שאלה: לגרג יש חברה?"

קליפ הביט שוב בקלווין שמשך בכתפיו. "הוא התפרפר די הרבה. אבל אני לא חושב שהיתה לו מישהי רצינית."

"אתה מכיר מישהי מהנשים שהוא התפרפר איתן?"

"לא בשמותיהן. כל מיני מעריצות, דברים כאלה."

"למה?" שאל קליפ. "אתה חושב שהוא ברח עם איזה בחורה?"

מיירון משך בכתפיו ונעמד. "אני צריך ללכת להחליף בגדים. המשחק מתחיל עוד מעט."

"חכה רגע."

מיירון נעצר.

"בבקשה, מיירון, אני יודע שאולי נשמעתי קר ואכזרי, אבל באמת

אכפת לי מגרג. אכפת לי מאוד. אני רוצה למצוא אותו חי, בריא ושלם.״ קליפ בלע רוק. הקמטים בעורו נראו בולטים ומודגשים יותר, כאילו מישהו צבט אותם. פניו לבשו צבע בעייתי. ״אם אתה יכול לומר לי בכנות שהודעה פומבית על מה שידוע לנו היא הצעד הנכון והטוב ביותר, אני אלך עם זה ולא משנה באיזה מחיר. תחשוב על זה. אני רוצה לעשות את מה שהכי טוב בשביל גרג. הוא חשוב לי מאוד. שניכם חשובים לי. שניכם אנשים צעירים ונהדרים. אני מתכוון לזה. אני חייב לשניכם המון.״

קליפ נראה כאילו הוא עומד לפרוץ בבכי. מיירון לא ידע מה לחשוב ומה לעשות. הוא החליט להנהן בראשו ולא לומר דבר. הוא פתח את הדלת ויצא.

כשהגיע למעלית שמע קול מוכר וצרוד שאמר, ״שכה יהיה לי טוב, ילד הקאמבק בכבודו ובעצמו!״

מיירון הביט לאחור אל אודרי ווילסון. היא לבשה את בגדי כתבת הספורט הרגילים שלה: מקטורן כחול כהה, חולצת גולף שחורה ומכנסי ג׳ינס משופשפים. האיפור שלה היה קל או לא קיים, ציפורניה קצרות ולא מטופחות. הבזקי הצבע היחידים נמצאו על נעלי ההתעמלות הירוקות שלה. היא נראתה מאוד לא מרשימה. לא היתה בעיה מיוחדת עם תווי הפנים שלה, אבל גם לא היה בהם שום דבר נכון. שערה השחור והחלק היה נתון בתספורת קארה־קסדה עם פוני. ״אני מריח שמץ ציניות?״ שאל.

אודרי משכה בכתפיה. ״אתה לא באמת חושב שאני קונה את כל זה, נכון?״

״קונה מה?״

״את התשוקה הפתאומית שלך ל –״ היא הציצה ברשימותיה והמשיכה: ״לארוג את האגדה שלך בפנתיאון הנצח של הספורט.״ היא נשאה אליו את עיניה ונענעה בראשה. ״הזבל שיוצא מהפה של הקליפ הזה, אהז?״

״אני צריך להתלבש, אודרי.״

״מה דעתך לספר לי את האמת לפני כן?״

"האמת, אודרי? וואו, למה שלא תבקשי ישר 'סקופ'? אני מת על זה שעיתונאים אומרים סקופ."

היא חייכה חיוך נחמד. רחב ופתוח. "אתה נשמע לי די מתגונן, מיירון."

"אני? מתגונן? בחיים לא."

"אז מה דעתך למסור – אולי גם הביטוי הזה ימצא חן בעיניך – הודעה לעיתונות?"

מיירון הנהן והניח את ידו על חזהו בדרמטיות. "מי שזוכה לא פורש, ומי שפורש לא זוכה."

"ז'אן פול סארטר?"

"פליקס אונגר **מהזוג המוזר** של ניל סיימון."

הוא הסתובב והלך לעבר חדרי ההלבשה. אודרי הלכה אחריו. היא היתה כתבת הספורט המובילה בארצות הברית. היא כתבה על הדראגונס בשביל העיתון הגדול ביותר בחוף המזרחי. היתה לה תוכנית רדיו עתירת רייטינג משלה. היא הנחתה תוכנית אירוח טלוויזיונית בימי ראשון בבוקר בערוץ הספורט. ולמרות הכול, כמעט כמו כל אישה אחרת במקצוע הזה שנשלט על ידי גברים, היה משהו שביר במעמדה. הקריירה שלה נראתה תמיד כעומדת צעד אחד לפני התהום, מאיימת לקרוס, בלי קשר להישגים שצברה והדרך הארוכה שעשתה.

"מה שלום ג'סיקה?" שאלה אודרי.

"טוב, תודה."

"לא דיברתי איתה כבר חודש," אמרה בטון מתנגן. "אולי אני צריכה להתקשר אליה, לשבת ולנהל איתה שיחת בנות טובה, מלב אל לב, אתה יודע."

"וואו," אמר מיירון, "זה בכלל לא יהיה שקוף."

"אני מנסה להקל עליך, מיירון. משהו מוזר קורה פה. אתה יודע שאני אגלה מה זה. אז אתה יכול פשוט להגיד לי."

"אני באמת לא יודע על מה את מדברת."

"קודם גרג דאונינג עוזב את הקבוצה בנסיבות מסתוריות –"

"מה מסתורי בפציעה בקרסול?"

"– ואז אתה, האויב הוותיק שלו, תופס את מקומו אחרי שיצאת מכלל שימוש לאחת־עשרה שנה. זה לא נראה לך מוזר?"

יופי, חשב מיירון. חמש דקות הוא בתפקיד וכבר מישהו מביע חשד. מיירון בוליטר, מלך ההסוואה והעבודה החשאית. הם הגיעו לדלת חדר ההלבשה.

"אני חייב ללכת, אודרי. נדבר בהמשך."

"תבנה על זה," היא אמרה. היא חייכה אליו במתיקות מזויפת אך עדינה. "כסח להם את הצורה, מיירון. תראה להם מה אתה שווה."

הוא הנהן, נשם נשימה עמוקה ופתח לרווחה את הדלת.

ההצגה מתחילה.

6

איש לא בירך לשלום את מיירון כשנכנס לחדר ההלבשה. איש לא נעצר. איש אפילו לא הסתכל עליו. החדר לא השתתק כמו במערבון ישן, כשהשריף פותח את הדלת החורקת ונכנס למסבאה. אולי זאת הבעיה. אולי הדלת צריכה לחרוק. או שמיירון צריך לעבוד על גינוני השריף שלו.

חבריו החדשים לקבוצה היו מפוזרים מסביב כמו גרביים במעונות סטודנטים. שלושה מהם היו מרוחים על ספסלים, לבושים למחצה ומנומנמים למחצה. שניים היו על הרצפה, רגלם האחת מונפת באוויר בסיוע עוזרים בעודם מותחים שרירים. שניים אחרים כדררו כדורים. ארבעה דידו אל המלתחות אחרי שכרכו סביבם תחבושות אלסטיות ומגני ברכיים. כמעט כולם לעסו מסטיק. כמעט כולם האזינו למוזיקה באייפודים שלהם. הרעש שבקע מהאוזניות הקטנטנות התחובות באוזניהם נשמע כמו תחרות בין מערכות סטריאו בחנות גדולה.

מיירון מצא את אזור ההלבשה שלו די בקלות. על כל תאי המלתחה התנוססו לוחיות נחושת ששמות השחקנים היו חרותים בהן. על התא של מיירון לא היתה לוחית כזאת. שמו שורבט בטוש שחור על רצועה דביקה – חיזיון שלא עורר ביטחון ולא שידר מחויבות גדולה.

הוא הציץ מסביב כדי למצוא מישהו לדבר איתו, אבל האייפודים שימשו כמחיצות הפרדה מושלמות. כולם היו בחדר אחד, אבל כל אחד למעשה היה בחלל פרטי משלו. מיירון הבחין בטרי "טי.סי" קולינס, כוכב

הקבוצה הנודע לשמצה, יושב לבדו בפינה. טי.סי היה הסמל והמופת של כלי התקשורת לדמות הספורטאי המפונק, זה שבמו ידיו "הרס" את עולם הספורט המנומס והערכי – בהנחה שיש דבר כזה. טי.סי. היה דגם אנושי משוכלל. גובהו כשני מטרים ועשרה, שרירי ומסוקס. ראשו המגולח למשעי זהר באור הניאון. השמועה אמרה שטי.סי שחור, אבל היה קשה לראות פיסה של עור מבעד לקעקועיו. דימויי הדיו המוזרים כיסו כל חלקה טובה. גם פירסינג בכל הגוף נראה יותר כמו סגנון חיים מאשר תחביב אצל טי.סי. האיש נראה כמו גרסה סיוטית של פופאי.

מיירון לכד את עינו של טי.סי, חייך וסימן בראשו לשלום. טי.סי השיב במבט זועם ונפנה ממנו בשאט נפש. איזה יופי, מיירון כבר רוכש חברים חדשים.

המדים שלו היו תלויים במקומם. שמו כבר נתפר מאחור באותיות שחורות. בוליטר. הוא בהה בהן רגע או שניים, ואז תלש את הגופייה במהירות מהקולב ולבש אותה. הכול גרם לו להתקפי דז'ה־וו. מגע הכותנה הפריכה. החוטים דמויי השרוכים שעל מכנסיו הקצרים. רכיסת נעליו הגבוהות. הכול עורר דקירות של נוסטלגיה בגופו. הוא התקשה לנשום. עיניו מצמצו בניסיון להדוף את הזיכרונות. הוא ישב וחיכה שההרגשה הזאת תיעלם.

"היי, ילד, מה המצב?"

מיירון קם ללחוץ את ידיו של קיפ קורובן, אחד מעוזרי המאמן של הקבוצה. קיפ לבש ז'קט צמר משובץ שהיה קטן ממידותיו בשלוש מידות בערך. השרוולים הגיעו לזרועות. הבטן בלטה החוצה בהתרסה גדולה. הוא נראה כמו חוואי בנשף ריקודי בוקרים.

"אני בסדר, המאמן."

"יופי, יופי. וקרא לי קיפ. או קיפר. רוב האנשים קוראים לי קיפר. שב, תירגע."

"בסדר." קיפר*?!

---

* דג מעושן.

"יופי, אנחנו שמחים שאתה איתנו." קיפר לקח כיסא, סובב אותו עם הגב אל מיירון, והתיישב בפישוק רגליים. התפר הפנימי של מכנסיו לא נראה מאושר מהמהלך. "אני אהיה גלוי איתך, מיירון, בסדר? דוני לא התלהב מזה. אין לו שום דבר אישי נגדך, הוא פשוט אוהב לבחור את השחקנים שלו בעצמו. הוא לא אוהב שמתערבים לו מלמעלה. הבנת אותי?"

מיירון הנהן. דוני וולש היה המאמן הראשי.

"יופי, מצוין. אבל דוני הוא בחור ישר. הוא זוכר אותך מהימים של פעם. הוא אהב אותך מאוד. אבל יש לנו קבוצה שנמצאת בדרך לאליפות. עם קצת מזל נוכל לשריין יתרון ביתי בכל המשחקים. לקח לנו זמן להגיע לאן שהגענו ולהכניס את כולם לכושר. הכול עניין של איזון, אתה יודע. יציבות, בלימת זעזועים. בלי גרג ממש יצאה לנו הרוח מהמפרשים, אבל סוף סוף אנחנו חוזרים לעצמנו. ופתאום אתה הגעת. קליפ לא הסביר לנו למה, אבל הוא מתעקש שנוסיף אותך לסבב. מאה אחוז, קליפ הוא הצ'יף הגדול, המפקד, על זה אין ויכוח. אבל אנחנו דואגים ליציבות של הקבוצה. אתה מבין?"

"בטח," ענה מיירון, מותש קלות מהנאום. "אני לא רוצה לגרום שום בעיות."

"אני יודע." קיפר קם והחזיר את הכיסא למקומו בתנועה גורפת. "אתה בחור טוב, מיירון. תמיד היית ישר כמו סרגל. אנחנו צריכים מישהו כזה, מישהו שיודע שהקבוצה קודמת לכול. אני צודק?"

מיירון הנהן. "כן, המפקד."

"יופי, מצוין. נתראה על המגרש. ואל תדאג. לא תעלה לשחק אלא אם כן נוביל בפער מטורף."

קיפר משך את חגורת המכנסיים מעל הבטן והתרחק בצעד קליל.

שלוש דקות לאחר מכן קיפר צעק, "חבר'ה, שיחת מאמן." אף אחד לא התרגש מהקריאה. הוא חזר עליה כמה פעמים וטפח למחוברי האייפוד על כתפם כדי שיבחינו בנוכחותו. עשר דקות שלמות נדרשו כדי להזיז שנים־עשר ספורטאים מקצועיים מרחק של פחות משלושים סנטימטרים. המאמן דוני וולש נכנס בחשיבות עצמית מופגנת, תפס את

מקומו במרכז החדר והתחיל לשפוך קלישאות חבוטות ויגעות. אחרי מאה משחקים בעונה קשה להפתיע עם חומר חדש.

התדרוך או שיחת המוטיבציה נמשכו שתי דקות. כמה מהשחקנים אפילו לא טרחו לכבות את המוזיקה באוזניות. טי.סי היה עסוק בהסרת תכשיטיו. המשימה תבעה ריכוז גדול ועזרה של צוות מומחים. כעבור דקה או שתיים נוספות נפתחה דלת חדר ההלבשה. כולם התנתקו מהאייפודים ויצאו החוצה. מיירון הבין שהם בדרכם למגרש.

המשחק מתחיל.

מיירון נעמד בסוף השורה. הוא התנשם בכבדות. גל קור הציף את גופו. קולו של הכרוז רעם ברמקולים: "ועכשששששששששששיו, קבלו את הקבוצה שלכם, את הניו ג'רזי דראגונס!!!" מוזיקה רועשת הפציצה ברקע. ההליכה המהירה הפכה לריצה מלאה.

מטח השאגות ומחיאות הכפיים נשמע כמו סופת רעמים. השחקנים הסתדרו בשתי שורות מאולתרות לתרגילי חימום – נוהל שמיירון הכיר לפני ולפנים וביצע מיליוני פעמים, אבל רק עכשיו חשב עליו ועל משמעותו האמיתית בפעם הראשונה. כשאתה כוכב או כשמקומך מובטח בחמישייה הפותחת, תרגילי החימום עוברים עליך בנעימים, בעצלתיים, בלי שום לחץ. אין סיבה להילחץ, אין טעם להתאמץ. יש לך משחק שלם להוכיח לקהל למה אתה מסוגל. שחקני הספסל והמחליפים התייחסו לתרגילי החימום באחת משתי דרכים. היו שהלכו עד הסוף, שלפו והפגינו כל תעלול וירטואוזי שבאמתחתם, ובמילה אחת: השוויצו. בעיני מיירון, התנהגות כזאת שידרה נואשות לא נעימה. אחרים הסתופפו בצל הכוכבים, מסרו להם כדורים ושיחקו בתפקיד יריבי האימונים המדומים. השיטה הזאת נראתה קצת פחות מביכה.

מיירון הגיע לקדמת השורה. מישהו מסר לו כדור. כשאתה עושה תרגילי חימום, אתה משוכנע באופן לא מודע שכל העיניים באצטדיון נישאות אליך ויושבות עליך, אף על פי שרוב האנשים רק מתחילים להתמקם ועסוקים בשיחות עם חברים או בעיכול מזון או בסקירת הקהל. לאלה שכן צופים בתרגילים ממש לא אכפת מה מעשיך. מיירון כדרר

קצת וסובב את הכדור. שיט, חשב לעצמו. המשחק עוד לא התחיל והוא כבר לא יודע מה לעשות.

חמש דקות לאחר מכן התפזרו התרגילים והשחקנים התחילו לקלוע קליעות חופשיות לסל. מיירון הציץ לעבר היציעים וחיפש בעיניו אחר ג׳סיקה. לא היה קשה לאתר אותה. היא היתה כמו משואה של אור. כאילו היא פורצת קדימה והקהל נסוג לאחור. כאילו היא יצירה של דה וינצ׳י, וכל שאר הפנים הם רק מסגרות ריקות. ג׳סיקה חייכה אליו והוא הרגיש חמימות מתפשטת בכל גופו.

למרבה הפתעתו הבין מיירון לפתע שזאת תהיה הפעם הראשונה שג׳סיקה תראה אותו משחק שלא במגרש חובבים. הם נפגשו שלושה שבועות לפני הפציעה שלו. המחשבה גרמה לו להיעצר. להיעצר ולהיזכר. לרגע קצר מוחו גרר אותו אחורה בזמן. אשמה וכאב השתלטו עליו עד שכדור תועה פגע לו בראש. אבל המחשבה נשארה:

אני חייב לגרג.

הזמזום נשמע והשחקנים עברו לספסל. המאמן וולש קשקש עוד כמה קלישאות ויידע כל שחקן לגבי זהות השחקן בקבוצה היריבה שעליו לשמור. השחקנים הנהנו בראשיהם מבלי להקשיב. טי.סי עדיין ירה מבטים זועמים. מיירון קיווה שאלה ״פני המשחק״ שלו, אבל לא באמת האמין בכך. הוא שם עין גם על ליאון ווייט, שותפו לחדר של גרג בזמן נסיעות וחברו הקרוב ביותר בקבוצה. הדבוקה התפרדה. השחקנים משני צדי המגרש התאספו במרכז ובירכו את יריביהם בלחיצות ידיים והחלקות כף. הם התחילו להצביע לכל הכיוונים בניסיון להבין מי שומר על מי, מכיוון שאיש מהם לא האזין לתדרוך המדוקדק שהתבצע לפני שלושים שניות. מאמני שתי הקבוצות קמו על רגליהם וצעקו הוראות הגנה עד שהכדור עשה חסד עם כולם והושלך סוף סוף באוויר.

כדורסל בדרך כלל הוא משחק של עליות ומורדות ומידות שונות של תנופה, והכול נשאר די פתוח עד הדקות האחרונות. לא הלילה. הדראגונס עפו קדימה, ועד מהרה הובילו בהפרש של 26 נקודות. מיירון התחיל להילחץ. זה היה יתרון מספיק גדול כדי להכניס אותו למשחק ללא חשש. הוא לא באמת בנה על אפשרות כזאת. חלק ממנו הריע

חרישית לקבוצה היריבה, הסלטיקס, בתקווה שיצמצמו את הפער וידאגו שהתחת שלו לא יזוז ממושב האלומיניום. אבל תפילותיו לא נענו. ארבע דקות נותרו עד סוף המשחק, והדראגונס הובילו בהפרש של 28 נקודות. המאמן וולש העיף מבט אל הספסל. תשעה מתוך שנים־עשר שחקנים כבר שיחקו הערב. וולש לחש משהו לדג המעושן, הלא הוא קיפר. קיפר הנהן לאישור, ניגש אל הספסל ונעצר לפני מיירון. מיירון הרגיש את לבו הולם בחזהו.

"המאמן רוצה לפנות את הספסל," אמר. "הוא רוצה לדעת אם אתה מעוניין לשחק."

"איך שהוא רוצה," ענה מיירון וניסה לשדר מסר טלפתי של "לא, לא, לא". אבל הוא לא יכול לומר לא. זה לא באופי שלו. הוא חייב לשחק את תפקיד הלוחם הטוב, העשוי ללא חת, שהקבוצה קודמת לכול בעיניו, שיסתער בגופו על רימון חי אם זה מה שהמאמן רוצה. הוא לא הכיר דרך אחרת.

פסק זמן הוכרז. המאמן וולש סקר שוב את הספסל. "גורדון! ריילי! תחליפו את קולינס וג'ונסון!"

מיירון שחרר אנחת רווחה. הוא כעס על עצמו ועל ההקלה העצומה שהרגיש. איזה מין מתחרה אתה? שאל את עצמו. איזה גבר שמכבד את עצמו רוצה להישאר על הספסל? ואז האמת זקפה את ראשה וצלפה בו ישר בפנים:

הוא **לא** נמצא כאן בשביל לשחק כדורסל.

מה הוא חשב לעצמו, לכל הרוחות? הוא כאן כדי למצוא את גרג דאונינג. זאת עבודה חשאית, עבודת התחזות, זה הכול. כמו במשטרה. כששוטר מתחזה לסוחר סמים זה לא הופך אותו לסוחר סמים. אותו עיקרון בדיוק תופס גם כאן. רק מפני שמיירון מעמיד פנים שהוא כדורסלן מקצועי, זה לא אומר שהוא באמת כזה.

המחשבה לא היתה מעודדת.

שלושים שניות לאחר מכן זה התחיל. הוא התמלא באימה טהורה.

קול אחד דרבן הכול. קול אחד הלום בירה שעלה ונשמע בבירור מעל כל הקולות האחרים. קול אחד שהיה מספיק עמוק ומספיק שונה כדי

להבדילו מהמקהלה הצורמנית הרגילה של האוהדים. "היי, וולש," זעק הקול. "למה אתה לא מכניס למשחק את בוליטר?"

מיירון הרגיש שבטנו צונחת. הוא ידע מה הולך לקרות. הוא ראה את זה קורה לפני כן, אם כי לא לו עצמו. הוא רצה שהאדמה תפער את פיה ותבלע אותו חי.

"כן!" קרא עוד קול. "בואו נראה את הבחור החדש!"

קריאות הסכמה נוספות נשמעו מכל עבר.

זה קורה. הקהל מתייצב כגוף אחד מאחורי האנדרדוג, אבל לא בצורה טובה. לא באופן חיובי אלא בדרך המתנשאת, הבוטה, הלעגנית והמזלזלת ביותר שאפשר להעלות על הדעת. בואו־נעשה־טובה־לעלובי־הספסל. הניצחון כבר בידינו. עכשיו תצחיקו אותנו קצת.

עוד ועוד קריאות נשמעו למען צירופו של מיירון למשחק, ואז... שירת האוהדים. מתחילה נמוך אך מתגברת. ומתגברת. "רוצים את מיירון! רוצים את מיירון!" מיירון ניסה לא להתכווץ. הוא העמיד פנים שאינו שומע את המקהלה, עקב בריכוז מוגזם אחר המתרחש על המגרש וקיווה שלחייו אינן מאדימות מדי. השירה נעשתה מהירה ורועמת יותר. לבסוף הצטמצמה למילה אחת בודדת, שעליה חזרו שוב ושוב בשירה מעורבת בצחוק:

"מיירון! מיירון! מיירון!"

הוא חייב לנטרל את הפצצה. יש רק פתרון אחד. נותרו שלוש דקות לסיום המשחק. הוא חייב להיכנס. הוא ידע שזה לא יהיה הסוף, אבל זה לפחות ישתיק זמנית את הקהל. הוא שלח מבט אל קיפר. קיפר החזיר מבט. מיירון הנהן בראשו. קיפר רכן אל המאמן וולש ולחש באוזנו. וולש לא טרח לקום. הוא פשוט צעק, "בוליטר! תחליף את קמרון."

מיירון בלע רוק ונעמד על רגליו. הקהל התפרץ בסרקזם. הוא הרגיש שרגליו כבדות, מאובנות ומכווצות שרירים. הזמזום נשמע ומיירון עלה למגרש. בדרכו החוצה אמר לו קמרון את שם השחקן שעליו לכתר, קרייבן.

"בוב קמרון יוצא," רעם הכרוז, "ומספר 34, מיירון בוליטר, נכנס!"

הקהל השתולל ויצא מגדרו. צפירות, שריקות, צרחות, צחוקים,

חרחורים ונהמות. רק אוזן לא מיומנת היתה עשויה לטעות ולחשוב שמדובר באיחולי הצלחה קולניים. הקהל איחל למיירון הצלחה כמו שמאחלים הצלחה לליצן בקרקס. הם ציפו לנפילות והחלקות על קליפת בננה. הם ציפו לביזיונות מגלגלים מצחוק. הם קיבלו את מבוקשם בגדול. מיירון בוליטר הוא האיש שלהם והתשובה לכל משאלות לבם!

מיירון עלה למגרש. הוא הבין פתאום שזו למעשה הופעת הבכורה שלו בשורות האן.בי.איי.

הוא נגע בכדור חמש פעמים לפני שהמשחק הסתיים. כל נגיעה לוותה בקריאות עידוד/בוז. הוא זרק לסל רק פעם אחת, אפילו בלי לרצות, כמעט לא במודע, באופן אוטומטי, וידע שהקהל יגיב בלי שום קשר לתוצאה. הכדור חדר לסל באוושה עליזה. נשארו שלושים שניות לסוף המשחק. הקהל התחיל להתפזר בדרך לחניון. מחיאות הכפיים הסמליות היו זעומות. אבל בשניות הספורות האלה, שבהן מצא את מקומו עם הכדור על המגרש בתוך משחק, מיירון היה לבד בעולם והרגיש שהכול נכון והכול במקום והכול קורה בדיוק כפי שצריך לקרות.

מצב הרוח בחדר ההלבשה היה הרבה פחות תוסס אחרי המשחק. מיירון הצליח להיתקל בכל השחקנים למעט טי.סי וליאון ווייט, חברו של גרג, שאותו רצה לפגוש יותר מכל האחרים. חוקי מרפי, אלא מה. אסור לו ללחוץ כדי שזה לא יתפוצץ לו בפרצוף. אולי מחר. הוא ינסה שוב.

הוא התפשט. הברך התחילה לכאוב, כאילו מישהו משך בכוח את כל הגידים. הוא חבש אותה בתוספת שקית קרח. הוא צלע אל המקלחות, ובדיוק כשהתנגב וסיים להתלבש הבחין בטי.סי העומד מעליו.

מיירון נשא אליו את עיניו. טי.סי היה עטור תכשיטי פירסינג. באוזניים, כמובן. שלושה באוזן אחת, ארבעה באוזן השנייה. עגיל אחד באף. מכנסי העור והגופייה הקרועה שלבש סיפקו הצצה מרשימה לפירסינג בפטמה הימנית ובפופיק. מיירון לא הצליח לפענח את הקעקועים. הם נראו לו כמו מערבולות חסרות פשר. טי.סי חבש משקפי שמש.

"התכשיטן שלך בטח שולח לך חתיכת כרטיס ברכה לחגים," אמר מיירון.

טי.סי הגיב בכך שהוציא לשון וחשף עוד עגיל, קרוב לקצה. מיירון כמעט נחנק. טי.סי נראה מרוצה.

"אתה חדש, נכון?" אמר.

"נכון." מיירון הושיט יד ללחיצה. "מיירון בוליטר."

טי.סי התעלם מהיד המושטת. "'תה צריך לחטוף."

"סליחה?"

"לחטוף. אתה החדש. 'תה צריך לחטוף."

שחקנים אחרים מסביב התחילו לצחקק.

"לחטוף?" חזר מיירון.

"כן. אתה החדש, נכון?"

"נכון."

"אז 'תה צריך לחטוף."

עוד צחקוקים.

"בסדר," אמר מיירון. "לחטוף."

"בדיוק." טי.סי הנהן בראשו, הקיש באצבעותיו, הצביע על מיירון ויצא.

מיירון סיים להתלבש. לחטוף?

ג'סיקה חיכתה לו מחוץ לדלת חדר ההלבשה. היא חייכה אליו כשראתה אותו מתקרב לעברה. הוא חייך בחזרה והרגיש קצת אידיוט. היא חיבקה אותו ונתנה לו נשיקה חפוזה. הוא הריח את שערה. גן שלם של פרחים.

"וואו," נשמע קול נשי. "אתם כל כך מתוקים שאפשר למות."

אודרי ווילסון.

"אל תדברי איתה," אמר מיירון. "היא צרה צרורה."

"מאוחר מדי," אמרה אודרי. היא הניחה את ידה על זרועה של ג'סיקה. "ג'ס ואני יוצאות לשתות קצת, לקשקש על הימים הטובים של פעם, דברים כאלה."

"אלוהים, אין לך בושה." הוא נפנה אל ג'סיקה, "אל תספרי לה כלום."

"אני לא יודעת כלום."

"צודקת," אמר מיירון. "אז לאן אנחנו הולכים?"

"**אנחנו** לא הולכים לשום מקום," אמרה ג'סיקה והצביעה לאחור. ווין נשען על הקיר, רגוע ודומם לחלוטין. "הוא אמר שאתה עסוק."

"אה." מיירון הביט בווין. ווין הנהן. מיירון ביקש סליחה לרגע וניגש אליו.

בלי הקדמות מיותרות אמר ווין, "הפעם האחרונה שגרג משך כסף בכספומט היתה ב-23:03 בלילה. הלילה שהוא נעלם."

"איפה?"

"מנהטן. סניף בנק ליד רחוב 18 בצד המערבי."

"זה הגיוני," אמר מיירון. "גרג מקבל שיחת טלפון מקרלה ב-21:18. קרלה אומרת לו לפגוש אותה בתא האחורי. אז הוא נוסע לעיר ומוציא כסף לפני הפגישה איתה."

ווין הביט בו בעיניים חסרות הבעה. "תודה על הניתוח המעמיק של המובן מאליו."

"זה כישרון מלידה."

"כן, אני יודע," אמר ווין. "בוא נתקדם, ברשותך. יש שמונה ברים בטווח של ארבעה רחובות מהכספומט המסוים הזה. צמצמתי את החיפוש שלי אליהם. מתוך שמונה רק בשניים יש מה שנקרא 'תאים אחוריים'. באחרים יש שולחנות, בלי תאים. אלה השמות."

מיירון הפסיק לתהות מזמן איך ווין עושה את זה. "אתה רוצה שאני אנהג?"

"אני לא יכול לבוא איתך," אמר ווין.

"למה לא?"

"אני נוסע לכמה ימים."

"מתי?"

"אני יוצא משדה התעופה ניוארק עוד שעה," אמר ווין.

"זה מאוד פתאומי."

ווין לא טרח להשיב. הם יצאו החוצה דרך כניסת השחקנים. חמישה ילדים רצו אל מיירון וביקשו חתימה. מיירון נעתר לבקשתם. ילד אחד,

שנראה כבן עשר, לקח את פיסת הנייר, בהה בשרבוט ששרבט מיירון ואמר, "מי זה, לעזאזל?"

ילד אחר ענה לו, "איזה שחקן ספסל."

"היי!" קרא ווין. "זה מר שחקן ספסל בשבילך."

מיירון הביט בו. "תודה."

ווין הגיב בתנועת "זה שום דבר".

הילד הראשון הביט בווין. "אתה מישהו?"

"אני תיאודור רוזוולט," ענה ווין.

"מי?"

ווין ספק את ידיו. "אלוהים יברך את הנוער." הוא נעלם משם בלי לומר מילה.

ווין לא חזק בפרידות.

מיירון הגיע למכוניתו. כאשר סובב את המפתח בדלת חש טפיחה עזה בגבו. זה היה טי.סי. הוא כיוון אל מיירון אצבע שהיתה עמוסה בתכשיטים יותר מאשר כל אצבעותיהן של פריס הילטון ומלכת אנגליה גם יחד. "אל תשכח," איים טי.סי.

מיירון הנהן. "לחטוף."

"בול."

ואז גם הוא הפליג לדרכו.

7

מיירון הגיע ל"מקדוגל'ס", הבר הראשון ברשימה של ווין. התא האחורי היה ריק, אז הוא תפס אותו. הוא ישב שם רגע, בתקווה שכוח נסתר יספר לו אם זהו המקום שבו גרג נפגש עם קרלה. זה לא קרה. הוא לא הרגיש דבר – לחיוב או לשלילה. אולי הוא צריך לקיים סיאנס ולהעלות רוחות באוב.

המלצרית ניגשה אליו באטיות, כאילו מאמץ ההליכה הקצרצרה משול לפילוס דרך בשלג כבד שבגללו מגיעה לה מדליה. מיירון ניסה לחמם את לבה עם אחד מחיוכיו המפורסמים, המשלב בין הידידותי והממזרי.

"היי," אמר מיירון.

היא הניחה על השולחן תחתית קרטון לכוס בירה. "מה בשבילך?" שאלה בניסיון כושל להישמע חביבה. קשה למצוא מלצריות נחמדות ומאירות פנים במנהטן, אבל גם הלא נחמדות עדיפות על המלצרים המחייכים יותר מדי בכוח ומודיעים: "אני אהיה המלצר שלך להערב," כאילו שיכולת לחשוב בטעות שהם יהיו משהו אחר, כמו העורך דין שלך או רואה החשבון שלך להערב.

"יש לכם שוקו קר?" שאל מיירון.

"מה יש לנו?"

"לא משנה. אז אולי בירה."

היא תקעה בו עיניים אטומות. "איזה סוג?"

אין טעם ללכת סחור סחור. "את אוהבת כדורסל?" הוא שאל אותה.

היא משכה בכתפיה באדישות.

"את יודעת מי זה גרג דאונינג?"

הנהון ראש.

"הוא סיפר לי על המקום הזה," אמר מיירון. "גרג אמר לי שהוא היה פה לא מזמן."

מצמוץ.

"עבדת פה בשבת שעברה?"

הנהון.

"באותם שולחנות? בתא הזה?"

הנהון מהיר יותר. חוסר סבלנות גובר.

"ראית אותו?"

"לא. מחכים לי. איזה בירה אתה רוצה?"

מיירון הציץ בשעונו והעמיד פני המום. "אופס, תראי מה השעה. אני חייב ללכת." הוא נתן לה שני דולר. "תודה על הזמן שלך."

הבר השני ברשימה נקרא "הבקתה השוויצרית". אפילו לא קרוב. חורבה. הטאפט על הקירות היה אמור ליצור אשליה שהמקום ספון עץ; זה היה יכול לעבוד אלמלא התקלף הטאפט בכל כך הרבה מקומות. באח הבהב מין אור חג מולד קלוש, שהיה רחוק מלהעניק למקום את החמימות המיוחלת של בקתת סקי. מסיבה כלשהי לא ברורה היה תלוי במרכז הבר כדור מראות. לא היתה רחבת ריקודים. לא היו אורות של דיסקוטק. רק כדור הדיסקו – כמקובל בבקתות סקי מסורתיות, ניחש מיירון. היה במקום ריח מעופש של בירה שפוכה ואולי שמץ קיא – ריח מהסוג שאפיין ברים מסוימים או מועדוני סטודנטים; ריח שמחלחל ונספג בקירות, כמו מכרסמים שנתקעו שם ונרקבו למוות.

מכונת התקליטים הרעימה עם שיר של פרינס. המקום היה ריק למדי. איש עם שפם עבות וכובע מצחייה ועליו סמל של קבוצת בייסבול מיוסטון, היה הלקוח היחיד שישב על הבר. גבר ואישה התמזמזו למחצה בשולחן במרכז החדר – השולחן הבולט ביותר במקום. זה לא הפריע לאיש ולא עורר התרגשות מיוחדת. לקוח אחר הסתתר מאחור כאילו הסתנן לאגף סרטי הפורנו בספריית הווידיאו השכונתית.

מיירון שוב התיישב בתא האחורי. שוב פתח בשיחה, והפעם עם מלצרית נלהבת בהרבה. כשהגיע לקטע שבו גרג דאונינג מספר לו על "הבקתה השוויצרית", היא אמרה, "בחייך! אני ראיתי אותו פה רק פעם אחת."

בינגו.

"יכול להיות שזה היה בשבת בלילה?"

היא כיווצה את פניה בניסיון לחשוב.

"היי, ג'ו," צעקה המלצרית לברמן. "דאונינג היה פה בשבת בלילה, נכון?"

"מי רוצה לדעת, לעזאזל?" צעק לה ג'ו בחזרה מאחורי הבר. הוא נראה כמו סמור עם שיער עכברי. סמור ועכבר. שילוב נחמד.

"הבחור הזה ואני, אנחנו סתם מקשקשים לנו."

ג'ו הסמור לטש עיניים קטנות ונוצצות. העיניים התרחבו. "היי, אתה החדש, נכון? בדראגונס? ראיתי אותך בטלוויזיה. זה עם השם החנוני."

"מיירון בוליטר," אמר מיירון.

"כן, נכון, מיירון. זהו זה. אז עכשיו כל השחקנים של הקבוצה יתחילו לשבת פה?"

"אני לא יודע."

"יש לנו לקוחות מפורסמים ברמה גבוהה," אמר ג'ו וניגב את הבר עם סמרטוט ישן. "יודע מי היה פה פעם? הבן דוד של פארה פוסט. הוא התנהג ממש כמו בן אדם רגיל."

"חבל שהפסדתי את זה," אמר מיירון.

"כן, טוב, היו לנו עוד מפורסמים. נכון, בון?"

הבחור עם כובע המצחייה והשפם העבות התעורר לחיים והנהן לחיוב.

"כמו ההוא שדומה להוא מהפרסומת של המרק עוף. זוכר אותו?"

"בטח. מפורסמים."

"אבל ההוא לא היה באמת זה מהפרסומת של המרק עוף. הוא היה רק מישהו שדומה לו."

"זה אותו דבר."

מיירון שאל, "אתם מכירים את קרלה?"

"קרלה?"

"הבחורה שגרג היה איתה."

"זה השם שלה? לא, לא יצא לי לפגוש אותה. גם את גרג לא פגשתי. הוא נכנס די בחשאי כזה. לא הטרדנו אותם." הוא ניפח את חזהו כאילו הוא עומד להצדיע. "ב'בקתה השוויצרית' אנחנו מגנים על הלקוחות המפורסמים שלנו." הוא כיוון את הסמרטוט אל מיירון. "תגיד את זה לחברים שלך מהקבוצה, בסדר?"

"בטח," אמר מיירון.

"האמת שבהתחלה אפילו לא היינו בטוחים שזה גרג דאונינג."

"כמו עם ההוא מהפרסומת של המרק עוף," הוסיף בון.

"נכון. כמו זה. רק שהפעם זה באמת היה הוא."

"ההוא נראה בול כמו זה מהפרסומת למרק עוף. שחקן גדול, זה מהפרסומת."

"גדול משהו."

מיירון התערב בשיחה המרתקת. "הוא היה פה לפני כן?"

"ההוא שנראה כמו זה מהפרסומת?"

"דביל," נזף ג'ו והטיח את הסמרטוט בבון. "מה מעניין אותו ההוא מהפרסומת? הוא מדבר על גרג דאונינג, טומטום."

"אתה בעצמך טומטום. למה מאיפה לי לדעת? מה אני נראה לך, קורא מחשבות?"

"חברים," ניסה מיירון.

ג'ו הרים יד. "מצטער, מיירון. תאמין לי, בדרך כלל זה לא קורה פה אצלנו, ב'בקתה השוויצרית'. כולנו מסתדרים יופי אחד עם השני. נכון, בון?"

בון פרש את זרועותיו. "מי אמר שלא?"

"בדיוק. ולא, מיירון, גרג הוא לא אחד הקבועים שלנו. זאת היתה הפעם הראשונה שלו כאן."

"אותו דבר עם הבן דוד של פארה פוסט," הוסיף בון. "הוא היה פה רק פעם אחת."

"נכון. אבל הבן דוד של פארה פוסט השתגע על המקום, ישר ראיתי עליו."

"הוא הזמין משקה שני. זה אומר הכול."

"ברור. שני משקאות. הוא היה יכול לשתות משקה אחד וללכת. אם כי הוא שתה דיאט קולה."

מיירון שאל, "ומה עם קרלה?"

"מי?"

"האישה שגרג ישב איתה פה."

"מה איתה?"

"אף פעם לא ראיתי אותה פה לפני כן. בון?"

בון נענע בראשו לשלילה. "לא. הייתי זוכר אותה."

"למה אתה אומר את זה?"

ג'ו ענה בלי היסוס. "ציצי רציני."

בון חפן את ידיו ותקע אותן בקדמת החזה. "אבטיחים אחד אחד."

"אבל היא לא היתה יפה או משהו."

"ממש לא," הסכים בון. "די זקנה בשביל בחור צעיר."

"כמה זקנה?"

"יותר זקנה מגרג דאונינג, זה בטוח. לדעתי סוף שנות הארבעים. בון?"

בון הנהן בהסכמה. "אבל תותחים צמד חמד."

"מצנחים צבאיים."

"הרי האמזונס."

"כן, אני חושב שהבנתי את הרעיון," קטע אותם מיירון. "עוד משהו?"

הם נראו מופתעים.

"צבע עיניים?"

ג'ו מצמץ והביט בבון. "היו לה עיניים?"

"תהרוג אותי אם אני יודע."

"צבע שיער?"

"חום," אמר ג'ו. "חום בהיר."

"שחור," אמר בון.

"אולי הוא צודק," אמר ג'ו.

"לא, אולי זה היה יותר בהיר."

"אבל אני אומר לך, מיירון. היתה לה מרפסת שחבל על הזמן."

"מרפסת בינלאומית," הסכים בון.

"היא וגרג יצאו מפה ביחד?"

ג'ו הביט בבון. בון משך בכתפיו. "אני חושב שכן," אמר ג'ו.

"אתה יודע באיזה שעה?"

ג'ו הניד בראשו לשלילה.

"בון, אתה יודע?" ניסה מיירון.

קצה הכובע של בון נפנה בחדות פתאומית לעבר מיירון, כאילו משכו לו בחוט. "מה אני נראה לך, לעזאזל? השעון הדובר?"

ג'ו נופף בסמרטוט. "אל תעליב לי מפורסמים, אידיוט."

"מפורסמים? שיט, ג'ו, הוא חתיכת שחקן ספסל מושתן. זה לא שהוא מופיע בפרסומת למרק עוף או משהו. הוא אפס, הוא כלום." בון נפנה אל מיירון. העוינות נעלמה כלא היתה. "אל תיעלב, מיירון."

"למה שאני איעלב?"

"תגיד," אמר ג'ו, "יש לך תמונה? נוכל לשים את התמונה שלך על הקיר. תוכל לחתום עליה לחברים שלך ב'בקתה השוויצרית'. אנחנו צריכים להתחיל למלא איזה קיר בתמונות של לקוחות מפורסמים."

"מצטער," אמר מיירון. "אין עלי תמונה כרגע."

"תוכל לשלוח לנו? תמונה חתומה, אני מתכוון. או להביא איתך בפעם הבאה שתבוא."

"אה, בפעם הבאה."

מיירון המשיך לתשאל אותם, אבל העלה חרס בידו אם לא מחשיבים את תאריך הולדתו של ההוא מהפרסומת למרק עוף. הוא יצא משם ופנה במעלה הרחוב. הוא חלף על פני מסעדה סינית עם ברווזים מתים תלויים בחלון. גוויות ברווזים, מעורר התיאבון האידיאלי. אולי במקדונלד'ס צריכים לתלות פרות שחוטות בחלון. זה בטח יביא המון ילדים.

הוא ניסה לחבר את חלקי הפאזל. קרלה מתקשרת לגרג, משאירה

הודעה ואומרת לו לפגוש אותה ב"בקתה השוויצרית". למה? למה שם מכל המקומות? הם לא רצו שיראו אותם? ואם זאת התשובה, אז למה לא? ומי זאת בכלל קרלה, לעזאזל? איך כל זה מסתדר עם מופע ההיעלמות של גרג? ומה עם כל הדם במרתף? האם הם חזרו לביתו של גרג או שגרג חזר הביתה לבדו? האם קרלה היא הבחורה שגרה איתו? ואם כן, למה הם נפגשו כאן?

מיירון היה כה טרוד, שלא הבחין באיש עד שכמעט התנגש בו. לקרוא לו "איש" יהיה סוג של לשון המעטה. זה היה יותר קיר לבנים המתחזה לבן אדם. הוא ניצב בדרכו של מיירון. הוא לבש חולצת טריקו מפוספסת וחושפת חזה מתחת לחולצה פרחונית לא מכופתרת. שרשרת זהב השתלשלה על חזהו העצום. שרירן בריון. מיירון ניסה לעקוף אותו משמאל. קיר הלבנים חסם את דרכו. מיירון ניסה לעקוף מימין. קיר הלבנים חזר על פעולת החסימה. מיירון ניסה שוב משני הצדדים. קיר הלבנים המשיך לחסום אותו.

"תגיד," אמר מיירון, "בא לך לרקוד צ'ה־צ'ה־צ'ה?"

תגובתו של קיר הלבנים היתה אפסית, כמצופה מקיר לבנים. יחד עם זאת, למיירון כבר היו בדיחות טובות יותר. האיש היה באמת אדיר ממדים, בגודל של ליקוי ירח ממוצע. גבר אחר, גדול אך לפחות במידה אנושית, הופיע מאחורי מיירון. הוא לבש מכנסי עבודה מהסוג העירוני האופנתי.

"איפה גרג?" שאל מכנסי העבודה.

מיירון העמיד פני מופתע. "מה? אה, לא ראיתי אותך."

"אה?"

"המכנסיים האלה הם כמו מדי הסוואה. פשוט התמזגת עם הרקע."

זה לא מצא חן בעיניו של האיש. "איפה גרג?" שאל שוב.

"גרג?" מענה לשון מושחז, כהרגלו של מיירון.

"כן. איפה הוא?"

"מי?"

"גרג."

"איזה גרג?"

"אתה מנסה להצחיק?"

"מה, אתה חושב שזה מצחיק?"

מכנסי עבודה העיף מבט בְּקיר לבנים. קיר לבנים שמר על שתיקה מוחלטת. מיירון ידע שיש אפשרות ממשית מאוד של עימות פיזי. הוא ידע שהוא טוב בדברים האלה. והוא ידע גם ששני הבריונים טובים בזה לא פחות, מן הסתם. בניגוד לסרטיו של ברוס לי, אדם אחד שמביס שני יריבים איכותיים הוא מצב כמעט בלתי אפשרי. לוחמים מנוסים אינם טיפשים. הם עובדים בצוות. הם לא ממהרים ויודעים בדיוק מה הם עושים.

"אז בא לכם לשתות בירה, חברים?" אמר מיירון, "ולקשקש על זה קצת?"

מכנסי עבודה נחר בבוז. "אנחנו נראים לך כאלה שמקשקשים?"

מיירון הצביע על קיר לבנים. "הוא נראה לי קשקשן רציני."

היו שלוש דרכים לצאת ללא פגע מסיטואציה כזאת. דרך אחת היא לברוח, תמיד אפשרות טובה. הבעיה היא שיריביו קרובים מספיק, אבל מרוחקים מספיק כדי לחסום או להאט אותו. מסוכן מדי. אפשרות שנייה: יריביך לא מעריכים אותך כערכך. הרעיון הוא להיראות כפוף, מכווץ ומפוחד ואז באנג! אתה מפתיע אותם. לא במקרה של מיירון. בריונים אינם נוטים לזלזל בבחור גבוה וחסון כמוהו. אפשרות שלישית: לתקוף ראשון וחזק. כך גובר הסיכוי שאחד מהם ינוטרל מפעילות וייצא מכלל שימוש לפני שהשני יוכל להגיב. פעולה כזאת דורשת איזון עדין. עד שמישהו תוקף באמת, אין דרך לדעת אם אפשר היה להימנע כליל מעימות פיזי. אבל אם אתה מחכה שמישהו יתקוף, האפשרות הזאת הופכת בטלה ומבוטלת. ווין חיבב את האפשרות השלישית. הוא היה אוהב אותה גם במקרה של יריב יחיד.

מיירון מעולם לא קיבל הזדמנות בחירה. קיר לבנים תקע לו אגרוף בגב. מיירון הרגיש את המהלומה מתקרבת. הוא זז בזמן כדי להימנע מפגיעה בכליות או מנזק רציני אחר. בו בזמן הסתובב והנחית מכת מרפק על אפו של קיר לבנים. נשמע קול פיצוח משמח, כאילו מישהו דרך על קליפות ביצים.

הניצחון לא האריך ימים. כאשר מיירון יגור, האנשים האלה אכן ידעו מה הם עושים. מכנסי עבודה הלם והשלים את מה שחברו החסיר. בכליה של מיירון התפרץ כאב חד. ברכיו התעקמו אבל הוא התעלם. הוא התקפל לפני קיר לבנים והעיף בעיטה אחורית, כשרגלו מתפרצת כמו מנוע. חוסר האיזון שלו תפס בהפתעה את קורבנו. המהלומה נחתה על ירכו של מכנסי עבודה. זה לא גרם נזק רב, אבל היה מספיק חזק כדי להדוף אותו. קיר לבנים התחיל להתאושש. הוא החל לגשש באפלה ומצא את שערו של מיירון. הוא תפס בו ומשך. מיירון השתלט על היד התוקפת וחפר בציפורניו בנקודות הלחץ שבין המפרקים. קיר לבנים צרח. מכנסי עבודה חזר לתמונה. הוא נעץ למיירון אגרוף ישר בבטן. זה כאב. מאוד. מיירון ידע שהוא בצרות. הוא צנח על ברך אחת וזינק שוב, עם מהלומת כף יד מן המוכן. המכה פגעה במפשעה של קיר לבנים. עיניו התנפחו. הוא קרס כאילו מישהו שמט כיסא מתחת לישבנו. מכנסי עבודה הגיב במכת מחץ אל רקתו של מיירון. חוסר תחושה התפשט בגלגלתו. מהלומה נוספת נחתה. עיניו של מיירון התחילו לאבד מיקוד. הוא ניסה לעמוד על רגליו, אבל הן לא נתנו לו. הוא הרגיש בעיטה באחת מצלעותיו. העולם התחיל להסתובב.

"היי! היי, מה אתה עושה? היי, אתה!"

"תפסיק! זין, תפסיק כבר!"

מיירון זיהה את הקולות גם מבעד לערפל שהיה נתון בו. ג'ו ובון מהבר. מיירון ניצל את ההזדמנות וזחל משם על ארבע. מכנסי עבודה כבר עזר לקיר לבנים להתרומם על רגליו. שניהם ברחו בריצה.

ג'ו ובון מיהרו אל מיירון והשפילו אליו מבט.

"אתה בסדר?" שאל ג'ו.

מיירון הנהן לאישור.

"לא תשכח לשלוח לנו תמונה חתומה, נכון? כי הבן דוד של פארה פוסט אמר שישלח ולא שלח."

"אני אשלח לכם שתי תמונות," הבטיח מיירון.

8

הוא שכנע את ג׳ו ובון לא להתקשר למשטרה. זה לא היה קשה. רוב האנשים לא אוהבים מגע יתר עם המשטרה. הם עזרו למיירון לתפוס מונית. הנהג חבש תרבוש והאזין למוזיקת קאונטרי. הקשת הרב תרבותית של אמריקה המתחדשת. מיירון סינן את כתובתה של ג׳סיקה בסוהו והתמוטט על המושב הקרוע. הנהג לא היה מעוניין בשיחה. מצוין.

מיירון סקר בזהירות את גופו. שום דבר לא נשבר. הצלעות רק נחבלו, במקרה הגרוע. הוא יוכל להתמודד עם זה. הראש זה כבר עניין אחר. משככי כאבים יוכלו לעזור הלילה, ובבוקר הוא יעבור למשככי כאבים חזקים יותר. אין הרבה מה לעשות עם פגיעת ראש. רק לתת לזה זמן ולשלוט בכאב עד כמה שאפשר.

ג׳סיקה פגשה אותו בדלת לבושה בחלוק. כמעט כמו תמיד בנוכחותה, הוא הרגיש קצת חוסר נשימה. היא דילגה על שלב התוכחות והנזיפות, מילאה אמבטיה, עזרה לו להתפשט ונכנסה פנימה מאחוריו. מגע המים על העור היה נעים. הוא נשען לאחור על ג׳סיקה בזמן שהיא כרכה מטליות רטובות סביב ראשו. הוא שחרר אנחה עמוקה של סיפוק מוחלט.

״מתי הלכת לבית ספר לרפואה?״ שאל.

ג׳סיקה נישקה את לחיו מאחור. ״אתה מרגיש יותר טוב?״

״כן, דוקטור. הרבה יותר טוב.״

״רוצה לספר לי מה קרה?״

הוא סיפר. היא הקשיבה בשקט וקצות אצבעותיה עיסו בעדינות את

רקותיו. המגע שלה היה מרגיע. מיירון תיאר לעצמו שיש דברים טובים יותר בחיים מאשר להיות באמבטיה הזאת ולהישען על האישה שהוא אוהב, אבל חרף כל מאמציו לא הצליח לחשוב על אף אחד מהם. הכאב התחיל לדעוך ולהתפוגג.

"אז מי אתה חושב שהם היו?" היא שאלה.

"אין לי מושג," אמר מיירון. "בטח בריונים שכירים."

"והם רצו לדעת איפה גרג?"

"נראה ככה."

"אם שני טיפוסים כאלה היו מחפשים אותי," אמרה ג'סיקה, "גם אני הייתי נעלמת."

מיירון חשב אותו דבר. "כן."

"אז מה הצעד הבא שלך?"

הוא חייך ועצם את עיניו. "מה? בלי הרצאות? בלי להגיד לי שזה מסוכן?"

"נדוש מדי," היא אמרה. "חוץ מזה, יש כאן עוד משהו."

"למה את מתכוונת?"

"משהו בסיפור שאתה לא מספר לי."

"אני –"

היא הניחה אצבע על שפתיו. "רק תגיד לי מה אתה מתכנן לעשות בהמשך."

הוא נרגע. מפחיד להיווכח באיזו קלות היא קוראת אותו. "אני אצטרך להתחיל לדבר עם אנשים."

"מי למשל?"

"הסוכן שלו. השותף שלו לחדר בנסיעות של הקבוצה, אחד בשם ליאון ווייט. אמילי."

"אמילי. זאת אהבת נעוריך מימי האוניברסיטה במקרה?"

"אהה," אמר מיירון. שינוי נושא מהיר לפני שהיא תתחיל לקרוא אותו שוב. "איך היה הבילוי שלך עם אודריי?"

"בסדר. דיברנו בעיקר עליך."

"מה איתי?"

ג׳סיקה התחילה ללטף את חזהו. המגע התפתח באטיות למשהו יותר מסתם מרגיע. קצות אצבעותיה ליטפו את חזהו בעדינות של נוצה. היא פרטה עליו כמו שיצחק פרלמן מנגן כינור.

״אה, ג׳ס.״

היא השתיקה אותו. קולה היה רך. ״התחת שלך,״ אמרה.

״התחת שלי?״

״כן, על זה דיברנו.״ כדי להדגיש את הנקודה היא חפנה בידה את ישבנו. ״אפילו אודרי נאלצה להודות שהוא כל כך מתוק שאפשר לאכול אותו כשהוא מפזז לו ככה על המגרש, למעלה־למטה.״

״יש לי גם נפש,״ מחה מיירון. ״מוח. רגשות.״

היא קירבה את פיה אל אוזנו. כששפתיה נגעו בתנוך האוזן, הוא חש טלטלה בכל גופו. ״למי אכפת?״

״אה, ג׳ס...״

״ששש,״ היא אמרה בעוד ידה השנייה מחליקה במורד חזהו. ״אני הרופאה פה, זוכר?״

9

צלצול הטלפון היכה בבסיס מערכת העצבים בצד האחורי של ראשו. עיניו של מיירון נפקחו במצמוץ. אור שמש הסתנן בחדות מבעד לחרך בווילון. הוא בדק את צד המיטה, תחילה בידיו ואחר כך בעיניו. ג׳סיקה לא היתה שם. הטלפון המשיך לשאוג. מיירון שלח אליו יד.

״הלו.״

״אז הנה אתה.״

הוא עצם את עיניו. הכאב בראשו גבר פי מאה. ״היי, אמא.״

״אתה לא ישן יותר בבית שלך?״

הבית שלו היה המרתף בבית הוריו, הבית שבו גדל. הוא התחיל להעביר יותר ויותר לילות אצל ג׳סיקה. זה בטח לטובה. הוא בן 32, הוא די נורמלי, יש לו הרבה כסף. אין שום סיבה שימשיך לגור אצל אבא ואמא.

״איך הטיול שלכם?״ הוריו נסעו לאירופה באחד מטיולי האוטובוסים שבהם עוברים שתים־עשרה ערים בארבעה ימים.

״אתה חושב שעשיתי שיחת חוץ מווינה בתעריפים של המלון בשביל לקשקש איתך על המסלול שלנו?״

״כנראה שלא.״

״אתה יודע כמה זה עולה לצלצל ממלון בווינה? עם כל העמלות והמסים והכול?״

״הרבה, אני בטוח.״

"יש לי פה את לוח התעריפים. אני אגיד לך בדיוק. חכה רגע. אל, מה עשיתי עם הרשימה של המחירים?"

"אמא, זה לא חשוב."

"היה לי את זה לפני שנייה. אל?"

"אולי תגידי לי מתי אתם חוזרים הביתה?" הציע מיירון. "שיהיה לי למה לחכות."

"שמור את החוכמות שלך לחברים שלך, בסדר? אתה יודע טוב מאוד למה התקשרתי?"

"אני לא יודע, אמא."

"בסדר, אז אני אגיד לך. יש פה בטיול זוג מאוד נחמד, הסמלטמנים. הוא בעסקי תכשיטים. מרווין שמו, נדמה לי. יש להם חנות במונטקלייר. עברנו ליד החנות כל הזמן כשהיית ילד. זה בשדרות בלומפילד, ליד הקולנוע הזה, זוכר?"

"אהה." לא היה לו מושג על מה היא מדברת, אבל כך היה יותר קל.

"בקיצור, אז הסמלטמנים דיברו בטלפון עם הבן שלהם אתמול בלילה. הוא התקשר אליהם, מיירון. הוא ידע את לוח הזמנים שלהם והכול. והוא סתם התקשר להורים שלו בשביל לשמוע איך הם נהנים, משהו כזה."

"אהה." אמא שלו היתה בעיצומו של התקף פסיכוטי, ולא היתה שום דרך לעצור את זה. היא היתה יכולה לעבור כהרף עין מדמות האישה המודרנית, האינטליגנטית והנאורה שהכיר, לאחרונת נשות העיירה בהפקת חובבים של **כנר על הגג** – גולדה פוגשת את ינטע.

"מה שלא יהיה, הסמלטמנים השוויצו בזה שהם מטיילים יחד עם ההורים של מיירון בוליטר. ביג דיל, נכון? מי מכיר אותך בכלל? הרי לא שיחקת כבר שנים. אבל הסמלטמנים הם אוהדים שרופים של כדורסל. לך תבין. הבן שלהם היה רואה אותך משחק או משהו. אני לא יודעת. אז בקיצור, הבן שלהם – אני חושבת שקוראים לו הרב או הרבי או רלף, משהו בסגנון – הוא אומר להם שאתה משחק כדורסל מקצועי. שהדראגונס החתימו אותך. הוא אומר שאתה עושה קאמבק או משהו, מה אני יודעת?

אבא שלך כל כך נבוך. זאת אומרת, זרים גמורים מדברים על זה וההורים שלך אפילו לא יודעים מזה. חשבנו שהסמלטמנים השתגעו."

"זה לא מה שאת חושבת," אמר מיירון.

"מה לא מה שאני חושבת?" היא החזירה. "כדררת קצת בחצר, בסדר, לא סיפור גדול. אבל אני לא מבינה. לא אמרת מילה על זה שחזרת לשחק באופן מקצועי."

"לא חזרתי."

"אל תשקר לי. קלעת שתי נקודות אתמול. אבא שלך התקשר לשירות הזה של דיווחי ספורט בטלפון. אתה יודע כמה זה עולה להתקשר אליהם מפה?"

"אמא, זה שום דבר."

"תקשיב לי, מיירון, ותקשיב לי טוב. אתה מכיר את אבא שלך. האיש מעמיד פנים שזה שום דבר ואין לזה חשיבות וזה לא אומר כלום. הוא אוהב אותך כמו שאתה ולא משנה מה יהיה ומה תעשה, ואתה יודע את זה. אבל הוא לא מפסיק לחייך מאז שהוא שמע על זה. הוא רוצה לחזור הביתה ברגע זה."

"בבקשה אל תחזרו."

"נראה אותך אומר לו את זה, מיירון," נשפה אמו ברוגז. "האיש הוא קוקו רציני, אתה יודע. הוא בן אדם משוגע. אז תגיד לי בבקשה מה קורה."

"זה סיפור ארוך, אמא."

"אבל אמיתי? חזרת לשחק?"

"רק באופן זמני."

"מה זאת אומרת רק באופן זמני?"

הטלפון של ג'סיקה אותת על שיחה ממתינה. "אמא, אני חייב לנתק. אני מצטער שלא סיפרתי לכם קודם."

"מה? זהו זה? זה הכול?"

"אני אדבר איתך אחר כך."

למרבה ההפתעה היא נסוגה. "תשמור על הברך שלך. שחק בזהירות."

"בסדר."

הוא עבר לשיחה השנייה. זאת היתה אספרנזה. היא לא טרחה לומר שלום.

"זה לא הדם של גרג," אמרה.

"מה?"

"הדם שמצאתם במרתף," המשיכה. "הוא AB חיובי. סוג הדם של גרג הוא O שלילי."

מיירון לא ציפה לזה. הוא ניסה ליישב את העובדות בראשו. "אולי קליפ צדק. אולי זה דם של אחד הילדים."

"בלתי אפשרי," היא אמרה.

"למה?"

"לא למדת ביולוגיה בתיכון?"

"בכיתה ח'. אבל הייתי עסוק מדי בלהסתכל על מלכת הכיתה. מה?"

"AB זה סוג דם נדיר. אי אפשר שלילד יהיה סוג דם כזה אם לאחד ההורים שלו אין סוג A או סוג B. ואם סוג הדם של גרג הוא O, אז הילדים שלו לא יכולים להיות AB."

"אולי זה דם של חבר," ניסה מיירון. "אולי חבר של אחד הילדים התארח אצלם בבית."

"בטח," אמרה אספרנזה. "זה בטוח ההסבר. חבר של הילדים בא לסוף שבוע, דימם בטירוף בכל רחבי המרתף ואף אחד לא טרח לנקות אחריו. ואז, בצירוף מקרים מוזר, גרג נעלם."

מיירון מולל באצבעותיו את חוט הטלפון. "זה לא הדם של גרג. אז מה עושים עכשיו?"

אספרנזה לא ענתה.

"איך אני אמור לחקור משהו כזה בלי שאף אחד יחשוד? אני צריך לשאול שאלות, נכון? אנשים ירצו לדעת למה אני שואל את כל השאלות האלה."

"אני משתתפת בצערך," אמרה אספרנזה בציניות מקפיאת דם. "אני יוצאת למשרד. אתה בא?"

"אולי אחר הצהריים. בבוקר אני הולך לפגוש את אמילי."

"זאת החברה המיתולוגית שלך מפעם?"

"כן."

"אל תיקח סיכונים. שים קונדום כבר עכשיו." היא ניתקה.

זה לא הדם של גרג. מיירון לא תפס את זה. פשוט לא הבין. אתמול בלילה, בדרכו לשקוע בשינה, בנה לעצמו תיאוריה קטנה ומעוצבת שנשמעה בערך כך: הפושעים היו בעקבותיו של גרג. אולי הם כיסחו אותו קצת, גרמו לו לדמם קלות. רק כדי להראות לו שהכוונות שלהם רציניות לגמרי. תגובתו של גרג: בריחה.

הכול התאים, פחות או יותר. זה הסביר את הדם במרתף. זה הסביר למה גרג קם ונעלם פתאום. כן, הכול הוביל למשוואה אחת יפה ומסודרת: מכות ואיום ברצח שווים אדם במנוסה.

הבעיה היא שהדם במרתף לא היה של גרג. וזה די מחסל את התיאוריה. אם גרג הוכה במרתף, זה היה צריך להיות הדם שלו. גרג היה מדמם את הדם שלו, ולא דם של מישהו אחר. מיירון הניד בראשו לשלילה. הוא זקוק למקלחת. אם הדברים ימשיכו להתגלגל כך, תיאוריית התרנגולות השחוטות לא תישמע מופרכת יותר.

מיירון הסתבן, ואז הפנה את גבו למקלחת ונתן למים לזרום על כתפיו ובמורד חזהו. הוא התנגב והתלבש. ג'סיקה עבדה על מעבד התמלילים בחדר השני. הוא למד לא להפריע לה בשום פנים ובשום מצב בשעה שהמקלדת מתקתקת. הוא השאיר פתק קצר וחמק החוצה. הוא עלה על הרכבת למרכז העיר והלך ברגל לחניון שברחוב 46. מריו השליך לו את המפתחות בלי לשאת את עיניו מהעיתון. מיירון נסע להארלם ריבר דרייב, שהיה פקוק בגלל עבודות בכביש, אבל הצליח להגיע לגשר ג'ורג' וושינגטון במהירות יחסית. הוא נסע בכביש 4 דרך מקום שנקרא פראמוס, שהיה למעשה קניון ענק שהתחזה גם לעיירה בפני עצמה.

כשהתקרב לביתה של אמילי, זיכרונות העבר היכו בעורפו כמו טפיחת אזהרה של אב שבתו מתחילה לצאת עם בנים. הוא היה כאן לפני כן, כמובן, בזמן חופשות מהאוניברסיטה, בתקופה שבה היו זוג. זה היה בית לבנים מודרני ועצום למדי. הוא שכן בסמטה מטופחת מאוד. החצר

האחורית היתה מגודרת. הוא זכר שיש בריכת שחייה מאחור. הוא זכר שיש גם בית חממה, שבו הוא ואמילי התעלסו פעם. הלחות כיסתה את עורם בשכבה דקה של זיעה. ציפור הנעורים המתוקה.

הוא החנה את מכוניתו ופשוט נשאר לשבת. הוא לא ראה את אמילי יותר מעשר שנים. הרבה דברים קרו בזמן שעבר מאז, אבל הוא עדיין פחד מהתגובה שלה למראהו. התמונה שהצטיירה במוחו, ובה אמילי פותחת את הדלת, צורחת "בן זונה!" ואז טורקת את הדלת בפרצופו, היתה אחת הסיבות שלא הצליח לגייס את האומץ להתקשר ולהודיע על בואו.

הוא הביט מבעד לחלון המכונית. לא היתה כל תנועה ברחוב. אבל צריך לזכור שזה רחוב עם עשרה בתים בלבד. הוא התלבט איך לגשת לעניין ומה בדיוק עליו לעשות, ולא מצא פתרון. הוא הציץ בשעונו, אבל השעה לא נרשמה במוחו. הוא נאנח. דבר אחד בטוח: הוא לא יכול לשבת כאן כל היום. זאת שכונה טובה ומכובדת, מהסוג שכל מראה חשוד מדווח מיד למשטרה. הגיע הזמן להתקדם ולעשות מעשה. הוא פתח את הדלת ויצא מהמכונית. השכונה היתה לפחות בת חמש־עשרה שנה, אבל עדיין נראתה חדשה. כל החצרות היו מעט חשופות מדי. עדיין לא התפתחה שם צמחייה עבותה ולא היו מספיק עצים. הדשא נראה כמו איש עם השתלת שיער גרועה.

מיירון צעד בשביל הלבנים. הוא הביט בכפות ידיו. הן היו רטובות מזיעה. הוא צלצל בפעמון הדלת. משהו בו חזר אל ביקורי העבר, ומוחו התנגן יחד עם הצלצול הממושך והמוכר־עדיין. הדלת נפתחה. זאת היתה אמילי.

"תראו, תראו, תראו," אמרה. מיירון לא הצליח להבין אם הטון שלה מופתע או סרקסטי. אמילי השתנתה. היא נראתה רזה יותר, חטובה יותר. גם פניה היו פחות בשרניות. עצמות לחייה נראו בולטות יותר. שערה היה קצר יותר ועשוי בקפידה. "הבחור המוצלח שנתתי לו להתחמק."

"היי, אמילי." מיירון ומשפטי הפתיחה המוחצים שלו.

"באת להציע לי נישואים?" היא שאלה.

"היינו בסרט הזה."

"אבל לא התכוונת לזה, מיירון. אני רציתי כנות בימים ההם."

"ועכשיו?"

"עכשיו אני מבינה שכנות זה לא מציאה כל כך גדולה." היא חייכה אליו.

"את נראית טוב, אמילי," אמר מיירון. ככה זה כשהוא בשוונג – משפט מחץ אחר משפט מחץ. חגיגה של שנינויות.

"גם אתה," היא אמרה. "אבל אני לא אעזור לך."

"לעזור לי במה?"

היא העוותה את פניה. "בוא תיכנס."

הוא הלך אחריה אל תוך הבית. גג שקוף, תקרות חגיגיות גבוהות וקירות צבועים לבן. אוורירי. מבואת הכניסה היתה מרוצפת באריחים יקרים. היא הובילה את מיירון אל הסלון. הוא התיישב על ספה לבנה וסקר את רצפת העץ. הכול היה בדיוק כפי שהיה לפני עשר שנים. או שהם קנו מאז מערכת ריהוט זהה, או שכל אורחי הבית התנהגו למופת ושמרו על צבען המקורי הצחור של הספות. לא היה שם ולו כתם זעיר. הדבר היחיד שהפר את הסדר המוחלט היה ערימת עיתונים בפינה. בעיקר צהובונים יומיים, אם מיירון ראה נכון. כותרת ראשית של **הניו יורקפוסט** הודיעה: "סקנדל!" באותיות ענקיות. מאוד מפורט.

כלב זקן השתרך פנימה ברגליים לאות. הוא נראה כמנסה לכשכש בזנבו, אבל התוצאה היתה תנועה רפה ומעוררת רחמים. הוא הצליח ללקק את כף ידו של מיירון בלשון יבשה.

"תראה מה זה," אמרה אמילי. "בני זוכר אותך."

גופו של מיירון התאבן. "זה בני?"

היא הנהנה לאישור.

הוריה של אמילי קנו את הכלבלב ההיפראקטיבי לאחיה הצעיר טוד כשמיירון ואמילי התחילו לצאת קבוע. מיירון היה שם ביום שהביאו את הכלבלב הביתה. בני הקטן כשל בצעדיו, מצמץ בעיניו ואז השתין על הרצפה הזאת בדיוק. אף אחד לא כעס. בני התרגל במהירות לבני אדם. הוא קפץ על כולם כברכת שלום, והאמין כמו שרק כלב יכול, שאיש לא

יזיק לו ולא ירצה ברעתו. בני לא קופץ עכשיו. הוא נראה זקן מאוד. הוא נראה קרוב מאוד למוות. עצבות פתאומית תקפה את מיירון.

"נראית טוב אתמול בערב," אמרה אמילי. "היה נחמד לראות אותך שוב על המגרש."

"תודה." פשוט אין גבול לאמרות השפר וחידודי הלשון.

"אתה צמא?" היא שאלה. "אני יכולה להכין לך לימונדה. כמו במחזה של טנסי וויליאמס. לימונדה לאורח הג'נטלמן, אם כי אני בספק אם אמנדה ווינגפילד מ**ביבר הזכוכית** השתמשה במסחטה חשמלית."

עוד לפני שמיירון הצליח לענות, נעלמה אמילי מעבר לפינה. בני נשא את עיניו אל מיירון ונאבק לראות משהו מבעד לאובך הזקנה העכור. מיירון ליטף את אוזנו של הכלב. הזנב התרומם קלות. מיירון חייך אל בני בעצב. הכלב התקרב אליו עוד מעט, כאילו הבין מה מיירון מרגיש והעריך את הרגש. אמילי חזרה עם שתי כוסות לימונדה.

"בבקשה," אמרה. היא הושיטה לו כוס והתיישבה.

"תודה." מיירון לגם מהמיץ.

"אז מה הצעד הבא בתוכנית שלך, מיירון?"

"תוכנית?"

"עוד קאמבק?"

"אני לא מבין."

אמילי חייכה אליו שוב. "בהתחלה אתה מחליף את גרג על המגרש," אמרה. "אחר כך אולי תרצה להחליף אותו במיטה."

מיירון כמעט נחנק על הלימונדה שלו. התקפה בהלם. מאוד אמילי. אמילי הקלאסית. "זה לא מצחיק," אמר.

"אני סתם משתעשעת איתך," אמרה אמילי.

"כן, אני יודע."

היא הניחה את מרפקה על גב הספה והחזיקה את ראשה בידה. "ראיתי שאתה יוצא עם ג'סיקה קאלוור," אמרה.

"כן."

"אני אוהבת את הספרים שלה."

"אני אגיד לה."

"אבל אנחנו יודעים את האמת."

"מה האמת?"

היא נשענה קדימה ולגמה לגימה אטית מהכוס שלה. "הסקס איתה לא טוב כמו הסקס איתי."

עוד יציאה קלאסית של אמילי. "את בטוחה בזה?" אמר מיירון.

"בטוחה לגמרי," היא ענתה. "אני לא סתם משתחצנת. אני בטוחה שגברת קאלוור יודעת את המלאכה. אבל איתי זה היה חדש. זה היה לגלות עולמות חדשים. זה היה מסעיר ברמות בלתי אפשריות. שנינו לא נוכל לשחזר את התשוקה ואת ההתעלות הזאת עם אף אחד אחר. זה פשוט לא ייתכן. זה כמו לחזור אחורה בזמן."

"אני לא משווה," אמר מיירון.

אמילי חייכה והטתה את ראשה. "בולשיט," אמרה.

"את לא רוצה שאני אשווה."

חיוכה לא נפגם. "בחייך, מיירון. אתה לא הולך למכור לי עכשיו את בלבולי הביצים הרוחניים האלה על כמה שהסקס עם ג'סיקה טוב יותר מפני שיש לכם קשר עמוק וטהור ויפהפה, ולכן הסקס הוא הרבה מעבר למימד הפיזי?! זה ממש לא מתאים לך."

מיירון לא הגיב. הוא לא ידע מה לומר ולא חש בנוח עם השיחה הזאת. הוא החליף הילוך ושאל, "למה התכוונת קודם כשאמרת שלא תעזרי לי?"

"התכוונתי בדיוק למה שאמרתי."

"במה לא תעזרי לי?"

שוב החיוך. "אתה זוכר אותי בתור מטומטמת, מיירון?"

"ממש לא."

"אתה באמת חושב שהאמנתי לסיפור הקאמבק הזה? או לסיפור על גרג שנמצא" – היא סימנה מרכאות באצבעותיה – "ב'בידוד' בגלל פציעה בקרסול? הביקור שלך אצלי רק מאשר לי את החשדות."

"איזה חשדות?"

"שגרג נעדר ושאתה מנסה למצוא אותו."

"למה את חושבת שגרג נעדר?"

"בבקשה, מיירון, אל תשחק איתי משחקים. זה המעט שאתה חייב לי."

הוא הנהן בראשו באטיות. "את יודעת איפה הוא?"

"לא. אבל אני מקווה שהבנזונה מת ונרקב באיזה בור."

"למה העדינות? למה המילים היפות?" אמר מיירון. "תגידי לי מה את מרגישה באמת."

החיוך שלה היה עצוב יותר הפעם. מיירון חש דקירת כאב בחזהו. גרג ואמילי התאהבו זה בזה. הם התחתנו. הם הביאו שני ילדים לעולם. מה קרע את כל זה לגזרים? האם זה משהו מהזמן האחרון... או משהו בעברם, משהו שהכתים את סיפור אהבתם מלכתחילה? מיירון הרגיש שגרונו מתייבש.

"מתי ראית את גרג בפעם האחרונה?" שאל.

"לפני חודש," היא אמרה.

"איפה?"

"בבית משפט לענייני גירושים."

"אתם מדברים זה עם זה?"

"התכוונתי למה שאמרתי קודם. שאני מקווה שהוא מת ונרקב באדמה."

"אז התשובה היא לא."

אמילי החוותה בראשה תנועת "תחשוב מה שבא לך".

"אם הוא היה מתחבא, היה לך מושג איפה?"

"לא."

"אין איזה בית קיץ? שום מקום שהוא אהב לנסוע להתבודד בו?"

"לא."

"את יודעת אם היתה לו חברה?"

"לא. אבל אם היתה לו, אני מרחמת עליה."

"שמעת פעם את השם קרלה?"

היא היססה. אצבעה תופפה על ברכה – תנועה ישנה שהיתה כה מוכרת לו עד שכמעט כאב לצפות בה. "לא היתה איזה קרלה שגרה

בקומה שלי במעונות סטודנטים?" שאלה. "כן, קרלה אנדרסון. שנה ב', נדמה לי. בחורה יפה."

"משהו יותר עדכני?"

"לא." היא הזדקפה ושילבה את רגליה. "מה שלום ווין?"

"אותו דבר."

"לפחות נשאר משהו יציב בחיים," היא אמרה. "הוא אוהב אותך, אתה יודע. מעניין אם הוא הומו מודחק."

"שני גברים יכולים לאהוב זה את זה בלי להיות הומואים," אמר מיירון.

היא הרימה גבה. "אתה באמת חושב ככה?"

הוא נתן לה להשפיע עליו. טעות חמורה. "את יודעת שגרג עמד לחתום על חוזה פרסום?" שאל אותה.

זה עורר בה עניין. "אתה רציני?"

"כן."

"חוזה גדול?"

"חוזה ענק, לפי מה שהבנתי," ענה מיירון. "עם חברת פורטה."

ידיה של אמילי התהדקו. היא היתה קופצת אותן לאגרופים אלמלא ציפורניה היו ארוכות כל כך. "בן זונה."

"מה?"

"הוא חיכה שהגירושים יהיו סופיים ואני אקבל זין בעין. ורק אחר כך הוא חתם על החוזה. לזה אני קוראת בן זונה."

"מה זאת אומרת זין בעין? גרג היה עשיר גם ככה."

היא הנידה בראשה לשלילה. "הסוכן שלו איבד הכול. זה לפחות מה שהוא טען בבית משפט."

"מרטין פלדר?"

"כן. לא נשארה לו אגורה שחוקה. בן זונה."

"אבל גרג עדיין עובד עם פלדר. למה הוא נשאר עם מישהו שאיבד לו את הכסף?"

"אני לא יודעת, מיירון." קולה היה חד ועצבני. "אולי הבנזונה שיקר. זאת לא תהיה הפעם הראשונה."

מיירון חיכה. אמילי הביטה בו. דמעות עלו בעיניה, אבל היא נשכה את שפתיה וסילקה אותן. היא קמה והלכה לצד השני של החדר. היא נעצרה בגבה אליו. היא הביטה מבעד לדלתות הזכוכית על החצר הפנימית המגודרת. הבריכה היתה מכוסה ברשת; מקלות ועלים נדבקו לדפנות. שני ילדים הופיעו לפתע. ילד כבן עשר רדף אחרי ילדה שנראתה כבת שמונה. שניהם צחקו בפנים רחבות ופתוחות ומעט סמוקות, מקור או ממאמץ. הילד נעצר כשראה את אמו. הוא חייך אליה חיוך גדול ונופף לשלום. אמילי הרימה את ידה ונופפה בחזרה בתנועה סמלית. הילדים המשיכו לרוץ. אמילי שילבה את זרועותיה כאילו היא מחבקת את עצמה.

"הוא רוצה לקחת אותם ממני," אמרה בקול רגוע להפליא. "הוא יעשה הכול כדי לקבל אותם."

"מה למשל?"

"למשל, הדברים הכי מלוכלכים שאפשר לדמיין."

"כמה מלוכלכים?"

"זה לא עניינך, לעזאזל." היא נשארה בגבה אליו. מיירון ראה שכתפיה רועדות. "תסתלק מפה," אמרה.

"אמילי..."

"אתה רוצה לעזור לו, מיירון."

"אני רוצה למצוא אותו. יש הבדל."

היא הנידה בראשה. "אתה לא חייב לו," היא אמרה. "אני יודעת שאתה חושב שאתה חייב לו. כזה אתה. ככה אתה בנוי. ראיתי את האשמה בפניך לפני שנים, וראיתי אותה עכשיו, ברגע שפתחתי את הדלת. זה נגמר, מיירון. אין לזה שום קשר למה שקרה בינינו. הוא אפילו לא ידע על זה."

"זה אמור לגרום לי להרגיש יותר טוב?" שאל מיירון.

היא נפנתה אליו. "זה לא אמור לגרום לך להרגיש יותר טוב," התיזה. "זה לא קשור אליך. אתה לא צד בעניין. אני זאת שהתחתנה איתו. אני זאת שבגדה בו. אני לא מאמינה שאתה עדיין מתייסר בגלל זה."

מיירון בלע רוק. "הוא ביקר אותי בבית חולים. אחרי שנפצעתי. הוא ישב ודיבר איתי שעות."

"אז בגלל זה הוא בן אדם מדהים?"

"לא היינו צריכים לעשות את זה."

"תתבגר כבר," היא אמרה. "זה היה לפני יותר מעשר שנים. זה נמחק ונשכח."

שתיקה.

כעבור כמה דקות נשא אליה מיירון את עיניו. "את באמת עלולה לאבד את הילדים?"

"כן."

"כמה רחוק את מוכנה ללכת כדי שהם יישארו אצלך?"

"הכי רחוק שאפשר."

"תסכימי להרוג בשביל זה?" שאל מיירון.

"כן." לא היה שמץ היסוס בדבריה.

"והרגת?"

"לא."

"יש לך מושג למה בריונים מחפשים את גרג?"

"לא."

"את לא שכרת אותם?"

"אם הייתי שוכרת אותם," אמרה אמילי, "לא הייתי מספרת לך. אבל אם ה'בריונים' האלה רוצים לפגוע בגרג, אני אעשה כל מה שביכולתי כדי לעזור להם למצוא אותו."

מיירון הניח את כוס הלימונדה. "אני צריך לזוז."

היא ליוותה אותו אל הדלת. לפני שפתחה אותה הניחה יד על זרועו. מגעה חרך את שרוולו. "זה בסדר," אמרה בעדינות. "שחרר. גרג מעולם לא ידע על זה."

מיירון הנהן.

היא נשמה נשימה עמוקה וחייכה שוב. קולה חזר לטון הרגיל שלו. "טוב לראות אותך שוב, מיירון."

"טוב לראות גם אותך," אמר.

"תבוא שוב, בסדר?" היא ניסתה כל כך בכוח לשמור על ארשת של "עסקים כרגיל". מיירון ידע שזאת רק הצגה ושהוא כבר ראה אותה בעבר. "אולי נוכל לארגן איזה סטוץ זריז לזכר הימים ההם. זה לא יכול להזיק, נכון?"

ניסיון אחרון להיאחז בשיטת ההתקפה בהלם. מיירון נסוג לאחור. "זה מה שאמרנו בפעם האחרונה," אמר. "וזה עדיין כואב."

10

"זה היה בלילה שלפני החתונה שלהם," התחיל מיירון. הוא חזר למשרד. אספרנזה ישבה לפניו. עיניה היו נעוצות בו, אבל הוא לא ידע. הוא בהה בתקרה, אצבעותיו מפותלות ומונחות על חזהו. הוא השעין את הכיסא לאחור. "רוצה לשמוע את הפרטים?"

"רק אם אתה רוצה לספר לי," אמרה אספרנזה.

הוא סיפר לה. הוא סיפר לה איך אמילי התקשרה אליו. הוא סיפר לה איך היא באה לחדרו. הוא סיפר לה ששניהם שתו יותר מדי. את זה הוא הפריח כבלון ניסוי, אבל מבט חטוף באספרנזה פוצץ את הבלון הזה מיד. היא קטעה את דבריו בשאלה אחת.

"כמה זמן זה היה אחרי ההחתמה שלך לאן.בי.איי?"

מיירון חייך אל התקרה. חדות האבחנה של אספרנזה. לא היה טעם לענות.

"אני מניחה," המשיכה אספרנזה, "שהמפגש הקטן שלכם התרחש מתישהו בין ההחתמה לפציעה שלך."

"את מניחה נכון."

"אה," היא אמרה בתנועת ראש קטנה. "אז בוא נראה אם אני קולטת את התמונה האמיתית. זאת השנה האחרונה שלך באוניברסיטה. הקבוצה שלך זכתה באליפות המכללות – נקודה לזכותך. אתה מאבד את אמילי והיא מתארסת לגרג – נקודה לזכותו. סבב ההחתמות לאן.בי.איי מגיע. גרג מוחתם שביעי, אתה מוחתם שמיני – נקודה לזכות גרג."

מיירון עצם את עיניו והנהן בראשו. "את שואלת את עצמך אם ניסיתי להגיע לתיקו איתו."

"אני לא שואלת את עצמי כלום," תיקנה אספרנזה. "התשובה ברורה ומובנת מאליה."

"את לא עוזרת לי."

"אם אתה מחפש עזרה, לך לפסיכולוג," אמרה אספרנזה. "אם אתה מחפש את האמת, בוא אלי."

היא צדקה. הוא הסיר את ידיו מחזהו. אצבעותיו נותרו מפותלות, והפעם הוא הניח אותן מאחורי ראשו. את רגלו הניח על השולחן.

"היא בגדה בך איתו?" שאלה אספרנזה.

"לא."

"אתה בטוח?"

"כן. הם נפגשו אחרי שאנחנו נפרדנו."

"חבל," היא אמרה. "זה היה נותן לך עוד תירוץ טוב."

"כן. חבל."

"אז בגלל זה אתה מרגיש חייב לגרג? בגלל ששכבת עם ארוסתו?"

"הרבה בגלל זה, אבל לא רק. זה יותר מורכב."

"איך זה יותר מורכב?"

"זה יישמע דביק וקיטשי, אבל תמיד היתה איזה קשר עמוק ביני ובין גרג. מין שותפות גורל כזאת."

"סליחה?"

עיניו של מיירון נדדו מהתקרה לתמונות הסרטים שעל הקיר. וודי אלן ודיאן קיטון נהנו מרגע מנהטני בסרט **הרומן שלי עם אנני**. בוגרט וברגמן נשענו על הפסנתר של סם בימים שפריז עוד היתה שלהם. "גרג ואני היינו יריבים של פעם בחיים," הוא הסביר. "ובין יריבים כאלה נוצר קשר מיוחד. כמו בסיפור של מג'יק ג'ונסון ולארי בירד. האחד מגדיר את השני. ככה זה היה עם גרג ואיתי. זה מעולם לא נאמר במילים, אבל שנינו ידענו שזה קיים."

הוא השתתק. אספרנזה חיכתה להמשך בלי לומר מילה. "כשנפצעתי בברך," המשיך מיירון, "גרג ביקר אותי בבית החולים. הוא היה שם ככר

למחרת המקרה. התעוררתי מטושטש ממשככי כאבים, והוא היה שם. הוא ישב עם ווין. הבנתי מיד. גם ווין בטח הבין, אחרת הוא היה זורק אותו משם."

אספרנזה הנהנה בראשה.

"גרג נשאר שם כל הזמן. הוא עזר לי בתהליך השיקום. לזה אני מתכוון בשותפות גורל. הוא היה מזועזע ושבור, מפני שברגע שנפצעתי משהו בו כאילו מת. הוא ניסה להסביר לי למה זה כל כך חשוב לו ומשמעותי עבורו, אבל הוא לא הצליח למצוא את המילים הנכונות. זה לא שינה כלום. אני כבר ידעתי. הוא פשוט היה חייב להיות שם."

"וכמה זמן אחרי ששכבת עם כלתו הטרייה נפצעת?"

"חודש בערך."

"זה עזר לך או הכאיב לך לראות אותו כל הזמן?"

"כן."

היא שתקה.

"עכשיו את מבינה?" הוא שאל. "את מבינה למה אני חייב לעשות את זה? את בטח צודקת. שכבתי עם אמילי כנראה כדי להתנקם בו על זה שהוא הוחתם לאן.בי.איי לפני. סתם משחקי כוח ותרגילי אגו ילדותיים וטיפשיים. שום דבר יותר מזה. אבל איזו מין דרך זאת להתחיל חיי נישואים? אני חייב לגרג דאונינג. זה עד כדי כך פשוט."

"לא," אמרה אספרנזה. "זה לא עד כדי כך פשוט."

"למה לא?"

"מפני שיותר מדי דברים מהעבר שלך מתחילים לצוף פתאום מעל פני השטח. קודם ג'סיקה –"

"אל תתחילי עם זה."

"אני לא מתחילה," היא אמרה ברוגע. קולה כמעט מעולם לא היה רגוע כששמה של ג'סיקה עלה לדיון. "אני רק מציינת עובדה. ג'סיקה ריסקה והרסה אותך כשהיא עזבה. אף פעם לא התגברת על זה. לא התגברת עליה."

"אבל עכשיו היא חזרה."

"כן."

"אז מה את מנסה להגיד?"

"גם הכדורסל ריסק והרס אותך כשהוא עזב. אף פעם לא התגברת על זה."

"בטח שכן."

היא הנידה בראשה לשלילה. "בהתחלה בזבזת שלוש שנים וניסית כל תרופה אפשרית כדי לתקן את הברך."

"ניסיתי להבריא," הוא התערב. "מה לא בסדר בזה?"

"זה בסדר גמור. אבל היית חתיכת קוץ בתחת. אתה גרמת לג'סיקה לעזוב. פשוט הרחקת אותה מעליך. אני לא סולחת לה על מה שהיא עשתה לך. לא הזמנת את זה. אבל היה לך חלק בעזיבה שלה."

"למה את מעלה את כל זה עכשיו?"

אספרנזה מחתה. "אתה זה שמעלה הכול עכשיו. את כל העבר שלך. קודם ג'סיקה ועכשיו הכדורסל. אתה רוצה שנראה אותך עובר את כל זה שוב. אבל אנחנו לא נשתף פעולה."

"עובר את כל מה שוב?"

היא לא ענתה. במקום זאת היא שאלה, "רוצה לדעת למה לא הלכתי אתמול לראות אותך משחק?"

הוא סימן תנועת "כן" בראשו, ועדיין לא הישיר אליה מבט. הוא הרגיש שלחייו סמוקות ובוערות.

"מפני שעם ג'סיקה יש לפחות סיכוי שלא תיפגע שוב. יש סיכוי שהמכשפה השתפרה והשתנתה לטובה. אבל עם הכדורסל אין שום סיכוי. אתה לא יכול לחזור בלי להיפגע."

"אני יכול להתמודד עם זה," אמר מיירון ולא האמין למילים שיצאו מפיו.

אספרנזה לא אמרה מילה.

מיירון בהה בחלל. הוא כמעט שלא שמע את צלצול הטלפון. שניהם לא טרחו לענות. "את חושבת שאני צריך לרדת מזה?" שאל לבסוף.

"כן. אני מסכימה עם אמילי. היא זאת שבגדה בו, לא אתה. אתה היית רק אמצעי נוח, כלי במשחק שלה. אם מה שקרה הרעיל איכשהו

את היחסים שלהם, זאת היתה אשמתה. זאת היתה החלטה שלה. אתה לא חייב שום דבר לגרג דאונינג."

"גם אם מה שאת אומרת הוא נכון," אמר מיירון, "שותפות הגורל שלי עם גרג עדיין קיימת."

"זיוני שכל," אמרה אספרנזה. "זאת סתם ערימה של קשקושים מאצ'ואיסטיים מפגרים. אתה רק מוכיח את הטענה שלי. גם אם היתה אי פעם שותפות גורל כזאת, היא לא קיימת יותר. כדורסל הוא לא חלק מחייך כבר עשר שנים, עשור שלם. נדמה לך שהקשר המיוחד עם גרג עדיין קיים רק מפני שחזרת לשחק. זאת הסיבה היחידה."

נשמעו דפיקות חזקות בדלת. המשקוף רעד וכמעט התפרק. מיירון הזדקף במקומו בזינוק אחד. "מי יושב במרכזייה?" שאל.

אספרנזה חייכה.

"אוי, לא."

"יבוא," קראה אספרנזה.

הדלת נפתחה. רגליו של מיירון צנחו לרצפה. אף על פי שראה אותה פעמים רבות לפני כן, הלסת שלו עדיין נשמטה ופיו נפער לרווחה. סינדי הגדולה התפרצה פנימה. היא היתה הר אדם. גבוהה כמו מגדל פיקוח ורחבה כמו שכונת מגורים. סינדי לבשה חולצת טריקו לבנה וקרועת שרוולים. זרועותיה נראו כמו תותחי כבוד. האיפור שלה היה יותר צעקני מאשר בימי זוהרה בזירת ההיאבקות. שערה היה קוצים סגולים. גם המסקרה שלה היתה סגולה, אבל כהה יותר מהשיער. השפתון שלה היה כתם אדום. סינדי נראתה כמו משהו מתוך **מופע האימים של רוקי**. היא היתה הדבר המפחיד ביותר שמיירון ראה מימיו.

"היי סינדי," ניסה מיירון.

סינדי נהמה. היא זקפה את אצבעה האמצעית, הסתובבה ויצאה מהחדר.

"מה הסיפור שלה, לעזאזל?"

"היא אומרת לך לענות לשיחה בקו 1," הסבירה אספרנזה.

"סינדי עונה לטלפונים?"

"כן."

"אבל היא לא מדברת!"

"פנים אל פנים. בטלפון היא מעולה."

"אלוהים אדירים."

"תענה לטלפון ותפסיק ליילל."

מיירון ציית. על הקו היתה ליסה, אשת הקשר שלהם בחברת הטלפונים של ניו יורק. רוב האנשים חושבים שרק המשטרה יכולה להשיג רישומים של שיחות טלפון. לא נכון. כמעט לכל בלש פרטי בארצות הברית יש איש קשר בחברת הטלפונים המקומית. צריך רק לדעת למי לשלם. דו"ח טלפונים של חודש עשוי לעלות בין אלף לחמשת אלפים דולר. ווין ומיירון הכירו את ליסה בתקופת עבודתם באף.בי.איי. היא לא לקחה כסף, אבל הם תמיד דאגו לה בדרך זו או אחרת.

"יש לי את מה שווין ביקש," אמרה ליסה.

"קדימה."

"השיחה משעה 21:18 התבצעה מטלפון ציבורי במסעדה שנמצאת ברחוב דיקמן וברודוויי."

"זה לא בצפון העיר, ליד רחוב 200?"

"אני חושבת שכן. אתה רוצה את המספר?"

קרלה התקשרה לגרג ממסעדה ברחוב 200? העלילה מסתבכת מרגע לרגע, ונעשית יותר ויותר מוזרה. "אם יש לך אותו."

היא נתנה לו את המספר. "אני מקווה שזה עוזר."

"זה עוזר מאוד, ליסה. תודה רבה." הוא הראה לאספרנזה את הנייר שעליו שרבט את המספר. "תראי מה יש לי," אמר. "קצה חוט חי ואמיתי."

11

ההגינות מחייבת לציין שמזללת "נוף פארק" קיימה את ההבטחה הגלומה בשמה. מחלונותיה נשקף במלוא הדרו נוף הפארק המקומי שמעבר לכביש. הפארק הזה היה קטן יותר מחצר אחורית ממוצעת, והשיחים בחזית גדלו פרא וצמחו לגובה שהסתיר למעשה את הגן הפנימי. גדר תיל הקיפה את המתחם. שלטים גדולים קראו לא להאכיל את העכברושים. ברצינות. לא בצחוק. השלטים גם תורגמו לספרדית, ונתלו שם על ידי ארגון שכינה את עצמו "אזור איכות החיים". מיירון חשב לעצמו שרק בניו יורק תיתכן בעיה כזאת – של אנשים שלא יכולים לעמוד בפיתוי הקסום של האכלת שרצים ומכרסמים דוחים. האכלת עכברושים מול מזללה לבני אדם. בהחלט מעורר תיאבון.

הוא חצה את הרחוב. שתי קומות מעל המזללה תחב כלב את ראשו מבעד לסורגי יציאת החירום ונבח על עוברי אורח. שלט המזללה היה קרוע בכמה מקומות. האותיות דהו עד כדי כך שלא הובנו, והעמוד התומך התעקם כל כך, ומיירון נאלץ להתכופף מתחתיו כדי להגיע לדלת. בחלון היה פוסטר של כריך בשר. רשימת המנות המיוחדות – לפי הלוח באותו חלון – כללה חצילים בפרמז'ן ועוף מטוגן. המרק היה תרכיז בשר. רישיונות של מחלקת הבינוי של עיריית ניו יורק הודבקו לדלת כמו מדבקות של בדיקת רכב.

את פניו של מיירון קידם בכניסה הריח המוכר, ועם זאת בלתי מוגדר, של מזללה במנהטן. שומן היה באוויר. נשימה עמוקה צפנה בחובה סכנה

לסתימת עורקים. מלצרית עם שיער קש מחומצן בהגזמה הציעה לו שולחן. מיירון ביקש ממנה לקרוא למנהל. היא הצביעה בעפרונה מעבר לכתפה על גבר שעמד מאחורי הדלפק.

"זה הקטור," אמרה. "הוא הבעלים של המקום."

מיירון הודה לה והתיישב ליד הבר, על כיסא גבוה עם מושב מסתובב. הוא השתעשע באפשרות להסתובב קצת להנאתו, אבל החליט שזה עלול להיתפס כפעולה ילדותית ולא בוגרת. שני כיסאות לימינו, חייך אליו גבר בלתי מגולח ואולי חסר בית עם נעלי התעמלות שחורות ומעיל מרופט. מיירון הניד בראשו לשלום והחזיר חיוך. האיש שב להתעמק בכוס הקפה שלו. הוא הרים את כתפיו וגונן על המשקה כאילו הוא חושש שמישהו ינסה לחטוף אותו מידיו באמצע הלגימה.

מיירון לקח תפריט בכריכת פלסטיק סדוקה. הוא פתח אותו, אבל לא באמת קרא את תוכן מדוריו המהוהים. למרות הכול, היה משהו מזמין ואפילו נקי במקום הזה. הדלפק היה מצוחצח ומבהיק מניקיון. כך גם הכלים והמכשירים – מכונת המילקשייק ומכונת הגזוז. רוב הלקוחות קראו עיתון או פטפטו זה עם זה כאילו הם סועדים בבית. הם הכירו את שמה של המלצרית, ואפשר היה לדעת בביטחון שהיא מעולם לא הציגה את עצמה והודיעה, "אני אהיה המלצרית שלכם הערב".

הקטור הבעלים היה עסוק בעמדת הגריל. השעה היתה כמעט שתיים בצהריים. לא שיא העומס של ארוחות הצהריים, ועדיין די שוקק פעילות. הקטור נבח כמה הוראות בספרדית ועיניו לא משו לרגע מהאוכל. אחר כך הסתובב בחיוך מנומס, ניגב את ידיו במטלית ושאל את מיירון איך הוא יכול לעזור לו. מיירון שאל אם יש טלפון ציבורי.

"לא, אדוני, אני מצטער," ענה הקטור. היה לו מבטא היספני, אבל ניכר שהוא עבד עליו. "יש טלפון בפינת הרחוב. בצד שמאל."

מיירון הביט במספר שליסה נתנה לו. הוא קרא אותו בקול. הקטור עשה כמה פעולות בעת ובעונה אחת. הוא הפך המבורגרים על האש, קיפל חביתה, בדק את הצ'יפס. עיניו התרוצצו לכל

הכיוונים – הקופה, הלקוחות שליד השולחנות וליד הדלפק, המטבח משמאלו.

"אה, זה," אמר הקטור, "זה הטלפון במטבח."

"המטבח?"

"כן, אדוני." הוא עדיין נשמע מנומס.

"טלפון ציבורי במטבח?"

"כן, אדוני," חזר הקטור. הוא היה נמוך ורזה מאחורי סינרו הלבן ומכנסי הפוליאסטר השחורים. זרועותיו נראו כמו חוטי פלדה. "זה בשביל העובדים שלי."

"אין לכם טלפון רגיל?"

"בטח שיש לנו." קולו של הקטור התחדד מעט, כאילו נעלב מהשאלה. "יש לנו קו להזמנות ומשלוחים. הרבה אנשים מזמינים ארוחות צהריים מאצלנו. יש לנו גם מכשיר פקס. אבל אני לא רוצה שהעובדים שלי יתפסו את הקווים, הבנת? אם יש צליל תפוס, אנשים מצלצלים למסעדה אחרת, כן? אז שמתי טלפון ציבורי מאחורה."

"אני מבין." במוחו של מיירון עלה רעיון. "אתה רוצה להגיד לי שלקוחות אף פעם לא משתמשים בו?"

"תראה, אדוני, אם לקוח ממש מתעקש, אני לעולם לא אסרב לו." הנימוס המיומן של איש עסקים טוב. "הלקוח תמיד צודק ותמיד בעדיפות ראשונה אצלנו. תמיד."

"היה מקרה שלקוח התעקש להתקשר דווקא מהטלפון שבמטבח?"

"לא, אדוני. אני לא חושב שהלקוחות יודעים בכלל שיש לנו טלפון במטבח."

"אתה יכול להגיד לי מי השתמש בטלפון הזה בתשע ושמונה־עשרה דקות בלילה בשבת שעברה?"

השאלה לכדה את תשומת לבו של הקטור. "סליחה?" מיירון התחיל לחזור על השאלה, אבל הקטור קטע אותו. "למה אתה רוצה לדעת?"

"שמי ברני וורלי," אמר מיירון. "אני מנהל מוצר ופקח מורשה בחברת הטלפונים האזורית". **מנהל מוצר ומה?** "מישהו מנסה לרמות אותנו, אדוני, וזה לא מוצא חן בעינינו."

"לרמות אתכם?"

"Y511."

"מה?"

"Y511," חזר מיירון. כשמתחילים להתפרע, קשה להפסיק. "זאת יחידת בקרה אלקטרונית שפותחה בהונג קונג. זה מוצר חדש בשוק, אבל עלינו עליו. מוכרים אותו ברחוב. מישהו השתמש באחד כזה בטלפון שלך בתשע ושמונה־עשרה דקות ב-18 במרץ השנה. מישהו התקשר לקוואלה למפור ודיבר במשך שתים־עשרה דקות כמעט. עלות השיחה הכוללת היא עשרים ושלושה דולר ותשעים ושתיים אגורות, אבל הקנס על שימוש לא חוקי ב-Y511 יהיה לפחות שבע מאות דולר, עם אפשרות של עונש מאסר של שנה לפחות. בנוסף על כך ניאלץ לנתק את המכשיר."

פניו של הקטור היו למסיכה של פניקה טהורה. "מה?" מיירון לא השתגע על מה שעשה – הפחדת מהגר ישר, חרוץ וקשה יום שכזה – אבל הוא ידע שבמצב הנתון, פחד מפני רשויות ממשלתיות או עסקים גדולים יעשה את העבודה. הקטור פנה לאחור וצעק משהו בספרדית לנער מתבגר שנראה בדיוק כמוהו. הנער תפס את מקומו של הקטור בעמדת הגריל. "אני לא מבין את זה, מר וורלי," אמר הקטור.

"זה טלפון ציבורי, אדוני. הרגע הודית בפני מנהל מוצר ופקח מורשה בחברת הטלפונים שהתקנת טלפון ציבורי לשימוש פרטי – כלומר, לשימוש צוות העובדים שלך בלבד – תוך מניעת זכות הציבור ליהנות משירותיו של טלפון ציבורי המיועד, מן הסתם, לכלל הציבור. זוהי הפרה בוטה של סעיף 24 ב' בתקנון חברת הטלפונים האזורית. בדרך כלל לא הייתי חושב לדווח על כך, אבל מאחר שלעבירה הזאת נוסף השימוש הבלתי חוקי ב-Y511 –"

"אבל אני לא השתמשתי ב-Y511!"

"את זה אנחנו לא יודעים, אדוני." מיירון שיחק עד הסוף את מר בירוקרטיה. אין דבר שמחליש, מאיים ומביא לתחושת חוסר אונים יותר מאשר בירוקרטיה. אין בור אפל יותר ממבטו האטום של נציג הבירוקרטיה. "הטלפון נמצא בתחומי המסעדה שלך," המשיך מיירון בקול חדגוני משועמם. "זה עתה הסברת לי שהטלפון נועד לשימושם הבלעדי של עובדיך –"

"בדיוק!" ניתר הקטור. "העובדים שלי! לא אני!"

"אבל אתה הבעלים של בית העסק הזה. אתה אחראי." מיירון הביט מסביב בהבעה המשועממת ביותר שהצליח לגייס – ההבעה שלמד מפקידי משרד הרישוי כשהמתין שם בתור. "נצטרך לבדוק גם את הפרטים האישיים ורישיונות העבודה של כל עובד, ואולי כך נוכל למצוא את העבריין."

עיניו של הקטור התרחבו וכמעט התפקעו מחוריהן. מיירון ידע שהאיום האחרון יביא לתוצאות המיוחלות. לא היתה ולא תהיה מסעדה אחת במנהטן שאינה מעסיקה לפחות עובד אחד זר ובלתי חוקי. לסתותיו של הקטור נשמטו. "וכל זה," שאל, "בגלל שמישהו השתמש בטלפון ציבורי?"

"העבירה שבוצעה, אדוני, היא התחברות למכשור אלקטרוני בלתי חוקי שנקרא Y511. ומה שאתה עשית, אדוני, הוא לסרב לשתף פעולה עם מנהל המוצר והפקח המורשה הממונה על חקירת הפרשה החמורה הזאת."

"אני סירבתי לשתף פעולה?" הקטור הסתער על גלגל ההצלה שהושיט לו מיירון. "לא, אדוני, לא אני. אני רוצה לשתף פעולה. אני רוצה מאוד לשתף פעולה."

מיירון נענע בראשו. "לא נראה לי שאתה באמת רוצה."

הקטור נשך את שפתיו והקפיץ את מד הנימוס שלו לגבהים חדשים. "לא, אדוני," אמר. "אני רוצה מאוד לעזור. אני רוצה לשתף פעולה עם חברת הטלפונים. רק תגיד לי מה אני יכול לעשות כדי לעזור. בבקשה."

מיירון נאנח והמתין כמה שניות כדי להחזיק את הקטור במתח. המזללה המתה אדם. הקופה צלצלה והאיש עם נעלי ההתעמלות השחורות, שנראה חסר בית, ליקט מטבעות שמנוניות מידו המלוכלכת, לצורך תשלום.

במחבת רחש והתפצפץ שמן טיגון. כל ריחות התבשילים התערבבו זה בזה באנדרלמוסיה אחת גדולה, במין מאבק סמוי שאין בו מנצחים. פניו של הקטור נראו יותר ויותר לחוצות. טוב, מספיק, חשב לעצמו

מיירון. "בתור התחלה תוכל לומר לי מי התקשר מהטלפון הזה בשעה תשע ושמונה־עשרה דקות בלילה בשבת שעברה."

הקטור הרים אצבע שביקשה מהפקח המורשה לחכות בסבלנות רגע אחד. הוא צעק משהו בספרדית לאישה (גברת הקטור?) שהפעילה את הקופה הרושמת. האישה צעקה משהו בחזרה. היא סגרה את המגירה ובאה לקראתם. בעודה מתקרבת אליהם הבחין מיירון כי הקטור נועץ בו לפתע מבט מוזר. האם הוא מתחיל להריח את הבלוף המגוחך? אולי. אבל מיירון החזיר לו מבט יציב וקשוח, והקטור נמס ונסוג במהירות. הוא אולי חושד, אבל לא מספיק חושד כדי לפגוע ברגשותיו של הפקיד רם הדרג ורב העוצמה ולערער על סמכותו חסרת הגבולות.

הקטור לחש משהו לאישה. היא לחשה לו משהו בחזרה בבהילות ניכרת. הוא השמיע "אהה" מבין, כאילו פוצחה התעלומה.

"ברור," אמר.

"מה ברור?"

"זאת היתה סאלי."

"מי?"

"לפחות אני חושב שזאת היתה סאלי. אשתי ראתה אותה מדברת בטלפון בסביבות השעה הזאת. אבל היא אומרת שסאלי דיברה רק דקה או שתיים."

"לסאלי יש שם משפחה?"

"גוארו."

"היא נמצאת כאן עכשיו?"

הקטור הניד בראשו לשלילה. "היא לא היתה פה מאז שבת בלילה. בגלל זה אמרתי 'ברור'. היא הכניסה אותי לצרות וברחה."

"היא התקשרה להגיד שהיא חולה או משהו?"

"לא, אדוני. היא פשוט קמה והלכה."

"יש לך את הכתובת שלה?" שאל מיירון.

"אני חושב שכן, תן לי לבדוק." הוא הוציא קופסת קרטון עם סמל של חברת משקאות. מאחוריו נשפך שמן פנקייקים טרי למחבת הרותח, שהגיב בקולות פיצוח. התיקים שבקופסת הקרטון היו מסודרים ומסומנים

לפי צבעים. הקטור שלף תיק אחד ופתח אותו. הוא דפדף עד שמצא את הדף המבוקש, ואז קימט את מצחו.

"מה?" חקר מיירון.

"סאלי לא נתנה לנו את הכתובת שלה," אמר הקטור.

"ומה עם מספר טלפון?"

"לא." הוא נשא את עיניו אל מיירון ונזכר במשהו. "היא אמרה שאין לה טלפון. בגלל זה היא השתמשה כל כך הרבה בטלפון שבמטבח."

"אתה יכול לתאר לי איך גברת גוארו נראית?" ניסה מיירון.

הקטור נראה פתאום כאילו אינו חש בנוח. הוא העיף מבט באשתו וכחכח בגרונו. "אה, יש לה שיער חום," התחיל. "מטר שישים, שישים ומשהו, גובה ממוצע, נראה לי."

"עוד משהו?"

"עיניים חומות, אני חושב." הוא השתתק לרגע. "זה הכול."

"בת כמה היא להערכתך?"

הקטור בדק שוב את התיק. "לפי מה שכתוב פה היא בת ארבעים וחמש. זה נשמע לי נכון."

"כמה זמן היא עבדה פה?" שאל מיירון.

"חודשיים."

מיירון הנהן בראשו ושפשף את סנטרו במרץ. "זה נשמע לי כמו עבריינית שמציגה את עצמה בשם קרלה."

"קרלה?"

"היא נוכלת טלפונים ידועה," המשיך מיירון. "אנחנו מחפשים אותה כבר די הרבה זמן." הוא הציץ שמאלה ואז ימינה, כחושש שסודות מדינה כבדים יגיעו לאוזניים הלא נכונות. "שמעת אותה פעם משתמשת בשם קרלה, או מישהו שקרא לה קרלה?"

הקטור הביט באשתו. היא נענעה בראשה. "לא, אף פעם לא."

"היו לה אורחים? חברים?"

הקטור שוב נועץ באשתו. והיא שוב נענעה בראשה לשלילה. "לא, לא כאלה שראינו. היא היתה די סגורה ומופנמת רוב הזמן."

מיירון החליט ללחוץ עוד קצת ולאשר את מה שכבר ידע. אם הקטור

ישים עכשיו מחסום לפיו, לא יקרה שום דבר. אין רווח בלי סיכון. הוא רכן קדימה. הקטור ואשתו עשו כמוהו. "זה עלול להישמע לא רגיש או לא מנומס," לחש מיירון, "אבל האם לאישה הזאת היו שדיים גדולים?"

הנהוני הראש החיוביים היו מיידיים. "מאוד גדולים," אמר הקטור.

החשד אושר.

הוא שאל עוד כמה שאלות, אבל כל מידע חשוב כבר נשאב מהבאר הזאת. בטרם עזב, הבטיח להם שלא יינקטו כל אמצעים נגדם, ושהם יכולים להמשיך ולהפר ללא חשש את סעיף 24ב' לתקנון חברת הטלפונים. הקטור כמעט נישק את ידו. מיירון הרגיש שפל ועלוב. לאיים כך על פרנסתו של מהגר שעובד כה קשה, עם ערימה של שקרים. מה הוא יוכל לעשות כהדרן? להשליך פחיות בירה על הכלב שליד יציאת החירום?

מיירון יצא ממזללת "נוף פארק". הוא שקל ללכת לפארק הסמוך, אבל חשש שמא ייתקף בתשוקה עזה להאכיל את העכברושים. לא, הוא לא יכול לקחת על עצמו סיכון כזה. הוא ייאלץ להתרחק מהפארק. הוא התחיל ללכת אל תחנת הרכבת התחתית שברחוב דיקמן, כשלפתע עצר בעדו קול גברי.

"אתה מחפש את סאלי?"

מיירון פנה לאחור. זה היה הבחור חסר הבית עם נעלי ההתעמלות השחורות, ששתה קפה על הבר במזללה. הוא ישב על המדרכה ונשען בגבו על בניין הלבנים. בידו היתה כוס פלסטיק ריקה. לקיבוץ נדבות.

"אתה מכיר אותה?" שאל מיירון.

"היא ואני..." הוא קרץ ושילב אצבעות. "נפגשנו בגלל הטלפון המחורבן הזה, אתה יודע."

"בחייך."

האיש נעזר בקיר לצורך תמיכה וקם על רגליו. הזיפים שעל פניו היו לבנבנים, לא מספיק עבותים כדי להיחשב לזקן, אבל הרבה מעבר למצב של "זיפים אופנתיים". שערו הארוך היה שחור כפחם. "סאלי התקשרה מהטלפון שלי כל הזמן. זה הביא לי עצבים."

"הטלפון שלך?"

"הטלפון הציבורי מאחורה," אמר האיש וליקק את שפתיו. "זה ממש ליד הדלת האחורית. אני נמצא הרבה בסמטה האחורית, אז אני יכול לשמוע אותו. הבנת? זה כאילו הטלפון שלי לעסקים."

מיירון לא הצליח לנחש את גילו של האיש. פניו היו נעריות אך צרובות ומחוספסות – לא לגמרי ברור אם מהשנים שחלפו או מקשיי החיים. חיוכו הבליט את היעדרן של כמה שיניים חשובות.

"היה לי פעם טלפון נייד משלי," המשיך האיש. "בעצם היו לי אפילו שניים. אבל הם נגנבו. ממילא אי אפשר לסמוך על הדברים הדפוקים האלה, בטח לא ליד בניינים גבוהים. חוץ מה, כל אחד יכול להאזין לך עם הציוד הנכון. אני, אני צריך לשמור בסוד את מה שאני עושה, אתה מבין? יש מרגלים בכל מקום. וזה גם עושה גידולים במוח. האלקטרונים או משהו כזה. גידולים במוח בגודל של כדורעף."

מיירון שמר על פנים חסרות הבעה. "אהה." למישהו כאן יש קוקייה בראש, קוקייה בגודל של מטוס ג'מבו.

"אז בקיצור, גם סאלי התחילה להשתמש בטלפון הזה. זה עצבן אותי, הבנת? כאילו, אני איש עסקים. אני מחכה לשיחות חשובות. אני לא יכול להרשות לעצמי שהקו יהיה תפוס כל הזמן. אני צודק או לא?"

"צודק כמו כוכב צדק," אמר מיירון.

"אתה מבין, אני תסריטאי בהוליווד." הוא הושיט יד ללחיצה. "נורמן לואנסטיין."

מיירון ניסה להיזכר בשם הבדוי שנתן להקטור. "ברני וורלי."

"נעים מאוד, ברני."

"אתה יודע איפה סאלי גוארו גרה?"

"בטח. אנחנו היינו..." נורמן לואנסטיין שילב את אצבעותיו.

"ככה שמעתי. אתה יכול להגיד לי בבקשה איפה היא גרה?"

נורמן לואנסטיין חשק שפתיים וגירד את צווארו. "אני לא ממש טוב בכתובות וכל זה," אמר. "אבל אני יכול לקחת אותך לשם."

מיירון שאל את עצמו אם זה יהיה בזבוז זמן נוראי. "אכפת לך?"

"בטח. אין בעיה. בוא נלך."

"לאיזה כיוון?"

״צריך לקחת רכבת,״ אמר נורמן. ״לרחוב 125.״

הם הלכו לתחנת הרכבת התחתית.

״אתה רואה הרבה סרטים, ברני?״ שאל נורמן.

״נראה לי שכמו כולם.״

״אני אגיד לך משהו על יצירת סרטים,״ פתח נורמן והתלהבותו גברה מרגע לרגע, ״לא הכול זוהר ונוצץ. ליצור חלומות לאנשים זה עסק של זאבים טורפים יותר מכל מקצוע אחר. כל הסכינים בגב, כל הכסף, כל התהילה וכל תשומת הלב... זה מביא אנשים להתנהג מוזר, אתה יודע? אני עובד עכשיו על תסריט לאולפני פרמאונט. הם מדברים עם ווילים בשביל התפקיד הראשי. ברוס ווילים. הוא ממש מעוניין.״

״שיהיה לך בהצלחה עם זה,״ אמר מיירון.

נורמן זרח. ״תודה, ברני, זה מאוד יפה מציך. ממש יפה. הייתי רוצה לספר לך על מה הסרט שלי אבל מה לעשות, ידי כבולות. אתה יודע איך זה. הוליווד וכל הגניבות שם. כולם גונבים רעיונות מכולם. האולפן רוצה לשמור על סודיות מוחלטת, שו־שו כזה.״

״אני מבין,״ אמר מיירון.

״אני סומך עליך, ברני. זה לא שאני לא סומך עליך, אבל האולפנים מתעקשים. האמת, אני לא יכול להאשים אותם. הם חייבים להגן על האינטרסים שלהם, נכון?״

״נכון.״

״זה סרט פעולה־הרפתקאות, את זה אני יכול להגיד לך. אבל עם לב ונשמה, אתה מבין? לא סתם יריות ובום־בום וגמרנו. הריסון פורד רצה לשחק בזה, אבל הוא זקן מדי. נראה לי שווילים בסדר מבחינת הגיל. הוא לא הבחירה הראשונה שלי, אבל מה אפשר לעשות?״

״אהה.״

רחוב 125 לא היה התחנה הכי יפה בעיר. מן הסתם די בטוח שם בשעות היום, אבל העובדה שהוא נושא אקדח כרגע גרמה לו להרגיש רק טיפה פחות לחוץ. מיירון לא אהב להסתובב עם נשק ועשה זאת רק לעתים נדירות. זה לא שהוא היה עדין נפש או פציפיסט במיוחד. זה היה יותר עניין של נוחות. נרתיק הכתף ננעץ וחפר לו בבית השחי וגרם לו

להתגרד כאילו הוא לובש קונדום מצמר. אבל אחרי הילולת ליל אמש עם מכנסי העבודה וקיר הלבנים, זה יהיה פזיז וחסר אחריות להסתובב בלי נשק.

"לאיזה כיוון?" שאל מיירון.

"דרום העיר."

הם פנו דרומית לברודווי. נורמן עינג אותו במעשיות הוליווד. מה שחם ומה שהתקרר, מה שהולך חזק ומה שמקרטע מאחור. מיירון הנהן והמשיך ללכת. ככל שהתקדמו דרומה, כך האזורים הלכו והשתפרו. הם חלפו על פני שערי הברזל המפורסמים של אוניברסיטת קולומביה ואחר כך פנו שמאלה. "זה ממש כאן בהמשך," אמר נורמן. "לכיוון אמצע הרחוב."

הרחוב היה מלא בבתי דירות נמוכים שאוכלסו בעיקר על ידי סטודנטים ופרופסורים. מקום מגורים מוזר למלצרית במזללה, חשב מיירון. אבל הרי שום דבר שקשור למעורבותה בסיפור הזה לא נשמע הגיוני במיוחד, אז למה שמקום מגוריה יהיה הגיוני? אם היא אכן גרה כאן, ולא – נאמר – עם ברוס ווילס בהוליווד.

נורמן קטע את מחשבותיו. "אתה מנסה לעזור לה, נכון?"

"מה?"

נורמן הפסיק ללכת. עכשיו הוא נראה פחות עליז ונלהב. "כל הקטע הזה עם חברת הטלפונים. הכול היה בלבולי מוח, נכון?"

מיירון לא ענה.

"תראה," אמר נורמן והניח את ידו על זרועו של מיירון. "הקטור הוא איש טוב. הוא בא לאמריקה בלי כלום. הוא קרע את התחת במסעדה הזאת. הוא ואשתו והבן שלו – הם עובדים שם בפרך כל יום. אין להם ימים חופשיים. וכל יום הוא מפחד שמישהו יבוא וייקח ממנו הכול. כל הדאגות האלה... זה מטשטש ומשפיע לרעה על המחשבה, אתה יודע? אני, אין לי שום דבר להפסיד אז אני לא מפחד מכלום. ככה יותר קל לי לראות דברים. אתה מבין למה אני מתכוון?"

מיירון הנהן קלות בראשו.

עיניו הבוהקות של נורמן התעממו כשפיסת מציאות נגעה בו איכשהו.

מיירון הביט בו – הביט בו באמת, בפעם הראשונה. הוא כפה על עצמו להפסיק לראות בנורמן צל־אדם המסומן רק בקווי מִתאר של גיל או גובה.

מיירון הבין שמאחורי השקרים והאשליות העצמיות מקננים חלומותיו של כל אדם, תקוות ורצונות וצרכים שהם מחסן הכלים היחיד של המין האנושי.

"אני דואג לסאלי," המשיך נורמן. "אולי זה מטשטש לי את המחשבה. אבל אני יודע שהיא לא היתה עוזבת סתם ככה בלי להיפרד ממני ובלי להגיד להתראות. סאלי לא היתה עושה דבר כזה." הוא הפסיק והישיר מבט אל מיירון. "אתה לא מחברת הטלפונים, נכון?"

"נכון."

"אתה רוצה לעזור לה?"

"כן," אמר מיירון. "אני רוצה לעזור לה."

נורמן הצביע. "כאן. דירה 2E."

מיירון עלה במדרגות בעוד נורמן נשאר ברחוב. הוא לחץ על הכפתור השחור שעליו נכתב 2E. הוא ניסה את דלת הכניסה, אבל היא היתה נעולה. אינטרקום.

"תישאר בחוץ," אמר לנורמן. נורמן הנהן בהבנה. שיטת האינטרקום סיפקה הגנה בינונית מפני פשע, אבל המטרה העיקרית שלה היתה למנוע מחסרי בית להתנחל בכניסה לבניין. מיירון יצטרך לחכות. מישהו ייצא או ייכנס מתישהו לבניין, ואז הוא ינצל את ההזדמנות ויחדור פנימה כאילו הוא שייך לשם, כאילו זה ביתו. איש לא יחשוד או יפקפק בגבר הלבוש במכנסי חאקי ובחולצת כפתורים מגוהצים היטב. לעומת זאת, אם נורמן יעמוד לידו, התגובה עשויה להיות שונה.

מיירון ירד שתי מדרגות. כשראה שתי נשים צעירות מתקדמות לעבר הדלת מבפנים, טפח על כיסיו כמחפש אחר מפתחות. אחר כך ניגש בתכליתיות אל הדלת, חייך וחיכה שהן יפתחו אותה. הוא לא היה צריך להתאמץ במיוחד ולביים הצגות. שתי הצעירות – ככל הנראה סטודנטיות – יצאו החוצה מבלי להסתכל סביב ובלי להאט את שטף דיבורן. שתיהן דיברו בלי הפסקה ואף אחת מהן לא הקשיבה לחברתה.

הן לא הקדישו לו טיפת תשומת לב ובקושי הבחינו בקיומו. כל הכבוד לשליטה העצמית המופלאה שלהן. נשים הרי לא יכולות לעמוד בפני הגבר המדהים הזה, מיירון בוליטר, והן מתעלפות בהמוניהן למראהו. טוב, מהזווית הזאת שתי הצעירות לא יכלו לראות את הטוסיק המפורסם ועוצר הנשימה שלו, אז האיפוק שהפגינו עוד מובן איכשהו.

מיירון הביט לאחור בנורמן, שלמרבה המזל הדף את ההזמנה בהינף יד. "תיכנס לבד," אמר. "אני לא רוצה לגרום בעיות."

מיירון הניח לדלת להיסגר מאחוריו.

המסדרון היה פחות או יותר מה שציפה. הוא היה צבוע בצבע קרם. בלי דוגמאות וקישוטים מיותרים. לא היו תמונות על הקירות, והדבר היחיד שהיה תלוי שם היה לוח מודעות ענקי שנראה כמו מנשר פוליטי עם פיצול אישיות. עשרות דפי מידע על כל דבר אפשרי, משיעורי ריקוד בחסות אגודת ההומואים והלסביות האינדיאנים ועד קבוצה לקריאת שירה שנקראה "המועדון של סילביה פלאת'". אח, חיי האוניברסיטה.

הוא טיפס למעלה בחדר מדרגות שהואר על ידי שתי נורות חשופות. כל ההליכות וטיפוסי המדרגות האלה התחילו להכביד על ברכו הבעייתית. המפרק נמתח כמו ציר חלוד. הוא נעזר במעקה לתמיכה ותהה מה יהא על הברך כשיגיע לזקנה טובה, שכולה שגרה ברוכה של דלקות פרקים.

תכנון הקומות של הבניין היה רחוק מלהיות סימטרי. הדלתות נראו כאילו קובעו בקירות לפי סדר אקראי. בפינה צדדית, במרחק ניכר משאר הדירות, מצא מיירון את הדלת שעליה נכתב 2E. מיקומה גרם לדירה להיראות כמו יוזמה מאוחרת, כאילו מישהו הבחין בקצת חלל פנוי מאחור והחליט להוסיף חדר או שניים. מיירון דפק בדלת. לא היתה תשובה. לא מפתיע. הוא סקר את המסדרון. אף אחד לא נראה בשטח. הוא היה אסיר תודה על כך שנורמן לא כאן, מפני שלא רצה עדים לפריצתו לדירה.

מיירון לא הצטיין במשחק המנעולים. הוא למד כמה תרגילים במהלך השנים, אבל פריצת מנעולים היא כמו משחקי וידיאו. ככל שאתה מתאמן, כך אתה מתקדם בסולם הדרגות והקושי. מיירון לא התאמן מספיק. הוא לא אהב את זה ולא גילה כישרון טבעי גדול לפריצות. ברוב

המקרים הוא סמך על ווין שיספק את הציוד המכאני הנדרש, כמו בארני **במשימה בלתי אפשרית**.

הוא בחן את הדלת ולבו צנח. המנעולים והבריח היו מרשימים ומשוכללים ביותר אפילו יחסית לניו יורק. חדשים לגמרי, אם לשפוט לפי הברק והיעדר השריטות. זה היה מעט מוזר. האם סאלי/קרלה היא הטיפוס הזהיר במיוחד, או שהיתה סיבה מורכבת ומעוותת יותר להקפדת היתר הזו על ההגנה הביתית? שאלה מצוינת. מיירון הביט שוב בדלת המוגפת. ווין היה נהנה מהאתגר; מיירון ידע שמאמציו שלו יהיו לשווא ולא ינִיבו פרי.

הוא שקל אפשרות של פריצת הדלת בבעיטה, כשלפתע הבחין במשהו. הוא התקרב והציץ מבעד לחרך הדלת. משהו שוב נראה לו מוזר. המנעולים אינם נעולים. מה הטעם לקנות מנעולים כל כך יקרים ולא להשתמש בהם? הוא ניסה את הידית. על הנעילה הזאת אפשר להתגבר בקלות בעזרת כרטיס הצלולויד, חשב והוציא את הכרטיס. הוא לא הצליח להיזכר מתי השתמש בו בפעם האחרונה. הכרטיס נראה בתולי לחלוטין. אולי התשובה הנכונה היא: מעולם לא. הוא נעץ את הכרטיס בפתח.

חרף גילו המתקדם של המנעול, נדרשו למיירון כמעט חמש דקות כדי למצוא את הנקודה המדויקת שבה צריך למשוך לאחור. הוא תפס בחוזקה את הידית. הדלת התחילה להיפתח.

הריח הסתער מיד. צחנה מקפיאת דם בקעה מהמסדרון כמו גז לחץ. מיירון הרגיש את בטנו צוללת ומתהפכת. הוא נלחם בדחף המיידי להקיא והרגיש עומס כבד על חזהו. הוא הכיר את סוג הריח הזה והתמלא אימה. הוא חיפש ממחטה בכיסיו אך לא מצא דבר. הוא חסם את פיו ואפו בעזרת החלק הפנימי של המרפק, כאילו היה הרוזן דרקולה באחד מאותם סרטי שחור־לבן. הוא לא רצה להיכנס פנימה. הוא לא טוב בדברים האלה. הוא ידע שכל מראה שיתגלה לעיניו מאחורי הדלת הזאת לא יניח לו ולא ירפה ממנו ויישאר איתו במשך שנים, אם לא לתמיד – ירדוף אותו בלילות, ולא פעם גם בימים. המראה הזה יישאר איתו כמו חבר קרוב, יטפח על כתפו מדי פעם ויזכיר לו שהוא אף פעם לא לבד.

הוא פתח את הדלת לרווחה. הריח המחריד חדר את שכבת ההגנה הזעומה שלו וחלחל בכל עוצמתו. הוא ניסה לנשום דרך הפה, אבל המחשבה על מה שהוא שואב לתוך גופו הפכה את האפשרות הזאת לבלתי נסבלת.

למרבה המזל, הוא לא היה צריך לנוע הרבה כדי למצוא את מקור הריח.

12

"וואו, בוליטר. אפטר שייב חדש?"

"מצחיק, דימונטה."

רולנד דימונטה, בלש במחלק הרצח של משטרת ניו יורק, הניד בראשו. "שיט, איזה סרחון." הוא לא לבש מדים, אבל קשה לקרוא למה שכן לבש "בגדים אזרחיים". חולצת משי ירוקה ומכנסי ג'ינס צמודים מדי וכחולים מדי, ששיפוליהם תחובים בתוך מגפיים מעור נחש סגול; הצבע דהה עם כל שינוי זווית, כמו איזה פוסטר פסיכדלי של ג'ימי הנדריקס משנות השישים. דימונטה לעס קיסם – הרגל שרכש (לדעת מיירון) אחרי שראה את עצמו במראה והחליט שזה גורם לו להיראות קשוח.

"נגעת במשהו?" שאל דימונטה את מיירון.

"רק בידית של הדלת," אמר מיירון. הוא בדק גם את שאר הדירה כדי לוודא שלא מסתתרות שם הפתעות מזוויעות אחרות. לא הסתתרו.

"איך נכנסת?"

"הדלת לא היתה נעולה."

"באמת?" דימונטה הרים גבה והביט לאחור. "הדלת הזאת ננעלת אוטומטית ברגע שסוגרים אותה."

"אמרתי לא נעולה? התכוונתי פתוחה."

"בטח שהתכוונת." דימונטה לעס עוד קצת את הקיסם ונענע בראשו.

הוא העביר יד בשערו השמנוני. תלתלים נדבקו למצחו וסירבו להיפרד ממנו. "אז מי זאת?"

"אני לא יודע," אמר מיירון.

דימונטה כיווץ את פניו כמו אגרוף סגור. זאת ההבעה הספקנית שלו. שפת גוף מעודנת לא היתה הצד החזק אצלו. "השעה קצת מוקדמת בשביל למרוח אותי בקקה, בוליטר. אתה לא חושב?"

"אני לא יודע את שמה. אולי סאלי גוארו. ואולי בכלל קרלה."

"אהה." כרסום קיסם. "היה נדמה לי שראיתי אותך בטלוויזיה אתמול בלילה, ששיחקת כדורסל מקצועי."

"נכון."

הפתולוג הגיע. הוא היה גבוה ורזה ומשקפיו עבי המסגרת נראו גדולים מדי על פניו המוארכות. "היא מתה כבר כמה ימים," הכריז. "ארבעה ימים לפחות."

"סיבת המוות?"

"קשה לדעת בוודאות. מישהו חבט בה בחפץ קהה. אני אדע יותר אחרי שנעלה אותה על השולחן." הוא הביט בגופה באדישות מקצועית, ואז פנה שוב לדימונטה. "הם לא אמיתיים, דרך אגב."

"מה?"

הוא הצביע בתנועה רפה על החזה של המנוחה. "השדיים שלה. הם שתלי סיליקון."

"שאני אמות," אמר דימונטה. "אתה מתעסק לי עם גוויות עכשיו?"

הפנים המוארכות שקעו, והלסת של הפתולוג צנחה לאזור הקורקבן. "אל תגיד את זה אפילו לא בצחוק," אמר הפתולוג בלחישה דרמטית. "אתה יודע מה שמועות כאלה עלולות לעשות למישהו במקצוע שלי?"

"להביא לו קידום?" הציע דימונטה.

הפתולוג לא צחק. הוא נעץ מבט פגוע במיירון, ואז בדימונטה. "אתה חושב שזה מצחיק, אה? לעזאזל איתך, אתה דופק לי את הקריירה עם השטויות שלך!"

"תירגע, פראטי. אני סתם צוחק איתך."

"צוחק איתי? אתה חושב שהקריירה שלי זאת חתיכת בדיחה מזדיינת? מה הבעיה שלך, קיבינימט?"

עיניו של דימונטה הצטמצמו. "מה נהיית לי רגיש, פראטי?"

"אם היית במקום שלי היית מבין," ענה הפתולוג והזדקף.

"אם אתה אומר."

"מה זה אמור להביע, לעזאזל?"

"'הגבירה מביעה מחאה כבירה, כמדומני'."

"מה?"

"זה שייקספיר," אמר דימונטה. "זה **ממקבת**." דימונטה העיף מבט אל מיירון.

מיירון חייך. "**המלט**."

"לא מזיז לי מי אמר את זה," התרעם פראטי. "אתה לא יכול לעשות צחוק ממוניטין של בן אדם. אותי זה ממש לא מצחיק."

"כאילו שמעניין לי את קצה הביצה מה מצחיק או לא מצחיק אותך," אמר דימונטה. "יש לך עוד משהו?"

"היא חובשת פיאה."

"פיאה? מה אתה אומר, פראטי. נראה לי שפתרנו את המקרה וסגרנו את התיק. כל מה שצריך זה למצוא רוצח ששונא פיאות וציצי מזויף. עזרת לי מאוד, פראטי. איזה תחתונים היא לבשה, אה? רחרחת אותם כבר? הסנפת קצת?"

"אני בסך הכול –"

"תעשה לי טובה גדולה, פראטי." דימונטה ניסה להגביה את עצמו ומשך במכנסיו לאות חשיבות. שוב, שפת הגוף המעודנת בפעולה. "תגיד לי מתי היא מתה. תגיד לי איך היא מתה. ואז נדבר על אבזרי האופנה שלה, הולך?"

פראטי הרים את ידיו בתנועת כניעה וחזר אל הגופה. דימונטה נפנה אל מיירון. מיירון אמר, "הקטע עם הפיאה ושתלי הסיליקון יכול להיות חשוב. זה היה נכון מצדו לספר לך על זה."

"כן, אני יודע. אני סתם נהנה להתעלל בו קצת."

"והציטוט הנכון הוא: דומני שהגבירה מגדישה הסאה במחאה."

"אהה." דימונטה החליף קיסם. הקיסם שבפיו היה בלוי כמו רעמה של סוס. "אתה מתכוון לספר לי מה קורה פה קיבינימט, או שאני אגרור אותך בכוח לתחנה?"

מיירון העווה את פניו. "תגרור אותי בכוח לתחנה?"

"אל תעשה לי חיים קשים, בוליטר. בסדר?"

מיירון הכריח את עצמו להביט בגופה ספוגת הדם. בטנו ביצעה תרגילי פליק פלאק לאחור. הוא התחיל להתרגל לריח, והמחשבה על כך היתה גרועה כמו הריח עצמו. פראטי המשיך בבדיקותיו וביצע חתך קטן כדי להגיע לכבד. מיירון הסיט את מבטו. הצוות של מחלק הרצח התארגן במקום, צילם תמונות וכיוצא באלה. השותף של דימונטה, ילד בשם קרינסקי, הסתובב חרישית בדירה ורשם רשימות. "למה היא עשתה אותם כל כך גדולים?" תהה מיירון בקול.

"מה?"

"השדיים שלה. אני יכול להבין את הרצון שלה להגדיל אותם. כל הלחץ החברתי וזה. אבל למה עד כדי כך גדולים?"

דימונטה אמר, "אתה עובד עלי, נכון?"

קרינסקי ניגש אליהם. "כל הדברים שלה נמצאים במזוודות האלה." הוא החווה בידו על שני תיקים שהיו מונחים על הרצפה. מיירון פגש את קרינסקי בכמה הזדמנויות קודמות. דיבור לא היה התכונה הבולטת שלו. הוא דיבר בערך באותה תדירות שמיירון פרץ מנעולים. "לדעתי, היא עמדה לעבור דירה."

"כבר זיהיתם אותה?" שאל דימונטה.

"בארנק שלה כתוב ששמה סאלי גוארו," אמר קרינסקי בקול שקט. "וגם באחד הדרכונים שלה."

שניהם חיכו שקרינסקי ימשיך. כאשר זה לא קרה צעק דימונטה, "מה זאת אומרת אחד הדרכונים שלה? כמה דרכונים יש לה?"

"שלושה."

"לעזאזל איתך, קרינסקי. דבר."

"אחד על שם סאלי גוארו. אחד על שם רוברטה סמית. אחד על שם קרלה וויטני."

"תביא לי אותם." דימונטה סרק את הדרכונים השונים. מיירון הביט מעבר לכתפו. אותה אישה הופיעה בכל שלוש התמונות, רק עם שיער שונה (ומכאן הפיאה) ומספרי ביטוח לאומי שונים. לפי כמות החותמות בדרכונים, האישה הזאת נסעה בלי הפסקה.

דימונטה שרק. "דרכונים מזויפים," אמר, "ובאיכות טובה." הוא הפך עוד דפים. "וחוץ מזה, היא עשתה כמה ביקורים בדרום אמריקה. קולומביה. בוליביה." הדרכונים נטרקו בחדות דרמטית. "יפה, יפה, יפה. עושה רושם שמצאנו לנו מבריחת סמים נחמדה שמתה כתוצאה מחיסול על רקע מקצועי."

מיירון חייך לעצמו. מבריחת סמים? יכול להיות שזה באמת חלק מהתשובה? אם סאלי/רוברטה/קרלה סחרה בסמים, זה עשוי להסביר את הקשר שלה לגרג דאונינג. היא היתה מקור האספקה שלו. הפגישה בשבת היתה לא יותר מאשר עסקת סמים. עבודת המלצרות היתה רק כיסוי. זה מסביר גם למה היא השתמשה בטלפון ציבורי ונעלה כהוגן את ביתה – כיאה לחברה בכירה בענף הסחר בסמים. זה נשמע הגיוני למדי. גרג דאונינג אמנם לא נראה אחד שמשתמש בסמים, אבל הוא לא יהיה הראשון שהצליח לעבוד על כולם.

דימונטה אמר, "עוד משהו, קרינסקי?"

הילד הנהן לחיוב. "מצאתי ערימת מזומנים במגירה ליד המיטה." הוא השתתק שוב.

דימונטה הביט בו בכעס. "ספרת?"

עוד הנהון.

"כמה יש שם?"

"קצת יותר מעשרת אלפים דולר."

"עשרת אלפים במזומן, אה?" זה שימח את דימונטה. "תביא לראות."

קרינסקי הושיט לו את הכסף. שטרות חדשים כרוכים בגומיות. מיירון צפה בדימונטה הבודק את הערימה. הכול בשטרות של מאה דולר. המספרים הסדרתיים היו רציפים. מיירון ניסה לזכור בעל פה אחד

מהם. דימונטה סיים והשליך את החבילה בחזרה לקרינסקי. החיוך לא מש מפניו.

"כן," אמר דימונטה, "עושה רושם שהכול מסתדר יופי טופי. חיסול על רקע סחר בסמים." הוא השתתק לרגע. "יש רק בעיה אחת."

"מה?"

הוא הצביע על מיירון. "אתה, בוליטר. אתה דופק לי את התיאוריה היפה שלי. מה, לעזאזל, אתה עושה – ?" דימונטה הקיש באצבעותיו. "שאני אמות... שאני אתחשמל..." קולו דעך. הוא טפח על ראשו. הניצוץ הקטן בעיניו הלך והתגבר. "אלוהים!"

שוב שפת הגוף המעודנת. "חשבת על משהו, רולי?"

דימונטה התעלם ממנו. "פראטי!"

הפתולוג נשא את עיניו מעל הגופה. "מה?"

"הציצים האלה, הציצים מפלסטיק," אמר. "מיירון שם לב שהם ענקיים."

"כן, אז?"

"כמה ענקיים בדיוק?"

"מה?"

"מה הגודל שלהם?"

"אתה מתכוון מידת חזייה?"

"כן."

"מה אני נראה לך, יצרן הלבשה תחתונה? מאיפה לי לדעת, לעזאזל?"

"אבל הם גדולים, נכון?"

"כן."

"ממש גדולים."

"יש לך עיניים, לא?"

מיירון צפה בשתיקה בחילופי הדברים. הוא ניסה לעקוב אחר קו ההיגיון של דימונטה – מסלול פתלתל, בוגדני ומסוכן ביותר.

"היית אומר שהם יותר גדולים מבלוני מים?" המשיך דימונטה.

פראטי משך בכתפיו. "תלוי בבלון."

"אף פעם לא עשית בלוני מים כשהיית ילד?"

"כן, בטח," אמר פראטי. "אבל אני לא זוכר מה היה הגודל שלהם. הייתי ילד. הכול נראה יותר גדול כשאתה ילד. לפני שנתיים חזרתי לבית הספר היסודי שלי כדי להיפגש עם המורה מכיתה ג'. היא עדיין עובדת שם, תאמין או לא. גברת טנסמור. אני נשבע באלוהים שהבניין נראה לי כמו בית בובות. וכשהייתי ילד הוא היה ענק. זה היה כאילו –"

"בסדר, אידיוט, אני אעשה את זה פשוט." דימונטה נשם נשימה עמוקה. "הם מספיק גדולים בשביל לשמש להברחת סמים?"

שתיקה. תנועת הנוכחים בחדר נעצרה כאילו באחת. מיירון לא היה בטוח אם זה הרעיון המטומטם ביותר ששמע מימיו, או אולי המבריק ביותר. הוא נפנה לעבר פראטי. פראטי נשא את עיניו, ופיו נפער כאילו עמד לבלוע זבוב.

"נו, פראטי? זה אפשרי?"

"מה אפשרי?"

"היא יכולה לדחוף סמים לציצי? להבריח סמים? לעבור במכס עם הסמים בתוך הציצי?"

פראטי הביט במיירון. מיירון משך בכתפיו. פראטי הביט שוב בדימונטה. "אני לא יודע," אמר באטיות.

"איך נוכל לברר?"

"אני אצטרך לבדוק את השדיים."

"אז מה אתה מסתכל עלי, לעזאזל? תעשה את זה."

פראטי ציית. דימונטה חייך אל מיירון: הגבות שלו רקדו ריקוד קטן. הוא היה גאה בהארה שלו, בהברקה החד־פעמית המופלאה הזאת. מיירון שמר על שתיקה.

"לא. אין סיכוי," אמר פראטי.

דימונטה לא נראה מאושר מהאבחון. "למה לא?"

"אין כמעט צלקות ברקמות," אמר פראטי. "אם היא הבריחה סמים בשתלים, היו צריכים לקרוע את העור ואז לתפור אותו מחדש. אחר כך היו צריכים לעשות את זה שוב בצד הזה. אין שום סימן להליך כזה."

"אתה בטוח?"

"משוכנע."

דימונטה סינן "שיט," ואז ירה מבט רצחני לעבר מיירון וגרר אותו לפינה. "הכול, בוליטר. עכשיו."

מיירון התלבט איך לגשת לעניין ולהציג את הסיפור, מה להשמיט מתוכו ומה להשאיר. אבל האמת היא שלא היתה לו ברירה. הוא היה חייב לספר. הוא לא יכול להמשיך לשמור בסוד את היעלמותו של גרג דאונינג. במקרה הטוב ביותר, הוא יוכל לשמור על פרופורציות ולא לחולל דרמה מיותרת סביב ההיעלמות. הוא נזכר פתאום שנורמן לואנסטיין מחכה בחוץ. "רק רגע," אמר.

"מה? לאן אתה חושב שאתה הולך?"

"אני כבר חוזר. חכה פה ואל תזוז."

"בחלומות שלך."

דימונטה ירד אחריו במדרגות ויצא איתו אל הרחוב. נורמן לא היה שם. מיירון סקר את הרחוב לאורכו ולרוחבו. אין סימן וזכר לתסריטאי הצמרת ההוליוודי. זה לא ממש הפתיע. נורמן ברח מן הסתם ברגע שראה את השוטרים. אשמים או לא אשמים, חסרי הבית לומדים להסתלק מהר ברגע ששלטונות החוק מופיעים בשטח.

"מה העניין?" שאל דימונטה.

"כלום."

"אז תתחיל לדבר. אני רוצה את כל הסיפור."

מיירון סיפר לו את הרוב. הסיפור כמעט העיף לדימונטה את הקיסם מהפה. דימונטה לא טרח לשאול שאלות, אבל שרבב בלי הפסקה קריאות כמו "בחייך!" ו"וואו!" ו"שאני אתחשמל על המקום," בכל פעם שמיירון לקח הפסקת נשימה. כשסיים, התקשה דימונטה לשמור על שיווי משקל וכמעט צנח למדרגות. עיניו נראו לא ממוקדות במשך כמה רגעים. הוא אסף את עצמו, אבל זה לא קרה מיד.

"זה פאקינג מדהים," הצליח לפלוט לבסוף.

מיירון הנהן.

"אתה רוצה להגיד לי שאף אחד לא יודע איפה דאונינג?"

"אם הם יודעים, הם לא אומרים."

"הוא פשוט נעלם?"

"ככה זה נראה."

"ויש דם במרתף שלו?"

"כן."

דימונטה הניד שוב בראשו. הוא הניח את ידו על המגף הימני שלו. מיירון כבר ראה אותו עושה זאת לפני כן. הוא אהב כאילו ללטף את המגף. למיירון לא היה מושג למה ומדוע. אולי התחושה של עור הנחש הרגיעה אותו איכשהו. הזכירה לו את הרחם.

"נניח שדאונינג הרג אותה וברח," אמר דימונטה.

"זה 'נניח' מאוד גדול."

"כן, אבל זה מתאים."

"איך בדיוק?"

"לפי מה שאתה אומר, דאונינג נצפה עם הקורבן בשבת בלילה. אני מוכן לשים כסף על זה שהניתוח של פראטי יגלה ששעת המוות היתה בסמוך לפגישה שלהם."

"זה עדיין לא יוכיח שדאונינג הרג אותה."

דימונטה הגביר את קצה ליטופי המגף. איש על רולרבליידס חלף על פניהם בחברת הכלב שלו. הכלב נראה חסר נשימה בניסיונותיו להדביק את הפער בינו ובין אדונו. רעיון מהפכני חדש: רולרבליידס לכלבים. "שבת בלילה, גרג דאונינג והקורבן נפגשים באיזה בר חשוך בדרום העיר. הם יוצאים משם ביחד בסביבות אחת־עשרה. הדבר הבא שאנחנו יודעים זה שהיא מתה והוא נעלם." דימונטה נשא את עיניו אל מיירון. "זה מצביע על כך שהוא הרג אותה וברח."

"זה מצביע על הרבה דברים אחרים."

"מה למשל?"

"למשל, שגרג היה אולי עד לרצח ושהוא נבהל וברח. אולי הוא היה עד לרצח ונחטף. אולי הוא נרצח על ידי אותם אנשים."

"אז איפה הגופה שלו?" שאל דימונטה.

"היא יכולה להיות בכל מקום."

"לא היה יותר פשוט להשאיר אותה פה יחד עם הגופה השנייה?"

"אולי הם הרגו אותו במקום אחר. או אולי הם לקחו את הגופה שלו מפני שהוא מפורסם והם לא רצו לעורר עניין ציבורי."

דימנטה נחר בבוז. "הגזמת, מיירון."

"גם אתה."

"אולי. יש רק דרך אחת לברר את זה." הוא קם על רגליו. "אנחנו חייבים להוציא הוראת חיפוש ואיתור כללית ובהולה לדאונינג."

"רגע, רגע, חכה שנייה. אני לא חושב שזה רעיון טוב."

דימונטה הביט במיירון כאילו הוא משהו שנשאר לצוף באסלה אחרי שהמים ירדו. "אני מצטער," אמר בנימוס מזויף. "אתה בטח מבלבל אותי בטעות עם מישהו שמה שאתה חושב מזיז לו את השערות על התחת."

"אתה מציע להוציא הוראת חיפוש לגיבור ספורט מוביל ואהוב."

"ואתה מציע שאני אעשה לו הנחות בגלל שהוא גיבור ספורט מוביל ואהוב."

"ממש לא," אמר מיירון הנסער ומוחו דהר קדימה. "אבל דמיין לעצמך מה יקרה ברגע שתוציא את ההוראה הזאת במערכת הקשר המשטרתית. זה ידלוף מיד לעיתונות. הם יתחילו בטירוף תקשורתי כמו בפרשת או.ג'יי סימפסון, אם לא יותר. אבל כאן זה סיפור אחר. אין לך כלום על דאונינג. לא מניע. לא הוכחות ברורות. כלום."

"עדיין אין לי," אמר דימונטה, "אבל זה עוד מוקדם ו –"

"בדיוק. זה עוד מוקדם. חכה טיפה, זה כל מה שאני אומר. תנהל את זה בצורה חכמה ונכונה, מפני שכל העולם יסתכל עליך ויעקוב אחרי כל תנועה וכל פעולה שלך. תגיד לאנשים שלך למעלה לצלם הכול, כולל הכול. אל תשאיר שום פרט ליד המקרה. אל תשאיר שום פינה לא סגורה. אל תרשה שיקרה מצב שמישהו יבוא אחר כך ויגיד שהזנחת ראיות או זייפת או חיפפת או לכלכת מה שלא יהיה. תשיג צו חיפוש לפני שאתה נכנס לבית של דאונינג. תעשה הכול לפי הספר."

"אני יכול לעשות את כל זה ועדיין להוציא הוראת חיפוש."

"רולי, נניח שגרג דאונינג באמת הרג אותה. אם תוציא הוראת חיפוש, אתה יודע מה יקרה? דבר ראשון זה ייראה כאילו כבר הפללת אותו. כאילו הוצאת עליו חוזה וסגרת את התיק מראש. כאילו הכנסת לך לראש שדאונינג הוא הרוצח וזהו זה. דבר שני, כלי התקשורת ייכנסו

כך ישר בפנים ויישבו לך על העורק – הם יצפו בכל תנועה שלך, ינסו להשיג הוכחות לפניך, יזלזלו בך, יעבירו עליך ביקורת, יהיה להם מה להגיד על כל דבר שתעשה ולא תעשה והם יעמידו בסכנה את שמך הטוב. ודבר שלישי, אם תגרור לפה עכשיו את גרג, יש לך מושג איזה עלוקות דבוקות לו לתחת?"

דימונטה הנהן והעווה את פניו כמוצץ לימון. "עורכי דין, חלאות בני זונות."

"ברמה הכי גבוהה שיש. סוללת הפרקליטים הכי יקרה והכי מתוחכמת באמריקה, אם לא בעולם. לפני שיהיה לך משהו ביד, הם כבר יוציאו את כל צווי האיסור וההגבלה ותביעות הדיבה וכל מה שרק תוכל להעלות בדעתך, ואתה יודע איך זה עובד."

"שיט," אמר דימונטה.

מיירון הנהן בהסכמה. "אתה מבין למה אני מתכוון?"

"כן, אני מבין," אמר דימונטה. "אבל שכחת כמה דברים, בוליטר." הוא לעס בהפגנתיות את הקיסם שלו. "למשל, שאם אני אוציא הוראת חיפוש ואיתור, החקירה הקטנה שלך תישפך לביוב יחד עם הקריירה החדשה על המגרש. קאפוט. אתה תפסיד ובגדול."

"יכול להיות," אמר מיירון.

דימונטה בחן אותו בחיוך קטן ועקום. "זה לא אומר שהטענות שלך לא נכונות. אני רק לא רוצה שתחשוב שאני לא מבין למה אתה חותר."

"אתה קורא אותי," אמר מיירון, "כמו שמרקו פולו קורא מפות."

דימונטה נעץ בו מבט נוקב לרגע; מיירון נלחם בפיתוי לגלגל את עיניו בתגובה. "אז אני אגיד לך איך נשחק את המשחק הזה. אתה תישאר בקבוצה ותמשיך את החקירה הקטנה שלך. אני אנסה לשמור לעצמי את המידע שמסרת לי כל עוד –" הוא זקף אצבע לצורך הדגשה – "כל עוד זה לא פוגע בהמשך החקירה שלי. אם יהיו לי מספיק הוכחות בשביל לגרור לפה את התחת של דאונינג, אני מוציא הוראת חיפוש בהולה. ואתה תדווח לי על כל דבר שיעלה בחקירה שלך. אתה לא תסתיר ממני שום פרט. יש שאלות?"

"רק שאלה אחת," אמר מיירון. "איפה אתה קונה את המגפיים שלך?"

13

בדרך לאימון התקשר מיירון מהטלפון במכונית.

"היגינס," ענה הקול.

"פרד? זה מיירון בוליטר."

"היי, כמה זמן לא דיברנו. מה שלומך, מיירון?"

"אין תלונות. ואצלך?"

"במשרד האוצר זה יום יום חג."

"כן, אני בטוח."

"מה שלום ווין?" שאל היגינס.

"אותו דבר," אמר מיירון.

"אני משקשק מפחד מהבחור הזה. אתה יודע למה אני מתכוון?"

"כן," אמר מיירון, "אני יודע."

"אתם מתגעגעים לעבודה באף.בי.איי?"

"אני לא מתגעגע," אמר מיירון. "אני חושב שגם ווין לא מתגעגע. הוא התחיל להשתעמם בגלל כל ההגבלות והאיסורים וזה שלא נתנו לו 'חופש אמנותי'."

"הבנתי אותך. היי, קראתי בעיתון שחזרת לשחק כדורסל."

"כן."

"בגילך ועם הברך הדפוקה שלך? מה קרה?"

"סיפור ארוך, פרד."

"אתה לא צריך להסביר. היי, הקבוצה שלך מגיעה בשבוע הבא לשחק נגד הבולטס. אתה יכול לסדר לי כרטיסים?"

"אני אשתדל."

"שיגעון, תודה. אז מה אתה צריך, מיירון?"

"את הסיפור וההיסטוריה של עשרת אלפים דולר מסוימים שנמצאו בשטרות של מאה. ארוזים בסדר עוקב. מספר סידורי B028856011A."

"למתי אתה צריך את זה?"

"הכי מהר שאפשר."

"אני אעשה כל מאמץ. שמור על עצמך, מיירון."

"גם אתה, פרד."

מיירון נתן את כל כולו באימון. הוא השתחרר לחלוטין, וההרגשה היתה מדהימה ורבת עוצמה. הוא נכנס לעולם משלו. בקליעות לסל הרגיש כאילו יד בלתי נראית מעיפה את הכדור. בכדרורים הרגיש כאילו הכדור הופך לחלק מהיד שלו. חושיו התחדדו כמו חושים של זאב ערבות במרחב הטבעי שלו. הוא הרגיש כאילו נפל לאיזה בור שחור והגיח ממנו צעיר בעשר שנים, בגמר אליפות המכללות. אפילו ברכו הפגועה התנהגה למופת, לא עשתה בעיות ולא הניבה כאבים.

רוב האימון התבסס על קרב בין שחקני החמישייה הפותחת וחמשת שחקני הספסל העיקריים. מיירון היה במיטבו. הוא היה בכושר שיא והפגין יכולת מעוררת השתאות.

היו רגעים שבהם שכח לגמרי מגרג דאונינג ומגופתה המעוותת של קרלה/סאלי/רוברטה ומהדם במרתף ומהבריונים שהתנפלו עליו – וכן כן, אפילו מג'סיקה. זרם מסעיר של התרגשות ואדרנלין הציף את עורקיו, כמו שקורה תמיד לספורטאי בשיאו. אנשים דיברו על התרוממות הרוח האופורית שהגוף מייצר בעת פעילות ספורטיבית. מיירון התקשה להתחבר לזה, אבל הוא הבין והכיר היטב את הגבהים הנשגבים ואת תהומות השפל בחייו של ספורטאי מקצועי. בזמן משחק טוב, כל הגוף רוטט ומעוקצץ מרוב סיפוק, ודמעות של אושר טהור מופיעות בעיניים. העקצוצים הנפלאים ממשיכים כל הלילה, כשאתה שוכב במיטה ואין סיכוי שתצליח להירדם, ואתה משחזר במוחך את רגעי המשחק היפים

ביותר, לעתים קרובות בהילוך אטי – כמו שדרן ספורט נלהב מדי, שאצבעותיו קלות על כפתור השידור החוזר. כאשר אתה משחק רע, אתה מריר ומדוכא ועצבני וסר וזעף, וזה נשאר כך שעות ואפילו ימים. שתי התגובות הקיצוניות הן כמובן חסרות כל פרופורציה. זה רק ספורט ורק משחק ורק כדור שנכנס או לא נכנס לסל, וחסל. בימים הקשים אתה מנסה להזכיר לעצמך עד כמה הכול טיפשי וחסר משמעות. אבל ברגעי השיא והאושר העילאי, זה נראה כמו הדבר הכי חשוב בעולם – אם לא הדבר היחיד בעולם – והקול הפנימי השלילי מושתק ונבלם.

בזמן להטוטיו באימון, התגנבה מחשבה מבעד לדלת האחורית במוחו. המחשבה נשארה בפינה חשוכה, מתחבאת מתחת לספה, מרימה את ראשה מדי פעם ומיד משפילה אותו שוב. **אתה יכול לעשות את זה,** חזרה המחשבה והקניטה, **אתה יכול לשחק איתם**.

רצף ההצלחות של מיירון המשיך עם השחקן שעליו נדרש לשמור במסגרת האימון: לא אחר מאשר ליאון ווייט, שותפו־לחדר של גרג בזמן נסיעות וחברו הטוב ביותר. מיירון וליאון יצרו קשר טוב במהלך המשחק, כמו זה שנוצר פעמים רבות בין חברי קבוצה ואפילו יריבים. החליפו בדיחות מהירות, טפחו זה לזה על השכם לאות הערכה על מהלך משחקי יפה. ליאון התנהג כמו נסיך על המגרש. בלי ניבולי פה. תמיד עם מילות עידוד, גם כשמישהו פישל על חשבונו.

המאמן דוני וולש שרק במשרוקית. "זהו זה, חבר'ה. קחו עשרים קליעות עונשין ולכו הביתה."

ליאון ומיירון החליפו ביניהם החלקת כף חברית, מהסוג שרק ילדים וספורטאים מקצועיים יכולים להרשות לעצמם. מיירון תמיד אהב את החלק הזה במשחק, האחווה הכמעט צבאית; הוא לא חווה את זה כבר שנים. זאת היתה הרגשה נהדרת. השחקנים הסתדרו בצמדים – אחד לקליעה, אחד לריבאונד – והתפזרו בין סלים שונים. מזלו של מיירון שוב שיחק לו, והוא מצא את עצמו מצוות לליאון ווייט. שניהם לקחו מגבת ובקבוק מים וחלפו על פני ספסלי הצופים. כמה עיתונאים ישבו שם לצפות באימון. גם אודרי היתה שם, כמובן. היא הביטה בו בחיוך משועשע. הוא נאבק ברצון להוציא לה לשון. או לחשוף בפניה את

עכוזו. גם קלווין ג׳ונסון צפה באימון. הוא לבש חליפה ונשען על הקיר כמדגמן למצלמה נסתרת. מיירון ניסה לאמוד את תגובתו בזמן המשחק, אבל הבעתו של קלווין נותרה בלתי מפוענחת כתמיד.

מיירון זרק ראשון לסל. ״אני מניח שנהיה שותפים לחדר,״ אמר לליאון.

״זה מה ששמעתי,״ אמר ליאון.

״בטח לא להרבה זמן.״ מיירון קלע שוב. ״מתי גרג יחזור, לדעתך?״

ליאון קלע, כדרר ומסר למיירון. ״אני לא יודע.״

״איך הוא מרגיש? הקרסול שלו בסדר?״

״אני לא יודע,״ אמר ליאון שוב.

מיירון המשיך לקלוע והרגיש מצוין גם עם חולצתו ספוגת הזיעה. הוא לקח את המגבת וניגב את פניו. ״דיברת איתו?״

״לא.״

״מוזר.״

ליאון מסר את הכדור למיירון. ״מה מוזר?״

מיירון משך בכתפיו וכדרר. ״שמעתי ששניכם נורא קרובים,״ אמר.

ליאון חייך חצי חיוך. ״איפה שמעת את זה?״

מיירון קלי לסל. ״פה ושם, אני יודע? בעיתונים וכל זה.״

״אל תאמין לכל מה שאתה קורא,״ אמר ליאון.

״למה לא?״

ליאון כדרר. ״העיתונאים אוהבים להמציא סיפורים על חברות בין שחקן שחור ושחקן לבן. הם תמיד מחפשים את זה בכוח.״

״אז אתם לא באמת חברים קרובים?״

״אנחנו מכירים הרבה שנים. זה כן.״

״אבל אתם לא קרובים?״

ליאון הביט בו בחשדנות. ״למה אתה כל כך מתעניין?״

״אני רק מנהל שיחה. גרג הוא הקשר האמיתי היחיד שלי לקבוצה הזאת.״

״קשר?״

מיירון התחיל לכדרר שוב. ״הוא ואני היינו יריבים פעם.״

"כן, אז?"

"אז עכשיו אנחנו הולכים לשחק באותה קבוצה. זה יהיה מוזר."

ליאון הביט במיירון. מיירון הפסיק לכדרר. "אתה חושב שלגרג עדיין אכפת מאיזה יריבות ישנה מהאוניברסיטה?" הוא נשמע כאילו אינו מאמין למיירון, ואפילו המום מדבריו.

מיירון הבין שדבריו אכן נשמעו צולעים ומאוד לא משכנעים. "זה היה קטע די כבד," ניסה להציל את כבודו. "בזמנו, אני מתכוון." עכשיו זה נשמע אפילו יותר גרוע מקודם. מיירון לא הביט בליאון. הוא נערך לקראת הקליעה הבאה.

"אני מקווה שלא תיפגע או משהו," אמר ליאון, "אבל אני שותף לחדר של גרג כבר שמונה שנים, ובחיים לא שמעתי אותו מזכיר את השם שלך. אפילו כשאנחנו מדברים על האוניברסיטה והכול."

מיירון הפסיק לכדרר, הביט בליאון ונאבק כדי לשמור על הבעה ניטרלית. מה שמצחיק היה שככל שמיירון לא רצה להודות בכך, הדברים האלה באמת פגעו ברגשותיו.

"תקלע כבר," אמר ליאון. "אני רוצה ללכת."

טי.סי התקדם לעברם בכבדות. הוא החזיק כדור בכל יד באותה קלילות שבה אנשים מחזיקים אשכולית. הוא שמט את אחד הכדורים כדי לפצוח בטקס החלקת הכף עם ליאון. ואז הוא הביט במיירון. חיוך גדול התפשט על פניו.

"אני יודע, אני יודע," אמר מיירון. "לחטוף, כן?"

טי.סי הנהן לאישור.

"מה זה בדיוק לחטוף?"

"הלילה," אמר טי.סי. "מסיבה אצלי בבית. שם תגלה הכול."

14

דימונטה חיכה לו בחניון האצטדיון. הוא שרבב ראש מתוך המכונית האדומה שלו עם הגג הנפתח. "בוא תיכנס."

"גג נפתח," אמר מיירון. "למה זה לא מפתיע אותי?"

"תיכנס וזהו."

מיירון פתח את הדלת והשתחל למושב העור השחור. המנוע דמם, אבל דימונטה אחז בהגה בשתי הידיים ובהה היישר לפניו. פניו היו לבנות כסיד. הקיסס היה מושפל, בחצי התורן. הוא נענע בראשו שוב ושוב. שפת הגוף המעודנת, תמיד בפעולה. "קרה משהו, רולי?"

"איך גרג דאונינג?"

"מה?"

"אתה חירש או מה?" נבח דימונטה. "איך הוא, בתור בן אדם?"

"אני לא יודע. לא דיברתי איתו שנים."

"אבל היכרת אותו, נכון? באוניברסיטה. איך הוא היה אז? הוא הסתובב עם טיפוסים מפוקפקים?"

מיירון הביט בו. "טיפוסים מפוקפקים?"

דימונטה התניע את הרכב. הרעש היה גדול. המכונית זינקה כמו מכונית מירוץ. כל אישה שהיתה עוברת בסביבה היתה מתפשטת מיד אל מול המראה הסקסי של האדום־ממריא הזה, שכל תכליתו היא למגנט את בנות המין היפה ולהפיל אותן שדודות לרגליו.

"לאן אנחנו נוסעים?" שאל מיירון.

דימונטה לא ענה. הוא נסע בכביש המוביל לאצטדיון הג׳יאנטס ולמסלול מירוצי הסוסים.

"אתה לוקח אותי לדייט מסתורי?" שאל מיירון. "אני מת על הפתעות רומנטיות."

"סתום ת׳פה, תפסיק לזיין את השכל ותענה על השאלה שלי."

"איזה שאלה?"

"איך גרג דאונינג בתור בן אדם? אני צריך לדעת עליו הכול."

"אתה שואל את הבן אדם הלא נכון, רולי. אני לא מכיר אותו ממש טוב."

"אז תספר לי מה שאתה כן מכיר." קולו של דימונטה לא השאיר מרחב גדול לוויכוחים. הטון שלו היה פחות מאצ׳ו־מזויף מהרגיל, ומיירון חש גם ברעידה מוזרה בקולו. זה לא מצא חן בעיניו.

"גרג גדל בניו ג׳רזי," פתח מיירון. "הוא שחקן כדורסל מעולה. הוא גרוש עם שני ילדים."

"יצאת עם אשתו, נכון?"

"לפני הרבה שנים."

"היית אומר שהיא שמאלנית?"

"רולי, השאלות שלך מתחילות להיות מוזרות."

"תענה על השאלה ותסתום." הטון שלו חתר לזעם ולחוסר סבלנות, אבל הפחד השתלט עליהם. "אתה חושב שיש לה דעות פוליטיות קיצוניות? שהיא פעילה רדיקלית?"

"לא."

"היא הסתובבה עם טיפוסים מושחתים או משחיתים?"

"מה זה מושחתים או משחיתים?"

דימונטה שצף וקצף. "אני נראה לך במצב רוח לשטויות שלך, בוליטר?"

"בסדר, בסדר." מיירון סימן בידיו "אני נכנע". המכונית חגה סביב חניון האצטדיון השומם. "לא, אמילי לא הסתובבה עם מושחתים או משחיתים, מי שהם לא יהיו."

הם חלפו על פני מסלול מירוצי הסוסים והתקדמו בחזרה לכיוון

האצטדיון. מיירון הבין שהם פשוט מסתובבים במעגלים סביב אותו מקום. "אז בוא נחזור לדאונינג," אמר דימונטה.

"הרגע אמרתי לך שלא דיברתי איתו שנים."

"אבל אתה יודע עליו, נכון? חקרת עליו. בטח קראת עליו דברים." דימונטה העביר הילוך ולחץ בכל הכוח על דוושת הגז. "אתה חושב שהוא מהפכן?"

מיירון לא האמין שאלה השאלות שהוא נשאל. "לא, אדוני היושב ראש."

"אתה יודע עם מי הוא מסתובב?"

"לא ממש. הוא אמור להיות חבר קרוב של השחקנים בקבוצה, אבל ליאון ווייט – זה השותף שלו לחדר בזמן נסיעות – לא נראה לי מוקסם ממנו. אה, יש איזה פרט שאולי יעניין אותך: אחרי משחקים ביתיים, גרג עובד בתור נהג מונית בעיר."

דימונטה נראה המום. "אתה מתכוון לוקח נוסעים והכול?"

"כן."

"למה הוא עושה את זה, לעזאזל?"

"גרג הוא קצת" – מיירון חיפש את המילה הנכונה – "מוזר."

"אהה." דימונטה שפשף את פניו במרץ, כאילו הוא מקרצף רצפות. הוא עשה את זה במשך שניות אחדות, שבהן לא הסתכל על הכביש; למרבה המזל, הוא היה באמצע חניון נטוש. "זה גורם לו להרגיש כמו בן אדם רגיל או משהו כזה? יכול להיות שזאת הסיבה? להתקרב אל ההמונים, אל הקהל הפשוט."

"יכול להיות," אמר מיירון.

"תמשיך. איזה תחומי עניין יש לו? מה התחביבים שלו?"

"הוא איש של טבע. אוהב לדוג ולצוד ולטייל ולשוט, כל הדברים האלה שגויים אוהבים."

"טיפוס של בחזרה לטבע כזה?"

"בערך."

"מין אחד שאוהב את הטבע וקבוצות גדולות של אנשים?"

"לא. יותר מין אחד שאוהב את הטבע ומעדיף להיות לבד."

"יש לך מושג איפה הוא יכול להיות?"

"אפילו לא שמץ."

דימונטה שוב לחץ על דוושת הגז והקיף את האצטדיון. הוא נעצר לפני המכונית של מיירון ועבר למצב חנייה. "אוקיי, תודה על העזרה. נדבר אחר כך."

"רגע, חכה שנייה. חשבתי שאנחנו עובדים ביחד על התיק הזה."

"חשבת לא נכון."

"אתה לא מתכוון לספר לי מה קורה?"

קולו של דימונטה היה רך לפתע. "לא."

שתיקה. שאר השחקנים כבר נעלמו מהשטח. מכוניתו של מיירון עמדה בודדה בחניון הדומם והריק.

"זה רע?" שאל מיירון.

דימונטה המשיך לשמור על שקט מפחיד.

"אתה יודע מי היא, נכון?" המשיך מיירון. "זיהיתם אותה?"

דימונטה נשען לאחור. הוא שפשף שוב את כל פניו. "אין אישור סופי," מלמל.

"אתה חייב לספר לי, רולי."

דימונטה הניד בראשו. "אני לא יכול."

"אני לא אגיד מילה לאף אחד. אתה יודע ש –"

"תעוף לי מהעיניים, מיירון." דימונטה רכן מעל ירכו של מיירון ופתח את דלת המכונית. "עכשיו."

15

טי.סי גר בבית אחוזה גדול מתחילת המאה, עשוי לבנים אדומות ומוקף גדר גבוהה של לבנים אדומות באחד הרחובות היותר יוקרתיים של אינגלווד, ניו ג׳רזי. אדי מרפי גר בהמשך הרחוב, וכמוהו מנכ״לי חברות מרשימת 500 העשירים של ארצות הברית וכמה בנקאים יפנים מובילים. בכניסה לבית ניצב שומר. מיירון אמר לו את שמו, והשומר בדק ברשימת המוזמנים שבידיו.

״תחנה בבקשה בכניסה. המסיבה מתקיימת בחלק האחורי של הבית.״

הוא הרים את השער עם פסי השחור־צהוב וסימן למיירון לעבור. מיירון החנה ליד מכונית ב.מ.וו שחורה. היו שם אולי תריסר מכוניות, כולן בוהקות ומצוחצחות, ואולי כולן חדשות. הרבה מרצדס בנץ. בנטלי. יגואר. מכונית הפורד טאורוס של מיירון נראתה כמו חצ׳קון סורר בפרסומת לחברת קוסמטיקה.

המדשאה הקדמית היתה מטופחת להפליא. שיחים גזומים לתפארת פיקחו על המתרחש ונצמדו אל גדר הלבנים. מוזיקת הראפ הרועשת שבקעה מהרמקולים עמדה בניגוד צורם לתפאורה המלכותית. זה היה נורא. אפילו השיחים נראו סובלים מהרעש. מיירון לא בהכרח שונא את כל סוגי הראפ. הוא יודע שיש מוזיקה גרועה מזאת, ורובה מאת זמרים לבנים משעממים ודביקים. יש שירי ראפ שבעיני מיירון הם מדליקים ואפילו עמוקים. הוא מקבל גם את העובדה ששירי הראפ לא נכתבו

עבורו; הוא לא הבין בכלל מה הם מנסים לומר, אבל חשד שגם אינו אמור להבין.

המסיבה נערכה על שפת הבריכה המוארת היטב. כשלושים אורחים התערבבו זה בזה באופן עצור למדי. מיירון לבש מקטורן כחול, חולצת פסים מכופתרת, עניבה פרחונית ונעליים קלות. בוליטר הארכי־יאפי. ווין היה ודאי גאה בו. אבל מיירון הרגיש עלוב להחריד ליד חבריו לקבוצה. בלי לגלוש לגזענות, השחורים בקבוצה – בדראגונס היו כרגע רק שני שחקנים לבנים, למעט מיירון – ידעו להתלבש בסטייל. אמנם לא הסטייל (או חוסר הסטייל) של מיירון, אבל בהחלט בסטייל. כולם נראו כאילו הם מתכוננים לתצוגת אופנה במילאנו. חליפות תפורות בקפידה. חולצות משי מכופתרות עד הצוואר. בלי עניבות. נעליים מצוחצחות כמו כלי הכסף בבית המלוכה הבריטי.

טי.סי היה שרוע בכיסא נוח בקצה הבריכה. הוא היה מוקף בחבורה של גברים לבנים שנראו כמו תלמידי אוניברסיטה. הם צחקו מכל מילה שלו. מיירון הבחין גם באודרי הלבושה בבגדי העיתונאית הרגילים שלה. היא הוסיפה מחרוזת פנינים לכבוד האירוע, ובמקרה שלה מדובר בהשקעה. מיירון עוד לא הספיק לצעוד לקראתם, כשלפתע ניגשה אליו אישה בסוף שנות השלושים/אולי ארבעים לחייה ואמרה "שלום."

"היי." מיירון בוליטר, אשף המילים.

"אתה בטח מיירון בוליטר. שמי מגי מייסון."

"היי, מגי." הם לחצו ידיים. לחיצה איתנה, חיוך נחמד. היא היתה לבושה בשמרנות מסוימת, בחולצה לבנה, בלייזר אפור־פחם, חצאית אדומה ונעלי עקב שחורות. שערה היה פזור ומעט פרוע, כאילו שחררה אותו הרגע אחרי שהיה אסוף. היא היתה רזה ונאה ונראתה כמו ליהוק מושלם לסדרה "פרקליטי אל.איי".

היא חייכה אליו. "אתה לא יודע מי אני, נכון?"

"מצטער, לא."

"הם קוראים לי המחטיפה."

מיירון חיכה. אחרי שהבין שאינה מתכוונת להרחיב אמר, "אהה."

"טי.סי לא סיפר לך על זה?"

"הוא אמר משהו על לחץ..." מיירון נעצר באמצע המילה. היא רק חייכה אליו ופרשה את זרועותיה. אחרי כמה רגעים ארוכים הודה מיירון, "אני לא מבין."

"אין מה להבין," היא אמרה כלאחר יד. "אני שוכבת עם כל השחקנים בקבוצה. אתה חדש בקבוצה. עכשיו תורך."

מיירון פתח את פיו, סגר אותו וניסה שוב. "את לא נראית כמו מזדנבת."

"מזדנבת." היא הנידה בראשה. "אלוהים, אני שונאת את המילה הזאת."

מיירון עצם את עיניו וצבט את אפו. "אני רוצה להיות בטוח שהבנתי."

"בבקשה."

"את שכבת עם כל שחקן בדראגונס?"

"כן."

"גם עם הנשואים?"

"כן," היא ענתה. "עם כל מי שהיה בקבוצה מאז 1993. אז התחלתי עם הדראגונס. עם הג'יאנטס התחלתי ב-1991."

"רגע אחד. את גם מזדנבת של הג'יאנטס? מהכדורגל?"

"כבר אמרתי לך. אני לא אוהבת את המונח מזדנבת."

"עם איזה מילה תרגישי יותר בנוח?"

היא הטתה קלות את ראשה והמשיכה לחייך. "תראה, מיירון, אני מנהלת השקעות בכירה בוול סטריט. אני עובדת מאוד קשה. אני לומדת בישול ומכורה להתעמלות אירובית. בסך הכול אני די נורמלית במושגים של העולם שבו אנחנו חיים. אני לא פוגעת באף אחד. אני לא רוצה לצאת קבוע ולא מעוניינת להתחתן. אבל יש לי שיגעון אחד קטן."

"לשכב עם ספורטאים מקצועיים."

היא הרימה אצבע. "רק עם השחקנים של הג'יאנטס והדראגונס."

"נחמד לראות נאמנות לקבוצה," אמר מיירון, "בעידן כל כך הפכפך."

המחטיפה צחקה. "זה די מצחיק."

"את רוצה להגיד לי ששכבת עם כל שחקן בג'יאנטס?"

"כמעט. יש לי כרטיסים ביציע המכובדים. אחרי כל משחק אני שוכבת עם שני שחקנים – אחד מההתקפה ואחד מההגנה."

"כמו מין משחק של 'המקצוע הכי טוב בעולם'?"

"בדיוק."

מיירון משך בכתפיו. "בטח לא משעמם לך."

"כן," היא אמרה באטיות. "בהחלט לא משעמם לי."

מיירון שפשף את עיניו. כדור הארץ קורא לבוליטר. הוא בחן אותה רגע. נראה היה שגם היא בוחנת אותו. "אז איך קיבלת את הכינוי 'המחטיפה'?" שאל.

"זה לא מה שאתה חושב."

"מה אני חושב?"

"כולם חושבים שזה קשור למכות."

"וזה לא קשור?"

"לא, זה לא קשור." היא נשאה את עיניה כלפי מעלה. "איך אני אסביר את זה בעדינות?"

"עדינות? זה מה שמטריד אותך?"

היא נעצה בו מבט נוזף. "אל תהיה כזה."

"כזה מה?"

"כזה שמרן ימני מתחסד וצר אופקים. יש לי רגשות."

"לא אמרתי שאין לך."

"לא, אבל אתה מתנהג ככה. אני לא פוגעת באף אחד. אני ישרה. אני גלויה. אני ישירה. אני שולטת על מה שאני עושה. ואני מאושרת."

"שלא לדבר על כל מחלות המין החביבות," שמע את עצמו אומר ומיד התחרט על כך. המילים פשוט גלשו החוצה. זה קורה לו לפעמים.

"מה אמרת?"

"אני מצטער," הוא אמר. "זה היה ממש לא במקום."

אבל הוא נגע בעצב חשוף ודרך על יבלת רגישה. "הגברים שאני שוכבת איתם תמיד שמים קונדום," התיזה. "אני נבדקת באופן קבוע. אני נקייה לגמרי."

"אני מצטער. לא הייתי צריך להגיד כלום."

היא לא הפסיקה. "ואני לא שוכבת עם מישהו שנראה לי נגוע במשהו. אני מאוד זהירה."

מיירון נשך הפעם את שפתיו. אין טעם להעיר עוד הערה צינית מתבקשת. "טעות שלי," אמר. "לא התכוונתי. אני מצטער. בבקשה קבלי את התנצלותי."

חזה עלה וירד, אבל היא נרגעה. "בסדר," נשפה. "ההתנצלות מתקבלת."

עיניהם שוב נפגשו. הם חייכו זה לזה חיוך ארוך מדי. מיירון הרגיש כמו מנחה של שעשועון טלוויזיה. מחשבה שחלפה בראשו קטעה למרבה המזל את ההפוגה ההיפנוטית למחצה שאליה נסחף. "שכבת עם גרג דאונינג?" שאל.

"ב-1993," אמרה. "הוא היה אחד מהדראגונס הראשונים."

זה בטח מילא אותו בגאווה. "את עדיין בקשר איתו?"

"בטח. אנחנו חברים טובים. אני מתיידדת עם רוב השחקנים אחר כך. לא כולם, אבל רובם."

"את וגרג מדברים הרבה?"

"לפעמים."

"בזמן האחרון?"

"לא בחודש-חודשיים האחרונים."

"את יודעת אם הוא יוצא עם מישהי?"

המחטיפה הביטה בו בסקרנות. "למה אתה רוצה לדעת?"

מיירון משך בכתפיו. "אני סתם מנהל שיחה." מיירון בוליטר: האין גבול לבושה?

"זה נושא מוזר לשיחה."

"אני חושב עליו הרבה בזמן האחרון. בגלל כל הדיבורים האלה על זה שאני בקבוצה של גרג וההיסטוריה המשותפת שלנו. זה פשוט גרם לי לחשוב עליו."

מיירון משך בכתפיו ומלמל משהו שהוא עצמו לא הבין. מעברה השני של הבריכה נשמעו רעמי צחוק. כמה מחבריו לקבוצה נהנו

מבדיחה. ליאון ווייט היה אחד מהם. הוא נתקל במבטו של מיירון ובירך אותו לשלום בתנועת ראש. מיירון החזיר ניד ראש. מיירון הבין שאף על פי שאיש לא נעץ בהם מבטים, כל חברי הקבוצה שלו יודעים בוודאי למה ומדוע המחטיפה פנתה אליו. הוא הרגיש כאילו הוא שוב סטודנט באוניברסיטה, אבל הפעם לא התלוותה להרגשה נוסטלגיה מתוקה.

המחטיפה שוב בחנה אותו לעומק, עיניה מצומצמות וממוקדות. מיירון ניסה להיראות אדיש, אבל הוא הרגיש אידיוט גמור. ככה הוא חש תמיד כשבוחנים אותו באופן כה גלוי. הוא ניסה להישיר אליה מבט.

המחטיפה חייכה פתאום חיוך רחב ושילבה את זרועותיה. "עכשיו אני מבינה."

"מה?"

"זה מובן מאליו."

"מה מובן מאליו?"

"אתה רוצה נקמה," היא אמרה.

"נקמה על מה?"

החיוך התרחב מעט ואז נרגע. "גרג גנב ממך את אמילי. עכשיו אתה רוצה לגנוב מישהי בחזרה."

"הוא לא גנב אותה ממני," אמר מיירון במהירות. הוא שמע את הטון המתגונן בקולו ולא אהב את זה. "אמילי ואני נפרדנו לפני שהם התחילו לצאת ביחד."

"אם אתה אומר."

"כן, אני אומר." חד לשון ומהיר מענה כתמיד.

היא פרצה בצחוק גרוני עמוק והניחה יד על זרועו. "תירגע, מיירון. אני סתם מקניטה אותך. זה בצחוק." היא הביטה בו שוב. כל חילופי המבטים האלה התחילו לעשות לו כאב ראש. הוא בהה באפה במקום להמשיך בקשר העין. "אז נעשה את זה או לא?" היא שאלה.

"לא."

"אם אתה פוחד ממחלות –"

"אני לא. אני בקשר קבוע עם מישהי."

"אז?"

"אז אני לא בוגד בה."

"מי רוצה שתבגוד? אני רק רוצה לעשות איתך סקס."

"ואת חושבת שאין שום קשר בין הדברים?"

"בוודאי שאין קשר," אמרה המחטיפה. "לסקס שלנו לא צריכה להיות שום השפעה על הקשר שלך. אני לא רוצה שתפסיק לאהוב את חברה שלך. אני לא רוצה להיות חלק מהחיים שלך. אני אפילו לא רוצה אינטימיות."

"וואו, מהפה שלך זה נשמע כל כך רומנטי," אמר מיירון.

"אבל זאת בדיוק הנקודה. זה לא רומנטי. זה רק קטע פיזי. בטח, זה עושה הרגשה נהדרת והכול, אבל בסופו של דבר זה רק קטע פיזי. פעולה פיזית. כמו ללחוץ ידיים."

"ללחוץ ידיים," חזר מיירון. "את ממש משוררת."

"אני רק אומרת לך מה זה. תרבויות עתיקות, ומפותחות מאיתנו בהרבה מבחינה אינטלקטואלית, הבינו שהנאות הגוף והבשר אינן חטא. הקישור של סקס עם אשמה הוא המצאה מודרנית, קיבעון אבסורדי. כל התפיסה הזאת של חיבור בין סקס לרכושנות הוא משהו שקיבלנו מפוריטנים יבשושים שרצו להשיג שליטה על הרכוש העיקרי שלהם: האישה."

ובנוסף לכול היא גם היסטוריונית, חשב מיירון. אשת אשכולות, מה יש לומר.

"איפה כתוב," היא המשיכה, "ששני אנשים לא יכולים להגיע לפסגות של התרגשות גופנית מבלי להיות מאוהבים? ז'תומרת, רק תחשוב כמה זה מגוחך. זה טיפשי, לא?"

"אולי," אמר מיירון. "אבל אני בכל זאת אוותר, תודה."

היא משכה בכתפיה בתנועת "תעשה מה שבא לך" והוסיפה, "טי.סי. יהיה מאוד מאוכזב."

"הוא יתגבר," אמר מיירון.

שתיקה.

"טוב," היא אמרה ולפתה את ידיה ביחד, "נראה לי שאני אשתלב קצת במסיבה. היה נעים לשוחח איתך, מיירון."

"חוויה בלתי נשכחת," הוא הסכים.

גם מיירון השתלב קלות במסיבה. הוא חבר לליאון ווייט לכמה דקות. ליאון הציג אותו בפני אשתו – פצצה בלונדינית ששמה פיונה, שפנפנת פלייבוי בדימוס. היה לה קול מתנשף וכישרון להפוך כל משפט תמים לבעל אופי מיני. עד כדי כך היתה רגילה להשתמש בקסמיה הגופניים, שפשוט לא ידעה מתי לכבות אותם. מיירון פטפט עם הזוג בקצרה והמשיך הלאה.

הברמן הודיע לו שאין שוקו קר. אז הוא לקח מיץ תפוזים וטעם ממנו. לא רע.

יד טפחה על גבו של מיירון. זה היה טי.סי. הוא ויתר על המראה המחויט ובחר במכנסי עור לבנים וז'קט קצר, גם הוא מעור לבן. בלי חולצה. הוא חבש משקפי שמש כהים.

"מבלה?" שאל.

"היה מעניין," אמר מיירון.

"בוא. אני אראה לך משהו."

הם טיפסו בשתיקה על גבעה מכוסה דשא, הרחק מאזור המסיבה. המדרון הפך תלול יותר והמוזיקה ברקע נעשתה חלשה יותר. הראפ התחלף בשירים של להקת הקרנבריז, וברגע זה התנגן הלהיט "זומבי". יופי של שיר.

לא היו אורות, אבל הזוהר העמום שעלה מן הבריכה סיפק תאורה לא רעה. הם הגיעו לראש הגבעה וטי.סי הצביע קדימה. "הנה."

מיירון הסתכל. המראה כמעט עצר את נשימתו. הם עמדו גבוה מספיק כדי לזכות בנוף מרהיב ופתוח של קו הרקיע של מנהטן.

ים האורות נצנץ כמו טיפות של מים בשמש. גשר ג'ורג' וושינגטון נראה קרוב ברמת "הושט היד וגע בו". שניהם עמדו דקות אחדות ולא הוציאו הגה.

"נחמד, אהה?" אמר טי.סי.

"מאוד."

טי.סי הסיר את משקפי השמש שלו. "אני בא לפה הרבה. לבד. זה מקום טוב לחשוב."

"בטוח."

הם הביטו שוב בנוף.

"המחטיפה כבר דיברה איתך?" שאל מיירון.

טי.סי הנהן.

"התאכזבת?"

"לא," אמר טי.סי. "ידעתי שתגיד לא."

"איך ידעת?"

הוא משך בכתפיו. "היתה לי הרגשה. אבל אל תשפוט אותה לא נכון. המחטיפה היא בן אדם טוב. היא הדבר הכי קרוב ל'חבר' שיש לי."

"מה עם כל האנשים שהיו איתך במסיבה?"

טי.סי חייך חיוך קטן ועקום. "אתה מתכוון לחבר'ה הלבנים?"

"כן."

"הם לא חברים," אמר טי.סי. "אם מחר אני אפסיק לשחק כדורסל, הם יסתכלו עלי כאילו אני מחרבן להם על הספה."

"נורא פיוטי, טי.סי."

"זאת האמת, אחי. כשאתה נמצא בעמדה שלי, אין לך חברים. זה חלק מהחיים. לבן או שחור, זה לא משנה. אנשים נמצאים איתי כי אני סופרסטאר עשיר. הם חושבים שהם יוכלו לקבל משהו בחינם. זה הכול."

"וזה בסדר מצדך?"

"לא משנה אם זה בסדר," אמר טי.סי. "ככה זה. אני לא מתלונן."

"אתה מרגיש בודד?"

"יש יותר מדי אנשים מסביב בשביל להרגיש בודד."

"אתה יודע למה אני מתכוון."

"כן, אני יודע למה אתה מתכוון." טי.סי טלטל את ראשו מצד לצד, כאילו הוא מנסה לשחרר את הצוואר לפני משחק. "אנשים תמיד מדברים על מחיר התהילה, אבל אתה רוצה לדעת מה המחיר האמיתי? עזוב אותך מהבולשיט של הפרטיות. אז אני לא הולך הרבה לקולנוע. אפשר לחשוב – במקום שאני בא ממנו, לאנשים במילא אין כסף לסרטים. המחיר האמיתי הוא שאתה מפסיק להיות בן אדם. אתה רק חפץ, משהו נוצץ כמו המכוניות היקרות שם בחוץ. השחורים חושבים שאני איזה סולם

זהב עם צ'ופרים בכל שלב. הלבנים חושבים שאני חיית מחמד מדליקה. כמו בסיפור של או.ג'יי סימפסון. זוכר את האנשים שהוא בילה איתם?"

מיירון הנהן לחיוב.

"שמע, אני לא מתלונן. שלא תבין אותי לא נכון. זה הרבה יותר טוב מלעבוד בתחנת דלק או במכרה פחם או אני לא יודע מה. אבל אני תמיד זוכר את האמת: הדבר היחיד שמבדיל אותי ומפריד ביני ובין הכושי ברחוב זה משחק אחד. זהו זה. אם נדפקת לי הברך, כמו שקרה לך, אני נופל למטה. אני תמיד זוכר את זה. תמיד." הוא נעץ במיירון מבט חודר. מילותיו הדהדו באוויר הקריר, הצלול. "אז כשאיזה פצצה מהממת מתנהגת כאילו אני משהו מיוחד, זה לא בגללי. לא אותי היא רוצה. הבנת אותי? היא מסונוורת מכל הכסף והפרסום. כולם מסונוורים מזה, גברים ונשים."

"אז אתה ואני לא נוכל אף פעם להיות חברים?" שאל מיירון.

"היית שואל אותי את זה אם הייתי סתם עובד דפוק וחסר השכלה בתחנת דלק?"

"אולי."

"בולשיט," אמר טי.סי בחיוך. "אנשים מתלכלכים על ההתנהגות שלי. אומרים שאני מתנהג כאילו כולם חייבים לי משהו. כאילו אני פרימדונה. אבל הם כועסים כי הם שקופים בשבילי ואני רואה אותם בדיוק כמו שהם. אני יודע את האמת. כולם חושבים שאני איזה כושי בור ועם הארץ – הבעלים של הקבוצה, המאמנים, מי שלא יהיה – אז למה שאני אכבד אותם? הסיבה היחידה שהם בכלל מדברים איתי זה בגלל שאני יודע להשחיל כדורים לסל. בשבילם אני סתם קוף שעושה להם כסף. ברגע שאני אפסיק לשחק אז זהו זה, הכול נגמר. אני סתם עוד חתיכה מטומטמת של חרא מהגטו, והתחת השחור שלי לא ראוי לשבת בשירותים שלהם." הוא נעצר כאילו מחוסר נשימה. הוא הביט שוב בקו הרקיע. המראה הפיח בו כוחות מחודשים. "פגשת פעם את איזיה תומאס?"

"מהדטרויט פיסטונס? כן, פגשתי אותו פעם אחת."

"שמעתי אותו מתראיין פעם, בטח אחרי שהפיסטונס לקחו אליפות

או משהו. שאלו אותו מה היה עושה אם הוא לא היה משחק כדורסל. יודע מה הוא ענה?"

מיירון הניד את ראשו לשלילה.

"הוא אמר שהוא היה סנטור בבית הנבחרים." טי.סי צחק בקול, וצחוקו הדהד באוויר הלילה השקט. "כאילו, הכושי התחרפן או מה? אבל הוא באמת מאמין בחרא הזה. סנטור בבית הנבחרים – הוא עושה צחוק או מה? על מי הוא עובד, לעזאזל?" הוא צחק שוב, אבל הפעם צחוקו נשמע מאולץ יותר. "אני, אני יודע מה הייתי עושה אם לא הייתי בכדורסל. הייתי עובד באיזה בית חרושת דפוק, משתים־עשרה בלילה עד עשר בבוקר, או שהייתי בבית סוהר או שהייתי מת, משהו כזה." הוא נענע בראשו. "סנטור בבית הנבחרים. זין."

"מה עם המשחק?"

"מה איתו?"

"אתה נהנה לשחק כדורסל?"

טי.סי נראה משועשע. "אתה באמת מאמין בכל הזבל הזה של 'אהבת המשחק', אה?"

"אתה לא?"

טי.סי הניד בראשו. הירח השתקף בראשו המגולח, בזוהר כמעט מיסטי. "זה אף פעם לא היה הקטע שלי," אמר. "כדורסל בשבילי היה רק אמצעי בדרך למטרה. אותי מעניין הכסף. אותי מעניין להסתדר בחיים, לדאוג לעתיד שלי. זה כדורסל בשבילי."

"אבל פעם אהבת לשחק?"

"בטח, נראה לי שבטח כן. זה היה מקום טוב ללכת אליו, אתה יודע? אבל אני לא חושב שזה היה המשחק עצמו – ז'תומרת, הריצות והקפיצות וכל החרא הזה. כדורסל היה פשוט כל מה שמיוחד בי. בכל דבר אחר הייתי סתם עוד ילד שחור ומטומטם, אבל על המגרש הייתי המלך. הייתי גיבור. זה עולה לך לראש שכולם מתנהגים אליך ככה. זה מדהים. אתה מרחף, אתה נהיה מסטול מזה. אתה יודע על מה אני מדבר?"

מיירון ידע בדיוק על מה הוא מדבר. "אני יכול לשאול אותך משהו אחר?"

"לך על זה."

"מה הקטע של כל הקעקועים והפירסינג והתכשיטים?"

טי.סי חייך. "זה מטריד אותך?"

"לא ממש. אני סתם סקרן."

"אם אני אגיד לך שאני סתם אוהב את זה, זה יספיק לך?"

"כן," אמר מיירון.

"אבל לא תאמין לי, נכון?"

מיירון משך בכתפיו. "אני חושב שלא."

"האמת היא שאני כן אוהב את זה קצת. האמת היותר גדולה היא שזה עסקים."

"עסקים?"

"עסקים של כדורסל. לעשות כסף. הרבה כסף. אתה יודע כמה כסף אני עושה מפרסומות? ים של כסף. למה? כי להיות בולט וחריג זה מוכר. ככל שאני נהיה יותר משוגע וקיצוני, ככה משלמים לי יותר כסף."

"אז הכול רק הצגה?"

"הרוב כן. אני גם אוהב לזעזע ולהכניס אנשים להלם, אבל בדרך שלי. רוב הזמן אני עושה הצגות בשביל המצלמות והעיתונאים."

"אבל בעיתונים תמיד מכסחים אותך וקורעים אותך לגזרים," אמר מיירון.

"לא משנה. הם כותבים עלי וזה מביא לי יותר כסף. עד כדי כך זה פשוט." הוא חייך. "אני אגלה לך סוד, מיירון. העיתונות היא החיה הכי מטומטמת על פני האדמה של אלוהים. אתה יודע מה אני אעשה יום אחד?"

"מה תעשה?"

"יום אחד אני אפטר מכל התכשיטים וכל הזבל הזה, ואני אתחיל להתלבש יפה. ואז אני אתחיל לדבר בנימוס, אתה יודע, ואני אתן להם את כל הכן־אדוני וכן־גברתי ואתחיל להקיא בשבילם את כל הבולשיט של רוח הצוות וקדושת המשחק שהם כל כך אוהבים לשמוע. אתה יודע מה יקרה? אותם מניאקים שאומרים שאני הורס את היושרה המקצועית של הכדורסל יעמדו בתור בשביל לנשק את התחת השחור שלי. הם

ידברו על המהפך שעברתי ויגידו שזה כאילו קרה נס גדול ועכשיו אני גיבור. אבל הדבר היחיד שבאמת ישתנה זה רק ההצגה שלי." טי.סי חייך אליו חיוך גדול.

מיירון אמר, "אתה משהו מיוחד, טי.סי."

טי.סי הביט שוב בנוף. מיירון התבונן בו בשתיקה. הוא לא קנה את כל השכנועים העצמיים השכלתניים של טי.סי. הדברים הרבה יותר מורכבים מכפי שנדמה. טי.סי לא שיקר, אבל הוא גם לא אמר את כל האמת. או שהוא אולי לא היה מסוגל להודות באמת אפילו בפני עצמו. הוא נפגע וזה כואב. הוא האמין באמת ובתמים שאף אחד לא יכול ולא יוכל לאהוב אותו, לא משנה מי הוא יהיה. זה כאב. זה מערער את הביטחון העצמי שלך. זה גורם לך לרצות להסתתר ולהקיף את עצמך בגדרות גבוהות. הדבר העצוב הוא שטי.סי צדק, לפחות חלקית. מי היה מתעניין בו ולמי היה אכפת ממנו אלמלא היה כדורסלן מקצועי? אלמלא היכולת שלו לשחק משחק ילדים, איפה הוא היה ברגע זה? טי.סי היה כמו בחורה יפה שמבקשת שתסתכל עמוק בתוכך ותחפש את הנשמה שלך – אבל הסיבה היחידה שתטרח בכלל לנסות היא רק בגלל שהיא יפה. אם היא היתה מכוערת, אף אחד לא היה מחפש בעצמו שום יופי פנימי. אם תיקח מטי.סי את עוצמתו הפיזית, לאיש לא יהיה אכפת ממנו.

בסופו של דבר, טי.סי לא היה כל כך מופרע או חריג כפי שהצטייר בפומבי. הוא גם לא היה יציב ומפוכח כמו שרצה שמיירון יאמין. מיירון לא היה פסיכולוג, אבל הוא היה בטוח שהקעקועים והפירסינג בכל הגוף מייצגים משהו מעבר לכסף ולתאוות בצע. הם הרסניים מכדי להסתפק בתירוץ כל כך קל. בסיפור של טי.סי פעלו הרבה גורמים נוספים. מיירון היה פעם כוכב כדורסל בעצמו, ולכן הבין חלק מהדברים. את הדברים האחרים אולי לא יבין לעולם, מכיוון שהוא וטי.סי באו משני עולמות שונים לחלוטין.

טי.סי קטע את בדידותם המשותפת. "עכשיו לי יש שאלה אליך," אמר.

"קדימה."

"למה באמת אתה פה?" שאל טי.סי.

"פה? כאילו בבית שלך? או –"

"בקבוצה. שמע, בן אדם, ראיתי אותך משחק כשהייתי בחטיבת ביניים. שיחקת בליגת המכללות. היית מדהים, בסדר? אבל זה היה לפני הרבה שנים. אתה בטח יודע שאתה כבר לא יכול לעשות את זה. בטח ראית את זה היום באימון."

מיירון ניסה לא להיראות המום. הוא וטי.סי היו באותו אימון? אבל התשובה האמיתית היא: הם אכן היו באותו אימון, וטי.סי כמובן צדק. האם מיירון לא זוכר את הימים שהיה הסופרסטאר של הקבוצה? האם הוא לא זוכר את שחקני הספסל שהשלו את עצמם שגם הם יכולים? שהצטיינו מול שחקני החמישייה הפותחת רק מפני שאלה חיפפו באימונים ועשו טובה שהיו שם בכלל? וזה עוד היה באוניברסיטה. הוא שיחק אז אולי עשרים וחמישה משחקים בעונה. שחקני הדראגונס משחקים כמעט מאה ומול קבוצות מעולות בהרבה.

הוא באמת חשב שהוא מספיק טוב בשביל לשחק עם החבר'ה האלה? על מי הוא בדיוק עובד? את מי הוא מנסה להשלות?

"אני רק נותן לזה הזדמנות," אמר מיירון בקול חלש.

"אתה לא יכול לשחרר, אה? לא מסוגל להרפות?"

מיירון שתק. שניהם שקעו בשתיקה קצרה.

"היי, כמעט שכחתי," אמר טי.סי. "שמעתי שאתה חבר טוב של איזה ראש גדול בלוק־הורן אחזקות. זה נכון?"

"כן."

"זה הפרוסת לחם לבן שדיברת איתו אחרי המשחק?"

מיירון הנהן. "שמו ווין."

"אתה יודע שהמחטיפה עובדת בוול סטריט, כן?"

"היא אמרה לי," אישר מיירון.

"היא רוצה לעבור למקום אחר. אתה חושב שהחבר שלך יוכל לדבר איתה?"

מיירון משך בכתפיו. "אני יכול לשאול אותו." ווין בהחלט יעריך את השקפותיה לגבי תפקידו של הסקס בתרבויות עתיקות. "איפה היא עובדת עכשיו?"

"חברה קטנה. האחים קימל. אבל היא צריכה להתקדם, אתה מבין? הם לא נותנים לה מעמד של שותפה, למרות שהיא קורעת את התחת בשבילם."

טי.סי אמר עוד משהו, אבל מיירון כבר לא הקשיב. האחים קימל. מיירון נזכר מיד בשם הזה. כשלחץ על מקש החיוג החוזר בטלפון של גרג, אישה ענתה ואמרה "האחים קימל." אבל המחטיפה אמרה למיירון שלא דיברה עם גרג כחודש־חודשיים.

צירוף מקרים? מיירון חשב שלא.

16

המחטיפה נעלמה.

"היא באה בשבילך," אמר טי.סי. "כשזה לא קרה היא חתכה. יש לה עבודה מחר בבוקר."

מיירון הציץ בשעונו. אחת־עשרה וחצי. יום ארוך. הגיע הזמן לישון קצת. הוא נפרד מכולם ופנה למכוניתו. אודרי נשענה על מכסה המנוע בזרועות משולבות על החזה.

"אתה נוסע לג'סיקה?" שאלה.

"כן."

"אני יכולה לנסוע איתך?"

"בואי."

אודרי חייכה אליו אותו חיוך משועשע כמו באימון. הוא חשב שהיא התרשמה מהמשחק שלו, אבל עכשיו ברור שזה היה חיוך של לעג ולא של הערכה. היא הסירה את המקטורן הכחול שלה והניחה אותו על המושב האחורי. הוא עשה כמוה. היא לבשה חולצת גולף ירוקה. היא סידרה את הצווארון וקיפלה אותו שוב, הורידה את הפנינים ותחבה אותן בכיס הקדמי של הג'ינס. מיירון התניע את המכונית.

"אני מתחילה להבין מה קורה פה," אמרה אודרי.

הטון שלה לא מצא חן בעיני מיירון. סמכותי מדי. היא לא באמת צריכה טרמפ הביתה, בכך הוא בטוח. היא רוצה לדבר איתו ביחידות.

זה הדאיג אותו. הוא חייך אליה את חיוך הילד הטוב שלו ואמר, "זה לא קשור לתחת שלי, אני מקווה."

"מה?"

"ג'סיקה סיפרה לי שהתעמקתן בנושא התחת שלי."

היא צחקה. "טוב, ממש לא נעים לי להודות, אבל הוא באמת נראה די טעים."

מיירון ניסה לא להיראות מרוצה מדי. "אז את עושה עליו כתבה."

"על התחת שלך?"

"כן."

"ברור," היא אמרה. "חשבתי שנוכל לפרוש אותו על כפולת עמודים."

מיירון גנח.

"אתה מנסה לשנות נושא," היא אמרה.

"היה נושא?"

"אמרתי לך שאני מתחילה להבין מה קורה פה."

"וזה נושא?"

הוא הציץ בה. היא ישבה עם ברך שמאל על המושב וקרסול שמאל אסוף תחתיה כך שכל גופה פנה אליו. לאודרי היו פנים רחבות וכמה נמשים, אם כי בוודאי היו לה יותר בילדותה. זוכרים את ילדת הפרא החמודה, הכמעט־בן, מכיתה ו'? אז הנה היא עכשיו במלוא הדרה הבוגר. לא יפהפייה, זה בטוח. לא במובן הקלאסי. אבל יש בה איזו איכות ארצית מושכת, שגורמת לך לרצות לשלוח יד ולחבק אותה ולהתגלגל איתה בין עלי השלכת ביום סתיו קריר.

"לא היה צריך לקחת לי כל כך הרבה זמן להבין," המשיכה. "במבט לאחור זה כל כך ברור."

"אני אמור לדעת על מה את מדברת?"

"לא," היא ענתה. "אתה אמור להמשיך לשחק את המטומטם עוד כמה דקות."

"זאת המומחיות שלי."

"יופי, אז פשוט תנהג ותקשיב." ידיה היו בתנועה מתמדת. הן ליוו

את דבריה בתנועות עולות ויורדות. "בהתחלה הוקסמתי מכל הקטע של האירוניה הפואטית והתרכזתי בזווית הזאת. אבל הרקע שלכם כיריבים הוא שולי בסיפור הזה. הוא אפילו לא מתקרב לחשיבות של, בוא נאמר, הרומן ההיסטורי שלך עם אמילי."

"אין לי מושג על מה את מדברת."

"לא שיחקת בשום מסגרת רצינית, אפילו לא בליגת קיץ של חובבים. שיחקת פעם בשבוע באיזה אולם התעמלות. אימוני הכושר היחידים שלך מתרכזים במרכז לאמנויות לחימה של מאסטר קוון – ושם אין מגרש כדורסל."

"יש לך פואנטה?"

ידיה נפרשו בחוסר אמון. "לא פיתחת את היכולות שלך. לא שיחקת בשום מקום שקליפ או קלווין או דוני יכלו לראות אותך משחק. אז מה פתאום הדראגונס החתימו אותך? זה לא הגיוני. האם זה רק מהלך של יחסי ציבור? סביר להניח שלא. האפקט החיובי יהיה אפסי. אם תיכשל – ורוב הסיכויים שתיכשל – זה יתפוצץ להם בפרצוף. הקבוצה מצליחה. הם לא זקוקים לתעלול יחצ"ני דווקא עכשיו. אז מוכרחה להיות סיבה אחרת." היא שיפרה את התנוחה שלה על המושב. "פה נכנס לתמונה עניין העיתוי."

"העיתוי?"

"כן, העיתוי. למה עכשיו? למה להחתים אותך לקראת סוף העונה? התשובה בעצם ברורה. יש רק דבר אחד שבולט בעיתוי הזה."

"והוא?"

"והוא ההיעלמות הפתאומית של דאונינג."

"הוא לא נעלם," תיקן מיירון. "הוא נפצע. זה העיתוי הגאוני שלך. גרג נפצע. התפנה מקום. אני נכנסתי למלא מקום."

אודרי חייכה והנידה בראשה. "אתה עדיין רוצה לשחק את המטומטם, אה? אין בעיה, לך על זה. אתה צודק. דאונינג אמור להיות בבידוד אחרי שנפצע. אני עיתונאית מצוינת, מיירון. תאמין לי שאני יודעת את העבודה ועושה אותה מספיק שנים, אבל תהרוג אותי, הפכתי עולמות ולא הצלחתי למצוא את המקום המבודד שבו הוא מתבודד. הפעלתי את

אנשי הקשר הכי טובים שיש ואף אחד לא מוצא שום דבר. זה לא נראה לך טיפ טיפה מוזר?"

מיירון משך בכתפיו.

"אולי," היא המשיכה, "אם דאונינג באמת כל כך השתוקק להתבודד כדי לרפא את הקרסול הפצוע שלו – פציעה שאגב לא מופיעה בשום קלטת של משחק – הוא היה יכול למצוא דרך לעשות את זה. אבל אם כל מה שהוא עושה זה לעבוד על הפציעה, למה הוא עובד כל כך קשה?"

"כדי שקוצים בתחת כמוך לא יטרידו אותו," אמר מיירון.

אודרי כמעט צחקה מההערה האחרונה. "אתה נשמע כל כך משכנע, מיירון. כמעט כאילו אתה באמת מאמין בזה."

מיירון שתק.

"אבל תרשה לי בבקשה להעלות כמה נקודות נוספות ואז תוכל להפסיק לשחק את המטומטם." אודרי מנתה את הנקודות באצבעותיה נטולות הטבעות והמעט מיובלות. "אחת, אני יודעת שעבדת באף.בי.איי. זה נותן לך קצת רקע בענייני חקירות. שתיים, אני יודעת שלדאונינג יש נטייה כזאת להיעלם, מין הרגל מגונה. הוא כבר נעלם בעבר. שלוש, אני יודעת על המצב של קליפ מול בעלי המניות האחרים. ההצבעה הגדולה מתקרבת. ארבע, אני יודעת שביקרת אתמול את אמילי, ואני בספק אם באת להצית מחדש את ניצוצות האהבה."

"איך את יודעת את זה?" שאל מיירון.

היא חייכה והמשיכה. "אם מחברים את כל הנתונים האלה, מגיעים למסקנה אחת ויחידה: אתה מחפש את גרג דאונינג. הוא שוב נעדר. אבל הפעם העיתוי הרבה יותר קריטי. משחקי האליפות בדרך, וקליפ נלחם על עתידו כבעלים של הקבוצה. התפקיד שלך הוא למצוא את גרג."

"יש לך דמיון מאוד מפותח, אודרי."

"אני יודעת," הסכימה אודרי, "אבל שנינו יודעים שאני צודקת, אז בוא נפסיק לשחק אותה מטומטמים ונגיע לעיקר: אני רוצה להיות חלק מזה."

"להיות חלק מזה." מיירון הניד בראשו. "אתם העיתונאים והשפה המוזרה שלכם."

"אני לא רוצה להסגיר אותך," היא המשיכה. ברכה עדיין היתה על המושב. פניה היו מוארות ומלאות ציפייה, כמו ילד שמחכה לצלצול המבשר על תחילת החופש הגדול. "אני חושבת שאנחנו צריכים לשלב כוחות ולעבוד בתור צוות. אני יכולה לעזור. יש לי מקורות מעולים. אני יכולה לשאול שאלות ובחיים לא יעלו עלי. אני מכירה את הקבוצה הזאת באופן מושלם."

"ומה בדיוק את רוצה בתמורה לכל העזרה הזאת?"

"את הסיפור המלא. אני רוצה להיות העיתונאית הראשונה שתדע איפה הוא, למה הוא נעלם, מה שלא יהיה. אתה צריך להבטיח לספר הכול רק לי. לתת לי בלעדיות מוחלטת."

הם חלפו על פני כמה מוטלים מפוקפקים ושרשרת של תחנות דלק על כביש 4. המוטלים ברוח "לא נספר לאשתך" בניו ג'רזי העניקו לעצמם תמיד שמות מפוצצים שהסוו את מעמדם החברתי. עכשיו, למשל, הם נסעו ליד "פונדק האדיבות". המוסד המכובד הזה לא זו בלבד שהציע יחס אדיב ומגבות אדיבות, הוא עשה זאת לפי שעה ובתעריפים מיוחדים ללקוחות שמחפשים אדיבות זריזה וחפוזה. את הסדינים, מן הסתם, לא החליפו שם מאז 1982, אבל זה כבר עניין אחר. "מחסן הבירה הזולה" היה הבניין הבא לימינו של מיירון. אמת בפרסום. טוב לראות. "פונדק האדיבות" יכול ללמוד מהם דבר או שניים.

"שנינו יודעים שאני יכולה לכתוב על זה עכשיו," אמרה אודרי. "זה עדיין יהיה סקופ לא רע – לגלות שדראונינג לא באמת נפצע ושאתה גויסת לקבוצה רק כדי למצוא אותו. אבל אני מוכנה להמיר אותו בסיפור יותר גדול."

מיירון חשב על הצעתה בעת ששילם את אגרת הדרכים בדוכן הרלוונטי. הוא הביט בפניה אכולות הציפייה. היא נראתה פרועת שיער ופרועת עיניים, כמו הפליטה שיורדת מספינת המעפילים בסרט **אקסודוס**. מוכנה לצאת לקרב על המולדת הקדושה.

"את צריכה להבטיח לי משהו," אמר.

"מה?"

"שלא משנה מה – לא משנה עד כמה הסיפור ייראה לך מדהים – לא תקפצי לפני הזמן. לא תפרסמי מילה אחת עד שנמצא את גרג."

אודרי ניתרה מהמושב שלה. "למה אתה מתכוון? כמה מדהים?"

"שכחי מזה, אודרי. תכתבי מה שאת רוצה."

"בסדר, בסדר, עשינו עסק," היא אמרה במהירות וידיה הורמו בכניעה. "רק תחשוב לפני שאתה מדבר. אתה יודע שניסוחים כאלה מקפיצים אותי."

"את מבטיחה?"

"כן, אני מבטיחה. אז מה קורה?"

מיירון הניד בראשו. "קודם את," אמר. "איזו סיבה יש לגרג להיעלם?"

"מי יודע?" היא ענתה. "הבן אדם שרוט לגמרי."

"מה את יודעת על הגירושים שלו?"

"רק שהם היו מרים ומכוערים בטירוף."

"מה שמעת בדיוק?"

"הם נאבקו על המשמורת של הילדים. כל אחד מהם מנסה להוכיח שהשני אינו הורה ראוי."

"יש לך פרטים על איך הם מתכוונים לעשות את זה?"

"לא. הכול נשמר די בסודיות."

"אמילי אמרה לי שגרג עשה כמה תרגילים מלוכלכים," אמר מיירון. "את יודעת על זה משהו?"

אודרי לעסה את שפתה התחתונה במשך כמה רגעים. "שמעתי שמועה – שמועה מאוד לא מבוססת – שגרג שכר בלש פרטי שיעקוב אחריה."

"למה?"

"אני לא יודעת."

"אולי בשביל לצלם אותה? לתפוס אותה עם גבר אחר?"

היא משכה בכתפיה. "זאת רק שמועה. אני לא יודעת."

"את יודעת מה השם של הבלש או מי המעסיק שלו?"

"אלה רק שמועות, מיירון. שמועות. גירושים של כדורסלן מקצועי הם לא חדשות נורא חשובות בעולם הספורט. האדמה לא רעדה. אז לא התעניינתי במיוחד ולא עקבתי מקרוב אחרי הסיפור."

מיירון הזכיר לעצמו לבדוק בתיקים של גרג ולברר אם התבצע תשלום כלשהו למשרד חקירות. "איך היו היחסים של גרג עם מרטי פלדר?"

"הסוכן שלו? טובים, אני חושבת."

"אמילי אמרה לי שגרג הפסיד מיליונים בגללו."

אודרי משכה בכתפיה. "לא שמעתי על זה כלום."

התנועה די זרמה על גשר וושינגטון. הם נשארו בצד שמאל ונסעו בכביש המהיר הנרי הדסון דרום. מימינם נצץ נהר ההדסון כמו שמיכה של פאייטים; לשמאלם היה שלט חוצות ענקי עם פניו של שדרן חדשות מוביל, שחיוכו ידידותי ועם זאת קשוח וסמכותי. הכיתוב מתחת לתמונתו היה: "חדשות אן.בי.סי – עכשיו יותר מתמיד". נורא דרמטי. אבל מה זה אומר, לעזאזל? יותר מה מתמיד?

"מה בעניין החיים האישיים של גרג?" המשיך מיירון. "חברות, דברים כאלה?"

"אתה מתכוון אם הוא יצא קבוע עם מישהי?"

"כן."

היא העבירה את אצבעותיה בשערה הסמיך והמתולתל, ואז שפשפה את עורפה. "היתה מישהי. הוא שמר על זה די בסוד, אבל אני חושבת שהם גרו ביחד כמה זמן."

"מה שמה?"

"הוא לא אמר לי. פעם אחת ראיתי אותם ביחד במסעדה. מקום שנקרא 'קסם הנהר'. הוא לא שמח במיוחד לראות אותי."

"איך היא נראתה?"

"לא משהו מיוחד, ממה שאני זוכרת. היה לה שיער שחור. היא ישבה, אז אני לא יודעת מה הגובה או המשקל שלה."

"גיל?"

"לא יודעת. אזור השלושים, נראה לי."

"למה את חושבת שהם גרו ביחד?"

זאת היתה אמורה להיות שאלה קלה, אבל אודרי נשאה אליו פתאום את עיניה. "לליאון היתה איזו פליטת פה," הסבירה.

"מה הוא אמר?"

"אני כבר לא זוכרת. משהו על החברה של גרג. ואז הוא השתתק."

"מתי זה קרה?"

"לפני שלושה, ארבעה חודשים. אולי יותר."

"ליאון רמז לי שהוא וגרג לא באמת חברים קרובים, ושכלי התקשורת ניפחו את הידידות ביניהם ליותר ממה שהיא."

אודרי הנהנה בהסכמה. "יש ביניהם איזו מתיחות כרגע, אבל חושבת שזה סתם עניין זמני."

"למה יש ביניהם מתיחות?"

"אני לא יודעת."

"כמה זמן, לדעתך, המתיחות הזאת נמשכת?"

"לא הרבה. זה קרה אולי בשבועיים האחרונים."

"קרה משהו בין גרג וליאון בזמן האחרון שאת יודעת עליו?"

"לא. הם חברים כבר הרבה שנים. לחברים יש מחלוקות וויכוחים. לא התייחסתי לזה ברצינות."

מיירון נשם נשימה עמוקה. לחברים אכן יש מחלוקות וויכוחים, אבל העיתוי נראה מוזר. "את מכירה את מגי מייסון?"

"המחטיפה? ברור."

"היא וגרג היו קרובים?"

"אתה מתכוון אם הם הזדיינו –"

"לא, אני לא מתכוון לזה."

"טוב, אז הם כן הזדיינו. בזה אני בטוחה. בניגוד למה שהמחטיפה טוענת, לא כל שחקן בקבוצה חטף ממנה. היו כאלה שסירבו ואמרו לה לא. אני מודה שלא הרבה. אבל היו. היא כבר התחילה איתך?"

"ממש עכשיו."

אודרי חייכה. "אני מניחה שהצטרפת למיעוט המובחר והגאה של הבלתי מוחטפים?"

"את מניחה נכון. אבל מה בקשר ליחסים שלה עם גרג? הם קרובים?"

"הם די קרובים, אני חושבת. אבל המחטיפה הכי קרובה לטי.סי. הם ממש צמודים. זה לא רק קטע מיני. אל תבין אותי לא נכון. אני בטוחה שטי.סי ומגי הזדיינו ועדיין מזדיינים פה ושם. אבל הם גם כמו אח ואחות. זה מוזר."

"איך טי.סי וגרג מסתדרים ביניהם?" שאל מיירון.

"לא רע בשביל סופרסטארים במעמדם. סופרסטארים של אותה קבוצה. אבל גם לא מדהים."

"את מוכנה לפרט?"

אודרי אספה את מחשבותיה לרגע. "במשך חמש שנים טי.סי ודאונינג חולקים את אור הזרקורים. אני חושבת שיש ביניהם הערכה הדדית על המגרש, אבל מחוץ למגרש הם כמעט לא מדברים. אני לא אומרת שהם לא מחבבים אחד את השני, אבל כדורסל זאת עבודה כמו כל העבודות. אתה יכול לסבול מישהו בשעות העבודה, אבל אתה לא רוצה ולא חייב להיפגש איתו אחרי העבודה." היא נשאה את עיניה אל מיירון. "קח את היציאה של רחוב 79."

"אתה עדיין גרה ברחוב 81?"

"כן."

מיירון ציית להוראות ונעצר ברמזור בריברסייד דרייב.

"עכשיו תורך, מיירון. למה הם שכרו אותך?"

"זה כמו שאמרת. הם רוצים שאני אמצא את גרג."

"מה גילית עד עכשיו?"

"לא הרבה."

"אז למה היית כל כך מודאג שאני אקפוץ לפני הזמן ואפרסם את הסיפור עכשיו?"

מיירון היסס.

"הבטחתי לא להגיד כלום," היא הזכירה לו. "יש לך את המילה שלי."

צריך לשחק משחק הוגן. הוא סיפר לה על הדם שמצא במרתף של

גרג. פיה נפער לרווחה. כשהגיע לקטע על מציאת הגופה של סאלי/קרלה, הוא חשש שהיא על סף התקף לב.

"אלוהים," אמרה אודרי כשסיים את התדרוך. "אתה חושד שדאונינג הרג אותה."

"לא אמרתי את זה."

היא קרסה במושב שלה. ראשה נתלה על המשענת ברפיון, כאילו הצוואר שלה לא מסוגל להחזיק אותו יותר. "אלוהים, איזה סיפור."

"סיפור שאת לא יכולה לספר."

"אל תזכיר לי." היא התיישרה שוב. "אתה חושב שזה ידלוף בקרוב?"

"אולי."

"למה זה לא יכול לדלוף ישר אליי?"

מיירון נענע את ראשו בחוזקה. "עדיין לא. אנחנו שומרים על סודיות ועל שליטה כדי שנוכל לנהל חקירה שקטה, ואת לא יכולה לפוצץ הכול."

היא רטנה בשקט. "אתה חושב שדאונינג הרג אותה וברח?"

"אין שום הוכחה לדבר כזה." הוא נעצר בכניסה לבניין שלה. "שאלה אחרונה," אמר. "גרג היה מעורב במשהו לא נעים?"

"כמו מה?"

"יש איזו סיבה שבריונים מחפשים אותו?"

התרגשותה שוב היתה שקופה לחלוטין. האישה הזאת היא כמו זרם חשמלי. "למה אתה מתכוון? איזה בריונים?"

"שני בריונים עשו מעקב על הבית של גרג."

פניה קרנו. "בריונים? אתה מתכוון גנגסטרים מקצועיים? פושעים אמיתיים?"

"קרוב לוודאי. אני עדיין לא יודע בוודאות. את יכולה לחשוב על משהו שיכול לקשור את גרג לפושעים, או לצורך העניין לרצח של האישה הזאת? סמים אולי?"

אודרי הנידה מיד בראשה לשלילה. "זה בטח לא סמים."

"למה את כל כך בטוחה?"

"דאונינג חזק בקטע של בריאות. זה סוג של טירוף אצלו. גרנולה וסויה וחיטה מלאה וכל הזבל הזה."

"גם ריבר פניקס היה כזה ומת ממנת יתר של סמים."

היא הנידה בראשה שוב בחד־משמעיות. "לא סמים. אני בטוחה."

"תבדקי את זה," אמר מיירון. "תראי מה את יכולה למצוא."

"בטח," אמרה אודרי. "אני אבדוק את כל מה שדיברנו עליו."

"תשתדלי לשמור על דיסקרטיות."

"אין בעיה," אמרה אודרי ויצאה מהמכונית. "לילה טוב, מיירון. תודה שסמכת עלי ונתת בי אמון."

"כאילו שהיתה לי ברירה."

אודרי חייכה וסגרה את דלת המכונית. הוא צפה בה נכנסת לבניין ונסע בחזרה לרחוב 79. הוא חזר לכביש המהיר והמשיך דרומה לכיוון הדירה של ג'סיקה. הוא התכוון להתקשר אליה מהטלפון הנייד שלו, אבל אז הטלפון צלצל. השעון במכונית הראה את השעה 00:07. זאת בטח ג'סיקה.

"הלו?"

זאת לא היתה ג'סיקה. "נתיב ימני, שלוש מכוניות מאחוריך. עוקבים אחריך."

זה היה ווין.

17

"מתי חזרת?" שאל מיירון.

ווין התעלם מהשאלה. "המכונית שעוקבת אחריך היא אותה אחת שראינו ליד הבית של גרג. היא רשומה על שם יחידת מחסנים באטלנטיק סיטי. אין קשרים שאנחנו יודעים עליהם למאפיה, אבל אני לא אתפלא אם זה הסיפור."

"כמה זמן אתה עוקב אחריי?"

ווין שוב התעלם מהשאלה. "שני הגברים שהתנפלו עליך. איך הם נראים?"

"גדולים," אמר מיירון. "אחד היה ממש ענק."

"תספורת צבאית קצוצה?"

"כן."

"הוא במכונית שעוקבת אחריך. יושב ליד הנהג."

מיירון לא טרח לשאול איך ווין יודע בכלל שהתנפלו עליו. היו לו סברות משלו בנושא.

"הם מדברים בטלפון די הרבה," המשיך ווין. "אני חושב שהם פועלים בתיאום עם מישהו אחר. הפעילות הטלפונית שלהם גברה אחרי שעצרת ברחוב 81. חכה רגע. אני כבר חוזר אליך." הוא ניתק. מיירון הסתכל במראה האחורית. המכונית עדיין היתה שם, בדיוק היכן שווין אמר שתהיה. דקה לאחר מכן הטלפון שוב צלצל.

"מה?" אמר מיירון.

"דיברתי שוב עם ג'סיקה."

"מה זאת אומרת שוב?"

ווין נאנח בחוסר סבלנות. הוא שנא הסברים. "אם הם מתכננים להתנפל עליך גם הלילה, סביר להניח שזה יקרה ליד הבית שלה."

"כן."

"לכן התקשרתי אליה לפני עשר דקות. אמרתי לה לפקוח עין ולשים לב לכל דבר יוצא דופן."

"ו — ?"

"וטנדר לבן בלי לוחית רישוי חונה מול הבית שלה," ענה וויין. "אף אחד לא יוצא ממנו."

"אז נראה שהם עומדים להתקיף," אמר מיירון.

"כן," אמר ווין. "לטפל בזה?"

"איך?"

"אני אוכל לחבל במכונית שעוקבת אחריך."

"לא," אמר מיירון. "תן להם לעשות את המהלך שלהם ונראה לאן זה יוביל."

"סליחה?"

"רק תן לי גיבוי. אם הם יתפסו אותי, אני אוכל אולי להגיע דרכם אל הבוס שלהם."

ווין חרחר.

"מה?"

"אתה מסבך עניין פשוט," אמר ווין. "לא יותר קל לקחת את השניים שבמכונית? נוכל לגרום להם לספר לנו מי הבוס שלהם."

"יש לי בעיה עם החלק של ה'לגרום להם'."

"מיליון סליחות," החזיר ווין, "על חוסר האתיקה שלי. ברור שיותר חכם לסכן את חייך מאשר לגרום אי־נוחות זמנית לאיזה פושע עלוב, חתיכת זבל שאתה בכלל לא מכיר."

לווין היתה יכולת להציג דברים בצורה הגיונית עד כדי חלחלה. מיירון נאלץ להזכיר לעצמו לא פעם שההגיוני עשוי להיות מפחיד יותר

מהבלתי הגיוני – במיוחד כאשר ווין מעורב בסיפור. "הם סתם פועלים שכירים," אמר מיירון. "הם לא יידעו שום דבר."

פאוזה. "יש משהו בדבריך," הודה ווין. "אבל נניח שהם פשוט יירו בך?"

"זה לא מתקבל על הדעת. הם מעוניינים בי מלכתחילה בגלל שהם חושבים שאני יודע איפה גרג."

"ואנשים מתים לא מגלים דברים," הוסיף ווין.

"בדיוק. הם רוצים לגרום לי לדבר. אז פשוט תעקוב אחרי. אם הם ייקחו אותי לאיזה מקום עם אבטחה כבדה –"

"אני אגיע לאן שצריך," אמר ווין.

למיירון לא היה שמץ של ספק בכך. הוא תפס בהגה בחוזקה והדופק שלו התחיל לדהור. קל לבטל אפשרות של מוות בירייה על ידי ניתוח שכלתני; אבל זה עניין אחר לגמרי לחנות במרחק קצר מאנשים שאתה יודע שבאו לפגוע בך. ווין ישים עין על הטנדר. גם מיירון. אם ייצא משם אקדח לפני שייצא בן אדם, המצב יהיה בשליטה.

הוא ירד מהכביש המהיר. רחובות ניו יורק אמורים להיות מסודרים בצורה ישרה ושווה. הרחובות מתנהלים צפונה/דרומה ומזרחית/מערבית. הם ממוספרים. הם ישרים. אבל כשמגיעים לגריניץ' ווילג' ולסוהו, נראה כאילו מפת הרחובות צוירה בידי סלבדור דאלי. כל הסדר משתבש, הסימטריה מתפרקת, המספרים נעלמים לטובת שמות אמיתיים.

רחוב ספרינג, למרבה המזל, היה ישר. רוכב אופניים חלף במהירות על פני מיירון, אבל מלבדו לא היתה נפש חיה ברחוב. הטנדר הלבן חנה בדיוק היכן שדווח. בלי לוחית רישוי, כמו שג'סיקה אמרה. החלונות היו צבועים, כך שאי אפשר לראות מה קורה ומי נמצא בפנים. מיירון לא ראה את מכוניתו של ווין. הוא זכר שזה בדיוק הרעיון ושהוא לא אמור לראות אותה אלא רק לדעת שהיא שם. הוא התקדם באטיות במורד הרחוב, חלף על פני הטנדר ואותו רגע המנוע של הרכב התחיל לפעול. מיירון מצא מקום חנייה לקראת סוף הרחוב. הטנדר התחיל לנסוע.

ההצגה מתחילה.

מיירון החנה את מכוניתו, יישר את ההגה וכיבה את המנוע. הוא שם

את המפתחות בכיסו. הטנדר התקרב לקראתו. הוא הוציא את האקדח שלו ודחף אותו מתחת למושב. אקדח לא יועיל לו עכשיו. אם יתפסו אותו, יערכו עליו חיפוש. אם יתחילו לירות עליו, זה יהיה בזבוז זמן לירות בחזרה. ווין יתמודד עם המצב או שלא.

הוא שלח יד אל ידית הדלת. הפחד התנחל בגרונו של מיירון, אבל הוא פתח את הדלת ויצא מהמכונית. היה חשוך. תאורת הרחוב בסוהו היתה מגוחכת, כמו להבת גפרור בחור־שחור. האורות שזלגו מחלונות השכנים סיפקו מין רקע הזוי ולא תאורה של ממש. שקיות זבל היו מונחות ברחוב. רובן נקרעו לרווחה וניחוח של אוכל שפוך ריחף באוויר. הטנדר הפליג לקראתו באטיות. גבר הגיח מפתח אחד הבתים וניגש אליו בלי היסוס. הוא לבש חולצת גולף שחורה מתחת למעיל שחור. הוא כיוון אקדח אל מיירון. הטנדר עצר והדלת הפנימית נפתחה.

"כנס פנימה, אידיוט," אמר האיש עם האקדח.

מיירון הצביע על עצמו. "אתה מדבר אלי?"

"עכשיו, מטומטם. תזיז ת'תחת."

"זאת חולצת גולף או צווארון סגור?"

האיש עם האקדח התקרב עוד צעד. "אמרתי – עכשיו!"

"מה אתה מתרגז?" אמר מיירון וצעד לעבר הטנדר. "אי אפשר לדעת בחולצות. זה מראה מאוד ספורטיבי." ככה זה אצל מיירון. כשהוא עצבני ולחוץ, הפה שלו מתחיל לעבוד על טורבו. הוא ידע שזה הרסני; ווין העיר לו על כך כמה וכמה פעמים. אבל מיירון לא יכול להפסיק. שלשול של הפה הוא מחלה שכזאת.

"זוז."

מיירון נכנס לטנדר. האיש עם האקדח נכנס אחריו. היו עוד שני גברים מאחור בנוסף על הנהג. כולם היו לבושים בשחור, להוציא אחד שנראה כמי שמנהל את העניינים. הוא לבש חליפת פסים כחולה. העניבה הצהובה שלו היתה מוצמדת בסיכה מוזהבת לצווארון. מין שיק אירופי. היה לו שיער ארוך, בלונדיני־מחומצן, ושיזוף מושלם מכדי להיות טבעי. הוא נראה יותר כמו גולש מזדקן מאשר מאפיונר מקצועי.

פנים הטנדר נראה שגרתי, ולא לטובה. כל הכיסאות נעקרו למעט

כיסא הנהג. היתה ספת עור מאחור ועליה ישב לבדו חליפת־פסים. שטיח שעיר בצבע ירוק, שגם לטעמו של אלביס פרסלי היה נחשב צעקני, היה פרוש על רצפת הטנדר כמו מין דשא לעניים.

האיש בחליפת הפסים חייך; ידיו היו משולבות בחיקו ברוגע ניכר. הטנדר התחיל לנסוע.

האקדוחן ערך חיפוש מהיר על מיירון. "שב, חלאה," אמר.

מיירון התיישב על השטיח והעביר עליו יד. "ירוק," אמר לחליפת־פסים. "נחמד."

"זה זול," אמר חליפת־פסים. "ככה אנחנו לא צריכים לדאוג לניקוי יבש כשיש כתמי דם."

"חישוב הוצאות," הנהן מיירון בקור רוח אף על פי שפיו היה יבש מאוד. "ככה עושים עסקים חכמים."

חליפת־פסים לא טרח להגיב. הוא נעץ באקדוחן מבט שגרם לו לזנק לדום מתוח. האיש כחכח בגרונו.

"זה מר ברון," אמר האקדוחן למיירון והצביע על חליפת־פסים. "כולם קוראים לו עצ־מן." הוא כחכח שוב בגרונו. הוא דיבר כאילו עשה חזרות על הנאום הקטן, וסביר להניח שכך בדיוק היה. "הוא נקרא עצ־מן מפני שהוא נהנה לשבור עצמות."

עצ־מן חייך בשיניים עתירות כתרים בוהקים, כמו במיטב הפרסומות למשחות שיניים. "תחזיק לו את הרגל," אמר.

האיש הצמיד את האקדח בכוח אל רקתו של מיירון עד כדי סכנה שיישאר שם סימן קבוע. הוא כרך את זרועו השנייה סביב צווארו של מיירון, והחלק הפנימי של מרפקו ננעץ בקנה הנשימה שלו. הוא הרכין את ראשו ולחש, "אל תמצמץ אפילו, כלב."

הוא כפה על מיירון תנוחת שכיבה. הגבר השני התיישב על חזהו והצמיד את רגלו אל הרצפה. מיירון התקשה לנשום. פניקה השתלטה עליו, אבל הוא לא זז. כל תזוזה בשלב הזה תהיה התזוזה הלא נכונה. הוא חייב לשתף פעולה ולראות לאן זה הולך.

עצ־מן קם מספת העור באטיות. עיניו לא משו מברכו הפגועה של מיירון. חיוכו היה מאושר. "אני הולך לשים יד אחת על עצם הירך ויד

אחת על עצם השוק הפנימית," הסביר בטון של מנתח מול תלמיד. "משם האגודלים שלי יעברו אל פיקת הברך שלך, וכשהם ייסגרו פנימה, אני אתלוש לך למעשה את פיקת הברך מהצד." מבטו הצטלב במבט של מיירון. "זה יקרע לך רשתיות, רצועות, מיתרים וגידים, ואני חושש שזה יכאב מאוד."

מיירון אפילו לא ניסה להתחכם. "היי, חכה רגע," אמר במהירות. "אין סיבה לאלימות."

עצ־מן חייך ומשך בכתפיו. "מי צריך סיבה?"

עיניו של מיירון התרחבו. בטנו הקשיחה מפחד. "חכה שנייה," קרא. "אני אדבר."

"אני יודע שתדבר," הגיב עצ־מן. "אבל קודם קצת תמרח אותנו בשטויות ו –"

"לא, אני לא."

"בבקשה אל תפריע לי. זה מאוד לא מנומס להתפרץ ככה לתוך דברים של אחרים." החיוך נמחק מפניו. "איפה הייתי?"

"קודם הוא ימרח אותנו בשטויות," הזכיר הנהג.

"נכון, תודה." החיוך הבוהק שב לפניו והופנה למיירון. "אתה תגמגם קצת, תמשוך זמן. תעשה הצגות. תקווה שניקח אותך למקום שבו השותף שלך יוכל להציל אותך."

"שותף?"

"אתה עדיין בקשר עם ווין, לא?"

האיש מכיר את ווין. זה לא טוב. "איזה ווין?"

"בדיוק," אמר עצ־מן. "לזה התכוונתי כשאמרתי שתמרח אותנו בשטויות. מספיק."

הוא התקרב אל מיירון שהתחיל להיאבק, אבל האקדוחן תחב את האקדח לפיו. האקדח הצליף בשיניו וגרם לו לרצות להקיא. הטעם היה קר ומתכתי.

"קודם אני ארסק לך את הברך ואחר כך נדבר."

הגבר השני יישר בכוח את רגלו של מיירון, בעוד האקדוחן הוציא את האקדח מפיו והצמיד אותו שוב לרקתו. אחיזותיהם התהדקו והתחזקו.

עצ־מן הוריד את ידיו אל ברכו של מיירון. אצבעותיו נפרשו כמו טופרי נשר.

"חכה!" צעק מיירון.

"לא," אמר האיש בשלווה.

מיירון התחיל להתפתל. הוא נאחז במוט שעל רצפת הרכב, שנועד להרמת מטענים. הוא הכין את עצמו לגרוע מכול ולא נאלץ לחכות הרבה.

קול ההתנפצות החריש את אוזניהם. מיירון היה ערוך לאפשרות הזאת. הוא היה היחיד שצפה אותה. כולם עפו ואיבדו שליטה. זכוכית התנפצה. זעקת ברזל כנגד ברזל מילאה את האוויר. בלמים חרקו. מיירון החזיק חזק עד שהטנדר האט. הוא הצטנף לתנוחת כדור והתגלגל אל מחוץ לטווח הסכנה. נשמעו צעקות ונפתחה דלת. מיירון שמע קול ירייה. קולות התערבלו במקהלה צורמת של אימה ובלבול. הנהג זינק החוצה דרך הדלת. עצ־מן זינק אחריו וניתר כחרגול. הדלת הצדדית נפתחה. מיירון נשא את מבטו וראה את ווין נכנס פנימה עם אקדח שלוף. האקדוחן עם חולצת הגולף התאושש והרים את אקדחו.

"זרוק אותו," אמר ווין.

האיש לא ציית. ווין ירה לו בפנים. הוא כיוון את האקדח אל האיש שישב לפני כן על חזהו של מיירון.

"זרוק אותו," אמר ווין.

האיש שמט את האקדח שלו. ווין חייך אליו. "לומד מהר."

עיניו של ווין עברו מצד לצד מבלי להתרוצץ ולאבד מיקוד. הוא כמעט לא זז ונראה כאילו הוא גולש במקום ללכת. תנועותיו היו קצרות, מדויקות וחסכוניות. הוא הפנה את מבטו אל השבוי שלו, זה שעדיין נשם.

"דבר," אמר ווין.

"אני לא יודע כלום."

"תשובה רעה," אמר ווין. הוא דיבר בסמכותיות שלווה. הטון האגבי שלו היה מפחיד יותר מכל צעקה. "אם אתה לא יודע כלום, אין לי מה לעשות איתך. אם אין לי מה לעשות איתך, אתה תגמור כמוהו."

הוא הצביע בתנועה קלושה על הגוש הדומם וחסר החיים שהיה מוטל לרגליו.

האיש הרים ידיים. עיניו היו עגולות ולבנות. "הי, חכה רגע, בסדר? זה לא סוד. החבר שלך שמע את השם שלו. ברון. השם שלו זה ברון. אבל כולם קוראים לו עץ־מן."

"עץ־מן עובד במערב התיכון," אמר ווין. "מי הביא אותו לפה?"

"אני לא יודע. אני נשבע."

ווין קירב אליו את האקדח. "עוד פעם אין לי מה לעשות איתך."

"זאת האמת. הייתי אומר לך אם הייתי יודע. כל מה שאני יודע זה שעץ־מן הגיע בטיסה אתמול בלילה, מאוחר."

"למה?" שאל ווין.

"זה קשור איכשהו לגרג דאונינג. זה כל מה שאני יודע, אני נשבע."

"כמה דאונינג חייב?"

"אני לא יודע."

ווין התקרב אליו שוב. הוא לחץ את קנה האקדח בין עיניו של האיש. "אני אף פעם לא מפספס ממרחק כזה."

האיש צנח על ברכיו. ווין עקב אחריו עם האקדח. "בבקשה," התחנן האיש. "אני לא יודע שום דבר חוץ מזה." עיניו התמלאו דמעות. "אני נשבע באלוהים, אני לא יודע."

"אני מאמין לך," אמר ווין.

"ווין," אמר מיירון.

עיניו של ווין לא הרפו לרגע מהאיש. "תירגע," אמר. "רק רציתי להיות בטוח שהחבר שלנו התוודה על הכול. וידוי טוב לנפש, לא ככה?"

האיש הנהן בכוח.

"התוודית על הכול?"

עוד הנהונים.

"אתה בטוח?"

הנהון, הנהון.

ווין הוריד את האקדח. "אז לך מפה," אמר. "עכשיו."

לא היה צורך לומר לו את זה פעמיים.

18

ווין הביט בגופה כאילו היתה שק של בוץ. ״כדאי שנזוז.״

מיירון הנהן. הוא שלח יד לכיס מכנסיו והוציא את הטלפון הנייד. טריק מקצועי חדש. לא הוא ולא ווין ניתקו את הקו אחרי שיחתם האחרונה. הקו נשאר פתוח; ווין שמע כל מה שקרה בתוך הטנדר. זה עבד לא פחות טוב ממכשיר האזנה או ווקי־טוקי.

הם יצאו אל אוויר הלילה הקריר ונמצאו ברחוב וושינגטון. במשך היום המה המקום תנועה מסחרית ושליחים, אבל בלילה היה שקט לגמרי. מישהו ימצא בבוקר הפתעה לא נעימה.

ווין נהג בדרך כלל ביגואר, אבל לצורך ההתנגשות החזיתית בטנדר הוא בחר בשברולט נובה שנת ייצור 1983. טוטאל לוס. לא שזה משנה. לווין היו כמה וכמה כלי רכב שהחזיק בניו ג׳רזי לצורכי מעקבים ושאר פעילוְיות לא בהכרח חוקיות. המכונית היתה בלתי ניתנת לאיתור. כל לוחיות הרישוי והמסמכים הנלווים היו מזויפים. אין עקבות שיוכלו להוביל למִישהו.

מיירון הביט בו. ״איש מהמעמד החברתי שלך בשברולט נובה?״ צקצק ברחמים.

״אני יודע,״ אמר ווין. ״כמעט קיבלתי פריחה רק מלשבת בה.״

״אם מישהו ממועדון הגולף שלך היה רואה אותך עכשיו...״

ווין הצטמרר. ״אל תחשוב את זה אפילו.״

רגליו של מיירון עדיין רעדו. גם כשעצ־מן שלח יד אל הברך שלו,

מיירון ידע שווין ימצא דרך להגיע אליו ולהציל אותו. אבל המחשבה על כמה קרוב היה למצב של נכות לכל החיים עדיין ניקרה בכל גופו ועוררה בו חלחלה. הוא התכופף שוב ושוב ונגע בברך הפגועה, כאילו הוא מתקשה להאמין שהיא עדיין שם. דמעות הציפו את עיניו כשהתבונן בווין.

ווין ראה את הדמעות והפנה את ראשו הצידה.

מיירון הלך אחריו. "אז מאיפה אתה מכיר את העצ־מן הזה?" שאל.

"הוא פועל מהמערב התיכון," אמר ווין. "הוא גם אמן לחימה מעולה. נפגשנו פעם בטוקיו."

"איזה סוג של עסק הוא מנהל?"

"הקשקושים הרגילים – הימורים, סמים, הלוואות בריבית, סחיטה. פה ושם קצת זנות מהצד."

"אז מה הוא עושה פה?"

"עושה רושם שגרג דאונינג חייב לו כסף," אמר ווין. "חובות הימורים, כנראה. עצ־מן מתמחה בהימורים."

"זה נחמד שיש מומחיות."

"בהחלט. אני משער שמר דאונינג שלך חייב סכום גדול." ווין העיף מבט במיירון. "אלה חדשות טובות בשבילך."

"למה?"

"מפני שזה רומז שדאונינג בורח ולא מת," אמר ווין. "עצ־מן הוא לא פזרן. הוא לא יהרוג מישהו שחייב לו הרבה כסף."

"אנשים מתים לא מחזירים חובות."

"בדיוק," אמר ווין. "בנוסף לכך, אין ספק שהוא מחפש את דאונינג. אם הוא היה הורג אותו, הוא לא היה צריך שתמצא אותו."

מיירון חשב על כך לרגע. "זה די מסתדר עם מה שאמילי סיפרה לי. היא אמרה שלגרג אין כסף. הימורים יכולים להסביר למה."

ווין הנהן בראשו. "עדכן אותי בטובך על מה עוד קרה בהיעדרי. ג'סיקה אמרה משהו על אישה מתה שמצאת."

מיירון סיפר לו הכול. בעודו מדבר נולדו והתפרצו תיאוריות חדשות.

הוא ניסה לעשות סדר ולארגן אותן קצת. אחרי שסיים את העדכון, מיירון ניגש מיד לתיאוריה הראשונה.

"בוא נניח שדאונינג באמת חייב הרבה כסף לעצ־מן הזה. זה יכול להסביר למה הוא הסכים סוף סוף לחתום על חוזה פרסום. הוא זקוק לכסף."

ווין הנהן. "תמשיך."

"ובוא נניח שעצ־מן לא טיפש. הוא רוצה לגבות את החוב ולהמשיך להרוויח, נכון? אז הוא לעולם לא יפגע באמת בגרג. גרג מביא לו הרבה כסף בזכות יכולתו הגופנית. עצמות שבורות ישפיעו לרעה על מצבו הכלכלי של גרג, ומכאן גם על יכולתו לשלם."

"נכון," אמר ווין.

"אז בוא נגיד שגרג חייב הרבה כסף. אולי עצ־מן רוצה להפחיד אותו בדרך אחרת."

"איך?"

"לפגוע במישהו קרוב אליו. בתור אזהרה."

ווין הנהן שוב. "זה יכול לעבוד."

"ונניח שהם עקבו אחרי גרג. נניח שהם ראו אותו עם קרלה. נניח שהם הבינו שגרג וקרלה קרובים." מיירון נשא אליו את עיניו. "אתה לא חושב שזאת חתיכת אזהרה, להרוג אותה?"

ווין קימט את מצחו. "אתה חושב שעצ־מן הרג אותה בשביל להזהיר את גרג?"

"אני אומר שזאת אפשרות."

"למה הוא לא שבר לה כמה עצמות וסגר עניין?" שאל ווין.

"מפני שעצ־מן עוד לא היה בשטח בעצמו, זוכר? הוא הגיע רק אתמול בלילה. יכול להיות שהרצח הוא עבודה של רוצח שכיר."

ווין עדיין לא התלהב מהאפשרות הזאת. "התיאוריה שלך לא מתקבלת על הדעת, במקרה הטוב. אם הרצח באמת נועד לשמש כאזהרה, איפה דאונינג עכשיו?"

"הוא ברח," אמר מיירון.

"למה? כי הוא חושש לחייו שלו?"

"כן."

"והוא ברח מיד אחרי שנודע לו שקרלה מתה?" שאל ווין. "בשבת בלילה?"

"זאת האפשרות הכי הגיונית."

"אז הוא פחד? הרצח הצליח להפחיד אותו?"

"כן," אמר מיירון.

"אה." ווין חייך אל מיירון.

"מה?" שאל מיירון.

"תאמר לי בבקשה," אמר ווין בקול מתנגן, "אם גופתה של קרלה התגלתה רק היום, איך דאונינג ידע על הרצח בשבת שעברה?"

מיירון הרגיש גל קור עובר בגופו.

"כדי שהתיאוריה שלך תחזיק," המשיך ווין, "גרג דאונינג היה צריך לעשות אחד משלושה. או להיות עד לרצח, או להיכנס לדירה שלה אחרי הרצח, או לבצע את הרצח בעצמו. יתרה מזאת, היה הרבה כסף מזומן בדירה שלה. למה? מה זה עשה שם? האם הכסף הזה נועד לעזור לגרג להחזיר את חובותיו לעצ־מן? ואם כן, למה אנשיו של עצ־מן לא לקחו אותו? ולמה גרג דאונינג עצמו לא לקח אותו אם הוא היה בדירה?"

מיירון הניד בראשו. "כל כך הרבה חורים," אמר. "ועדיין לא גילינו מה הקשר בין דאונינג והקרלה או הסאלי הזאת, או איך שלא קוראים לה."

ווין הנהן. הם המשיכו ללכת.

"עוד דבר אחד," אמר מיירון. "אתה באמת חושב שהמאפיה תהרוג אישה רק מפני שראו אותה בבר עם גרג?"

"קשה להאמין," הסכים ווין.

"אז בעיקרון, כל התיאוריה הזאת לא שווה כלום."

"לא בעיקרון," תיקן ווין. "בפועל, ולגמרי."

הם המשיכו ללכת.

"יש כמובן אפשרות," אמר ווין, "שקרלה עבדה בשביל עצ־מן."

אצבע קפואה ננעצה בגופו של מיירון. הוא ראה לאן ווין חותר ובכל זאת אמר, "מה?"

"אולי הקרלה הזאת היתה אשת הקשר של עצ־מן. היא גבתה חובות בשבילו. היא נפגשה עם דאונינג מפני שהוא היה חייב הרבה כסף. דאונינג הבטיח לשלם. אבל לא היה לו את הכסף. הוא ידע שהם בדרך אליו. הוא התעכב יותר מדי. אז הוא חזר לדירה שלה, הרג אותה וברח."

שתיקה. מיירון ניסה לבלוע רוק, אבל הרגיש שגרונו קפוא. היה טוב להעלות רעיונות ביחד. זה עזר לו. רגליו היו עדיין מאובנות מהתקרית, אבל מה שבאמת הטריד אותו כעת היתה הקלות הבלתי נסבלת שבה שכח מהאיש המת המוטל על רצפת הטנדר. נכון, האיש היה מן הסתם חלאה מקצועית. נכון, האיש תחב אקדח לפיו ולא זרק את האקדח לבקשתו של ווין. ונכון, העולם יהיה בוודאי מקום טוב יותר בלעדיו. אבל בעבר היה מיירון חש בכל זאת מידה של צער על אדם אחר. במלוא הכנות, עכשיו הוא לא הרגיש כלום. הוא ניסה לקושש קצת הזדהות אנושית, אבל הדבר היחיד שגרם לו עצב היתה העובדה שלא הרגיש עצוב.

מספיק עם האנליזה העצמית. מיירון הדף מעליו את המחשבות האלו ואמר, "גם עם התרחיש הזה יש בעיות."

"איזה בעיות?"

"למה שגרג יהרוג אותה? למה הוא לא ברח מיד, עוד לפני הפגישה בתא האחורי?"

וויו חשב על השאלה. "צודק. אלא אם כן קרה משהו בזמן הפגישה שלהם, משהו ששינה את הגישה שלו."

"מה למשל?"

וויו משך בכתפיו.

"הכול חוזר לקרלה הזאת," אמר מיירון. "שום דבר בסיפור שלה לא מתחבר. כאילו, אפילו לסוחרי סמים אין כזה סיפור – עובדת בתור מלצרית במזללה, מחביאה שטרות של מאה דולר עם מספרים סידוריים עוקבים, חובשת פיאות, מחזיקה בכל הדרכונים המזויפים האלה. ובנוסף על הכול היית צריך לראות היום את דימונטה. הוא ידע מי היא והוא היה בפניקה מוחלטת."

"התקשרת להיגינס במשרד האוצר?" שאל ווין.

"כן. הוא מאתר את המספרים הסדרתיים של השטרות."

"זה יכול לעזור."

"אנחנו צריכים גם להשיג את רישומי שיחות הטלפון מהמזללה. לראות למי קרלה התקשרה."

הם שקעו שוב בשתיקה והמשיכו ללכת. הם לא רצו לעצור מונית קרוב כל כך לזירת האירוע.

"ווין?"

"כן?"

"למה לא רצית לבוא למשחק הראשון שלי?"

ווין המשיך ללכת. מיירון הדביק את הפער ביניהם. אחרי כמה דקות אמר ווין, "אף פעם לא צפית בהקלטה של זה, נכון?"

מיירון ידע שהוא מתכוון למשחק שבו נפצע. "לא."

"למה לא?"

מיירון משך בכתפיו. "מה הטעם?"

"לא, יש טעם." ווין המשיך ללכת.

"אתה מוכן להגיד לי מה?" אמר מיירון.

"לראות את ההקלטה פירושו להתמודד עם זה, לסגור מעגל."

"אני לא מבין," אמר מיירון.

"אני יודע," אמר ווין.

"אני זוכר שאתה צפית בהקלטה," אמר מיירון. "אני זוכר שצפית בה שוב ושוב."

"היתה לי סיבה," אמר ווין.

"נקמה."

"רציתי לראות אם ברט ווסון פצע אותך בכוונה," תיקן ווין.

"רצית שהוא ישלם על מה שהוא עשה."

"היית צריך לתת לי. ואז אולי היית מסוגל לשים הכול מאחוריך."

מיירון הניד בראשו. "אלימות היא תמיד התשובה בשבילך, ווין."

ווין קימט את מצחו. "אל תישמע כל כך דרמטי. מישהו עשה לך משהו נורא. אם היינו מיישבים את העניין, זה היה עוזר לך לשים את זה מאחוריך. זה לא קטע של נקמה. זה קטע של איזון, של שיווי משקל. לכל אדם יש צורך בסיסי לשמור על מאזניים מאוזנים."

"זה הצורך שלך," אמר מיירון, "לא הצורך שלי. פגיעה בברט ווסון לא היתה מתקנת לי את הברך."

"אבל היא היתה יכולה לאפשר לך לסגור את הסיפור עם עצמך."

"מה יש לסגור? זאת היתה תאונה, זה הכול."

ווין הניד בראשו. "מעולם לא צפית בקלטת."

"זה לא היה משנה כלום. הברך עדיין היתה גמורה. צפייה בקלטת לא היתה משנה את זה."

ווין שתק.

"אני לא מבין," אמר מיירון. "המשכתי הלאה אחרי הפציעה. אף פעם לא התלוננתי, נכון?"

"אף פעם."

"לא בכיתי ולא קיללתי את אלוהים ולא עשיתי שום דבר כזה."

"מעולם לא," אמר ווין. "לא נתת לעצמך ליפול לנטל עלינו."

"אז למה אתה חושב שאני צריך לחיות את הכול מחדש?"

ווין הפסיק ללכת והביט בו. "ענית בעצמך על השאלה שלך, אבל בחרת לא לשמוע את התשובה."

"תחסוך ממני את פילוסופיית הקונג־פו המפגרת," התנפל מיירון. "למה לא באת למשחק?"

ווין המשיך ללכת. "צפה בקלטת," אמר.

19

מיירון לא צפה בקלטת, אבל הוא חלם את החלום.

בחלומו ראה את ברט ווסון סוגר עליו. הוא ראה את האלימות השמחה, הכמעט מסוחררת מעצמה, בפניו של ברט שהתקרב אליו יותר ויותר. בחלום היה למיירון המון זמן לברוח מהסכנה. יותר מדי זמן, למען האמת. אבל בחלום – כמעט כמו בכל החלומות – מיירון לא היה מסוגל לזוז. רגליו לא הגיבו, כפות רגליו היו שקועות בחולות טובעניים סמיכים של עולם החלומות בזמן שהבלתי נמנע התקדם לעברו.

אבל במציאות מיירון מעולם לא ראה את ברט ווסון מתקרב. לא היתה כל אזהרה. מיירון הסתובב על רגלו הימנית בזמן שההתנגשות הקטלנית התרגשה עליו. הוא שמע שמשהו נשבר יותר מאשר הרגיש בזה. בהתחלה לא היה כאב, רק תדהמה פעורת עיניים. התדהמה נמשכה מן הסתם פחות משנייה, אבל זאת היתה שנייה שקפאה בַּזמן – תמונת בזק שמיירון הוציא רק בחלומות. ואז בא הכאב.

בחלומו, ברט ווסון היה כמעט עליו כעת. ברט היה גבר עצום ממדים, שחקן אגרסיבי עם כישרון קטן ונפח גוף שידע לנצל לטובתו. זה לא הספיק לו לליגת המקצוענים. הוא הודח לפני תחילת העונה, והאירוניה הפואטית היא שלא הוא ולא מיירון לא זכו לשחק ולו משחק כדורסל מקצועי אחד. עד לפני יומיים בכל אופן, במקרה של מיירון.

בחלומו צפה מיירון בברט ווסון מתקרב אליו והוא חיכה. אי שם בתת ההכרה שלו הוא ידע שיתעורר לפני ההתנגשות. הוא תמיד התעורר

לפני. הוא היה תלוי עכשיו בקצה החד שבין סיוט לערות – החלון הזעיר שבו אתה עדיין ישן, אבל יודע שזה חלום ואף על פי שהוא מפחיד אתה רוצה שיימשך כדי לראות איך הוא ייגמר, כי זה רק חלום ולא נשקפת לך סכנה אמיתית. אבל המציאות אף פעם לא משאירה את החלון הזה פתוח לזמן רב. מיירון צף אל פני השטח וידע שתהיה התשובה אשר תהיה, הוא לא ימצא אותה בשום מסע לילי אל העבר.

"יש לך טלפון," אמרה ג'סיקה.

מיירון מצמץ בעיניו והתגלגל על גבו. ג'סיקה כבר היתה לבושה. "מה השעה?" שאל.

"תשע."

"מה? למה לא הערת אותי?"

"היית זקוק לשינה." היא הושיטה לו את הטלפון. "זאת אספרנזה."

הוא לקח את הטלפון. "הלו."

"שיט, אתה אף פעם לא ישן במיטה שלך?" אמרה אספרנזה.

לא היה לו מצב רוח בשביל זה. "מה קרה?"

"פרד היגינס ממשרד האוצר על הקו," אמרה. "חשבתי שתרצה לדבר איתו."

"תעבירי לי." קליק. "פרד?"

"כן. מה שלומך, מיירון?"

"אני בסדר. גילית משהו על המספרים הסדרתיים?"

פרד נשמע מהסס. "דרכת פה בחרא כבד, מיירון. חרא כבד מאוד."

"אני מקשיב."

"אנשים לא רוצים שזה ייצא החוצה, הבנת? הייתי צריך לעשות שמיניות באוויר בשביל להשיג את זה."

"סודך נצור עמי."

"אז בסדר." היגינס נשם נשימה עמוקה. "השטרות הם מטוסון, אריזונה," אמר. "ליתר דיוק, בנק סיטי נשיונל בטוסון, אריזונה. הם נגנבו בשוד בנק מזוין."

מיירון זינק במיטה. "מתי?"

"לפני חודשיים."

מיירון נזכר בכותרת שראה בעיתון. דמו קפא.

"מיירון?"

"בריגדת העורבים," מלמל מיירון. "זה היה מבצע שלהם, נכון?"

"נכון. עבדת פעם על התיק שלהם באף.בי.איי?"

"לא, אף פעם לא." אבל הוא זכר. ווין ומיירון עבדו על מקרים בעלי אופי מיוחד וכמעט סותר: מקרים עם מקדם עניין ציבורי גבוה וצורך לעבוד בחשאי ולשמור על פרופיל נמוך. הם היו מושלמים למצבים כאלה – מי, אחרי הכול, יחשוד שכוכב כדורסל ויאפי עשיר הם סוכנים חשאיים? הם יכולים לנוע בכל החוגים האפשריים, ולעולם לא יעוררו חשד. הם לא היו צריכים לתפור לעצמם זהויות בדויות. המציאות האמיתית שלהם היתה הכיסוי האידיאלי למשימות האלה. אבל מיירון מעולם לא עבד שם במשרה מלאה. ווין היה ילד הפלא שלהם, ואילו מיירון נקרא לעזור על תקן כלבויניק רב תכליתי בשטח כאשר ווין מצא זאת לנכון.

אבל הוא ידע כמובן על בריגדת העורבים. רוב האנשים שיש להם ולו מושג קלוש על הקבוצות הקיצוניות של שנות השישים יודעים עליהם. המנהיג המייסד היה קול ווייטמן הכריזמטי, ובראשית דרכם היתה בריגדת העורבים רק עוד פלג של "מחתרת מזג האוויר". הם דמו מאוד לצבא השחרור הסימביונזי, הארגון שחטף את פטי הרסט. גם העורבים ניסו לבצע חטיפה של דמות ציבורית ידועה, אבל הקורבן שלהם מת. הקבוצה ירדה למחתרת וחרף כל מאמצי האף.בי.איי, ארבעה מחבריה הבכירים הצליחו להימלט – כולל קול ווייטמן, שעם שערו הבלונדיני והרקע הבורגני שלו (ממש כמו ווין) מעולם לא נחשד כפעיל קיצוני. כמעט עשרים וחמש שנה הם לא יצאו ממחבואם ולא נודעו עקבותיהם.

שאלותיו המוזרות של דימונטה על רדיקלים פוליטיים ו"מושחתים ומשחיתים" לא נראו עוד כל כך מוזרות.

"הנרצחת היא אחת מהעורבים?" שאל מיירון.

"אסור לי להגיד לך."

"אתה לא צריך," אמר מיירון. "אני יודע שזאת היתה ליז גורמן."

היסוס קצר, ואז: "איך ידעת, לעזאזל?"

"שתלי הסיליקון," אמר מיירון.

"מה?"

ליז גורמן, ג'ינג'ית סוערת, היתה אחת מהמייסדים של בריגדת העורבים. אחרי ה"משימה" הראשונה והכושלת שלהם – לשרוף מעבדת כימיה באוניברסיטה – עלה מהתחקיר המשטרתי שכינוייה של גורמן היה "פנקייק", מאחר שהיתה שטוחת חזה. הרדיקלים של שנות השישים, עם כל הנאורות המתקדמת שלהם לכאורה, היו חזירים שוביניסטים לא קטנים. עכשיו השתלים נראו הגיוניים. כל האנשים שמיירון תישאל זכרו דבר אחד בקשר ל"קרלה" – מידת החזייה שלה. ליז גורמן התפרסמה בחזה השטוח שלה. איזו הסוואה מוצלחת יותר יכולה להיות לה מאשר שדיים ענקיים מסיליקון?

"האף.בי.איי והמשטרה משתפים פעולה בתיק הזה," אמר היגינס. "הם מנסים לשמור על הכול בסודיות עד כמה שאפשר."

"למה?"

"הדירה שלה נתונה במעקב. הם מקווים ללכוד עוד חבר מהבריגדה."

מיירון הרגיש משותק ומאובן. הוא רצה לדעת יותר על אשת המסתורין, ועכשיו הוא יודע: ליז גורמן, רדיקלית מפורסמת שלא נראתה בציבור מאז 1975. התחפושות, הדרכונים השונים, שתלי הסיליקון – הכול התחבר והסתדר עכשיו. היא לא היתה סוחרת סמים, היא היתה אישה במנוסה שמסתתרת מפני שלטונות החוק.

אבל אם מיירון קיווה שהאמת על ליז גורמן תעזור לפזר את מסך הערפל בחקירה הפרטית שלו, הוא טעה טעות מרה. איזה קשר אפשרי יכול להיות בין גרג דאונינג וליז גורמן? איך כדורסלן מקצועי נפל ברשתה של פעילה קיצונית מבוקשת שירדה למחתרת עוד כשהיה ילד? לא היה בזה שום היגיון.

"כמה כסף הם הצליחו לקחת בשוד ההוא?" שאל מיירון.

"קשה לדעת," ענה היגינס. "בערך 15 אלף במזומן, אבל הם פוצצו גם את הכספות. לחברות הביטוח דווח על חצי מיליון דולר, אבל הרבה מזה בולשיט. מישהו נשדד, ופתאום מתברר שבכספת שלו היו עשרה

שעוני רולקס במקום אחד – כולם מנסים לנקנק את חברות הביטוח, אתה יודע איך זה."

"מצד שני," אמר מיירון, "מי שהחזיק שם דולרים לא חוקיים, לא היה מצהיר עליהם ונאלץ לבלוע את ההפסד." בחזרה לסמים ולכסף של סמים. הקיצוניים במחתרת היו זקוקים למקורות מימון. הם שדדו בנקים, סחטו כמה מחסידיהם לשעבר שעברו לזרם המרכזי, סחרו בסמים, הכול. "אז יכול להיות שמדובר בסכומים עוד יותר גדולים."

"כן, קשה לדעת."

"מצאת עוד משהו?"

"שום דבר," אמר היגינס. "מעטה הסודיות הוא מטורף, ואני לא במעגל הקרוב. לא תאמין כמה קשה היה להשיג את זה, מיירון. אתה חייב לי בגדול."

"כבר הבטחתי לסדר לך כרטיסים, פרד."

"במקומות הכי טובים?"

"אני אעשה כל מה שביכולתי."

ג'סיקה חזרה לחדר. כשראתה את פניו של מיירון, נעצרה והביטה בו במבט שואל. מיירון ניתק וסיפר לה. היא הקשיבה. מיירון נזכר בהערתה של אספרנזה והבין שישן פה ארבעה לילות ברציפות – שיא אולימפי ועולמי חדש בענף "יחסים מחודשים אחרי פרידה כואבת". זה הדאיג אותו. לא שהוא לא אוהב להיות פה. הוא אוהב מאוד. לא שהוא פוחד ממחויבות או "לא בנוי לקשר" או שטות דומה אחרת; להפך, הוא משתוקק לקשר רציני. אבל משהו בו עדיין חושש – פצעים ישנים שטרם הגלידו וכל זה.

למיירון היה הרגל כזה, לחשוף יותר מדי מעצמו. הוא ידע את זה. עם ווין או אספרנזה זה היה בסדר. הוא סמך עליהם לחלוטין ובטח בהם לגמרי. הוא אהב את ג'סיקה בכל לבו, אבל היא כבר פגעה בו בעבר. הוא רצה לשמור על יתר זהירות הפעם. הוא רצה להשאיר דברים לעצמו, לא להתמסר בכל הכוח וכל כולו, לא להיות כל כך חשוף ופתוח. אבל הלב אינו יודע לעצור. לפחות לא הלב של מיירון. שני כוחות פנימיים

ראשוניים פעלו כאן במקביל וזה נגד זה: האינסטינקט הטבעי הבסיסי לתת כל מה שיש לו באהבה, ויצר ההישרדות השואף להימנעות מכאב.

"כל הסיפור הזה," אמרה ג'סיקה כשסיים, "פשוט יותר מדי מוזר."

"כן," הוא אמר. הם כמעט לא דיברו אתמול בלילה. הוא הבטיח לה שהוא בסדר ושניהם הלכו לישון. "אני צריך להגיד לך תודה."

"על מה?"

"על זה שהתקשרת לווין."

היא הנהנה בראשה. "אחרי שהבריונים האלה התנפלו עליך."

"חשבתי שאמרת שאת לא מתכוונת להתערב."

"לא נכון. אמרתי שאני לא אנסה לעצור בעדך. יש הבדל."

"צודקת."

ג'סיקה התחילה ללעוס את שפתה התחתונה. היא לבשה ג'ינס וחולצה של אוניברסיטת דיוק שהיתה גדולה עליה בשתי מידות. שערה היה עדיין רטוב מהמקלחת. "אני חושבת שאתה צריך לעבור לגור איתי," היא אמרה.

מילותיה הלמו בו כמו סנוקרת בלסת. "מה?"

"לא התכוונתי סתם לפלוט את זה ככה," היא אמרה. "אני לא כל כך טובה בללכת סחור סחור. אני בכלל לא טובה בדברים האלה. אתה יודע את זה."

הוא ידע.

היא הטתה את ראשה הצידה, משכה בכתפיה וחייכה בעצבנות. "אני פשוט נהנית שאתה פה. יש לי הרגשה שזה נכון."

לבו המריא ושר ורעד מפחד. "זה צעד גדול."

"לא ממש," היא אמרה. "אתה במילא כאן רוב הזמן. ואני אוהבת אותך."

"גם אני אוהב אותך."

הרווח בין שני המשפטים נמשך יותר זמן ממה שצריך. ג'סיקה הסתערה על ההפוגה הקצרה שנוצרה לפני שייגרם נזק בלתי הפיך. "אל תגיד כלום עכשיו," אמרה והמילים פרצו מפיה בנחשול גדול. "אני רוצה שתחשוב על זה. זה היה עיתוי מטומטם להעלות את זה, עם כל העניינים

שיש לך על הראש. אבל אולי בגלל זה בחרתי להגיד לך דווקא עכשיו, אני לא יודעת. אל תגיד כלום. רק תחשוב על זה. אל תתקשר אלי היום. או הלילה. אני אבוא למשחק שלך, אבל אחר כך אני יוצאת לשתות עם אודרי. זה היום הולדת שלה. תישן בבית שלך הלילה. אולי נדבר מחר, בסדר? מחר?"

"מחר," הסכים מיירון.

20

סינדי הגדולה ישבה על יד שולחן הקבלה. "ישבה" היא ככל הנראה המילה הלא הנכונה. נסו, כמו בפתגם הנודע, להעביר גמל דרך קוף המחט, ותתחילו לראות את התמונה. ארבע רגלי השולחן היו באוויר, והשולחן עצמו התנדנד על ברכיה של סינדי הגדולה כמו נדנדה. ספל הקפה שלה נעלם בתוך ידי ענק בשרניות, שהזכירו כריות של ספה. הקוצים בשערה היו עכשיו בגוון ורוד. האיפור על פניה הזכיר למיירון תאונת ילדות שבה נמסו לו כמה עפרונות צבעוניים. היא מרחה שפתון לבן מהסוג שרואים בסרטים תיעודיים על אלביס. על חולצת הטריקו בגודל אקסטרה־אקסטרה־אקסטרה לארג' שלה היה כתוב "לביאה מצילה אריות ים". גם תקין פוליטית וגם חמוד, בדרכו.

סינדי הגדולה נהגה לנהום בדרך כלל למראהו של מיירון. היום היא חייכה במתיקות ועפעפה בעיניה לעומתו. המראה היה מפחיד, כמו בטי דיוויס **במה קרה לבייבי ג'יין**, אבל על סטרואידים. סינדי הגדולה זקפה את אצבעה האמצעית והקפיצה אותה באוויר.

"קו 1?" הוא אמר.

היא הנידה בראשה. תנועת ההקפצה נעשתה מהירה ולחוצה יותר. היא הביטה בתקרה. מיירון עקב אחר מבטה אך לא ראה דבר. סינדי גלגלה את עיניה. החיוך קפא על פניה כמו על פניו של ליצן.

"אני לא מבין," הוא אמר.

"ווין רוצה לראות אותך," אמרה לבסוף.

זאת היתה הפעם הראשונה אי פעם שמיירון שמע את קולה, וזה החריד אותו. היא נשמעה כמו אחת מאותן מארחות עליזות בערוץ הקניות, הערוץ שבו אנשים מתקשרים לאולפן ומתארים בפרוטרוט מוגזם עד כמה רכישת האגרטל הירוק בצורת הר ראשמור שינתה את חייהם לעד.

"איפה אספרנזה?" שאל מיירון.

"ווין חמוד."

"היא פה?"

"ווין חושב שזה חשוב."

"אני רק –"

"אתה הולך לווין," קטעה אותו סינדי הגדולה. "אתה בהחלט לא בודק מה קורה עם השותפה היקרה שלך." חיוך מתוק.

"אני לא בודק. אני רק רוצה לדעת –"

"איפה המשרד של ווין. שתי קומות למעלה." היא לגמה מהקפה שלה ברעש שאפשר למדוד בסולם ריכטר. צבאים ביערות מרוחקים מיהרו לחפש מחסה.

"תגידי לה שאני כבר חוזר," אמר מיירון.

"בוודאי." היא עפעפה בריסיה. הם נראו כמו שני עכבישי טרנטולה גוססים. "שיהיה לך יום מקסים."

המשרד הפינתי של ווין צפה אל רחוב 52 ופארק אווניו. נוף מליגת העל לנער הזהב של לוק־הורן אחזקות. מיירון צנח אל אחת מכורסאות העור המפוארות בצבע יין. על הקירות ספוני העץ היו תלויים כמה ציורים של ציד שועלים. עשרות גברים גבריים על גב סוסים, לבושים בבלייזרים אדומים, מכנסיים לבנים, מגפיים שחורים וכובעים שחורים, רכבו כשהם חמושים רק ברובים ובכלבים, במרדף אחר יצור פרוותי קטן עד שתפסו והרגו אותו. אח, אמנות המשחק. אולי רק היסחפות קלה. כמו להצית סיגריה עם להביור או עם הלפיד האולימפי.

ווין הקליד משהו במחשב נייד שנראה בודד במרחבי הפרא שכינה שולחן. "מצאתי משהו מעניין בדיסקטים שהעתקנו מהמחשב של גרג."

"אה?"

"עושה רושם שלידידנו מר דאונינג יש כתובת מייל פעילה," אמר ווין. "הוא בדק את המייל המסוים הזה בשבת." ווין סובב את המחשב אל מיירון כדי שיוכל לקרוא מהמסך:

נושא:	סקס!
תאריך:	3-11 14:51
מאת:	בייבספ
אל:	דאונינג22

ניפגש הלילה בעשר. המקום שאמרנו. בוא. מבטיחה לך לילה גדול של אקסטזה שאי אפשר לדמיין.

– פ

מיירון נשא את עיניו אל ווין. "לילה גדול של אקסטזה שאי אפשר לתאר?"

"יש לה כישרון כתיבה, לא?" אמר ווין.

מיירון העווה את פניו.

ווין הניח יד נרגשת על לבו. "אפילו אם היא לא תוכל לקיים הבטחה שכזאת," המשיך, "חייבים להעריץ את יכולתה לקחת סיכונים ואת מסירותה לאמנות שלה."

"אהה," אמר מיירון, "אז מי זאת F?"

"אין ברשת פרופיל של שם המשתמש בייבספ," הסביר ווין. "זה לא אומר כלום, כמובן. להרבה משתמשים אין פרופיל. הם לא רוצים שאף אחד יידע את שמם האמיתי. אבל יחד עם זאת, אני יכול להניח ש-F זה עוד שם קוד לחברתנו היקרה והמנוחה קרלה."

"יש לנו את השם האמיתי של קרלה," עדכן מיירון.

"באמת?"

"ליז גורמן."

ווין הרים גבה. "סליחה?"

"ליז גורמן. ליז גורמן מבריגדת העורבים." הוא סיפר לווין על השיחה עם פרד היגינס. ווין נשען לאחור בכיסאו ופיתל את אצבעותיו. כרגיל, פניו לא הסגירו דבר.

כשמיירון סיים אמר ווין, "יותר ויותר מוזר ומסקרן."

"השורה התחתונה היא אחת," אמר מיירון. "איזה קשר יכול בכלל להיות בין גרג דאונינג וליז גורמן?"

"קשר חזק," אמר ווין וסימן בראשו לעבר המסך. "קשר של תשוקה שאי אפשר לדמיין, אם מישהו קונה את ההפרזה הזאת."

"אבל עם ליז גורמן?"

"למה לא?" ווין נשמע כמעט מתגונן. "לא יפה לעשות אפליות על בסיס גיל וסיליקון. זה לא הוגן."

מר שוויון זכויות לכול. "זה לא העניין," אמר מיירון. "בוא נעמיד פנים שגרג דלוק על ליז גורמן, אף על פי שאף אחד לא תיאר אותה כיפה ומושכת..."

"אתה כל כך שטחי ורדוד, מיירון," אמר ווין בנענוע ראש נוזפני. "העלית בדעתך את האפשרות שגרג ראה בה דברים מעבר לזה? אחרי הכול, היו לה שדיים גדולים."

"כמו תמיד כשמדברים על סקס," ענה מיירון, "אתה מפספס את העיקר."

"ומה העיקר?"

"איך הם התחברו בכלל מלכתחילה? איך נוצר הקשר הראשוני?"

ווין פיתל וליפף שוב את אצבעותיו והקפיץ את קצות האצבעות על אפו. "אה," אמר.

"בדיוק. אה. לפנינו אישה שחיה במחתרת במשך יותר מעשרים שנה. היא נסעה בעולם ובטח לא נשארה הרבה זמן במקום אחד. היא היתה באריזונה ושדדה שם בנק לפני חודשיים. היא עובדת כמלצרית במזללה פצפונת ברחוב דיקמן. איך אישה כזאת חוברת לגרג דאונינג?"

"שאלה קשה," הודה ווין, "אבל לא חסרת תשובה. יש הרבה ראיות שמגבות את זה."

"איזה ראיות?"

ווין הצביע שוב על מסך המחשב. "המייל הזה מדבר על שבת שעברה – אותו לילה שבו גרג וליז גורמן נפגשו בבר בניו יורק."

"בבר עלוב ומעופש," הוסיף מיירון. "למה שם? למה הם לא הלכו למלון או אליה הביתה?"

"אולי זה היה רחוק. אולי, כמו שציינת, ליז גורמן לא רצתה להיראות בציבור. בר נידח כזה הוא אלטרנטיבה לא רעה." הוא הפסיק לשחק באצבעותיו ועבר לתופף בהן בקלילות על שולחנו. "אבל אתה, ידידי הטוב, שוכח דבר אחר."

"מה?"

"בגדי האישה בבית של גרג," אמר ווין. "החקירה שלך גרמה לנו להאמין שלגרג יש מאהבת שהוא שומר בסוד. השאלה כמובן היא: למה? למה הוא עובד כל כך קשה כדי להסתיר סיפור אהבה? הסבר אפשרי אחד הוא שהאהבה הסודית היא לא אחרת מליז גורמן הנודעת לשמצה."

מיירון לא ידע מה לחשוב. אודרי ראתה את גרג במסעדה עם אישה שלא התאימה לתיאור של ליז גורמן. אבל מה זה אומר? זה היה יכול להיות דייט אחר עם אישה אחרת. ואולי זה בכלל משהו תמים יותר. אולי זה היה רומן צדדי, מי יודע? ובכל זאת, מיירון התקשה לקנות את תיאוריית התסבוכת הרומנטית של גרג דאונינג וליז גורמן. משהו באפשרות הזאת פשוט לא עבד. "בטח יש דרך לעלות על עקבותיו של שם המשתמש הזה ולאתר את זהותו האמיתית," אמר. "בוא נוודא שזה חוזר לליז גורמן או לאחד מהשמות הבדויים שלה."

"אני אראה מה אני יכול לעשות. אין לי קשרים עם ספק האינטרנט של גרג, אבל למישהו שאנחנו מכירים בטח יש." ווין שלח יד לאחור. הוא פתח את דלת המקרר הקטן שלו, השליך למיירון שקית שוקו קר ומזג לעצמו בירה. "את הכסף של גרג היה קשה לאתר," אמר. "אני לא בטוח שיש הרבה."

"זה מסתדר עם מה שאמילי אמרה."

"אבל מצאתי משיכה אחת גדולה," המשיך ווין.

"כמה?"

"חמישים אלף דולר במזומן. זה לקח קצת זמן מפני שהמשיכה היא מחשבון שמרטין פלדר מחזיק עבורו."

"מתי היא התבצעה?"

"ארבעה ימים לפני שהוא נעלם," אמר ווין.

"הוא שילם חוב הימורים?"

"יכול להיות."

הטלפון של ווין צלצל. הוא ענה ואמר, "דברי ברור. אוקיי, תעבירי לי." הוא הושיט את הטלפון למיירון.

"בשבילי?" שאל מיירון.

ווין הביט בו בעיניים חסרות הבעה. "לא," אמר. "אני נותן לך את הטלפון כי הוא כבד מדי בשבילי."

עוד חוכמולוג. מיירון לקח את הטלפון ואמר "הלו?"

"מחכה לך ניידת למטה." זה היה דימונטה בקונצרט של נביחות. "תזיז את התחת שלך לשם עכשיו."

"מה קרה?"

"אני בבית המזדיין של דאונינג, זה מה שקרה. הייתי צריך למצוץ לשופט בשביל לקבל צו חיפוש."

"יופי לך, רולי."

"אל תסתבך איתי, בוליטר. אמרת שיש דם בבית."

"במרתף," תיקן מיירון.

"טוב, אז אני במרתף ברגע זה," נבח דימונטה, "והוא נקי כמו טוסיק של תינוק."

21

המרתף היה באמת נקי. לא היה דם בשום מקום.

"בטח יש עקבות," אמר מיירון.

הקיסם של דימונטה איים להישבר בין שיניו החשוקות. "עקבות?"

"כן. אפשר למצוא עם מיקרוסקופ או משהו."

"עם מיק..." דימונטה נפנף בזרועותיו ופניו כמעט נעשו סגולות. "מה יעזרו לי עקבות עכשיו, לעזאזל? זה לא יוכיח שום דבר. אי אפשר לעשות בדיקות לעקבות."

"זה יוכיח שהיה דם."

"אז מה?" צעק דימונטה. "בכל בית באמריקה שתעבור עליו עם מיקרוסקופ תמצא עקבות של דם. על הזין שלי. למי אכפת?"

"אני לא יודע מה להגיד לך, רולי. הדם היה שם."

חמישה אנשי מעבדה לזיהוי פלילי – בלי מדים, בלי מכוניות מסומנות – סרקו את הבית. גם קרינסקי היה שם. מצלמת הווידיאו שבידו היתה כבויה כעת. בבית השחי שלו היו תחובים תיקי נייר. מיירון הצביע עליהם. "זה הדו"ח הפתולוגי?"

רולנד דימונטה צעד קדימה כדי לחסום את שדה הראייה של מיירון. "זה לא עניינך, בוליטר."

"אני יודע על ליז גורמן, רולי."

הקיסם צנח לרצפה. "איך לעזאזל...?"

"לא משנה."

"זה משנה ועוד איך. מה עוד אתה יודע? אם אתה מסתיר ממני משהו, בוליטר –"

"אני לא מסתיר ממך כלום, אבל אני חושב שאני יכול לעזור לך."

דימונטה צמצם את עיניו. סניור חשדניוס. "לעזור עכשיו?"

"רק תגיד לי את סוג הדם של גורמן. זה כל מה שאני רוצה לדעת. סוג הדם שלה."

"למה שאני אגיד לך, לעזאזל?"

"מפני שאתה לא מטומטם לגמרי, רולי."

"אל תמרח אותי בקקה. למה אתה רוצה לדעת?"

"זוכר שסיפרתי לך שמצאתי דם במרתף?" אמר מיירון.

"כן."

"שמרתי לי קצת."

דימונטה תקע בו מבט זועם. "מה?"

"בדקנו חלק מהדם."

"בדקנו? מי זה בדקנו?" קולו גווע. "אוי שיט, בבקשה אל תַגיד לי שגם הפסיכו־יאפי הזה מעורב בסיפור."

להכיר את ווין זה לאהוב אותו. "אני רוצה לעשות איתך עסקת חילופין קטנה."

"איזה מין עסקה?"

"אתה תגיד לי איזה סוג דם מופיע בדו"ח הפתולוגי. אני אגיד לך איזה סוג דם מצאנו במרתף."

"לך תזדיין, בוליטר. אני יכול לעצור אותך ולקרוע לך את התחת באשמת שיבוש הליכי חקירה משטרתית."

"איזה שיבוש? לא היתה שום חקירה."

"אני עדיין יכול לנקנק אותך על פריצה."

"אם תוכל להוכיח שפרצתי. ואם גרג יהיה בסביבה כדי להגיש תלונה נגדי. תראה, רולי –"

"AB חיובי," אמר קרינסקי. הוא התעלם ממבטיו הרושפים של הבוס שלו והמשיך, "זה סוג דם די נדיר. יש אותו רק לארבעה אחוזים מהאוכלוסייה."

שניהם הביטו במיירון שהנהן לאישור. "AB חיובי. אותו סוג דם."

דימונטה הרים את שתי ידיו, עיווה את פניו ונראה מבולבל ואבוד. "רגע אחד, רגע אחד. מה אתה מנסה להגיד, לעזאזל? שהיא נרצחה פה ושהגופה שלה הועברה למקום אחר?"

"אני לא אומר כלום," אמר מיירון.

"מפני שאנחנו לא ראינו שום הוכחה לכך שהגופה הועברה," המשיך דימונטה. "שום הוכחה. לא שחיפשנו הוכחה כזאת. אבל דפוס הדימום – כאילו, אם היא נרצחה פה – לא היה כל כך הרבה דם בדירה שלה. ראית את הבלגן שם, נכון?"

מיירון הנהן לאישור.

עיניו של דימונטה התרוצצו לכל עבר בחוסר מטרה. מיירון ממש יכול היה לראות את גלגלי המוח שלו בפעולה. "אתה יודע מה זה אומר. נכון, בוליטר?"

"לא, רולי. אולי תאיר את עיני?"

"זה אומר שהרוצח חזר לפה אחרי הרצח. זה ההסבר היחיד. ואתה יודע על מי כל זה מתחיל להצביע? החבר שלך דאונינג. קודם מצאנו את טביעות האצבעות שלו בדירה של הנרצחת –"

"מה?"

דימנטה הנהן. "מה ששמעת. טביעות האצבעות של דאונינג היו על המשקוף."

"אבל לא בפנים?"

"כן, בפנים. בחלק הפנימי של המשקוף."

"ולא בשום מקום אחר?"

"מה זה משנה, לכל הרוחות? טביעות האצבעות מוכיחות שהוא היה בזירת הרצח. מה עוד אתה צריך? בכל אופן, זה בטח קרה ככה." הוא תחב קיסם חדש בפיו. קיסם חדש לתיאוריה חדשה. "דאונינג הורג אותה. הוא חוזר לבית שלו בשביל לארוז או משהו. הוא ממהר ומשאיר קצת לכלוך במרתף. הוא בורח ואחרי כמה ימים הוא חוזר ומנקה אחריו."

מיירון הניד בראשו. "למה הוא ירד למרתף מלכתחילה?"

"חדר הכביסה," ענה דימונטה. "הוא ירד למרתף בשביל לכבס את הבגדים שלו."

"חדר הכביסה נמצא למעלה על יד המטבח," אמר מיירון.

דימונטה משך בכתפיו. "אז אולי הוא ירד להביא מזוודה."

"המזוודות נמצאות בארון חדר השינה. כאן זה רק חדר משחקים של הילדים. איזו סיבה היתה לו לרדת למרתף?"

זה עצר לרגע בעד דימונטה. זה עצר גם בעד מיירון. שום דבר לא נראה הגיוני. האם ליז גורמן נרצחה כאן וגופתה נגררה לדירתה במנהטן? זה לא נראה הגיוני בהתחשב בהוכחות. ואולי היא רק נפצעה כאן?

וואו, חכו רגע.

אולי ההתקפה התחילה כאן. אולי היתה תגרה במרתף.

תוך כדי ניסיון להשתלט עליה נשפך דם. אבל מה קרה אז? האם הרוצח תקע אותה במכונית ונסע למנהטן? ואז מה? ברחוב הומה למדי החנה הרוצח את רכבו, גרר את הפצועה במעלה המדרגות, נכנס לדירה והרג אותה?

האם יש בזה טיפת היגיון?

קול נרגש קרא מהקומה הראשונה, "הבלש דימונטה! מצאנו משהו! מהר!"

דימונטה הרטיב את שפתיו. "תדליק את המצלמה," הורה לקרינסקי. הוא מצלם את כל הרגעים הרלוונטיים. בדיוק כמו שמיירון אמר לו. "תישאר כאן, בוליטר. אני לא רוצה להידרש להסברים על מה הפרצוף המכוער שלך עושה בתמונה."

מיירון הלך אחריהם אך שמר על מרחק זהירות. קרינסקי ודימונטה עלו במדרגות ונכנסו למטבח. הם פנו שמאלה. חדר הכביסה. טאפט ויניל צהוב עם אפרוחים לבנים כיסה את הקירות. זה הטעם של אמילי? קשה להאמין. ומי שמכיר את אמילי גם יודע שהיא מעולם לא ראתה חדר כביסה מבפנים.

"כאן," אמר מישהו. מיירון נשאר מאחור. הוא ראה שהמייבש הוזז ממקומו ליד הקיר. דימונטה התכופף והביט מאחוריו. קרינסקי דכן לצלם הכול. דימונטה קם על רגליו. הוא ניסה בכל הכוח להיראות חמור

סבר – חיוך לא ייראה טוב בסרט – אבל ניכר עליו שהמשימה קשה לו. הוא שלף זוג כפפות והרים את הממצא לעיני המצלמה.

אלת הבייסבול היתה מכוסה בדם.

22

אספרנזה איישה את עמדת הקבלה כשמיירון חזר למשרד.

"איפה סינדי הגדולה?"

"אוכלת ארוחת צהריים."

עדר קרנפים מורעב ומטאפורי חלף לנגד עיניו של מיירון.

"ווין עדכן אותי על ההתפתחויות האחרונות," אמרה אספרנזה. היא לבשה חולצה כחולה, פתוחה בצוואר. שרשרת עם לב מזהב השתלשלה בגאווה על רקע עורה הכהה. שערה הפרוע תמיד הסתבך קלות בעגילי חישוק גדולים. היא אספה לאחור את השיער באצבע אחת. "אז מה קרה בבית?"

הוא הסביר לה על הדם שנוקה ועל אלת הבייסבול. אספרנזה אהבה בדרך כלל לעשות דברים נוספים בזמן שהקשיבה. עכשיו היא רק הקשיבה. היא הסתכלה לו ישר בעיניים. המבט שלה כל כך עוצמתי, שלפעמים קשה להסתכל לה בעיניים בחזרה.

"אני לא בטוחה שהבנתי," היא אמרה. "ווין ואתה מצאתם דם במרתף לפני יומיים."

"נכון."

"מישהו ניקה מאז את הדם, אבל השאיר מאחור את כלי הרצח?"

"ככה זה נראה."

אספרנזה חשבה על כך רגע. "יכול להיות שזאת היתה המנקה?"

"המשטרה כבר בדקה את האפשרות הזאת. העוזרת לא היתה שם כבר שלושה שבועות."

"מה אתה חושב?"

"שמישהו מנסה להפליל את גרג. זה ההסבר ההגיוני היחיד."

היא הרימה גבה ספקנית. "על ידי שתילת דם וניקוי דם?"

"לא, בואי נתחיל מההתחלה." הוא התיישב על הכיסא שמולה. הוא הריץ הכול בראשו בזמן הנסיעה למשרד, ועכשיו הוא רוצה לדבר על זה בקול ולבדוק איך זה נשמע. בפינה משמאלו, מכשיר הפקס צרצר וטרטר. מיירון חיכה שהרעש ידעך. "בסדר," אמר, "לפני הכול אני צריך להניח שהרוצח ידע שגרג יפגוש את ליז גורמן באותו לילה – אולי הוא עקב אחריהם, אולי הוא חיכה להם ליד הדירה שלה. מה שלא יהיה, הוא ידע שהם יהיו ביחד."

אספרנזה הנהנה וקמה על רגליה. היא ניגשה אל הפקס ובדקה מה הגיע.

"אחרי שגרג יצא מהבית, הרוצח רצח את ליז גורמן. הוא ידע שדאונינג יהיה שעיר לעזאזל נוח, לקח דם מזירת הרצח ושתל אותו בבית של גרג. זה יעורר חשד. ובתור הדובדבן על העוגה, הרוצח לקח את כלי הרצח ושתל אותו מאחורי המייבש."

"אבל אמרת שניקו את הדם," התערבה אספרנזה.

"נכון, וזה החלק הבעייתי. נניח, למשל, שאני רציתי להגן על גרג דאונינג. נכנסתי לבית שלו ומצאתי דם. תזכרי, אני רוצה להגן על גרג מפני אשמת רצח. אז מה אני עושה?"

היא העיפה מבט בפקס ששיגר הודעה חדשה. "מנקה את הדם."

"בדיוק."

"וואו, תודה. אני מקבלת כוכב זהב? תתקדם כבר."

"עוד טיפה סבלנות, בסדר? אני רואה את הדם ומנקה אותו. אבל, וזה החלק החשוב, בפעם הראשונה שהייתי בבית לא ראיתי את אלת הבייסבול. זה באמת מה שהיה בחיים האמיתיים, ולא רק בתסריט שלנו. ווין ואני ראינו רק את הדם במרתף. לא ראינו שום אלת בייסבול."

"רגע אחד," היא אמרה. "אתה רוצה להגיד שמישהו ניקה את הדם כדי להגן על גרג מפני אשמת רצח, אבל לא ידע על האלה?"

"נכון."

"מי?"

"אני לא יודע."

אספרנזה הנידה בראשה. היא חזרה לשולחנה והקישה על כמה מקשים במקלדת שלה. "זה לא מסתדר."

"למה לא?"

"נניח שאני מאוהבת בטירוף בגרג דאונינג," אמרה אספרנזה וניגשה שוב אל מכשיר הפקס. "אני בבית שלו. מאיזושהי סיבה לא ברורה, אני בחדר המשחקים של הילדים שלו. לא משנה איפה אני. דמיין שאני בדירה שלי. או שאני מבקרת אצלך בבית. אני יכולה להיות בכל מקום שהוא."

"בסדר."

"אני רואה דם על הרצפה או על הקירות או איפה שלא יהיה." היא השתתקה לרגע והביטה בו. "איזו מסקנה תצפה ממני להסיק באופן הגיוני?"

מיירון נראה מבולבל. "אני לא מבין מה את אומרת."

אספרנזה חשבה רגע. "נניח שאתה יוצא מפה עכשיו," אמרה, "ונוסע לדירה של הכלבה."

"אל תקראי לה ככה."

"מה שתגיד. נניח שאתה נכנס אליה הביתה ומוצא דם על הקירות. מה תהיה התגובה הראשונה שלך?"

מיירון הנהן באטיות. עכשיו הוא התחיל להבין לאן היא חותרת. "אני אדאג לג'סיקה."

"והתגובה השנייה שלך? אחרי שתגלה שהיא בסדר?"

"סקרנות, נראה לי. של מי הדם הזה? איך הוא הגיע לשם? דברים כאלה."

"נכון," אמרה אספרנזה. "היית חושב לעצמך, 'יו, אני חייב לנקות את הדם לפני שיאשימו את הכלבה ברצח של מישהו'?"

"תפסיקי לקרוא לה ככה."

אספרנזה נופפה בידה בתנועת ביטול. "היית חושב את זה או לא?"

"לא בנסיבות האלה, לא," אמר מיירון. "אז כדי שהתיאוריה שלי תחזיק מים –"

"מי שמגן עליך חייב לדעת על הרצח," היא סיימה את המשפט במקומו ובדקה משהו במחשב שלה. "הוא או היא יצטרכו גם לדעת שגרג מעורב בסיפור איכשהו."

ראשו של מיירון הסתחרר מרוב אפשרויות. "את חושבת שגרג הרג אותה," הוא אמר. "את חושבת שהוא חזר לבית שלו אחרי הרצח והשאיר מאחור עקבות של הפשע – כמו הדם במרתף. ואז הוא שלח את המגן שלו בחזרה הביתה, כדי לעזור לו לטשטש את העקבות, להעלים אותם."

אספרנזה העוותה את פניה. "מאיפה, לעזאזל, הבאת את זה עכשיו?"

"אני רק –"

"זה בכלל לא מה שאני חושבת," אמרה אספרנזה. היא חיברה את דפי הפקס בשדכן סיכות. "אם גרג היה שולח מישהו להעלים את ההוכחות, גם כלי הרצח היה נעלם."

"נכון. אז איפה זה משאיר אותנו?"

אספרנזה משכה בכתפיה וסימנה משהו בדף הפקס עם טוש אדום. "אתה הבלש הדגול. אתה תשבור את הראש ותמצא את התשובה."

מיירון חשב לרגע על דבריה. תשובה נוספת – תשובה שהתפלל שאינה נכונה – עלתה בדעתו בן רגע. "יש עוד אפשרות," אמר.

"מה?"

"קליפ ארנסטיין."

"מה איתו?"

"סיפרתי לקליפ על הדם במרתף," אמר מיירון.

"מתי?"

"לפני יומיים."

"איך הוא הגיב?"

״הוא די נלחץ ונטרף,״ אמר מיירון. ״לקליפ גם יש מניע – כל סקנדל יהרוס את סיכוייו לשמור על השליטה בדראגונס. שיט, בשביל זה הוא שכר אותי. להרחיק את הצרות. אף אחד חוץ ממנו לא ידע על הדם במרתף.״ מיירון נשען לאחור והריץ הכול שוב בראשו. ״ברור שלא היתה לי הזדמנות לספר לקליפ על הרצח של ליז גורמן. הוא אפילו לא ידע שהדם הוא לא של גרג. כל מה שהוא ידע זה שיש דם במרתף. הוא היה הולך כל כך רחוק רק בגלל זה? הוא היה לוקח כזה סיכון אם הוא לא ידע כלום על ליז גורמן?״

אספרנזה חייכה אליו חיוך קטן. ״אולי הוא יודע יותר ממה שאתה חושב,״ אמרה.

״למה את אומרת את זה?״

היא הושיטה לו את דפי הפקס. ״זאת הרשימה של שיחות החוץ שהתבצעו מהטלפון הציבורי במזללת ׳נוף פארק׳,״ היא אמרה. ״עשיתי כבר הצלבת מספרים עם היומן הממוחשב שלי. תסתכל על המספר שסימנתי.״

מיירון ראה אותו. שיחה שנמשכה 12 דקות התבצעה ממזללת ״נוף פארק״ ארבעה ימים לפני היעלמותו של גרג. מספר הטלפון היה של קליפ ארנסטיין.

23

"ליז גורמן התקשרה לקליפ?" מיירון נשא את עיניו אל אספרנזה. "מה קורה פה, לעזאזל?"

אספרנזה משכה בכתפיה. "תשאל את קליפ."

"ידעתי שהוא מסתיר ממני משהו," המשיך מיירון, "אבל אני לא מבין את זה. איך קליפ נכנס למשוואה הזאת?"

"אהה." היא דפדפה בכמה ניירות על שולחנה. "שמע, יש לנו טונות של עבודה. אני מתכוונת לעבודה של סוכני ספורטאים. ויש לך משחק הערב, לא?"

הוא הנהן לאישור.

"אז תשאל את קליפ. בינתיים אנחנו סתם מסתובבים סביב הזנב של עצמנו."

מיירון סרק את הדפים. "היו עוד מספרים שקפצו לך לעין?"

"עדיין לא," היא אמרה, "אבל אני רוצה לדבר רגע על משהו אחר."

"מה?"

"יש לנו בעיה עם לקוח."

"מי?"

"ג'ייסון בלייר."

"מה קרה?"

"הוא כועס ועצבני," הסבירה. "הוא לא מרוצה מזה שאני מטפלת במשאים ומתנים על החוזה שלו. הוא אמר שהוא שכר אותך ולא איזה"

– היא סימנה באצבעותיה מרכאות באוויר – "מתאבקת עם תחת נחמד שלבושה כמו זנזונת."

"ככה הוא אמר?"

"כן. תחת נחמד, אתה קולט? הוא אפילו לא שם לב לרגליים שלי." אספרנזה הנידה בראשה.

מיירון חייך. "אז מה קרה?"

המעלית שמאחוריהם השמיעה קול צלצול עדין. רק מעלית אחת עצרה בקומה הזאת, והובילה ישירות אל מתחם הקבלה של מ"ב ייצוג ספורטאים. כמה אלגנטי. דלתות המעלית נפתחו ושני גברים יצאו מהן. מיירון זיהה אותם מיד. מכנסי־עבודה וקיר־לבנים. שניהם היו חמושים. שניהם כיוונו אקדחים אל מיירון ואספרנזה. עצ־מן צעד מאחוריהם כאילו בזה הרגע זומן לבמתה של תוכנית אירוח. חיוך גדול ויד מנופפת לקהל המעריצים.

"מה שלום הברך, מיירון?" שאל.

"יותר טוב משלומו של הטנדר שלך."

עצ־מן צחק. "הווין הזה," היגג. "האיש הזה הוא תמיד הפתעה. מעורר השראה. איך הוא ידע מתי לתקוף?"

אין סיבה לא לגלות. "השארנו את הטלפונים הניידים פתוחים."

עצ־מן הניד בראשו. "גאוני ממש. כולי התפעלות." הוא לבש חליפה נוצצת מדי ועניבה סגולה. על חולצתו היו רקומות המילים: עצ־מן. הלך קצת רחוק מדי עם כינוי החיבה. צמיד זהב עבה, דמוי חבל, הקיף את מפרק כף ידו הימנית.

"איך נכנסתם לפה?" שאל מיירון.

"אתה באמת חושב שכמה מאבטחי־צעצוע יכולים לעצור אותנו?"

"אני בכל זאת רוצה לשמוע," אמר מיירון.

עצ־מן משך בכתפיו. "התקשרתי ללוק־הורן אחזקות ואמרתי שאני מחפש יועץ כלכלי חדש לנהל את המיליונים שלי. פיון נרגש אמר לי להגיע הנה תכף ומיד. לחצתי על כפתור הקומה

ה־12 במקום כפתור הקומה ה־15." הוא פרש את ידיו. "אז הנה

אני.״ הוא חייך אל אספרנזה. עם השיניים הלבנות מדי והשיזוף המוגזם מדי, הוא נראה כאילו הדליק מנורת לילה.

״ומי זה היצור המצודד הזה?״ שאל בקריצה.

״וואו,״ אמרה אספרנזה, ״איזו אישה לא אוהבת שקוראים לה יצור?״

עצ־מן צחק שוב. ״לגברת הזאת יש שכל,״ אמר. ״זה מוצא חן בעיני. זה ממש מוצא חן בעיני.״

״כאילו שזה מזיז לי,״ אמרה אספרנזה.

עוד צחוק. ״אני יכול להטריד אותך לרגע, גברת...?״

״גברת ארנבת,״ אמרה אספרנזה בבוז. עצ־מן שוב צחק. האיש הוא הצבוע האנושי. ״התואילי בטובך לקרוא לווין? שימי אותו על הרמקול אם לא קשה לך. תגידי לו לרדת לכאן לא חמוש.״

היא הביטה במיירון. מיירון הנהן. היא חייגה. ווין נשמע אומר ״דברי ברור״ ברמקול.

אספרנזה אמרה, ״יש כאן איזה בלונדיני מחומצן עם שיזוף מחורבן, והוא משתוקק לראות אותך.״

״אה, ציפיתי לו,״ אמר ווין. ״שלום, עצ־מן.״

״שלום, ווין.״

״אני מניח שאתה נמצא בחברה חמושה היטב.״

״אכן כן, ווין,״ אמר עצ־מן. ״אם תנסה משהו, החברים המקסימים שלך לא יזכו להישאר בחיים.״

״לא יזכו להישאר בחיים?״ חזר ווין. ״בחייך, עצ־מן, ממך ציפיתי למשהו קצת יותר מתוחכם. אני כבר יורד.״

״תבוא בלי נשק, ווין.״

״אין סיכוי, אבל אלימות לא תהיה. את זה אני מבטיח לך.״ ניתוק. במשך רגעים אחדים כולם הביטו בכולם, כתוהים מי אמור לקחת את הפיקוד.

״אני לא סומך עליו,״ אמר עצ־מן. הוא סימן באצבעיו לקיר־לבנים. ״קח את הבחורה לחדר השני. תסתתר מאחורי שולחן או משהו. אם תשמע יריות, תפוצץ לה את הראש.״

קיר־לבנים הנהן לאישור.

עצ־מן הפנה את תשומת לבו אל מכנסי־עבודה. "כוון את האקדח לבוליטר כל הזמן."

"בסדר."

עצ־מן הוציא אקדח משלו. המעלית השמיעה את צלצולה העדין, והוא עבר לעמידה שפופה וכיוון את האקדח לעברה. הדלתות נפתחו, אבל זה לא היה ווין. סינדי הגדולה הגיחה מהמעלית כמו דינוזאור הבוקע מהביצה.

"אלוהים!" קרא מכנסי־עבודה. "מה זה, לעזאזל?"

סינדי הגדולה נהמה.

"מי זאת, בוליטר?" תבע עצ־מן.

"פקידת הקבלה החדשה שלי."

"תגיד לה לחכות בחדר השני."

מיירון סימן לה בראשו. "זה בסדר. אספרנזה נמצאת שם."

סינדי נהמה שוב, אבל צייתה. היא חלפה על פני עצ־מן בדרכה למשרד של מיירון. האקדח שלו נראה כמו מצית חד־פעמי לעומת ממדיה של סינדי הגדולה. היא פתחה את הדלת, נהמה בפעם האחרונה וסגרה את הדלת.

דממה.

"אלוהים!" אמר שוב מכנסי־עבודה.

הם חיכו כשלושים שניות עד שהמעלית צלצלה שנית. עצ־מן שוב עמד שפוף וכיוון את האקדח. הדלתות נפתחו. ווין יצא החוצה. הוא נראה כעוס למדי כשראה את הנשק מכוון לעברו. קולו היה חד ונוקב. "אמרתי לך שלא תהיה שום אלימות."

"יש לך מידע שאנחנו צריכים," אמר עצ־מן.

"אני בהחלט מודע לכך," ענה ווין. "עכשיו תרחיק את האקדח ונדבר כמו בני תרבות."

עצ־מן לא הפסיק לכוון את האקדח אל ווין. "אתה חמוש?"

"בוודאי."

"תעביר לי את הנשק שלך."

"לא," אמר ווין. "וזה לא נשק. זה כלי נשק. ברבים."

"אמרתי –"

"ואני שמעתי אותך, דונלד דאק."

"אל תקרא לי ככה."

ווין נאנח. "בסדר, עצ־מן." הוא הניד בראשו בזמן שדיבר. "אתה עושה את זה הרבה יותר קשה ממה שזה צריך להיות."

"מה זה אמור להביע?"

"זה אמור להביע שיחסית לבחור אינטליגנטי, אתה מרבה לשכוח שכוח אכזרי הוא לא הדרך היחידה. ישנם מצבים שקוראים לריסון ואיפוק."

ווין מטיף בשבחי הריסון והאיפוק, חשב לעצמו מיירון. מה הלאה? זונות צמרת מרצות על יופייה של המונוגמיה?

"תחשוב על מה שכבר עשית," אמר ווין. "ראשית, דאגת שצמד חובבים יכסח את מיירון –"

"חובבים!" מכנסי־עבודה לא אהב את ההגדרה. "למי אתה קורא –"

"שתוק, טוני," פקד עצ־מן.

"שמעת איך הוא קרא לי? אני חובבן אני?"

"אמרתי שתוק, טוני."

אבל טוני־מכנסיים עוד לא פרק את כל שעל לבו. "היי, גם לי יש רגשות, עצ־מן."

עצ־מן נעץ בו מבט רושף. "עצם הירך השמאלית שלך, אם אתה לא סותם."

טוני סתם.

עצ־מן הביט שוב בווין. "אני מצטער על ההפרעה."

"ההתנצלות מתקבלת."

"תמשיך."

"אז כמו שאמרתי," המשיך ווין, "קודם דאגת לכסח את מיירון. אחר כך ניסית לחטוף אותו ולהפוך אותו לנכה. והכול בשביל כלום. על ריק. על אפס."

"לא בשביל כלום," התריס עצ־מן. "אנחנו צריכים לדעת איפה דאונינג."

"ומה מביא אותך לחשוב שמיירון יודע איפה דאונינג?"

"שניכם הייתם בבית שלו. ואז פתאום בוליטר מצטרף לקבוצה שלו, ולמען האמת מחליף את מקומו בלוח השחקנים."

"אז?"

"אז אני לא טיפש. שניכם יודעים משהו."

"ומה אם אנחנו יודעים?" אמר ווין ופרש את ידיו. "למה אתה לא שואל? האם בכלל עלתה בדעתך האפשרות הפשוטה לבוא ולשאול? האם לא חשבת לרגע ששיטת הפעולה הטובה ביותר תהיה פשוט לבוא ולשאול?"

"אני שאלתי!" קפץ מכנסי־עבודה. הוא נשמע מתגונן כעת. "ברחוב! שאלתי אותו איפה גרג והוא פתח עלי ג'ורה."

ווין הביט בו. "היית בצבא פעם?" שאל.

טוני־מכנסיים נראה מבולבל. "לא."

"אתה מבזה את המדים שאתה לובש," אמר ווין בטון שהיה עשוי להשתמש בו גם בעת דיון על מצב הבורסה, "ואת זכרם של כל חללי הקרבות בהיסטוריה של מלחמות העולם. אם אתפוס אותך עוד פעם בבגד שאפילו רק מזכיר צבא, אני אפגע בך בצורה חמורה. אני ברור?"

"היי –"

"אתה לא מכיר את האיש הזה, טוני," קטע אותו עצ־מן. "רק תעשה 'כן' עם הראש ותסתום."

מכנסי־עבודה (שהיו גם מכנסי הסוואה צבאיים) נראה פגוע, אבל עשה כפי שהתבקש.

ווין פנה שוב אל עצ־מן. "נוכל לעזור אחד לשני במצב הזה."

"איך?"

"רצה הגורל וגם אנחנו מחפשים אחר מר דאונינג החמקמק. לכן אני מעוניין להציע הצעה."

"אני מקשיב."

"דבר ראשון," אמר ווין, "אל תכוונו אלינו אקדחים."

עץ־מן הביט בו בחשדנות. "איך אני יודע שאני אוכל לסמוך עליך?"

"אם רציתי שתמות," ענה ווין, "הייתי הורג אותך אתמול בלילה."

עץ־מן חשב רגע, הנהן והנמיך את האקדח. הוא אותת למכנסי־עבודה והסוואה לעשות כמוהו. "למה לא הרגת אותי?" שאל עץ־מן. "סביר להניח שאני הייתי הורג אותך באותה סיטואציה."

"לזה התכוונתי כשדיברתי על כוח אכזר," אמר ווין. "על פזרנות מיותרת. אנחנו זקוקים עכשיו אחד לשני. אם הייתי הורג אותך, לא הייתי מסוגל להציע את ההצעה שלי היום."

"מקובל עלי. הבמה שלך."

"אני מניח שמר דאונינג חייב לך סכום נכבד למדי."

"נכבד ביותר."

"יפה," אמר ווין. "אתה תספר לנו מה שאתה יודע. אנחנו נמצא אותו בשבילך, וזה לא יעלה לך כלום. כשנמצא אותו, אתה תבטיח לא לפגוע בו אם הוא יחזיר את החוב."

"ואם הוא לא יחזיר?"

ווין חייך וספק את כפיו כלפי מעלה. "מי אנחנו שנתערב לך באופן שבו אתה מנהל את עסקיך?"

עץ־מן חשב על ההצעה, אך לא לזמן רב. "בסדר. אני יכול לחיות עם זה," אמר. "אבל אני לא מדבר בנוכחות העוזרים." הוא פנה אל טוני־מכנסיים. "לך לשבת בחדר השני."

"למה?"

"כדי שאם מישהו יחליט לענות אותך, לא תדע כלום."

התשובה הזאת נשמעה הגיונית לגמרי לטוני־מכנסיים. הוא הלך למשרדו של מיירון בלי לומר מילה.

"שנשב?" הציע ווין.

הם התיישבו. עץ־מן שילב את רגליו וניגש מיד לעניין. "לדאונינג יש מחלת הימורים," פתח. "הוא מכור. כמו אלכוהוליסט. כמו נרקומן. הרבה זמן המזל היה לצדו והלך לו די טוב. זה דבר רע כשיש לך התמכרות. כשהמזל שלו התחיל להשתנות, כמו שקורה תמיד כשעושים את זה

בקביעות, הוא המשיך לחשוב שהוא יוכל להחזיר לעצמו את כל מה שהפסיד. כל המכורים חושבים ככה. כשיש להם סכומים מהסוג שיש לדאונינג, אני נותן להם להשתולל, לחפור לעצמם את הקבר שלהם. זה טוב לעסקים. אבל יחד עם זאת, עדיין צריך לשמור על עין פקוחה ולדאוג שלא יעברו את הקו הדק ולא יחפרו מתחת לאדמה ויגיעו בטעות לסין.״ הוא פנה אל מיירון, ״אתה יודע למה אני מתכוון?״

מיירון הנהן. ״סין.״

״כן. מה שלא יהיה, דאונינג התחיל להפסיד בגדול. אני מדבר על גדול מאוד. הוא אף פעם לא שילם בזמן, אבל הוא תמיד שילם. לפעמים נתתי לחשבון להגיע ל-250 או אפילו 300.״

״300 אלף דולר?״ שאל מיירון.

״כן.״ עצ־מן חייך. ״אתה לא מכיר מהמרים, נכון?״

מיירון שתק. אין לו שום כוונה לספר לחלאה הזאת את סיפור חייו.

״זה באמת גרוע כמו התמכרות לאלכוהול או להרואין,״ המשיך עצ־מן. ״הם לא יכולים לשלוט על זה ולא יכולים לעצור את זה. במובנים מסוימים זה אפילו יותר גרוע. אנשים שותים ומשתמשים בסמים כדי לברוח מייאוש. האלמנט הזה קיים גם בהימורים, אבל שם תמיד מושטת כביכול יד חברית של תקווה. כשאתה מהמר, תמיד יש לך תקווה. אתה תמיד מאמין שאתה נמצא מרחק של הימור אחד מזכייה ענקית שתשנה הכול. זה מלכוד 22. אם יש לך תקווה, אתה ממשיך להמר. אבל כשאתה מהמר, תמיד יש לך תקווה.״

״עמוק מאוד,״ אמר ווין. ״ברשותך, בוא נחזור לגרג דאונינג.״

״במילים פשוטות, גרג הפסיק לשלם את החובות שלו. הם הגיעו לחצי מיליון. התחלתי להפעיל עליו קצת לחץ. הוא אמר לי שהוא התרושש אבל שאין סיבה לדאגה, כי הוא עומד לחתום על חוזה פרסום גדול שיכניס לו המון המון כסף.״

עסקת פורטה, חשב מיירון. השינוי הפתאומי ביחסו של גרג לפרסומות נראה הרבה יותר הגיוני כעת.

״שאלתי אותו מתי ייכנס הכסף מהפרסומות. הוא אמר לי שבעוד חצי שנה. חצי שנה? עם חוב של חצי מיליון דולר שהולך ותופח? אמרתי לו

שזה לא מספיק טוב, שהוא יצטרך למצוא דרך לשלם עכשיו. הוא אמר שאין לו כסף. אז ביקשתי מחווה של רצון טוב.״

מיירון ידע לאן זה מוביל. ״הוא הטה משחק.״

״טעות. הוא היה **אמור** להטות משחק. בבתי ההימורים, לדרגונס היתה עדיפות של שמונה נקודות על קבוצת שארלוט. דאונינג הבטיח לסדר שהדראגונס ינצחו בהפרש של פחות משמונה נקודות. לא סיפור גדול.״

״הוא הסכים?״

״בטח שהוא הסכים. המשחק היה ביום ראשון. השכבתי טונות של כסף על ההימור הזה. טונות.״

״וגרג בכלל לא הגיע למשחק,״ סיים מיירון במקומו.

״בול,״ אמר עצ־מן. ״הדראגונס ניצחו בהפרש של 12 נקודות. בסדר, הבנתי שגרג נפצע. כמו שהיה כתוב בעיתון. תאונה, לא אשמתו. אל תבין אותי לא נכון. הוא עדיין אחראי למה שהפסדתי. למה אני צריך לממן את הפציעה שלו?״ הוא בחן את החדר כדי לראות אם מישהו מתכוון לחלוק על ההיגיון הזה. אף אחד לא טרח. ״אז חיכיתי שדאונינג יתקשר אלי, אבל הוא לא התקשר. אני כבר חייב קרוב לשני מיליון דולר. ווין, אתה יודע שאני לא יכול לשבת סתם ככה בחיבוק ידיים כשזה המצב, נכון?״

ווין הנהן.

״מתי גרג שילם לך בפעם האחרונה?״ שאל מיירון.

״די מזמן. אני לא יודע כמה זמן בדיוק. לפני חמישה, שישה חודשים אולי.״

״ובזמן האחרון הוא לא שילם כלום?״

״כלום.״

הם דיברו עוד קצת. אספרנזה, סינדי הגדולה וקיר־לבנים חזרו לחדר. ווין ועצ־מן החליפו נושא ועברו לדבר על ידידים משותפים מעולם אמנויות הלחימה. כמה דקות לאחר מכן עזבו עצ־מן ופמלייתו. כשדלת המעלית נסגרה, סינדי הגדולה הסתובבה וחייכה מאוזן לאוזן

אל אספרנזה. אחר כך התחילה לקפץ במעגל. הרצפה רעדה. הבניין רעד. ניו יורק כולה רעדה.

מיירון שלח מבט שואל אל אספרנזה.

"האיש הגדול הזה," הסבירה אספרנזה, "זה שהיה איתנו בחדר השני."

"מה איתו?"

"הוא ביקש מסינדי את מספר הטלפון שלה."

סינדי הגדולה המשיכה לפרוק כל עול ולדלג בעליצות ילדותית משוחררת. שוכני הקומה שלמטה בוודאי הרגישו כמו ביום האחרון של פומפיי, אבל מיירון מצא את עצמו – למרבה הפליאה של עצמו – שמח בשמחתה. הוא פנה לווין. "שמת לב שגרג לא שילם כלום בחודשים האחרונים?"

ווין הנהן. "אז החמישים אלף דולר שמשך לפני שנעלם לא נועדו לכיסוי חובות הימורים."

"למה הם כן נועדו?"

"לבריחה שלו, מן הסתם."

"אז הוא ידע לפחות ארבעה ימים לפני שהוא מתכוון לברוח," אמר מיירון.

"נראה ככה."

מיירון חשב לרגע על האפשרות הזאת. "אם כך, העיתוי של הרצח לא יכול להיות סתם צירוף מקרים. אם גרג תכנן להיעלם, זה לא יכול להיות צירוף מקרים שליז גורמן נרצחה בדיוק ביום ההיעלמות."

"זה בהחלט מוטל בספק," הסכים ווין.

"אתה חושב שגרג הרג אותה?"

"הנתונים בהחלט מצביעים לכיוון הזה," אמר ווין. "סיפרתי לך שהכסף הגיע מחשבון שמנוהל על ידי מרטי פלדר. אולי למר פלדר יש תשובה."

מיירון תהה בקשר לכך. סינדי הגדולה חדלה לפתע מקפצוציה. היא חיבקה את אספרנזה והשמיעה קולות לה־לה־לה. אהבות צעירות, כמה

מתוק. ״אם פלדר ידע שגרג מתכנן לברוח ולהסתתר,״ אמר מיירון, ״למה הוא השאיר לו את ההודעות ההן במשיבון?״

״אולי בשביל לבלבל אותנו. ואולי הוא לא ידע על כוונותיו של גרג.״

״אני אתקשר אליו,״ אמר מיירון. ״ננסה לקבוע פגישה למחר.״

״יש לך משחק הערב, לא?״

״כן.״

״מתי?״

״בשבע וחצי.״ מיירון הביט בשעונו. ״אבל אני צריך לצאת עוד מעט אם אני רוצה לדבר עם קליפ לפני כן.״

״אני אנהג,״ אמר וין. ״אני רוצה לפגוש את מר ארנסטיין הזה.״

אחרי שיצאו, אספרנזה בדקה את ההודעות בתא הקולי. אחר כך סידרה את השולחן. היו עליו שתי תמונות – האחת של כלבתה קלואי מתחרות היופי לכלבים שבה זכתה במקום הראשון, והשנייה מימי ההיאבקות שלה. שתי התמונות התהפכו על צדן בעקבות התנדנדות השולחן על ברכיה של סינדי הגדולה.

היא בהתה בתמונות, ומשהו שמיירון אמר הציק לה ולא הרפה. מיירון היה מוטרד מהעיתוי. עיתוי הרצח. עיתוי היעלמותו של דאונינג. אבל מה בקשר לעיתוי של ליז גורמן? מה בנוגע לעיתוי הגעתה לניו יורק? הבנק בטוסון נשדד לפני חודשיים; ולפני חודשיים ליז גורמן גם התחילה לעבוד במזללת ״נוף פארק״. פושעת נמלטת תרצה להתרחק ככל האפשר מזירת הפשע, נכון, אבל למקום הומה אדם כמו ניו יורק? למה?

ככל שאספרנזה חשבה על כך, היא נעשתה יותר מבולבלת. מוכרחות להיות פה סיבה ותוצאה. בוודאי היה משהו בשוד הבנק, שגרם לליז גורמן לבוא דווקא לניו יורק. אספרנזה הרהרה בנושא עוד דקה או שתיים, ואז היא הרימה את הטלפון והתקשרה לאחד המקורות הנדיבים ביותר של וין ומיירון באף.בי.איי.

"הם צריכים כל מה שיש לכם על השוד של בריגדת העורבים בטוסון," אמרה אספרנזה. "תוכל בבקשה לשלוח לי עותק של התיק?"

"זה יהיה אצלך מחר בבוקר."

24

ווין ומיירון חלקו תשוקה מעט יוצאת דופן למחזות זמר בברודוויי. ברגע זה פמפמה מערכת הסטריאו ביגואר של ווין את פסקול המחזמר 1776.

"מי גילם במקור את תומאס ג'פרסון?" שאל ווין. הוא ידע את התשובה. החיים עם חבריו של מיירון היו שעשועון טריוויה בלתי פוסק.

"בסרט או בהצגה?"

ווין הזעיף פנים. "אני לא עושה סרטים."

"קן הווארד," ענה מיירון.

"תשובה נכונה. מהו תפקידו המפורסם ביותר של מר הווארד?"

"המאמן ב**צֵל לבן**."

"שוב תשובה נכונה. ומי היה ג'ון אדאמס המקורי?"

"ווילאם דניאלס."

"והשחקנית ששיחקה את מרתה ג'פרסון?"

"בטי באקלי המהממת, כלת פרס הטוני על תפקידה כגריזלדה ב'חתולים'."

ווין חייך. "אתה טוב."

מיירון הביט מבעד לחלון המכונית. הבניינים והמכוניות התערבלו לגוש אחד מטושטש והומה. מיירון חשב על ג'סיקה, על לעבור לגור איתה. לא היתה שום סיבה לא לעבור. הוא אוהב אותה. היא אוהבת אותו. יתרה מזאת, היא עשתה את הצעד הראשון – בפעם הראשונה

אי פעם, לפי מיטב זיכרונו. ברוב הקשרים הזוגיים, לאחד מבני הזוג יש יותר שליטה מאשר לשני. זה הסדר הטבעי של הדברים. איזון מושלם קשה למצוא. במקרה שלהם, ידה של ג׳סיקה היתה על העליונה בזמן האחרון. מיירון ידע זאת, ואם הוא לא ידע, הערותיה הבלתי פוסקות של אספרנזה על היותו "שפוט" של ג׳סיקה בוודאי חידדו את מודעותו. זה לא אומר שהוא אוהב אותה יותר וג׳סיקה אוהבת אותו פחות. ואולי זה כן אומר. מיירון כבר לא בטוח. מה שהוא כן ידע בוודאות זה עד כמה נדירים הם הרגעים שבהם ג׳סיקה עושה את הצעד וחושפת את עצמה. מיירון רצה להכיל ולחבק רגעים כאלה, ולעודד אותם ככל האפשר. הוא חיכה זמן רב כדי לשמוע אותה אומרת לו מילים כאלה. אבל משהו עצר בעדו. כמו עם טי.סי, היו הרבה גורמים שמשכו ודחו אותו בעת ובעונה אחת.

מוחו התחבט והתלבט בין נקודות הזכות והשלילה, הבעד והנגד, אבל שום מסקנה חותכת עדיין לא התגבשה. מה שהוא רצה באמת זה לדון במחשבותיו עם מישהו. הוא היה במיטבו כשחשב בקול רם עם חבר קרוב. הבעיה היתה רק: עם איזה חבר? אספרנזה, כותל הווידויים הנאמן והקשוב ביותר שלו שנאה את ג׳סיקה.

ווין... נו, בענייני הלב ווין הוא פשוט לא הכתובת הנכונה. משהו שם נשרף וכבה מזמן.

ובכל זאת מיירון שמע את עצמו אומר, "ג׳סיקה ביקשה ממני לעבור לגור איתה."

לרגע ווין לא אמר מילה. ואז שאל: "אתה מקבל אחוזים מהרווחים של משחקי האליפות?"

"מה?"

"הצטרפת לקבוצה מאוחר. סידרת לעצמך אחוזים מהרווחים?"

"אל תדאג. זה טופל."

ווין הנהן. עיניו נותרו ממוקדות בכביש. מד המהירות ריחף סביב 130 קמ"ש, מהירות שכביש 3 לא היה בנוי להכיל. ווין סטה בלי הפסקה בין נתיבים. עם השנים התרגל מיירון איכשהו לנהיגה של ווין, אבל עדיין הסב את עיניו מהשמשה הקדמית.

"אתה נשאר למשחק?"

"תלוי."

"תלוי במה?"

"אם המחטיפה שלך תהיה שם," ענה ווין. "אמרת שהיא מחפשת עבודה. אולי אני אוכל לתחקר אותה באותה הזדמנות."

"מה תגיד לה?"

"זאת דילמה שעומדת בפני שנינו," אמר ווין. "אם תשאל אותה על הטלפון של דאונינג, העבודה האמיתית שלך תיחשף. אם אני אשאל אותה, היא תרצה לדעת למה וכמה ואיך. בכל מקרה, אלא אם כן המחטיפה סתומה לגמרי, היא תחשוד. יותר מזה. אם היא יודעת משהו משמעותי, רוב הסיכויים שהיא תשקר."

"אז מה אתה מציע?"

ווין הטה את ראשו כשקוע במחשבה עמוקה. "אולי אני אשכיב אותה," סיכם. "ואז אני אגרום לה לדבר בלהט התשוקה."

"היא שוכבת רק עם שחקני הדראגונס או הג'יאנטס," אמר מיירון. אחר כך עיקם את חוטמו. "להשכיב אותה?"

ווין משך בכתפיו. "זה במקום להצליף בה עם צינור גומי," אמר. "אלא אם כן היא בעניין של צינורות."

"עוד הצעות?"

"אני עובד על זה." הם נסעו בשתיקה לכיוון האצטדיון והאזינו לשירי המחזמר. ווין זמזם יחד עם השירים, ולפתע אמר: "בעניין ג'סיקה" – הוא הוריד יד אחת מההגה ונופף בה – "אני לא הבן אדם הנכון לשאול אותו דברים כאלה."

"אני יודע."

"היית אומלל בפעם הראשונה שהיא עזבה," הוסיף ווין. "אני לא יודע למה אתה לוקח שוב את הסיכון של לעבור את זה שוב."

מיירון הביט בו. "אתה באמת לא יודע, נכון?"

ווין שתק.

"זה עצוב, ווין."

"כן," הוא ענה. "ממש טרגי."

"אני רציני," אמר מיירון.

ווין הניח זרוע דרמטית על מצחו. "הו, הצער, הו, היגון. לעולם לא אחווה את מצולות האומללות שאליהן צללת עם עזיבתה של ג'סיקה. עולם אכזר, בקש נא עלי רחמים."

"אתה יודע שזה יותר מזה."

ווין הניח את הזרוע והניד בראשו. "לא, ידידי, זה לא. מה שהיה אמיתי זה רק הכאב שלך. הדברים האחרים שהרגשת הם רק אשליות אכזריות."

"אתה באמת חושב ככה?"

"כן."

"על כל הקשרים הרומנטיים? על כל מערכות היחסים?"

ווין נענע בראשו לשלילה. "אף פעם לא אמרתי את זה."

"מה בנוגע למערכת היחסים שלנו? גם היא רק אשליה אכזרית?"

"זה לא קשור אלינו," אמר ווין.

"אני רק מנסה להבין –"

"אין מה להבין," קטע אותו ווין. "תעשה מה שנראה לך הכי טוב בשבילך. כמו שאמרתי, אני לא הבן אדם הנכון לקיים איתו את השיחה הזאת."

שתיקה. האצטדיון הופיע מולם. מיירון הביט בווין. עיניו היו ממוקדות בכביש ואצבעותיו כרוכות בחוזקה סביב ההגה. מיירון נזכר בבוקר שאחרי. אחרי שג'סיקה עזבה. לפני חמש שנים. הוא התהלך כצל, אבוד ומיואש, ברחבי הבית ואז ווין הופיע בדלת ואמר בלי הקדמות מיותרות, "בוא. אני אשכור לך נערת ליווי. אתה צריך לעשות סקס."

מיירון סירב.

"אתה בטוח?" שאל ווין.

"כן," השיב מיירון.

"אז תעשה לי טובה בבקשה."

"מה?"

"אל תצא החוצה ותשתכר. זאת תהיה קלישאה."

"ולעשות סקס עם נערת ליווי זה לא קלישאה?"

ווין חשק שפתיים. ״אבל לפחות קלישאה טובה.״

ווין פנה לאחור והלך משם. זה הכול. הם מעולם לא העלו שוב את נושא ג׳סיקה. זאת היתה טעות להעלות אותו עכשיו. מיירון היה צריך לדעת שזאת טעות.

היתה סיבה להיותו של ווין כפי שהוא. מיירון הביט בחברו, הצטער בשבילו וריחם עליו באמת ובתמים מעומק לבו. מנקודת המבט של ווין, חייו היו שיעור אחד ארוך בהישרדות ובאיך לדאוג לעצמו ולשמור על עצמו. התוצאות לא תמיד היו יפות, אבל ברוב המקרים הן היו יעילות. ווין לא ניתק או גדע את רגשותיו ולא שום דבר דרמטי מעין זה, וגם לא היה רובוטי כפי שרצה שאנשים יחשבו. אבל ווין למד לא לסמוך ולא להיות תלוי מדי באחרים. לא היו אנשים רבים שאהב או שהיה אכפת לו מהם, אבל את המעטים האלה נצר וטיפח בעוצמה שמעטים זוכים לה. שאר העולם היה כמעט חסר משמעות מבחינתו.

״אני אסדר לך מקום ליד המחטיפה,״ אמר מיירון ברכות.

ווין הנהן והחנה את היגואר. מיירון מסר את שמו למזכירתו של קליפ והם הובלו אחר כבוד למשרד ההנהלה. קלווין ג׳ונסון כבר היה שם ועמד לימינו של קליפ. קליפ ישב מאחורי שולחנו. הוא נראה זקן יותר היום. לחייו היו אפורות יותר, והעור סביב לחייו נראה רפוי יותר. הוא קם על רגליו, וגם פעולה פשוטה זו נראתה כרוכה ביותר מאמץ.

קליפ בחן את ווין. ״זה בוודאי מר לוקווד.״

הוא אפילו ידע על ווין. שוב הכין היטב את שיעורי הבית שלו. ״כן,״ אישר מיירון.

״הוא עוזר לנו עם הבעיה שלנו?״

״כן.״

היכרויות רשמיות נערכו. ידיים נלחצו. ישבנים הושבו על כיסאות. כהרגלו במצבים כאלה, ווין שמר על שתיקה עקבית. עיניו עברו בין כולם ובין כל צדי החדר, רשמו ותיעדו הכול ולא החסירו שום פרט. הוא אהב לבחון אנשים בטרם דיבר איתם, במיוחד כשהם בסביבתם הטבעית ובמגרשם הביתי.

״אז מה יש לנו?״ שאל קליפ בחיוך מאולץ ועייף.

"כשפנית אלי," אמר מיירון, "פחדת שאגלה משהו לא נעים. הייתי רוצה לדעת למה בדיוק התכוונת."

קליפ ניסה להיראות משועשע. "זה לא אישי, מיירון," אמר וליווה את דבריו בצחקוק קל, "אבל אם הייתי יודע במה מדובר, לא הייתי צריך לשכור את שירותיך."

מיירון נענע בראשו. "זה לא מספיק טוב."

"מה?"

"גרג נעלם לפני כן."

"אז?"

"אז אתה לא חשדת בשום דבר לא נעים לפני כן," אמר מיירון. "למה עכשיו?"

"אמרתי לך. ההצבעה על מניות השליטה מתקרבת."

"זאת הדאגה היחידה שלך?"

"בוודאי שלא," אמר קליפ. "אני דואג גם לשלומו של גרג."

"אבל מעולם לא שכרת אף אחד בשביל למצוא אותו. ממה אתה פוחד?"

קליפ משך בכתפיו. "זה בטח שום דבר. אני רק מכסה את עצמי מכל הכיוונים. למה? מה גילית?"

מיירון שוב נענע בראשו. "אתה אף פעם לא מכסה את עצמך מכל הכיוונים, קליפ. אתה אוהב לקחת סיכונים. תמיד אהבת. ראיתי אותך מחליף שחקנים ותיקים, פופולריים ובעלי יכולת מוכחת בטירונים מבטיחים שרק סיימו אוניברסיטה. אף פעם לא הסתפקת במוכר ובבטוח, בקל ובנוח. אף פעם לא פחדת ללכת על הקצה ולסכן הכול."

קליפ חייך חיוך דק. "הבעיה באסטרטגיה הזאת," אמר, "היא שגם מפסידים בה. ולפעמים מפסידים הרבה."

"מה הפסדת הפעם?" שאל מיירון.

"עדיין לא הפסדתי כלום," ענה קליפ. "אבל אם גרג לא יחזור, זה עלול לעלות לקבוצה שלי בגביע האליפות."

"לא התכוונתי לזה. קורה פה עוד משהו."

"אני מצטער," אמר קליפ ופרש את ידיו. "אני באמת לא יודע על

מה אתה מדבר. שכרתי אותך מפני שזה היה הדבר ההגיוני לעשות. גרג נעלם. נכון, הוא נעלם גם בעבר. אבל אף פעם לא בשלב כל כך מתקדם של העונה, ואף פעם לא כשהיינו כל כך קרובים לאליפות. זה פשוט לא מתאים לו."

מיירון הציץ לעבר ווין. ווין נראה משועמם.

"אתה מכיר אישה בשם ליז גורמן?" ניסה מיירון.

בזווית עינו ראה מיירון את קלווין מזדקף קלות בכיסאו.

"לא," אמר קליפ. "אני אמור להכיר אותה?"

"מה בקשר לאישה בשם קרלה או סאלי?"

"מה? אתה מתכוון אם פגשתי אי פעם אישה בשם –"

"אני מתכוון בזמן האחרון. או אם פגשת אישה בשם זה שקשורה איכשהו לגרג דאונינג."

קליפ הניד בראשו. "קלווין?" גם קלווין הניד בראשו לשלילה, אבל תנועת הראש שלו התארכה קצת יתר על המידה. "למה אתה שואל?" דרש קליפ לדעת.

"מפני שהיתה לגרג פגישה בלילה שהוא נעלם," אמר מיירון.

קליפ התיישר בכיסאו ומילותיו נורו כמו ממכונת ירייה. "איתרת אותה כבר? איפה היא עכשיו? אולי הם ביחד."

מיירון הביט שוב בווין. הפעם הגיב ווין בניד ראש קל שבקלים, כמעט בלתי מורגש. מיירון ראה את התנועה והפנים את המסר. "היא מתה," אמר מיירון.

כל שריד של צבע על פניו של קליפ נמחק והתאייד. קלווין נותר דומם, אבל שילב את רגליו. מהלך גדול עבור "הקרחון". "מתה?"

"נרצחה, ליתר דיוק."

"אוי אלוהים..." עיניו של קליפ ניתרו בין כל הפנים בחדר, כאילו יוכל למצוא תשובה או נחמה באחד מהם. הוא לא מצא דבר.

"אתה בטוח שאתה לא מכיר את השמות ליז גורמן, קרלה או סאלי?" שאל מיירון.

קליפ פתח את פיו, סגר אותו. שום קול לא בקע החוצה. לבסוף ניסה שוב. "נרצחה?"

"כן."

"והיא היתה עם גרג?"

"הוא האדם האחרון שראה אותה בחיים. טביעות האצבעות שלו נמצאו בזירת הרצח."

"זירת הרצח?" קולו רעד ועיניו היו המומות ומבולבלות. "אלוהים, הדם שמצאת במרתף," אמר. "הגופה היתה בבית של גרג?"

"לא. היא נהרגה בדירה שלה בניו יורק."

קליפ נראה שוב מבולבל. "אבל חשבתי שמצאת דם במרתף של גרג. בחדר המשחקים."

"נכון. באמת מצאתי. אבל הדם נעלם עכשיו."

"נעלם?" הפעם קליפ נשמע מבולבל וגם כועס. "מה זאת אומרת נעלם?"

"זאת אומרת שמישהו היה שם וניקה את הדם." הוא הישיר את מבטו אל קליפ. "זאת אומרת שמישהו נכנס לבית של גרג ביומיים האחרונים וניסה למחוק ולהעלים סקנדל לא נעים."

קליפ כמעט זינק מכיסאו למשמע הדברים. עיניו שוב התמלאו חיים. "אתה חושב שזה הייתי אני?"

"אתה היחיד שסיפרתי לו על הדם. אתה רצית שאשמור על זה בסוד."

"השארתי לך את זכות הבחירה," החזיר קליפ. "אמרתי שלדעתי זה יהיה מהלך לא נכון ללכת למשטרה ולפרסם את הסיפור, אבל אני אכבד את החלטתך. ברור שאני מעוניין למנוע סקנדל. מי לא מעוניין? אבל אני בחיים לא אעשה דבר כזה. אתה מכיר אותי קצת, מיירון, ואמור לדעת שאני לא אעשה דבר כזה."

"קליפ," אמר מיירון, "יש לי את רישומי שיחות הטלפון של הנרצחת. היא התקשרה אליך ארבעה ימים לפני הרצח."

"למה אתה מתכוון התקשרה אליי?"

"המספר של המשרד שלך מופיע ברשימת השיחות שלה."

קליפ התחיל להגיד משהו, נעצר והתחיל שוב. "טוב, אולי היא

התקשרה למשרד, אבל זה לא אומר שהיא דיברה איתי." הטון שלו היה רחוק מלהיות משכנע. "אולי היא דיברה עם המזכירה שלי."

ווין כיחכח בגרונו ואז פצה את פיו לראשונה מאז נכנס למשרד. "מר ארנסטיין?" אמר.

"כן."

"עם כל הכבוד, אדוני," המשיך ווין, "השקרים שלך מתחילים לעייף."

פיו של קליפ נשמט. הוא היה מורגל בליקוקי תחת של עובדים, ולא באנשים שקוראים לו שקרן ועוד בפניו. "מה?"

"מיירון רוחש לך כבוד רב," אמר ווין. "זה מרשים. אנשים לא מצליחים לעורר כבוד אצל מיירון לעתים קרובות. אבל אתה מכיר את האישה המתה. אתה דיברת איתה בטלפון. יש לנו הוכחה."

עיניו של קליפ הצטמצמו. "איזה מין הוכחה?"

"רישומי השיחות, בתור התחלה –"

"– אבל הרגע אמרתי לכם ש –"

"והמילים שלך עצמך, אדוני, בתור המשך," סיים ווין.

קליפ האט והבעתו נראתה חשדנית. "על מה אתה מדבר, לעזאזל?"

ווין פיתל את אצבעותיו. "מיירון שאל אותך לפני כן אם אתה מכיר את ליז גורמן או אישה בשם קרלה או סאלי. אתה זוכר את השאלה?"

"כן. ואמרתי לו שלא."

"נכון. ואז הוא אמר לך, ואני מצטט, שהיתה לגרג פגישה בלילה שבו הוא נעלם. ניסוח מוזר, אני מודה, אבל מכוון. אתה זוכר מה היו שתי השאלות ששאלת בתגובה, מר ארנסטיין?"

קליפ נראה אבוד. "לא."

"הן היו, ואני שוב מצטט: 'איתרת **אותה** כבר? איפה **היא** עכשיו?" ווין נעצר.

"כן, אז?"

"אתה אמרת **אותה**. ואז אמרת **היא**. אבל מיירון שאל אותך אם אתה מכיר את ליז גורמן או את קרלה או את סאלי. מהניסוח שלו היה טבעי יותר להניח שהוא מתייחס לשלוש נשים שונות. **להן** ולא **להיא**. הוא

אפילו לא פירט עם מי היתה הפגישה של גרג. אבל אתה, מר ארנסטיין, הסקת מיד שכל שלושת השמות האלה משויכים לאישה אחת. זה לא נראה לך מוזר?"

"מה?" אבל זעמו של קליפ היה רק רעש וצלצולים עכשיו, ללא כיסוי אמיתי. "לזה אתה קורא הוכחה?"

ווין רכן קדימה. "מיירון מתוגמל היטב על העבודה שהוא משקיע פה. מהסיבה הזאת הייתי מייעץ לו בדרך כלל להמשיך לעבוד בשבילך. הייתי מייעץ לו להתעסק בעניינים שלו ולקחת את הכסף שלך. אם אתה רוצה לדפוק את החקירה שלך עצמך, מי אנחנו שנפריע לך? אבל מיירון ממילא לא יקשיב לי. הוא טיפוס חטטן. יותר גרוע, יש לו מין חוש צדק מעוות שכזה אפילו כשאין בזה צורך."

ווין נשם נשימה עמוקה ונשען לאחור. במקום לפתל וללפף את אצבעותיו, הקפיץ את קצות האצבעות זו כנגד זו. כל העיניים הופנו אליו. "הבעיה היא," המשיך, "שאישה נרצחה. בנוסף לכך, מישהו שיבש ראיות בזירת פשע. מישהו גם נעלם וייתכן שרצח או נרצח בעצמו. במילים אחרות, עכשיו בהחלט מסוכן מכדי לשמור על איפול בחקירה. ההפסדים הפוטנציאליים עולים על הרווחים האפשריים. כאיש עסקים אתה צריך להבין את זה, מר ארנסטיין."

קליפ נותר בשתיקתו.

"אז תן לנו לטפל בזה, בסדר?" ווין פרש את ידיו וחזר לטקס פיתול האצבעות. "אנחנו יודעים שהנרצחת דיברה איתך. או שתספר לנו מה היא אמרה, או שנלחץ ידיים ונפרק את השותפות המקצועית."

"היא דיברה איתי קודם." זה היה קלווין. הוא נע בכיסאו. הוא נמנע מקשר עין עם קליפ, אבל לא היה צורך. קליפ לא נראה מוטרד מההתפרצות. הוא שקע עמוק עוד יותר בכיסאו, כמו בלון שהאוויר ממשיך לצאת ממנו. "היא השתמשה בשם קרלה," הוסיף קלווין.

מיירון אותת לווין בניד ראש קל לחזור לכיסאו. ווין עשה את שלו ותרם את חלקו. המושכות חוזרות עכשיו לידיו של מיירון.

"מה היא אמרה?" שאל מיירון.

"היא אמרה שיש לה איזה לכלוכים על גרג. היא אמרה שהיא תהרוס את הקבוצה."

"איזה לכלוכים?"

קליפ שוב התעורר חלקית לחיים. "מעולם לא גילינו איזה לכלוכים," אמר. הוא היסס לרגע, ומיירון לא היה בטוח אם זה כדי להרוויח זמן או לאסוף את עצמו. "לא התכוונתי לשקר לך, מיירון. אני מצטער. רק ניסיתי להגן על גרג."

"גם אתה דיברת איתה?"

קליפ הנהן לאישור. "קלווין בא אלי אחרי השיחה הראשונה. בפעם הבאה שהיא התקשרה דיברנו איתה שנינו. היא אמרה שהיא רוצה כסף בתמורה לשתיקה."

"כמה כסף?"

"עשרים אלף דולר. היינו אמורים להיפגש בשני בלילה."

"איפה?"

"אני לא יודע," אמר קליפ. "היא היתה אמורה להודיע לנו על מקום הפגישה בשני בבוקר, אבל לא שמענו ממנה."

מן הסתם מפני שהיא מתה, חשב מיירון. אנשים מתים לא מטלפנים. "והיא לא גילתה לך את הסוד הגדול שלה?"

קליפ וקלווין החליפו ביניהם מבטים שואלים. קלווין הנהן לאישור. ואז קליפ פנה שוב אל מיירון. "היא לא היתה צריכה," אמר קליפ בהכנעה. "אנחנו כבר ידענו."

"ידעתם מה?"

"גרג היה מהמר כבד. הוא היה חייב הרבה כסף לכמה אנשים מאוד רעים."

"ידעתם על בעיית ההימורים שלו?"

"כן," אמר קליפ.

"איך?"

"גרג סיפר לי."

"מתי?"

"לפני חודש," אמר קליפ. "הוא רצה עזרה. אני... אני תמיד הייתי מין

דמות אב בשבילו. אכפת לי ממנו. הוא יקר ללבי ואני אוהב אותו מאוד.״ הוא נשא את עיניו אל מיירון. הן שתתו כאב חשוף. ״אני אוהב גם אותך, מיירון. ולכן זה כל כך קשה.״

״מה קשה?״

אבל קליפ הדף את השאלה וחזר לדבר על גרג. ״רציתי לעזור לו. שכנעתי אותו להתחיל לקבל עזרה מקצועית של פסיכולוג.״

״הוא הקשיב לך?״

״גרג התחיל להיפגש עם הרופא רק בשבוע שעבר. פסיכיאטר שמתמחה בהתמכרות להימורים. דיברנו איתו גם על חוזה פרסום,״ הוסיף. ״כדי שיוכל לכסות את חובות ההימורים שלו.״

״מרטי פלדר ידע על בעיית ההימורים של גרג?״ שאל מיירון.

״אני לא יודע בוודאות,״ אמר קליפ. ״הרופא סיפר לי על המרחקים העצומים שמהמרים מוכנים לקחת כדי לשמור על ההתמכרות שלהם בסוד. אבל מרטי פלדר טיפל ברוב הכסף של גרג. זה יפתיע אותי אם הוא לא ידע.״

מאחורי ראשו של קליפ היה פוסטר של הקבוצה בהרכבה האחרון. מיירון הביט בו לרגע. שני הקפטנים, טי.סי וגרג, כרעו על ברכיהם מלפנים. גרג חייך חיוך רחב. על פניו של טי.סי היתה שפוכה הבעת הבוז האופיינית לו. ״אז אפילו כששכרת אותי,״ אמר מיירון, ״חשדת שההיעלמות של גרג קשורה איכשהו להימורים שלו.״

״לא,״ אמר קליפ. במחשבה שנייה הוסיף, ״לפחות לא כמו שאתה חושב. לרגע אחד לא העליתי בדעתי שסוכן ההימורים של גרג יפגע בו. חשבתי שחוזה הפרסום החדש יקנה לו זמן. דאגתי לשפיות שלו.״ קליפ הצביע לאחור על תמונתו של גרג. ״גרג הוא לא האיש הכי מאוזן בעולם, ואני חששתי שהלחצים של ההימורים עלולים להכביד על השפיות המעורערת שלו. הוא אהב את הדימוי הציבורי שלו, גם אם זה נשמע מוזר. הוא אהב להיות דמות נערצת, וזה היה יותר חשוב לו מהכסף. אבל אם המעריצים שלו היו מגלים את האמת, מי יודע איך הם היו מגיבים? אז שאלתי את עצמי אם כל הלחץ הזה לא היה יותר מדי בשבילו. אם יכול להיות שהוא לא עמד בזה יותר ונשבר.״

"ועכשיו כשהאישה הזאת מתה," שאל מיירון, "מה אתה חושב?"

קליף נענע את ראשו בנחרצות. "אני מכיר את גרג יותר טוב מכל אחד אחר. כשהוא מרגיש לכוד, הוא בורח. הוא בחיים לא יהרוג אף אחד. אני מאמין בזה בכל לבי. הוא לא אדם אלים. גרג למד על הסכנות של האלימות לפני הרבה זמן."

במשך דקות אחדות איש לא דיבר. ווין ומיירון חיכו שקליף ירחיב ויפרט, אבל אחרי שהבינו שזה לא עומד לקרות אמר ווין, "מר ארנסטיין, יש לך עוד משהו לספר לנו?"

"לא. זה הכול."

ווין קם ממקומו ויצא מהמשרד בלי לומר מילה ובלי כל מחוות פרידה. מיירון משך בכתפיו והתחיל לצאת אחריו.

"מיירון?"

הוא נפנה אל קליף. האיש הזקן נעמד על רגליו. עיניו נראו לחות.

"שיהיה לך משחק טוב הערב," אמר ברכות. "זה רק משחק, אחרי הכול. אל תשכח."

מיירון הנהן בראשו, מובך בפעם המי־יודע־כמה מהתנהגותו של קליף. הוא יצא מהמשרד בריצה קלה והדביק את הפער בינו לבין ווין.

"יש לך כרטיס בשבילי?" שאל ווין.

מיירון הושיט לו את הכרטיס.

"תאר לי בבקשה את המחטיפה."

מיירון ציית ותיאר. הם הגיעו למעלית ואז אמר ווין, "מר ארנסטיין שלך עדיין לא מספר לנו את האמת."

"אתה מתבסס על משהו ממשי או על תחושת בטן?"

"אני לא עושה תחושות בטן," אמר ווין. "אתה מאמין לו?"

"אני לא בטוח."

"אתה מחבב את מר ארנסטיין, נכון?"

"כן."

"אף על פי שהוא כבר הודה ששיקר לך?"

"כן."

"אז תרשה לי להציג בפניך תרחיש מעניין," אמר ווין. "למי חוץ

מגרג יש הכי הרבה מה להפסיד אם ההתמכרות שלו להימורים תתפרסם ברבים? למי חוץ מגרג היה את המניע הרציני ביותר להשתיק את ליז גורמן? ולסיום, אם גרג דאונינג עמד להמיט מבוכה נוראית על הקבוצה – מבוכה שעלולה להפחית, אם לא לחסל את סיכוייו של קליפ ארנסטיין להישאר בעל השליטה בקבוצה – למי היה את המניע הטוב ביותר לוודא שגרג דאונינג ייעלם?"

מיירון לא טרח לענות.

25

המושב שליד המחטיפה היה פנוי. ווין התיישב בו וחייך אליה את חיוכו המסנוור ביותר.

"ערב טוב," אמר.

היא חייכה בחזרה. "שלום."

"את בוודאי העלמה מייסון."

היא הנהנה לאישור. "ואתה ווינדזור הורן לוקווד השלישי. זיהיתי אותך מהתמונה במגזין **פורבס**."

הם לחצו ידיים ועיניהם נפגשו. ידיהם התנתקו זו מזו. עיניהם לא.

"לעונג הוא לי לפגוש אותך, העלמה מייסון."

"בבקשה קרא לי מגי."

"כן, בסדר." ווין תגבר את החיוך לרגע. קול הזמזם נשמע במגרש. הרבע הראשון הגיע לסיומו. הוא ראה את מיירון קם כדי לתת לחבריו לקבוצה לשבת. המראה של מיירון במדי קבוצה מקצוענית על מגרש של ליגת האן.בי.איי הלם בווין באופן מוזר ולא נעים. הוא נפנה שוב אל המחטיפה. היא הביטה בו בציפייה.

"הבנתי שאת מחפשת תעסוקה בחברה שלי," אמר ווין.

"כן."

"אכפת לך אם אשאל אותך כמה שאלות?"

"בבקשה." היא החוותה בידה לאות "תרגיש חופשי".

"את מועסקת כרגע על ידי האחים קימל, נכון?"

"כן."

"כמה יועצי השקעות מועסקים בחברה בשלב זה?" שאל ווין.

"פחות מעשרה," ענתה המחטיפה. "זאת חברה מאוד קטנה."

"אני מבין." ווין פיתל את אצבעותיו והעמיד פנים כשוקל בכובד ראש את דבריה. "את עובדת שם בסופי שבוע?"

"לפעמים."

"בערבים של סופי שבוע?"

עיניה הצטמצמו קלות, ואז חזרו למצבן הטבעי הרגוע. "לפעמים," אמרה שוב.

"מה בנוגע לשבת שעברה? שבת בערב?"

"סליחה?"

"את מכירה את גרג דאונינג, נכון?"

"בוודאי, אבל –"

"כפי שאת יודעת בלי ספק," המשיך ווין, "הוא נעדר מאז שבת בערב בשבוע שעבר. מעניין לציין שהשיחה האחרונה שביצע גרג מביתו היתה למשרד שלך. את זוכרת את שיחת הטלפון הזאת?"

"מר לוקווד –"

"בבקשה, קראי לי ווין."

"אני לא יודעת מה אתה מנסה לעשות פה –"

"זה די פשוט, האמת," קטע אותה ווין. "אתמול בלילה סיפרת לעמיתי מיירון בוליטר שלא דיברת עם גרג דאונינג כמה חודשים. ועם זאת, כפי שהרגע סיפרתי לך, יש בידי מידע שסותר את ההצהרה שלך. אז קיימים כאן אי־התאמה ואי־דיוק שעלולים לצייר אותך, העלמה מייסון, כאדם לא אמין במיוחד. אני לא יכול להרשות לעצמי להעסיק אדם כזה בלוק־הורן אחזקות. העובדים שלי מוכרחים להיות ללא דופי. מסיבה זאת אני מעוניין שתסבירי לי את פשר הסתירה בדברייך."

ווין הוציא שקית בוטנים מכיס מעילו. הוא קילף כמה בוטנים בצורה מסודרת ואלגנטית להפליא, העביר את הקליפות בתנועה קלה לשקית נפרדת, ואז הכניס את הבוטנים לפיו אחד אחד.

"איך אתה יודע שמר דאונינג התקשר למשרד שלי?" שאלה המחטיפה.

"בבקשה," אמר ווין במבט צדדי. "בואי לא נבזבז זמן על פרטים טפלים. הוא התקשר, וזו עובדה קיימת ומוכחת. את יודעת את זה. אני יודע את זה. בואי נתקדם הלאה."

"אני לא עבדתי בשבת שעברה," אמרה המחטיפה. "הוא בטח התקשר למישהו אחר."

ווין הזעיף את פניו. "התחבולות שלך מתחילות לעייף אותי, העלמה מייסון. כפי שהודית בפני, את עובדת בחברה קטנה. אם תרצי אוכל להתקשר למעסיק שלך. אני בטוח שהוא ישמח לספר למר ווינדזור הורן לוקווד השלישי אם היית שם או לא."

המחטיפה הזדקפה בכיסאה, שילבה את זרועותיה על חזה וצפתה במשחק. הדראגונס הובילו 24:22. עיניה עקבו אחר מסלולו של הכדור ברחבי המגרש. "אין לי מה לומר לך יותר, מר לוקווד."

"אה. את כבר לא מעוניינת בעבודה?"

"נכון."

"לא הבנת אותי," אמר ווין. "לא התכוונתי רק לעבודה בלוק־הורן אחזקות. התכוונתי לכל עבודה שהיא, בכל מקום שהוא, כולל מקום העבודה הנוכחי שלך."

היא נפנתה אליו. "מה?"

"יש לך שתי אפשרויות," אמר ווין. "הרשי לי לפרט אותן בבירור, כדי שתוכלי לבחור את האפשרות המתאימה לך ביותר. אפשרות ראשונה: את תספרי לי מדוע גרג דאונינג התקשר אלייך בשבת בערב. את תספרי לי מדוע שיקרת למיירון בנושא. ואת תספרי לי כל מה שידוע לך על ההיעלמות שלו."

"איזה היעלמות?" היא קטעה את דבריו. "חשבתי שהוא נפצע."

"אפשרות שנייה," המשיך ווין. "את תמשיכי או לשמור על שתיקה או לשקר לי, ובמקרה כזה אני אתחיל להפיץ שמועה בענף לגבי היושרה המקצועית שלך. ליתר דיוק, אני אספר שהרשויות הפדרליות ושלטונות החוק בודקים האשמות חמורות של מעילה."

"אבל..." היא התחילה למחות והפסיקה. "אתה לא יכול לעשות את זה."

"אה, לא?" הוא הביט בה בפנים מבודחות. "אני ווינדזור הורן לוקווד השלישי. אף אחד לא יפקפק במה שיש לי לומר בנושאים כאלה. את, לעומת זאת, תתקשי למצוא עבודה גם כמוכרת סיגריות בתחנת דלק אחרי שאסיים איתך." הוא חייך והטה לעברה את השקית. "בוטן?"

"אתה מטורף."

"ואת נורמלית," החזיר ווין. הוא השפיל את מבטו לעבר המגרש. "מה דעתך, תגידי? נער המגבות הצעיר מנגב זיעה של שחקן מהרצפה. זה בטח שווה" – הוא משך בכתפיו בהפגנתיות – "אה, אני לא יודע. לכל הפחות מציצה, את לא חושבת?"

ווין חייך אליה במתיקות.

"אני הולכת." היא התחילה לקום.

"תשכבי איתי?" הוא שאל.

היא הביטה בו אחוזת אימה. "מה?"

"תשכבי איתי? אם את ממש טובה, אני עשוי לשקול להעסיק אותך בלוק־הורן."

היא חשקה את שיניה ונשפה, "אני לא זונה."

"לא, את לא זונה," אמר ווין, בקול רם מספיק כדי לסובב כמה ראשים ביציע. "אבל את צבועה."

"על מה אתה מדבר?"

ווין הצביע על הכיסא שלה. "שבי בבקשה."

"אני מעדיפה שלא."

"ואני מעדיף לא לצעוק." הוא הצביע שוב. "בבקשה."

היא צייתה לבסוף ועיניה נותרו חשדניות. "מה אתה רוצה?"

"את חושבת שאני מושך, נכון?"

היא העוותה את פניה. "אני חושבת שאתה הגבר הכי דוחה ש –"

"אני מדבר רק על מראה חיצוני עכשיו," אמר ווין. "על הפיזי, זוכרת? כמו שאמרת למיירון רק אתמול, סקס זה רק עניין פיזי. כמו לחיצת יד – אף על פי שעם דימוי כזה אני מפקפק ביכולת המינית של

בני הזוג שלך. עכשיו, בלי להישמע יותר מדי שחצן, אני יודע שאני לא בלתי מושך מבחינה פיזית. אם את חושבת על כל הדראגונס והג׳יאנטס שהשכבת במשך הקריירה המפוארת שלך, בטח היה לפחות אחד שהיה פחות מושך ממני.״

עיניה הצטמצמו. היא נראתה מסוקרנת ומבועתת כאחד. ״אולי,״ הסכימה להודות לבסוף.

״אבל את לא מוכנה לשכב איתי. זאת, יקירתי, צביעות.״

״למה?״ החזירה המחטיפה. ״אני אישה עצמאית. אני בוחרת עם מי לשכב ועם מי לא.״

״זה מה שאת אומרת,״ אמר ווין. ״אבל במקרה כזה, למה את בוחרת רק ג׳יאנטס ודראגונס?״ היא היססה לרגע ארוך מדי, והוא חייך ונופף לעומתה באצבע נוזפנית. ״תהיי לפחות ישרה בקשר לבחירה המסוימת הזאת.״

״עושה רושם שאתה יודע עלי די הרבה,״ אמרה המחטיפה. ״למה שאתה לא תספר לי?״

״בסדר גמור. את מכריזה מיד על הכלל הביזארי של דראגונס וג׳יאנטס, ואני לא יודע מה. את קובעת גבולות. אני לא. אם אישה מושכת בעיני, בשבילי זה מספיק. אבל את זקוקה לשיוך הקבוצתי האקראי הזה. את משתמשת בו כגדר הפרדה.״

״הפרדה ממה?״

״לא ממה. ממי. מכל מיני שרלילות ששוכבות עם מי שהן רוצות. כמו שכבר ציינת, את לא זונה. את בוחרת, וואו. את לא זנזונת.״

״נכון, אני לא.״

הוא חייך. ״אבל מה זה זנזונת? אישה ששוכבת עם הרבה גברים? אה, לא. כי זה הרי מה שאת עושה. הרי לא תעזי לשפוט או להעביר ביקורת על אחות למטרה. אז מהי בדיוק זנזונת? לפי ההגדרה שלך אין דבר כזה. ולמרות זאת חשת צורך עז להכחיש את היותך זנזונת כששאלתי אותך. למה זה?״

״אל תעשה מזה יותר ממה שזה,״ אמרה המחטיפה. ״למילה זנזונת יש הקשר שלילי. זאת הסיבה היחידה שהתגוננתי.״

ווין פרש את ידיו. "אבל למה שיהיה הקשר שלילי? אם זנזונת היא, לפי ההגדרה, אישה קלת דעת, אישה חופשייה ששוכבת עם מי שמתחשק לה, למה לא לאמץ את המונח בשתי רגליים? למה להציב את הגדרות האלה? למה ליצור גבולות מלאכותיים? את משתמשת בשיוך של קבוצת הכדורסל כדי להכריז על העצמאות שלך. אבל זה מכריז בדיוק על ההפך. זה מכריז שאת לא סגורה על עצמך ושאת חסרת ביטחון."

"ובגלל זה אני צבועה?"

"כמובן. תחזרי רגע לבקשתי לשכב איתך. או שסקס הוא עניין פיזי לגמרי, ובמקרה כזה להתנהגותי הגסה לא צריכה להיות שום השפעה על זה, או שסקס הוא יותר מסתם קטע פיזי. מה התשובה?"

היא חייכה ונענעה בראשה בתנועה מהירה. "אתה גבר מעניין, מר לוקווד. אולי אני כן אשכב איתך."

"לא טוב," אמר ווין.

"מה?"

"את תעשי את זה רק בשביל להוכיח שאני טועה. וזה, יקירתי, פתטי וחסר ביטחון כמו כל מה שאת עושה. אבל אנחנו סוטים מהעיקר. זאת אשמתי, אני מצטער. את מתכוונת לספר לי על השיחה שלך עם גרג דאונינג, או שאני אהרוס לך את המוניטין?"

היא נראתה נבוכה ומבולבלת. זה מה שהוא רצה.

"ישנה כמובן אפשרות שלישית," המשיך ווין.

"האפשרות הזאת מגיעה בצמידות לאפשרות השנייה. והיא כדלקמן: בנוסף על הרס המוניטין והקריירה שלך, יש סיכוי גדול שתואשמי ברצח."

עיניה התרחבו בפלצות. "מה?"

"גרג דאונינג הוא חשוד רציני בחקירת רצח. אם יתגלה שעזרת לו באופן כלשהו, זה יהפוך אותך אוטומטית לשותפה לפשע." הוא קימט את מצחו. "אבל בכנות, אני לא חושב שהתובע המחוזי יצליח להשיג הרשעה. לא משנה. אני אתחיל עם המוניטין שלך ונראה איך נתקדם משם."

המחטיפה נעצה בו מבט יציב. "מר לוקווד?"

"כן."

"לך תזדיין," אמרה.

ווין קם ממקומו. "האופציה הזאת עדיפה בלי ספק על החברה הנוכחית." הוא חייך וקד קידה. "יום טוב לך."

הוא הלך משם בראש מורם. היה כמובן היגיון בשיגעון של ווין. היא לא תדבר. את זה הוא ידע כמעט מיד. היא גם חכמה וגם נאמנה. שילוב מסוכן אם כי מעורר הערצה. אבל מה שהוא אמר לה פגע במטרה. גם הטובים שבנו ייכנסו לפניקה במצב כזה ויעשו מעשה. הוא יחכה בחוץ ויעקוב אחריה.

הוא בדק את לוח הנקודות. אמצע הרבע השני. אין לו שום עניין לצפות בהמשך המשחק. אבל בדיוק כשהגיע לשער נשמע זמזום ברמקול והכרוז הכריז, "כעת נכנס מיירון בוליטר במקום טרוי אריקסון!"

ווין היסס, ואז עשה עוד צעד לכיוון היציאה. הוא לא רצה לצפות. אבל הוא נעצר שוב, נשאר לעמוד אך הפעם עם פניו אל המגרש.

26

מיירון ישב בקצה המרוחק של הספסל. הוא ידע שהוא לא ישחק, אבל בבטנו עדיין רחשו פרפרים מפלדה ועכבישים מאבן, כמו תמיד לפני משחק. בצעירותו נהנה מיירון מהלחץ התחרותי של המשחקים החשובים גם כשזה הגיע לרמה של כמעט שיתוק. הלחץ לא נמשך הרבה אחרי שריקת הפתיחה. אחרי שנוצר המגע הגופני הראשון עם אחד מיריביו או שרדף אחר כדור תועה או קלע לסל, הפרפרים התעופפו הרחק משם ותשואות הקהל ותרועות הבוז וכל השאר התמזגו ברקע כמו רדיו פתוח בווליום נמוך במשרד.

לחץ טרום־משחק לא היה חלק מהקיום של מיירון כבר למעלה מעשור, ועכשיו הוא ידע מה שתמיד חשד בו: שהאופוריה מורטת העצבים הזאת קשורה ישירות לכדורסל. הוא לא חווה שום דבר שישווה לזה בעסקים או בחייו האישיים. אפילו עימותים

אלימים, שיש בהם איזה ריגוש מעוות ואדרנלין של סכנה, לא היו בדיוק כמו זה. הוא חשב שזה ידעך עם השנים והבגרות, והאמין שרק אדם צעיר יכול לנפח ולהעצים אירוע קטן כמו משחק כדורסל לממדים תנ"כיים. מבוגר יכול כמובן לראות מה שילד לא יבין לעולם – שקליעת עונשין אחת שפוספסה היא לא סוף העולם, שלא הכול קם ונופל על תנועת הכדור. אבל הנה מיירון בוליטר, בן שלושים ומשהו, ועדיין חש בדיוק אותן תחושות מועצמות שידע רק בצעירותו. ההרגשה לא נעלמה

עם הזמן, אלא רק חיכתה להזדמנות להתפרץ ולקחת את מיירון שוב למסע מטורף שרק מעטים זוכים לו פעמיים בחיים.

האם חבריו צודקים? האם זה יותר מדי בשבילו? האם כל זה למעלה מכוחותיו הפיזיים, ובעיקר הנפשיים? האם הוא לא השאיר הכול מאחוריו? הוא הבחין בג׳סיקה ביציע. היא צפתה במשחק ועל פניה הבעת ריכוז מצחיקה. היא היתה היחידה שלא נראתה מוטרדת מחזרתו למגרש, אבל היא לא היתה חלק מחייו בימי הזוהר שלו ככדורסלן. האם האישה שהוא אוהב לא הבינה, או שמא היא – ?

הוא נעצר.

כשאתה על הספסל, אצטדיון ענק יכול להיות מקום קטן. הוא ראה, למשל, את ווין מדבר עם המחטיפה. הוא ראה את ג׳סיקה. הוא ראה נשות שחקנים וחברות שלהם. ואז הוא ראה, בעודם נכנסים בשער שמולו, את שני הוריו. עיניו זינקו בחזרה אל המגרש. הוא מחא כפיים ושאג קריאות עידוד לחבריו לקבוצה, והעמיד פני מעוניין בתוצאת המשחק. אבא ואמא שלו. הם בטח הקדימו את שובם מהטיול באירופה.

הוא הסתכן בהצצה קצרה. הם ישבו עכשיו ליד ג׳סיקה, באגף החברים והמשפחות. אמו הביטה בו בחזרה. אפילו ממרחק הוא ראה את המבט האבוד בעיניה הזגוגיות. עיניו של אבא התרוצצו לכל עבר, לסתו קפוצה, כולו מתוח, כאילו הוא מגייס עוד קצת אומץ לפני שיעז להישיר מבט אל המגרש. מיירון הבין ללבו. הכול היה מוכר מדי, כמו סרט משפחתי ישן שמתעורר פתאום לחיים. הוא הסב שוב את מבטו.

ליאון ווייט יצא מהמשחק. הוא התיישב במקום הפנוי שליד מיירון. נער מגבות תלה את חולצתו המיוזעת סביב כתפיו ונתן לו בקבוק מים. ליאון שתה מהמים וגופו נצץ מזיעה.

״ראיתי אותך מדבר עם המחטיפה אתמול,״ אמר ליאון.

״כן.״

״נו, וחטפת קצת?״

מיירון הניד בראשו לשלילה. ״נשארתי בלתי מוחטף.״

ליאון צחקק. ״סיפרו לך פעם איך היא קיבלה את הכינוי הזה?״

״לא.״

"גם לא יספרו. רק מי שעושה את זה איתה יודע. אבל יש כאן מסורת רצינית."

"כמו הדלקת נרות בחנוכה," אמר מיירון.

ליאון צחק. "טוב, לא בדיוק."

"אתה חטפת, ליאון?"

"בטח, פעם אחת." ואז הוסיף במהירות, "אבל זה היה לפני שהייתי נשוי."

"כמה זמן אתה נשוי?"

"אני ופיונה נשואים קצת יותר משנה."

לבו של מיירון צנח כמו מבעד לפיר מעלית. פיונה. שמה של אשתו הוא פיונה. הוא נשא את עיניו ליציע, אל הבלונדינית השופעת והעסיסית. השם פיונה מתחיל ב-פ'.

"בוליטר!"

מיירון הזדקף. זה היה דוני וולש, המאמן הראשי. "כן?"

"תיכנס להחליף את אריקסון." וולש אמר את המילים כאילו הן גזירי ציפורניים שצריך לירוק מהפה.

מיירון הביט במאמן שלו כאילו הוא מדבר סווהילית. זה היה הרבע השני. התוצאה היתה תיקו.

"למה אתה מחכה לעזאזל, בוליטר? תחליף את אריקסון, עכשיו."

מיירון קם. הוא הרגיש שרגליו בוגדות בו. מחשבות על רצח והיעלמות ריחפו כמו עטלפים באור הזרקורים. הוא ניסה לבלוע רוק, אבל פיו היה יבש לגמרי. הוא רץ קדימה. האצטדיון הסתחרר כמו מיטה של שיכור. הכרוז הכריז עליו והוא אפילו לא זיהה את שמו.

חבריו לקבוצה נראו מופתעים לראותו. אריקסון אמר, "שמור על וולאס." רג'י וולאס. אחד הקלעים המצטיינים של המשחק. מיירון נעמד לידו והתכונן. וולאס סקר אותו בחיוך משועשע.

"כלא," קרא רג'י בצחוק מזויף. "כלא מזוין."

מיירון הביט בטי.סי. "כלא?"

"זה ראשי תיבות של כוננות לבן איטי", תרגם למענו טי.סי.

"אה."

כולם התנשמו בכבדות ונטפו זיעה. מיירון הרגיש מכווץ, נוקשה ולא מוכן. הכדור עמד לצאת לדרך. משהו לכד את עינו. ווין עמד ליד פתח היציאה. זרועותיו שלובות. עיניהם נפגשו לשבריר שנייה. ווין סימן תנועה קלה בראשו. המשרוקית שרקה והמשחק התחדש.

רג'י וולאס התחיל מיד עם ניבולי הפה. "אתה בטח עושה צחוק, זקן. אתה תהיה האישה שלי."

"קודם סרט וארוחת ערב," אמר מיירון.

וולאס הביט בו. "תשובה גרועה, זקן."

צודק.

וולאס התכופף והניד בראשו. "שיט. כבר היה עדיף שסבתא שלי תשמור עלי."

"אז היא האישה שלך?" אמר מיירון.

וולאס נעץ בו מבט נוקב. "משתפר," אמר.

מיירון חסם את וולאס בדרכו אל הסל. "וואו," אמר וולאס, "אתה נורא חזק." ואז הוא פשוט מעך אותו וקלע בלי בעיה.

וולאס נחת כששתי זרועותיו פרושות וערוכות למטר התשואות. קריאות הבוז שלו רדפו את מיירון לאורך המגרש. "ברוך הבא לאן. בי.איי, כלומניק זבל אפס זקן. מי אתה בכלל? מאיפה הביאו אותך? איך הרגשת, זקן, כשקרעתי אותך לגזרים? קדימה, זקן, אתה יכול להגיד לי."

מיירון ניסה להתרכז בשמירה. וולאס שוב עקף אותו בקלילות וקלע בלי מאמץ.

"יו, זקן, שמעת את הקול הזה? אין קול יותר מתוק מזה, אפילו לא של אישה שצועקת באורגזמה."

מיירון הביט בו. "לנשים יש אורגזמות?"

וולאס צחק. "כל הכבוד, זקן. כל הכבוד."

מיירון הציץ בשעון. הוא נמצא על המגרש 34 שניות, והאיש שעל שמירתו הוא מופקד כבר קלע חמש נקודות. מיירון עשה חישוב מהיר. בקצב הזה יוכל וולאס לקלוע שש מאות נקודות תחת השגחתו.

שאגות הבוז התחילו לזרום זמן קצר אחרי. שלא כמו בצעירותו, רחשי הקהל לא נמוגו ברקע. מיירון מעולם לא חווה חוויה משפילה כזאת של קהל שקם נגדו, שקורא בשמו באכזבה ובתיעוב. לראשונה בחייו חווה את הקהל כישות אחת מפלצתית של לעג צורב. ״אתה דפוק, בוליטר!״, ״חרא של שחקן, בוליטר!״, ״תסלקו מפה את הבול עץ הזה!״, ״תחזור לספסל, בוליטר!״ הוא ניסה להתעלם, אבל כל קריאה היתה חץ משוח ברעל שדקר אותו ישר בלב.

הגאווה הרימה את ראשה. הוא לא ייתן לוולאס להמשיך לקלוע. כוח הרצון היה אדיר. כוח הלב היה כביר. אבל כוח הברך, כפי שגילה עד מהרה, היה אפסי. הוא היה אטי מדי, וזאת עובדה. רג׳י וולאס קלע עוד שש נקודות. כדור אחד של מיירון גמר אצל הקהל. זה לא עבד. הוריו ישבו כמו שני פסלים ביציע. מסביבם קרא ההמון ״בוליטר זבל״ במקהלה מחרישת אוזניים. מיירון ראה את ווין ניגש אל ראש המקהלה ומשתיק אותו.

זה היה מוזר, אבל הביטחון העצמי של מיירון לא נעלם למרות רצף הכישלונות. הוא רצה להישאר במשחק. רוחו לא נשברה והוא לא איבד תקווה. הוא התעלם מכל מה שקהל של 18,812 צופים ראה בבירור. הוא ידע שהמזל שלו עתיד להשתנות. הוא קצת לא בכושר, אבל זה הכול. עוד מעט הכול יסתדר לתפארת.

הוא הבין שהוא נשמע בדיוק כמו מכור להימורים שמשכנע את עצמו בבלתי אפשרי.

המחצית הסתיימה זמן קצר לאחר מכן. מיירון יצא מהמגרש והביט שוב בהוריו. הם עמדו וחייכו אליו. הוא חייך ונופף להם לשלום. חבורת צועקי הבוז נעלמה. יחד איתם נעלם גם ווין.

אף אחד לא דיבר עם מיירון בהפסקה והוא לא חזר לשחק. הוא חשד שקליפ עמד מאחורי ההחלטה להכניס אותו למגרש מלכתחילה. למה? מה קליפ מנסה להוכיח? המשחק הסתיים ביתרון של שתי נקודות לדראגונס. עד לשריקת הסיום ולהחלפת הבגדים במלתחות הופעתו של מיירון נשכחה כלא היתה, וטוב שכך. העיתונאים הקיפו את טי.סי שהיה

במיטבו, קלע 33 נקודות ונתן משחק מבריק. טי.סי טפח על גבו של מיירון כשחלף על פניו, אך לא אמר מילה.

מיירון הוריד את נעלי ההתעמלות. הוא תהה אם הוריו יחכו לו. קרוב לוודאי שלא. הם בטח יבינו שהוא רוצה להיות לבד. הוריו, עם כל נטייתם להתערב ולחטט ולהפריע, היו בעצם די טובים בלדעת מתי להיעלם מהתמונה ולתת מרחב נשימה כשצריך. הם יחכו לו בבית ויישארו ערים כל הלילה במקרה הצורך. עד עצם היום הזה אביו נשאר ער על הספה מול הטלוויזיה עד שמיירון חוזר הביתה. ברגע שמיירון מכניס את המפתח למנעול, אביו מעמיד פני ישן, משקפי הקריאה שלו עדיין מונחים על קצה האף והעיתון מוטל על חזהו. הילד בן 32 ואביו עדיין מחכה לו שיחזור הביתה בשלום. אלוהים, הוא זקן מדי בשביל זה, לא?

אודרי הציצה בזהירות מעבר לפינה וחיכתה. רק כשסימן לה בידו היא ניגשה אליו. היא דחפה לתיקה את הפנקס והעיפרון ומשכה בכתפיה. "תחשוב על הצד החיובי," אמרה.

"יש צד כזה?"

"עדיין יש לך תחת מדליק."

"זה מכנסי הספורט הקצרים," אמר מיירון. "הם מחזיקים הכול במקום ועוד נותנים צורה. נדיבים ומחטבים."

"נדיבים ומחטבים?"

הוא משך בכתפיו. "היי, יום הולדת שמח."

"תודה", אמרה אודרי. "אתה כזה חמוד. למי אכפת שאין לך תנועה מרחבית נורמלית?!"

"מוזר," אמר מיירון, "ג'ס אף פעם לא התלוננה על התנועה המרחבית שלי."

"לפחות לא בפניך," חייכה אודרי. "אני שמחה לראות שאתה במצב רוח מרומם."

הוא חייך אליה בחזרה ומשך בכתפיו.

אודרי הביטה סביבה כדי לוודא שאין אף אחד בטווח שמיעה. "יש לי קצת מידע בשבילך," אמרה.

"אה?"

"על הבלש הפרטי במשפט הגירושים."

"גרג שכר אותו?"

"או הוא או פלדר," ענתה אודרי. "יש לי מקור שעושה עבודות אלקטרוניות למשרד חקירות. זה המשרד שעובד תמיד עם פלדר. המקור שלי לא יודע את כל הפרטים, אבל לפני חודשיים הוא עזר לארגן צילום וידאו במלון גלנפוינט. אתה מכיר את המלון הזה?"

מיירון הנהן. "המלון בכביש 80? בערך שמונה קילומטרים מפה?"

"כן. המקור שלי לא יודע בשביל מה היה הצילום או איך זה נגמר. הוא רק יודע שזה קשור לגירושים של דאונינג. הוא גם אישר את המובן מאליו: שדברים כאלה מיועדים בדרך כלל לתפוס את האישה במצב עדין, אם אתה מבין את הכוונה."

מיירון קימט את מצחו. "זה היה לפני חודשיים?"

"כן."

"אבל גרג ואמילי כבר היו פרודים," אמר מיירון. "הגירושים היו סופיים. מה הטעם?"

"הגירושים, כן," הסכימה אודרי. "אבל מאבק המשמורת של הילדים רק התחיל."

"כן, אבל זה לא אומר כלום. היא היתה אישה כמעט־פנויה שמקיימת יחסי מין. בימינו דבר כזה ממש לא מעיד על כשירותה כאם. אין לזה שום השפעה על עניין כמו משמורת."

אודרי הנידה בראשה. "אתה כל כך תמים."

"למה את מתכוונת?"

"קלטת של אמא ששוכבת עם איזה פר הרבעה במוטל ועושה לעיני המצלמה השד יודע מה? אנחנו עדיין חיים בחברה סקסיסטית ושוביניסטית. קלטת כזאת בהחלט עשויה להשפיע על שופט ממין זכר."

מיירון הרהר בדבר, אבל זה עדיין לא הסתדר לו. "קודם כול את מניחה שהשופט הוא גבר ניאנדרטלי. שנית, זאת המאה העשרים ואחת,

ריבונו של עולם. אישה פרודה מבעלה שוכבת עם גבר אחר? זאת לא רעידת אדמה."

"אני לא יודעת מה עוד להגיד לך, מיירון."

"גילית עוד משהו?"

"זה הכול," היא אמרה, "אבל אני עובדת על זה."

"את מכירה את פיונה ווייט?"

"אשתו של ליאון ווייט? שלום שלום, אתה יודע. למה?"

"היא דגמנה פעם?"

"דגמנה?" אודרי צחקקה. "כן, אני מתארת לעצמי שאתה יכול לקרוא לזה דוגמנות."

"היא היתה נערת אמצע?"

"כן."

"את יודעת של איזה חודש?"

"לא. למה?"

הוא סיפר לה על המייל. הוא היה די משוכנע עכשיו ש-פ' היא לא אחרת מפיונה ווייט, ו"בייבספ" הוא קיצור ל"בייב של ספטמבר", החודש שהיא היתה בוודאי נערת האמצע שלו. אודרי האזינה בדריכות. "אני יכולה לבדוק," אמרה. "נראה אם היא היתה שפנפנת ספטמבר."

"זה יכול לעזור."

"זה יסביר הרבה," המשיכה אודרי. "בעניין המתיחות בין דאונינג וליאון."

מיירון הנהן.

"שמע, אני צריכה לרוץ. ג'ס מביאה את המכונית ולוקחת אותי לדרינק. תעדכן אותי."

"בטח. תעשי חיים."

הוא סיים את ענייניו במלתחות, התנגב והתחיל להתלבש. הוא חשב על החברה הסודית של גרג, זו שגרה אצלו בבית. הייתכן שזאת היתה פיונה ווייט? אם כן, זה יסביר את הצורך בסודיות. יכול להיות שליאון ווייט גילה על הרומן? זה נראה הגיוני בהסתמך על ההתנגדות שלו לגרג.

אז איפה זה משאיר אותנו? ואיך כל זה מתקשר לבעיית ההימורים של גרג ולמזימת הסחיטה של ליז גורמן?

רגע אחד, רגע אחד.

תשכחו לרגע מההימורים. נניח שלליז גורמן היה מידע נוסף על גרג – גילוי מרעיש ונפיץ באותה מידה, אם לא יותר; נניח שהיא גילתה איכשהו שגרג מנהל רומן עם אשת החבר הכי טוב שלו; נניח שהיא החליטה לסחוט את גרג וקליפ עם המידע הזה. כמה גרג ישלם כדי למנוע ממעריציו ומחברי קבוצתו לדעת על מעשה הבגידה? כמה קליפ ישלם כדי לנטרל את ראש הנפץ הגרעיני הזה בעיצומה של תקופת אליפות סוערת?

שווה לבדוק. בהחלט שווה לבדוק.

27

מיירון נעצר בצומת המפריד בין שדרת ליווינגסטון דרום וכביש קנדי המהיר. הצומת המסוים הזה כמעט לא השתנה בשלושים השנים האחרונות. אותן מסעדות, אותה תחנת דלק. הוא פנה לרחוב הובארט גאפ. משפחת בוליטר עברה לליווינגסטון כשמיירון היה בן שישה שבועות. מעט מאוד השתנה שם בהשוואה לשאר העולם. התחושה המוכרת של לראות אותם מראות במשך כל כך הרבה שנים היתה פחות מנחמת עכשיו, ויותר משתקת או מרדימת תחושה. אתה כבר לא מבחין בכלום. מסתכל אך לא רואה דבר.

הוא נכנס לרחוב שבו לימד אותו אביו לרכוב על אופניים, וניסה לשים לב באמת לבתים שהקיפו אותו כל חייו. היו שינויים, כמובן, אבל במוחו השנה היתה עדיין 1970. הוא והוריו עדיין התייחסו לבתים השכנים בשמות בעליהם, כאילו היו מטעים דרומיים מימי **חלף עם הרוח**. הרקינים, למשל, לא גרים בבית רקין כבר יותר מעשור. מיירון לא יודע מי גר אצל הקירשנרים או אצל הרוטרים או הפרקרים. הבוליטרים, הרקינים והקירשנרים וכל השאר עברו לשכונה כשהכול היה חדש ומבטיח, כשליווינגסטון נחשבה לגן עדן במערב פנסילווניה – כה רחוקה, ועם זאת כה קרובה לניו יורק. הרקינים והקירשנרים והרוטרים חיו פה חלק גדול מחייהם. הם הגיעו לשכונה עם ילדים קטנים, גידלו אותם, לימדו אותם לרכוב על אופניים באותם רחובות שמיירון למד, שלחו אותם לאותם גני ילדים ולאותו בית ספר יסודי, אותה חטיבת ביניים ואותו

תיכון. הילדים הלכו לאוניברסיטה והתחילו לבקר רק בחופשות. זמן קצר לאחר מכן התחילו להישלח הזמנות לחתונות. אחדים מהם התחילו לנפנף בתמונות הנכדים, ולא הפסיקו לציין בתדהמה איך הזמן רץ. בסופו של דבר הקירשנרים והרקינים והרוטרים הרגישו לא שייכים, לא במקומם. העיירה הזאת עוצבה ונועדה לגידול ילדים, ולא היה בה יותר מה שיחזיק אותם שם. לא היה בשביל מה או למען מי להישאר. הבתים הגדולים שלהם נראו לפתע ריקים מדי, אז הם מכרו אותם למשפחות צעירות עם ילדים קטנים שבקרוב ילכו לאותם גנים, לאותו בית ספר יסודי, אותה חטיבת ביניים ואותו תיכון.

החיים, החליט מיירון, לא היו שונים בהרבה מאלה שהצטיירו בפרסומות המדכאות לחברות ביטוח.

כמה מוותיקי השכונה הצליחו להחזיק מעמד. אפשר לזהות מרחוק את הבתים שלהם. אף על פי שהילדים גדלו ופרחו מן הקן, הם בנו תוספות יפות ומרפסות חדשות והדשא שלהם היה הכי מטופח וירוק. ככה זה אצל הבראונים והגולדשטיינים. כך זה כמובן גם אצל אל ואלן בוליטר.

מיירון החנה את מכוניתו בכניסה לבית, והפנסים הקדמיים הציפו את החצר כמו זרקורי משטרה אחרי בריחת אסירים מהכלא. לא רחוק משם היה עמוד הכדורסל הישן. לרגע בהה מיירון בסל. במוחו עברה תמונה של אביו המניף אותו למעלה כדי שיוכל לגעת בסל. אין לדעת אם התמונה היא פרי זיכרון או דמיון, וזה לא באמת משנה.

הוא צעד לכיוון הבית. האורות בחוץ נדלקו באמצעות חיישן תנועה. הציוד האלקטרוני המשוכלל הותקן כבר לפני שלוש שנים, ועדיין עורר את השתאותם הבלתי מרוסנת של הוריו. הפלא הטכנולוגי הזה נראה להם כמו המצאת האש. בימים הראשונים להתקנת החיישנים העבירו אמא ואבא שעות שלמות בבדיקת המנגנון, כדי לראות אם יוכלו לחמוק מעינו הבוחנת, להתחכם לו, להתכופף, ללכת לאט לאט כדי שתנועתם לא תורגש. לפעמים ההנאות הקטנות הן כל מה שיש בחיים.

הוריו ישבו במטבח. כשהוא נכנס, מיהרו להעמיד פנים שהם עסוקים במשהו.

"היי," אמר מיירון.

הם הביטו בו בראשים מוטים ועיניים דואגות מדי. "היי, מתוק," אמרה אמא.

"היי, מיירון," אמר אבא.

"חזרתם מאירופה לפני הזמן," אמר מיירון.

שני הראשים הנהנו כאשמים בפשע. אמא אמרה, "רצינו לראות אותך משחק." היא אמרה את זה בעדינות, כאילו היא הולכת על קרח דק עם לפיד.

"אז איך היה הטיול שלכם?" שאל מיירון.

"נהדר," אמר אבא.

"נפלא," הוסיפה אמא. "האוכל שהם נתנו היה משהו משהו."

"אבל המנות היו קטנות," אמר אבא.

"מה זאת אומרת המנות היו קטנות?" התרגזה אמא.

"אני רק מעיר הערה, אלן. האוכל היה טוב, אבל המנות היו קטנות."

"מה, אתה מדדת אותן או משהו? מה זאת אומרת קטנות?"

"כשאני רואה מנה קטנה אני יודע שזאת מנה קטנה. והמנות האלה היו קטנות."

"קטנות. כאילו שהוא צריך מנות גדולות. האיש אוכל כמו סוס. זה לא יהרוג אותך אם תוריד חמישה קילו, אל."

"אני? אני לא נהיה כבד."

"אה, לא? המכנסיים שלך נהיו כל כך צמודים שאפשר לחשוב שאתה מככב בסרט ריקודים."

אבא קרץ לה. "לא נראה לי שהיתה לך בעיה להוריד לי את המכנסיים בטיול."

"אל!" היא צווחה, אבל לא הצליחה למחוק את החיוך מפניה. "לפני הילד שלך! מה קרה לך?"

אבא הביט במיירון וספק כפיים. "היינו בוונציה," הסביר. "ברומא."

"כל מילה מיותרת," אמר מיירון. "ממש מיותרת."

הם צחקו. אחרי שצחוקם גווע, אמו דיברה כמעט בלחש.

"אתה בסדר, חמוד?"

"אני בסדר גמור," הוא אמר.

"באמת?"

"באמת."

"אני חשבתי שעשית שם כמה דברים טובים," אמר אבא. "היו לך כמה מסירות טובות. ממש טובות. ראו שאתה מוכשר."

אפשר לסמוך על אבא שימצא את הטוב בכל דבר. "הייתי גדול," אמר מיירון.

אבא הניד בראשו בתנועה איתנה ואמר, "אתה חושב שאני אומר את זה סתם בשביל שתרגיש יותר טוב?"

"אני יודע שאתה אומר את זה סתם בשביל שאני ארגיש יותר טוב."

"לא משנה," אמר אבא. "זה אף פעם לא היה משנה. אתה יודע שלא."

מיירון הנהן. הוא ידע. הוא ראה אבות דוחפניים ודורסניים כל חייו, גברים שניסו להגשים חלומות חלולים באמצעות ילדיהם וכפו עליהם נטל שהם עצמם לא יכלו לשאת. אבל לא אבא שלו. אל בוליטר מעולם לא ניפח לבנו את הראש בסיפורים גרנדיוזיים על יכולתו הספורטיבית. הוא מעולם לא דחף אותו, וניחן ביכולת המופלאה להיראות כמעט אדיש כשלמעשה היה מעורב רגשית עד כלות. כן, זאת היתה סתירה ישירה – מעין חיבור־ניתוק, קרבה־ריחוק – אבל אצל אבא זה עבד איכשהו. למרבה הצער, הדור של מיירון התקשה להכיר בקסמים האלה. הדור שלו נשאר בלתי מוגדר – נטוש בין דור הביט של וודסטוק ודור האיקס של אם.טי.וי – צעירים מדי כש"שלושים ומשהו" שלט במרקעים, מבוגרים מדי ל"מלרוז פלייס" או "בוורלי הילס 90210". מיירון חשב שהוא שייך בעיקר לדור האשמה, שעל פיו החיים הם סדרת תגובות ופעולות נגדיות. באותה מידה שהורים שאפתנים מפילים הכול על ילדיהם, קמו הילדים בתגובה והאשימו את הוריהם בכל כישלונותיהם העתידיים. בני הדור שלו חונכו להביט לאחור ולהצביע במדויק על הרגעים שבהם ההורים הרסו להם את החיים. מיירון מעולם לא עשה זאת. אם הוא הביט לאחור

– אם הוא בחן את התנהגויות העבר של הוריו – זה היה רק כדי לנסות לפצח את הסוד שלהם לפני שיהיו לו ילדים משלו.

"אני יודע איך זה נראה הערב," אמר, "אבל אני באמת לא מרגיש רע."

אמא משכה באפה. "אנחנו יודעים." עיניה היו אדומות. היא משכה שוב באפה.

"את לא בוכה בגלל –"

היא הנידה בראשה. "אתה ילד גדול. אני יודעת את זה. אבל כששוב רצת ככה על המגרש, אחרי כל כך הרבה שנים..."

קולה גווע. אבא הפנה את ראשו הצידה. שלושתם כל כך דומים. נמשכים לנוסטלגיה כמו כוכבניות לצלמי פפראצי.

מיירון חיכה עד שהיה בטוח שקולו צלול. "ג'סיקה רוצה שנעבור לגור ביחד," אמר.

הוא ציפה למחאות, לפחות מצד אמו. היא לא סלחה לג'סיקה על כך שעזבה בפעם הקודמת, ומיירון היה בספק אם אי פעם תסלח לה. אביו, כדרכו, התנהג ככתב חדשות טוב – ניטרלי, אבל בוודאי מחזיק באיזו דעה אישית מתחת לפני השטח ומאחורי כל השאלות המאוזנות להפליא.

אמא הביטה באבא. אבא הביט באמא והניח יד על כתפה. ואז אמא אמרה, "אתה תמיד יכול לחזור הביתה."

מיירון כמעט ביקש הבהרה, אבל התאפק ואמר רק "תודה." שלושתם נאספו מסביב לשולחן המטבח והתחילו לדבר. מיירון הכין לעצמו גבינה מותכת. אמא שלו לא בישלה יותר, ומבחינת מיירון זה היה דבר חיובי. אהבתה היתה כולה מילולית, וזה היה בסדר מצדו.

הם סיפרו לו על הטיול שלהם. הוא סיפר להם בקצרה ובאופן כללי ועמום מאוד מה החזיר אותו לעולם הכדורסל המקצועי. שעה לאחר מכן פנה אל חדרו במרתף. הוא חי כאן מאז שנות השישים – השנה שבה אחותו הלכה לאוניברסיטה. המרתף היה מחולק לשני חדרים: איזור הישיבה שבו השתמש רק במקרים הנדירים שהיו לו אורחים, ולכן האזור היה נקי; וחדר שינה שנראה במידה רבה כמו חדר של נער מתבגר. הוא

זחל למיטה והביט בפוסטרים שעל הקיר. רובם היו תלויים שם מאז גיל ההתבגרות שלו. הצבעים דהו והפינות נקרעו.

מיירון תמיד אהב את קבוצת הסלטיקס – אביו גדל ליד בוסטון – ולכן שני הפוסטרים האהובים עליו היו של ג׳ון האבליצ׳ק ולארי בירד, כוכבי הקבוצה בשנות השבעים והשמונים. מיירון עצמו היה אמור להיות הפוסטר השלישי על הקיר. זה היה חלום הילדות שלו. כשהסלטיקס החתימו אותו, הוא אפילו לא הופתע. הוא ידע שכוח עליון פועל ומניע חוטים כאן. נכתב בכוכבים ונגזר מראש שהוא יהיה אגדת הסלטיקס הבאה.

ואז ברט ווסון התנגש בו.

מיירון הניח את ידיו מאחורי ראשו. עיניו הסתגלו אל החושך. הטלפון שלו צלצל והוא ענה בפיזור דעת.

"יש לנו את מה שחיפשת," אמר קול שעוּות באמצעים אלקטרוניים.

"סליחה?"

"אותו דבר שגרג דאונינג רצה לקנות. זה יעלה לך חמישים אלף דולר. תכין את הכסף. נתקשר אליך עם הוראות מחר בלילה."

ניתוק. מיירון לחץ על כוכבית 42 לזיהוי השיחה האחרונה, אבל המספר היה חסום. ראשו צנח על הכרית. הוא בהה שוב בשני הפוסטרים וחיכה לשינה שתיקח אותו לארץ האגדות, אל הפוסטר השלישי בכיכובו.

28

משרדו של מרטין פלדר היה בשדרות מדיסון במרכז העיר, לא רחוק ממשרדו של מיירון. הסוכנות נקראה פלדר בע"מ, כדי להבדיל את פלדר מכל משרדי הפרסום הנוצצים שבאזור. פקידת קבלה עליזה שמחה להוביל אותו אל משרדו של מרטי.

הדלת כבר היתה פתוחה. "מרטי, מיירון כאן בשבילך."

מרטי. מיירון. אחד מאותם משרדים. שמות פרטיים לכולם. כולם לבושים קליל־מכובד. מרטי, שמיירון העריך שהוא באמצע שנות החמישים שלו, לבש חולצת ג'ינס כחולה עם עניבה כתומה. שערו האפור והמקליש היה מודבק לקרקפת, כמעט בשיטת "חיסכון והלוואה" אבל לא בדיוק. מכנסיו היו ירוקים ומגוהצים היטב. גרביו הכתומים התאימו לצבע העניבה, ונעליו היו פשוטות ונוחות.

"מיירון!" קרא וסחט את ידו של מיירון. "יופי לראות אותך."

"תודה שהסכמת לפגוש אותי כל כך מהר, מרטי."

הוא נופף בידו לביטול. "מיירון, בחייך. בשבילך תמיד." הם נפגשו כמה פעמים בעבר באירועי ספורט שונים ובכנסים של סוכני ספורטאים. מיירון ידע ששמו של מרטי הולך לפניו כאיש עסקים קשוח אך הוגן. למרטי היה גם כישרון להשיג כיסוי תקשורתי לעצמו וללקוחותיו. הוא כתב כמה ספרי "איך להצליח בעסקים" ששדרגו את שמו ואת רשימת הלקוחות. מעל הכול, מרטי נראה כמו דוד חביב וידידותי. כולם חיבבו אותו מיד.

"אתה רוצה לשתות משהו?" שאל. "קפה לאטה אולי?"

"לא, תודה."

הוא חייך והניד בראשו. "תכננתי להתקשר אליך מזמן, מיירון. שב בבקשה."

הקירות היו חשופים, להוציא פסלים משונים ועקומים שעשויים מנורות ניאון. היה לו שולחן מזכוכית והמדפים היו מפיברגלס. לא היו ניירות ומסמכים נראים לעין. הכול בהק ונצץ כמו בתוך חללית. פלדר הצביע על כיסא לפני השולחן והתיישב בעצמו בכיסא הסמוך. שני אנשים שווים במעמדם מפטפטים להנאתם, בלי שום מחיצות מאיימות או מרחיקות.

פלדר ניגש ישר לעניין. "אני לא צריך לספר לך, מיירון, שאתה בונה לעצמך במהירות שם מצוין בענף. הלקוחות שלך סומכים עליך בעיניים עצומות. מנהלים ומאמנים מכבדים אותך ופוחדים מפניך. כן, פוחדים. זה נדיר, מיירון. נדיר מאוד." הוא טפח על ירכיו ורכן קדימה. "אתה נהנה לעבוד בייצוג ספורטאים?"

"כן."

"יפה," אמר בניד ראש חד. "חשוב לאהוב את מה שאתה עושה. לבחור מקצוע זאת ההחלטה הכי חשובה בחיים – אפילו יותר חשובה מלבחור בת זוג." הוא נשא את עיניו אל התקרה. "מי אמר שאפשר להתעייף מבני אדם, אבל אי אפשר להתעייף מעבודה שאוהבים?"

"בריטני ספירס?"

פלדר גיחך ואז חייך חיוך מבויש ומתנצל. "בטח לא באת לפה בשביל לשמוע אותי מטרחן על הפילוסופיות האישות שלי," אמר. "אז אני רוצה ברשותך לשים את הקלפים על השולחן. אני פשוט אגיד את זה כמו שזה. מה דעתך לבוא לעבוד בפלדר בע"מ?"

"לעבוד פה?" אמר מיירון. כלל ראשון בראיונות עבודה: הקסם אותם בשנינותך המזהרת.

"זה מה שאני רוצה לעשות," אמר פלדר. "אני רוצה למנות אותך לסגן נשיא בכיר. תקבל משכורת נדיבה. תוכל להמשיך להעניק ללקוחותיך את היחס הבוליטרי האישי שהם הורגלו לצפות לו, ובנוסף

יעמדו לרשותך כל המשאבים של פלדר בע"מ. תחשוב על זה, מיירון. אנחנו מעסיקים פה מעל מאה אנשים. יש לנו סוכנות נסיעות משלנו שמטפלת עבורך בכל הסידורים הנדרשים. יש לנו – איך נקרא להם? – כלבויניקים שיעשו בשבילך את כל העבודות השחורות ויטפלו בכל הפרטים החיוניים, ישחררו אותך מדאגות מיותרות ויפנו אותך להתעסק בעיקר ולהתרכז במשימות החשובות באמת." הוא הרים יד כאילו כדי לעצור בעד מיירון, אף על פי שמיירון לא זז ולא פצה פה. "אני יודע שיש לך שותפה, אספרנזה דיאז. היא תבוא יחד איתך, כמובן. היא תקבל משכורת גבוהה יותר. אני מבין שהיא מסיימת לימודי משפטים השנה, אז יהיה לה מרחב גדול להתקדמות בחברה שלנו." הוא החווה בידיו וסיכם, "אז מה אתה חושב?"

"זה מחמיא לי מאוד –"

"עזוב שטויות," קטע אותו פלדר. "מבחינתי, זאת החלטה חכמה ומצוינת. אני יודע מה זה סחורה טובה כשאני רואה אותה." הוא רכן קדימה בחיוך מלא כנות. "תן לאחרים להיות נערי השליחויות של הלקוחות שלך, מיירון. אני רוצה לשחרר אותך כדי שתוכל לעשות את מה שאתה עושה הכי טוב – לגייס לקוחות חדשים ולסגור עסקאות טובות."

למיירון לא היה כל עניין לוותר על החברה שלו, אבל האיש ידע את מלאכת הפיתוי העסקי והצעתו נשמעה קוסמת למדי. "אני יכול לחשוב על זה?" שאל.

"בוודאי," אמר פלדר והרים את ידיו בהסכמה מתמסרת. "אני לא רוצה להלחיץ אותך, מיירון. קח את הזמן. אני בהחלט לא מצפה לתשובה היום."

"אני מעריך את זה," אמר מיירון, "אבל למען האמת רציתי לדבר איתך על נושא אחר."

"בבקשה." פלדר נשען לאחור, שילב את זרועותיו בחיקו וחייך. "לך על זה."

"זה בקשר לגרג דאונינג."

החיוך לא מש מפיו של פלדר, אבל האור בעיניו הבהב קלות. ״גרג דאונינג?״

״כן. יש לי כמה שאלות.״

פלדר המשיך לחייך. ״אתה מבין, כמובן, שאני לא יכול למסור שום מידע חסוי לגבי לקוחות שלי.״

״ברור,״ אמר מיירון. ״אתה יכול בבקשה לומר לי איפה הוא נמצא?״

מרטי פלדר המתין רגע. זאת לא היתה פגישה עסקית יותר. נגמרו המכירות. התחיל המשא ומתן. ניהול נכון של משא ומתן דורש עצבים מברזל וסבלנות מפחידה. כמו בחקירה טובה, יותר מהכול צריך לדעת להקשיב. צריך לגרום ליריב לדבר במקומך. אחרי שניות אחדות שאל פלדר, ״למה אתה רוצה לדעת?״

״אני צריך לדבר איתו,״ אמר מיירון.

״מותר לי לשאול באיזה עניין?״

״לצערי, זה חסוי.״

הם הביטו זה בזה, פניהם פתוחות וידידותיות, אבל עכשיו הם היו שני קלפנים ממולחים שלא רוצים לחשוף את המהלך הבא שלהם. ״מיירון,״ אמר פלדר, ״אתה חייב להבין את המצב שבו אני נמצא. אני לא מרגיש נוח לגלות סוג כזה של מידע, מבלי שיהיה לי ולו שמץ של מושג באיזה עניין מדובר.״

הגיע הזמן לפרוק ולשחרר. ״לא הצטרפתי לדראגונס כדי לעשות קאמבק בכדורסל,״ אמר מיירון. ״קליפ ארנסטיין שכר אותי כדי למצוא את גרג.״

גבותיו של פלדר צנחו לחצי התורן. ״למצוא אותו? אני חשבתי שהוא נמצא בבידוד כדי לרפא פציעת קרסול.״

מיירון הניד בראשו. ״זה הסיפור שקליפ סיפר לכלי התקשורת.״

״אני מבין.״ פלדר הניח יד על סנטרו והנהן באטיות. ״ואתה מנסה לאתר אותו?״

״כן.״

״קליפ שכר אותך? הוא בחר אותך בעצמו? זה היה רעיון שלו?״

מיירון ענה בחיוב. על פניו של פלדר עלה חיוך קלוש, כאילו הוא נהנה מבדיחה פנימית. "אני בטוח שקליפ סיפר לך שזאת לא הפעם הראשונה שגרג עושה דבר כזה."

"כן," אמר מיירון.

"אז אני לא מבין למה אתה צריך לדאוג כל כך," אמר פלדר. "אני מעריך את העזרה שלך, מיירון, אבל היא לא הכרחית."

"אתה יודע איפה הוא נמצא?"

פלדר היסס. "שוב, מיירון, אני מבקש ממך להעמיד את עצמך במקומי. אם אחד הלקוחות שלך היה רוצה להסתתר, היית יוצא נגד רצונו או מכבד את זכויותיו?"

מיירון הריח שקר גס. "זה תלוי," אמר. "אם הלקוח היה בבעיה גדולה, הייתי עושה כל מה שביכולתי כדי לעזור לו."

"בעיה גדולה מאיזה סוג?" שאל פלדר.

"סוג של הימורים, בתור התחלה. גרג חייב הרבה כסף לכמה טיפוסים מאוד לא נעימים." פלדר עדיין לא הגיב. במקרה הזה, מיירון פירש זאת כסימן טוב. רוב הסוכנים שרק היו שומעים כי לקוח שלהם חייב כסף למאפיה, היו מפגינים הפתעה כלשהי. "אתה יודע על בעיית ההימורים שלו. נכון, מרטי?"

מילותיו של פלדר היו אטיות, כאילו הוא שקל כל אחת מהן במאזניים זעירים. "אתה עדיין חדש בעסק הזה, מיירון. עוד יש בך התלהבות מסוימת שאינה תמיד במקום. אני הסוכן של גרג דאונינג. זה מעניק לי אחריות מסוימת, אבל אין לי יד חופשית ורישיון פתוח לנהל את חייו. מה שהוא או כל לקוח אחר בוחר לעשות בזמנו החופשי זה לא ענייני, ולא צריך ולא יכול להיות ענייני. לטובת כל הצדדים. אכפת לנו מכל לקוח ולקוח, אבל אנחנו לא תחליפי אב ולא מנהלי חיים. חשוב ללמוד את זה מוקדם ככל האפשר."

ובמשפט אחד: הוא ידע על בעיית ההימורים.

מיירון שאל, "למה גרג משך חמישים אלף דולר לפני עשרה ימים?"

פלדר שוב לא הראה כל תגובה. או שחדל להיות מופתע מידיעותיו של מיירון, או שהיתה לו יכולת לנתק כל קשר בין המוח ובין שרירי

הפנים. ״אתה יודע שאני לא יכול לדבר איתך על זה – או אפילו לאשר שמשיכה כזאת התבצעה.״ הוא טפח שוב על ירכיו והעלה חיוך על פניו. ״תעשה טובה לשנינו, מיירון. תחשוב על ההצעה שלי ורד מהעניין השני. גרג יצוץ בקרוב. הוא תמיד צץ בחזרה.״

״אני לא כל כך בטוח,״ אמר מיירון. ״הוא הסתבך הפעם בצרה אמיתית.״

״אם אתה מדבר על חובות ההימורים שלו לכאורה –״

מיירון הניד בראשו. ״אני לא.״

״אז מה כן?״

עד עכשיו האיש לא נתן כלום למיירון.

גם הודאתו כי ידע על בעיית ההימורים היתה צעד מחושב. הוא הבין שמיירון יודע, ולכן לא היה טעם להכחיש מחשש להיראות לא רציני או לא ישר. מרטי פלדר בהחלט ממולח. הוא לא יעשה צעד אחד לא נכון. הוא לא ייפול לשום מלכודת. מיירון ניסה לשנות כיוון. ״למה צילמת בווידיאו את אשתו של גרג?״

פלדר מצמץ. ״סליחה?״

״שכרת משרד חקירות פרטי להתקין ציוד מעקב במלון גלנפוינט. אני רוצה לדעת למה.״

פלדר נראה כמעט משועשע. ״עזור לי להבין, מיירון. קודם אתה אומר שהלקוח שלי הסתבך בצרה צרורה. אתה טוען שאתה רוצה לעזור לו. ואז אתה מתחיל לפזר האשמות בנוגע לצילומי וידיאו. אני מתקשה לעקוב אחרי קו הפעולה שלך.״

״אני רק מנסה לעזור ללקוח שלך.״

״הדבר הטוב ביותר שתוכל לעשות למען גרג הוא לספר לי כל מה שאתה יודע. אני הפרקליט שלו, מיירון. אני באמת מעוניין לעשות כל מה שאפשר בשבילו, ואני מעוניין בטובתו ולא בטובת הקבוצה או בטובתו של קליפ או כל אדם אחר. אמרת שהוא בצרה. ספר לי מה הצרה.״

מיירון הניד בראשו לשלילה. ״קודם אתה תספר לי על הקלטת שצילמת.״

״לא.״

ככה זה. שני אשפי משא ומתן במבוי סתום. תכף שניהם יוציאו לשון זה לזה, אבל בינתיים שניהם שמרו על ארשת נעימה. הם שיחקו את משחק ההמתנה. מי יישבר ראשון? מיירון הריץ את המצב בראשו. החוק העיקרי במשא ומתן: לא לשכוח מה אתה רוצה ומה היריב שלך רוצה. אוקיי. אז מה יש לפלדר שמיירון רוצה? מידע על החמישים אלף דולר, קלטת הווידיאו ואולי דברים נוספים. מה יש למיירון שפלדר רוצה? לא הרבה. מיירון סיקרן אותו כשדיבר על צרה גדולה. ייתכן שפלדר כבר יודע באיזו צרה הסתבך גרג, אבל עדיין רוצה לדעת מה מיירון יודע. שורה תחתונה: מיירון זקוק למידע יותר מפלדר. הוא יצטרך לפעול. הגיע הזמן לעליית מדרגה. ודי לגישה המעודנת.

"אני לא צריך להיות זה ששואל אותך את השאלות האלה," אמר מיירון.

"למה אתה מתכוון?"

"אני יכול להביא בלש ממחלק הרצח לתשאל אותך."

פלדר כמעט לא זז, אבל אישוניו התרחבו באופן מוזר. "מה?"

"בלש מסוים ממחלק הרצח ככה קרוב" – מיירון קירב שתי אצבעות זו לזו – "להוציא הוראת חיפוש בהולה על גרג."

"מחלק הרצח?"

"כן."

"אבל מי נרצח?"

מיירון הניע את ראשו. "קודם קלטת הווידיאו."

פלדר לא היה אדם קופץ. הוא שילב מחדש את ידיו בחיקו, נשא את עיניו וטפח על רגלו. הוא לא מיהר, שקל באורך רוח את טיעוני הבעד והנגד, הרווח וההפסד וכל השאר. מיירון חשב שעוד רגע הוא יתחיל לשרטט עקומות וטבלאות.

"לא עשית התמחות בעריכת דין. נכון, מיירון?"

"לא," ענה מיירון. "עברתי את בחינות הלשכה. זה הכול."

"יש לך מזל," אמר פלדר. הוא נאנח והחווה תנועת עייפות עם ידיו. "אתה יודע למה אנשים מספרים בדיחות על זה שעורכי דין הם חלאות? מפני שעורכי דין הם באמת חלאות. זאת לא אשמתם. לא ממש. זאת

המערכת. המערכת מעודדת שקרים ורמאות והתנהגות חלאתית בסיסית. נניח שאתה במשחק של ליגת הילדים. נניח שאתה אומר לילדים שהיום אין שופטים ושהם יהיו השופטים בעצמם. האם זה יוביל לכמה מקרים של התנהגות לא מקצועית ולא מוסרית? סביר להניח. אבל אז תגיד לקטנטנים שהם חייבים לנצח, מה שלא יהיה. תגיד להם שהמחויבות היחידה שלהם היא לנצח, והם ישכחו מיד מדברים כמו משחק הוגן ואחוות ספורטאים. כך נראית המערכת המשפטית שלנו, מיירון. אנחנו מאפשרים מרמה והונאה בשם הרעיון המופשט של טובת הכלל."

"השוואה גרועה," אמר מיירון.

"למה?"

"הקטע של השופטים. עורכי דין צריכים להתייצב מול שופטים."

"רובם לא צריכים. ברוב המקרים מגיעים להסדרים מחוץ לבית המשפט. אתה יודע את זה. אבל הרעיון ברור. המערכת מעודדת עורכי דין לשקר ולסלף במסווה של הגנה על טובת הלקוח. הקשקוש הזה של טובת הלקוח הפך לתירוץ הרב תכליתי לכל מה שקורה. הוא הורס את המערכת המשפטית שלנו."

"זה נורא מרתק, בחיי," אמר מיירון. "ואיך זה קשור לקלטת?"

"קשר ישיר," אמר פלדר. "העורכת דין של אמילי דאונינג שיקרה וסילפה את העובדות. היא עשתה את זה באופן לא מוסרי, קיצוני ומיותר."

"אתה מדבר על מאבק המשמורת על הילדים?" שאל מיירון.

"כן."

"מה היא עשתה?"

פלדר חייך. "אני אתן לך רמז. הטענה המסוימת הזאת נשמעת היום באחד מכל שלושה משפטי משמורת בארצות הברית. היא הפכה לנוהל שגרתי, וזורקים אותה באוויר כמו אורז בחתונה. אף על פי שהיא הורסת חיים של בני אדם."

"התעללות בילדים?"

פלדר לא טרח לענות. "הרגשנו שעלינו להפריך את השקרים הזדוניים והמסוכנים האלה. כדי לאפס את המאזניים, נאמר. אני לא גאה. אף אחד

מאיתנו לא גאה בזה. אבל אני גם לא מתבייש. אי אפשר לנהל מאבק הוגן אם היריב שלך מתעקש להשתמש באגרופני פלדה. אתה מוכרח לעשות כל מה שביכולתך כדי לשרוד."

"מה עשיתם?"

"צילמנו את אמילי דאונינג במצב די עדין."

"כשאתה אומר עדין, למה אתה מתכוון בדיוק?"

פלדר קם והוציא מפתח מהכיס. הוא פתח ארונית והוציא מתוכה קלטת וידיאו. אחר כך הוא פתח עוד ארונית. מקלט טלוויזיה ומכשיר וידיאו התגלו בפניהם. הוא הכניס את הקלטת למכשיר והרים את השלט רחוק. "עכשיו תורך," אמר. "אמרת שגרג הסתבך בצרה גדולה."

הגיע הזמן שמיירון יתרום משהו משלו. עוד כלל מרכזי במשא ומתן: אל תהיה חזיר ורק תיקח בלי לתת. בטווח הארוך זה יתנקם בך. "אנחנו מאמינים שיש אישה שניסתה לסחוט את גרג," אמר מיירון. "יש לה כמה שמות בדויים. בדרך כלל קרלה אבל לפעמים גם סאלי או ליז. היא נרצחה בשבת שעברה."

זה המם את פלדר. הוא לפחות נראה המום.

"לא יכול להיות שהמשטרה חושדת שגרג –"

"כן," אמר מיירון.

"אבל למה?"

מיירון שמר על ערפול. "גרג היה האדם האחרון שנראה איתה בליל הרצח. טביעות האצבעות שלו נמצאו בזירת הרצח. והמשטרה מצאה את כלי הרצח בבית שלו."

"הם עשו חיפוש בבית?"

"כן."

"אבל הם לא יכולים לעשות את זה."

פלדר כבר נכנס לתפקיד העורך דין שנכון לשבש ראיות. "היה להם צו," אמר מיירון. "אתה מכיר את האישה הזאת? את קרלה או סאלי הזאת?"

"לא."

"יש לך איזשהו מושג איפה גרג?"

"שום מושג."

מיירון התבונן בו, אך לא הצליח להחליט אם הוא משקר או לא. רק במקרים נדירים מאוד אפשר לדעת אם מישהו משקר לפי העיניים או שפת הגוף או משהו כזה. גם אנשים עצבניים ותזזיתיים אומרים אמת, ושקרן טוב יכול להיראות כמו האפיפיור בנאום חג המולד. "תלמידים של שפת הגוף" הם בסך הכול טיפשים עם ביטחון עצמי.

"למה גרג משך חמישים אלף דולר במזומן?" שאל מיירון.

"לא שאלתי," אמר פלדר. "כמו שהסברתי לך, דברים כאלה הם לא ענייני."

"חשבת שזה להימורים."

פלדר שוב לא טרח להגיב. הוא נשא את עיניו מהרצפה. "אמרת שהאישה הזאת סחטה אותו."

"כן," אמר מיירון.

הוא הישיר אל מיירון מבט יציב. "אתה יודע מה היה לה עליו?"

"לא בוודאות. ההימורים, אני חושב."

פלדר הנהן. בעוד עיניו מביטות קדימה, הוא כיוון את השלט הרחוק אל הטלוויזיה שמאחוריו ולחץ על כמה כפתורים. על המסך הופיע שלג של חשמל סטטי. ואז נחשפו תמונות השחור־לבן. חדר מלון. המצלמה צילמה מלמטה למעלה. לא היה אף אחד בחדר. שעון דיגיטלי הראה את השעה. התפאורה והאווירה הזכירו למיירון מקרה של פוליטיקאי בכיר שנתפס מעשן קראק אל מול המצלמה.

אוי, לא.

יכול להיות שזה הסיפור? סקס הוא לא הוכחה שאמילי אינה ראויה להיות אם, אבל סמים? אין דרך טובה יותר לאפס את המאזניים, כניסוחו של פלדר, מאשר להראות אם האם מעשנת או מסניפה או מזריקה בחדר מלון. אין שופט שלא יביע זעזוע למראה תמונות כאלה.

אבל מיירון עמד להיווכח בטעותו.

דלת החדר נפתחה. אמילי נכנסה לבדה. היא הביטה סביב בהיסוס. היא התיישבה על המיטה ושוב קמה ממנה. היא התהלכה מצד לצד. היא שוב התיישבה. היא שוב התהלכה. היא בדקה את חדר האמבטיה, יצאה

שוב החוצה, התהלכה מצד לצד. אצבעותיה הרימו כל חפץ שמצאה – חוברות של המלון, תפריטי שירות חדרים, מדריך טלוויזיה.

"יש סאונד?" שאל מיירון.

מרטי פלדר הניד ראשו לשלילה. הוא עדיין לא הביט במסך.

מיירון צפה מהופנט באמילי הממשיכה בטקסיה העצבניים. לפתע היא קפאה במקומה ונפנתה לעבר הדלת. ככל הנראה היא שמעה דפיקה בדלת. היא התקדמה בזהירות לעבר הדלת. האם מר סקס עומד להיכנס? קרוב לוודאי. אבל אז אמילי סובבה את הידית, הדלת נפתחה ומיירון הבין ששוב טעה. לא מר סקס נכנס לחדר במלון.

אלא גברת סקס.

שתי הנשים דיברו קצת. הן שתו משקה מהמיני בר שבחדר. ואז הן התחילו להתפשט. בטנו של מיירון התהפכה. שתי הנשים נכנסו למיטה, ומיירון הרגיש שראה מספיק.

"כבה את זה."

פלדר כיבה ועדיין לא הביט במסך. "התכוונתי למה שאמרתי קודם. אני לא גאה בזה."

"נפש אצילה שכמוך," אמר מיירון.

עכשיו הוא הבין את העוינות הקיצונית של אמילי. היא אכן צולמה והונצחה על קלטת במצב עדין – אבל לא עם גבר אחר, אלא עם אישה. אין שום חוק נגד זה, ברור, אבל הדבר ישפיע על שיפוטם של רוב השופטים. זוהי דרך העולם. ואם כבר מדברים על דרך העולם ועל כמה העולם קטן, הרי שמיירון הכיר את גברת סקס בכינוי אחר.

המחטיפה.

29

מיירון הלך ברגל למשרד שלו ותהה מה כל זה אומר. לפני הכול זה אומר שהמחטיפה אינה סתם פרט שולי בסיפור, הסחת דעת משעשעת ולא מזיקה. אבל מה היא כן בדיוק? האם היא טמנה מלכודת לאמילי או שמא גם היא צולמה ללא ידיעתה? האם הן ניהלו רומן ממושך או שהשתעשעו בסטוץ חד־פעמי? פלדר טען שאינו יודע. בקלטת, או לפחות בקטע הקצר שבו צפה מיירון, לא נראה ששתי הנשים מכירות זו את זו יותר מדי טוב, אבל מיירון רחוק מלהיות מומחה בנושא.

מיירון פנה מזרחה ברחוב 50. גבר לבקן, חבוש בכובע מצחייה ובמכנסי בוקסר צהובים מעל ג'ינס קרוע ניגן בסיטאר הודי. הוא שר את הלהיט הקלאסי משנות השבעים "הלילה שבו שיקגו מתה", בקול שהזכיר למיירון קשישה סינית במכבסה זולה. ללבקן היו גם כוס פח וערימה של קלטות. בשלט המצורף נכתב "בני המקורי וסיטאר הקסם, רק 10 דולר." המקורי. אה. שלא ניפול בטעות על החיקוי הלבקני, על בני המזויף. חס וחלילה.

בני חייך אליו. כשהגיע לקטע בשיר על הילד שמגלה שמאה שוטרים מתו, ובהם אולי גם אביו, בני התחיל לבכות. מרגש. מיירון תחב שטר של דולר לכוס הפח. הוא חצה את הרחוב, ומחשבותיו נדדו שוב אל הקלטת של אמילי והמחטיפה. הוא תהה כעת לגבי חשיבות העניין ושייכותו לסיפור המרכזי. הוא הרגיש כמו מציצן מלוכלך מכיוון שצפה בקלטת מלכתחילה, וכששחזר זאת בראשו הרגיש כך שוב. אחרי הכול, זאת לא

יותר מהערת שוליים מוזרה. איזה קשר אפשרי יכול להיות בין המפגש הזה במלון ובין הרצח של ליז גורמן? שום קשר נראה לעין. ועדיין היתה לו בעיה להבין מה הקשר של ליז גורמן להימורים של גרג דאונינג, ואיך היא משתלבת בסיפור בכלל.

ובכל זאת, הקלטת העלתה בלי ספק כמה נושאים חשובים למדי. היו הטענות נגד גרג, על התעללות בילדיו? האם היה בהן ממש, או שמא העורכת דין של אמילי שיחקה – כדברי פלדר – משחק מלוכלך? אמילי אמרה למיירון שהיא מוכנה לעשות הכול כדי שהילדים יישארו אצלה, אפילו להרוג. איך היא הגיבה כשנודע לה על הקלטת? כמה רחוק באמת תלך אמילי בעקבות הפלישה הנוראה לפרטיותה?

מיירון נכנס לבניין המשרדים שלו בכניסה של פארק אווניו. הוא החליף חיוך־מעלית קצר עם אישה צעירה בחליפת עסקים. המעלית הדיפה צחנה של מי קולון זולים, מהסוג שמישהו מחליט לשפוך על עצמו בכמויות מסחריות במקום להתקלח. האישה רחרחה והביטה במיירון.

"זה לא אני," הוא אמר.

היא לא נראתה משוכנעת. או שאולי יצאה כנגד כל בני מינו בעוון עבירת הריח החמורה. בנסיבות האלה אי אפשר להאשים אותה.

"נסי לא לנשום כמה דקות," הציע.

היא הביטה בו ופניה הוריקו כאצת ים.

הוא נכנס למשרד ומצא את אספרנזה מחייכת ומאחלת לו בוקר טוב.

"אוי לא," אמר מיירון.

"מה?"

"בחיים לא אמרת לי בוקר טוב. בחיים לא."

"כן אמרתי."

מיירון נאנח ואמר, "גם את, אספרנזה?"

"על מה אתה מדבר?"

"שמעת מה קרה אתמול בערב. במשחק. את מנסה, איך להגיד את זה בעדינות, להיות נחמדה אלי."

האש בעיניה השתוללה. "אתה חושב שאני שמה קצוץ על המשחק הזה? אתה חושב שזה מזיז לי שנשרף לך התחת על המגרש?"

"מאוחר מדי," אמר מיירון. "אכפת לך ממני. אכפת לך נורא."

"לא אכפת לי. שיחקת זוועה. תתגבר על זה."

"ניסיון יפה, אספרנזה."

"מה יפה, מה? היית מזעזע. מ־ז־ע־ז־ע. עשית בושות איומות. מביך אותי להודות שאני מכירה אותך בכלל. מרוב בושה הייתי צריכה להתחבא מתחת לשולחן כשבאתי לעבודה."

הוא רכן ונשק ללחיה.

אספרנזה ניגבה את הלחי בידה. "עכשיו אני אצטרך לקבל זריקה נגד כלבת."

"אני בסדר," הוא אמר. "באמת."

"זה לא מזיז לי. באמת."

הטלפון צלצל. היא ענתה. "מ"ב ייצוג ספורטאים. אה, שלום, ג'ייסון. כן, הוא פה. חכה רגע." היא הניחה יד על הפומית. "זה ג'ייסון בלייר."

"השרץ שאמר שאת לבושה כמו זנזונת ושיש לך תחת חמוד?"

היא הנהנה לאישור. "תזכיר לו על הרגליים שלי."

"אני אדבר איתו מהמשרד שלי." תמונה שנחה מעל ערימת ניירות על שולחנה לכדה את עינו. "מה זה?"

"התיק של בריגדת העורבים," היא אמרה.

הוא הרים תמונה מטושטשת של הקבוצה שצולמה ב־1973 – הצילום היחיד של כל השבעה ביחד. הוא זיהה בקלות את ליז גורמן. הוא לא ראה הרבה מהגופה של גורמן, אבל ממה שכן ראה אין סיכוי שמישהו יעלה בדעתו שקרלה וליז גורמן הן אותה אישה. "אכפת לך שאני אקח אותה לכמה דקות?" הוא שאל.

"תעשה מה שבא לך."

הוא נכנס למשרד שלו והרים את השפופרת. "מה נשמע, ג'ייסון?"

"איפה היית, לעזאזל?"

"אצלי הכול בסדר. ואצלך?"

"אל תשחק לי אותה חוכמולוג, מיירון. נתת לגברת הקטנה לטפל לי בחוזה והיא דפקה הכול. מתחשק לי לעזוב את מ"ב."

"תירגע, ג'ייסון. איך היא דפקה הכול?"

"אני לא מאמין," קרא ג'ייסון, "אתה לא יודע?"

"לא."

"אנחנו באמצע משא ומתן עצבני עם הרד סוקס, נכון?"

"נכון."

"אני רוצה להישאר בבוסטון. שנינו יודעים את זה. אבל אנחנו צריכים לעשות הרבה רעש כאילו אני עוזב. זה מה שאמרת לי לעשות. לגרום להם לחשוב שאתה רוצה להעביר אותי לקבוצה אחרת, בשביל להעלות את הכסף. אני שחקן חופשי, אדון לעצמי. זה מה שאנחנו צריכים לעשות, נכון?"

"נכון."

"אנחנו לא רוצים שהם יידעו שאני רוצה להישאר בקבוצה, נכון?"

"נכון. עד גבול מסוים."

"זין על הגבול המסוים," התיז ג'ייסון. "פתאום שכן שלי מקבל דואר מהסוקס, שמבקשים ממנו לחדש את המנוי העונתי שלו. נחש איזה תמונה מופיעה בחוברת ועל מי כתבו שהוא בקבוצה? קדימה. נחש."

"אולי במקרה ג'ייסון בליירר?"

"בול פגיעה! אז אני מתקשר לגברת טוסיק חמוד הקטנה ו –"

"יש לה גם רגליים משגעות."

"מה?"

"הרגליים שלה. היא לא נורא גבוהה, אז הן לא מאוד ארוכות. אבל הן משהו משהו."

"אכפת לך להפסיק להתחכם ולזיין ת'שכל, מיירון? תקשיב לי. אז היא אומרת לי שהסוקס התקשרו ושאלו אם הם יכולים לפרסם את התמונה שלי במודעה, אף על פי שעוד לא חתמתי איתם. והיא אמרה להם לפרסם! לפרסם, אתה קולט? אז עכשיו מה הבני זונות בסוקס אמורים לחשוב, אהה? אני אגיד לך מה. הם יחשבו שאני הולך לחתום

איתם בכל מחיר ולא משנה מה. איבדנו את כל התנופה ואת כל היתרון שלנו בגללה."

אספרנזה פתחה את הדלת בלי לדפוק. "זה הגיע בבוקר." היא השליכה חוזה על שולחנו של מיירון. זה היה החוזה של ג'ייסון. מיירון התחיל לדפדף בו. אספרנזה אמרה, "שים את הדביל על מצב רמקול."

מיירון ציית.

"ג'ייסון."

"אוי, שיט, אספרנזה, תעופי מהקו. אני מדבר עם מיירון."

היא התעלמה ממנו. "אפילו שלא מגיע לך לדעת, סגרתי לך את החוזה. קיבלת כל מה שרצית ויותר מזה."

ג'ייסון האט את הקצב. "העלאה של 400 אלף לשנה?"

"600 אלף. פלוס רבע מיליון דולר תוספת למענק החתימה."

"איך... מה...?"

"הסוקס פישלו," היא אמרה. "אחרי שהם הדפיסו את התמונה שלך בחוברת החדשה, העסקה נסגרה מעצמה. לא היתה להם ברירה."

"אני לא מבין."

"זה פשוט מאוד," היא הסבירה. "החוברת יצאה בדואר עם התמונה שלך. אנשים קונים כרטיסים על פי המידע שמופיע בחוברת. בינתיים אני התקשרתי למשרד הראשי ואמרתי שהחלטת לחתום עם הריינג'רס בדאלאס. אמרתי להם שהעסקה כמעט סופית." היא נעה בכיסאה. "עכשיו, ג'ייסון, תעמיד פנים לרגע שאתה הרד סוקס. מה תעשה? איך תסביר לכל רוכשי הכרטיסים שג'ייסון בלייר, שתמונתו מופיעה בחוברת החדשה והעדכנית, לא ישחק בקבוצה בגלל שהטקסס ריינג'רס הציעו לו יותר כסף?"

שתיקה ארוכה של הלם מוחלט. "לעזאזל עם התחת והרגליים שלך," אמר לבסוף ג'ייסון, "יש לך את המוח הכי סקסי שראיתי בחיים שלי."

"עוד משהו, ג'ייסון?" שאל מיירון.

"לך להתאמן, מיירון. אחרי אתמול בערב נראה לי שממש לא יזיק לך להתאמן. אני רוצה לעבור על הפרטים עם אספרנזה."

"אני אדבר איתך בקו השני," אמרה אספרנזה.

מיירון העביר אותו למצב המתנה. "יופי של עבודה," אמר לה.

היא משכה בכתפיה. "איזה ילד במחלקת השיווק של הסוקס פישל. קורה."

"תפסת טרמפ מצוין על הפשלה."

היא דיברה בטון חדגוני מוגזם. "החזה שלי מתנפח מגאווה."

"תשכחי מזה. לא אמרתי כלום. לכי לטפל בג'ייסון."

"לא, באמת. המטרה שלי בחיים היא להיות בדיוק כמוך."

"אין מצב," אמר מיירון. "בחיים לא יהיה לך תחת כמו שלי."

"זה נכון," היא הסכימה ויצאה מהחדר.

מיירון נשאר לבד במשרד והרים את התמונה של בריגדת העורבים. הוא זיהה את שלושת החברים שעדיין מסתובבים חופשיים – גלוריה כץ, סוזן מילאנו והמנהיג החידתי והדמות המפורסמת ביותר בקבוצה, קול ווייטמן. איש מהעורבים לא עורר עניין וזעם בכלי התקשורת יותר מווייטמן. מיירון היה תלמיד בית ספר יסודי כשהעורבים ירדו למחתרת, ובכל זאת הוא זכר את הסיפורים. קול היה יכול להיות אחיו של ווין – בלונדיני, תווי פנים אציליים, משפחה אמידה. בעוד שאר המצולמים היו מדובללים וארוכי שיער, קול היה מגולח למשעי, עם תספורת שמרנית ושריד אחד בלבד של שנות השישים הלא כל כך אסתטיות – פיאות לחיים ארוכות מדי. לא ממש סטריאוטיפ המהפכן הקיצוני כמקובל בסרטים ההוליוודיים, אבל כפי שמיירון למד מווין, מראה חיצוני יכול להטעות ולרמות.

הוא הניח את התמונה והתקשר לקו הישיר של דימונטה. הבלש נהם "הלו," ומיירון שאל אותו מה חדש.

"אתה חושב שאנחנו שותפים עכשיו, בוליטר?"

"כמו סטארסקי והאץ'," אמר מיירון.

"יו, אני מתגעגע לשניים האלה," אמר דימונטה. "המכונית המדליקה. הבילויים שלהם עם פאזי בר."

"האגי בר," תיקן מיירון.

"מה?"

"השם שלו היה האגי בר ולא פאזי בר."

"בטוח?"

"אין זמן, רולי. תגיד לי אם אני יכול לעזור במשהו."

"אתה קודם. מה יש לך?"

עוד משא ומתן. מיירון סיפר לו על ההימורים של גרג. הוא הניח שגם לרולי יש את רישומי השיחות, ולכן סיפר לו גם על החשד למזימת סחיטה. הוא לא סיפר לו על קלטת הווידיאו. זה לא יהיה הוגן, לא לפני שידבר שוב עם אמילי. דימונטה שאל כמה שאלות. אחרי שבא על סיפוקו אמר, "אוקיי, מה אתה רוצה לדעת?"

"מצאת עוד משהו בבית של גרג?"

"שום דבר," אמר דימונטה. "ואני מתכוון שום דבר. זוכר שסיפרת לי שמצאת דאודורנט של אישה בחדר השינה? כמה בגדי נשים או קרמים או משהו כזה?"

"כן."

"טוב, אז מישהו נפטר גם מזה. אין סימן וזכר לשום דבר נשי."

אז תיאוריית המאהבת, חשב מיירון, מרימה שוב את ראשה המכוער. המאהבת חזרה הביתה וניקתה את הדם כדי להגן על גרג. אחר כך היא העלימה גם את עקבותיה שלה, ודאגה שמערכת היחסים שלהם תישאר סודית. "מה עם עדים?" שאל מיירון. "מישהו בבניין של ליז גורמן ראה משהו?"

"כלום. סרקנו את כל האזור. אף אחד לא ראה שיט. כולם היו עסוקים בלימודים או משהו. אה, עוד דבר אחד: כלי התקשורת עלו על סיפור הרצח. זה מופיע בעיתוני הבוקר."

"נתת להם את השם האמיתי שלה?"

"השתגעת? ברור שלא. הם חושבים שזה סתם עוד מקרה של פריצה שנגמרה ברצח. אבל תקשיב טוב. הבוקר קיבלנו טיפ טלפוני אנונימי. מישהו הציע שנבדוק בבית של גרג דאונינג."

"אתה צוחק."

"לא. קול של אישה."

"טמנו לו מלכודת, רולי. מנסים להפליל אותו."

"מה אתה אומר, שרלוק. ובחורה, לא פחות. הרצח לא קיבל כותרות

רציניות. תקעו אותו באיזה עמוד אחורי, כמו כל רצח לא מרשים בביוב האנושי שלנו. הפרט היחיד שהוסיף למקרה קצת עניין זה הקרבה שלו לאוניברסיטה ולמעונות סטודנטים."

"בדקת את הקשר הזה?" שאל מיירון.

"איזה קשר?"

"הקרבה של אוניברסיטת קולומביה לזירת הרצח. חצי מתנועות המחאה של שנות השישים התחילו שם. בטח יש להם כמה אוהדים בהנהלה. אולי מישהו עזר לליז גורמן."

דימונטה נאנח בהפגנתיות. "בוליטר, אתה חושב שכל השוטרים מטומטמים?"

"לא."

"אתה חושב שאתה היחיד שחשב על זה?"

"טוב, היו כאלה שקראו לי מחונן."

"לא במדור הספורט של היום."

ישר מתחת לחגורה. כל הכבוד. "אז מה גילית?"

"גורמן שכרה את הדירה מאיזה מטורף, פנאטי, שמאלני, קומוניסט הומו שמחזיק מעצמו פרופסור בקולומביה. סינדי באומן אחד."

"אתה כל כך סובלני ונאור, רולי."

"כן, מה לעשות. הפסדתי כמה פגישות של האגודה לזכויות האזרח. מה שלא יהיה, ההומו הזה לא מוכן לדבר. הוא אומר שהיא רק שכרה ממנו ושילמה במזומן. כולנו יודעים שהוא משקר. האף.בי.איי חקר אותו, אבל הוא הביא סוללה של עורכי דין מתרוממים וליברליים והם שחררו אותו. הם קראו לנו חזירים נאציים וכאלה."

"למקרה שלא ידעת, רולי, זאת לא מחמאה."

"תודה שעדכנת אותי. קרינסקי עוקב אחריו ברגע זה, אבל בינתיים אין לו כלום. ז'תומרת, הבאומן הזה לא מפגר. הוא בטח יודע שעוקבים אחריו."

"מה עוד יש לך עליו?"

"גרוש. בלי ילדים. הוא מלמד פילוסופיה אקזיסטנציאליסטית ששווה

לתחת בעולם האמיתי. קרינסקי מדווח שהוא מבלה את רוב הזמן שלו בעזרה לחסרי בית. זה אמור להיות הפולחן היומי

שלו – להסתובב עם ההומלסים המטונפים בפארקים ובמקלטים. כמו שאמרתי, מטורף רציני."

ווין נכנס למשרד בלי לדפוק בדלת. הוא פנה היישר לפינת החדר ופתח את דלת הארון, שם היתה מראה בגודל מלא. הוא בחן את שערו וליטף אותו כאילו כל שערה בו מושלמת. אחר כך פישק מעט את רגליו והוריד את זרועותיו כלפי מטה, כאוחז במקל גולף דמיוני. ווין התחיל לשחק משחק גולף שלם מול המראה. מזורז, דמיוני, אבל במלוא הרצינות וההתכוונות. הוא עשה את זה כל הזמן, ולפעמים נעצר מול חלונות ראווה ברחוב וביצע את הטקס ללא בושה. כמו אצל מרימי המשקולות, שמנופפים בשריריהם בכל פעם שהם חולפים על פני השתקפותם במראה. ואוי, כמה שזה מרגיז.

"עוד משהו, רולי?"

"לא. אתה?"

"כלום. אני אדבר איתך אחר כך."

"כולי התרגשות, האץ'," אמר דימונטה. "אתה יודע משהו? קרינסקי כל כך צעיר שהוא בכלל לא זוכר את הסדרה. עצוב, לא?"

"הנוער של ימינו," אמר מיירון. "אין להם טיפת תרבות."

מיירון ניתק. ווין המשיך לשחק בכאילו מול המראה. "עדכן אותי בבקשה," אמר. מיירון עדכן. אחרי שסיים אמר ווין, "פיונה הזאת, השפנפנה בדימוס, היא נשמעת כמו מועמדת אידיאלית לחקירה צולבת של ווינדזור הורן לוקווד השלישי."

"אהה," אמר מיירון. "אבל למה שלא תספר לי קודם על החקירה של ווינדור הורן לוקווד השלישי והמחטיפה."

ווין קימט את מצחו מול המראה והידק את אחיזתו במקל הגולף הדמיוני. "הפה שלה די סגור," אמר, "אז הלכתי על קו פעולה נועז."

"פרט ונמק."

ווין סיפר לו על שיחתם הסוערת. מיירון שאל לבסוף, "אז עקבת אחריה?"

"כן."

"ו – ?"

"ואין הרבה מה לדווח. היא הלכה לבית של טי.סי אחרי המשחק. היא נשארה לישון שם. שום שיחת טלפון חשובה לא התנהלה מהבית שלו. או שהשיחה שלנו לא השפיעה עליה או שהיא לא יודעת כלום."

"או," הוסיף מיירון, "שהיא ידעה שעוקבים אחריה."

ווין שוב קימט את מצחו. או שההערה האחרונה של מיירון לא מצאה חן בעיניו או שזיהה בעיה בחבטת הגולף שלו. הסיבה השנייה סבירה יותר. הוא נפנה מהמראה והציץ לעבר שולחנו של מיירון. "זאת תמונה של בריגדת העורבים?"

"כן. אחד מהם נראה כמוך." מיירון הצביע על קול ווייטמן.

ווין בחן לרגע את המצולם. "האיש אמנם נאה, אבל אין לו את חוש הסגנון שלי ואת יופיי הברבורי עוצר הנשימה."

"שלא לדבר על הענווה שלך."

"בדיוק," הסכים ווין.

מיירון הביט שוב בתמונה. הוא חשב שוב על הפולחן היומי של פרופסור סינדי באומן, שעליו סיפר דימונטה. ואז הכול היכה בו בבת אחת. עורקיו הוצפו בקרח. בדמיונו שינה מעט את תווי פניו של קול, בתוספת עיוותים שנגרמו מניתוחים פלסטיים ועשרים שנות הזדקנות. זה לא התאים בדיוק, אבל היה מספיק קרוב.

ליז גורמן הסוותה את עצמה על ידי היפוך התכונה הגופנית הבולטת שלה. האם לא יהיה הגיוני להניח שקול ווייטמן עשה בדיוק כמוה?

"מיירון?"

מיירון נשא אליו את עיניו. "אני חושב שאני יודע איפה למצוא את קול ווייטמן."

30

הקטור לא היה מאושר לראות שוב את מיירון במזללת "נוף פארק".

"אנחנו חושבים שמצאנו את השותף לפשע של סאלי," אמר מיירון.

הקטור ניקה את הדלפק עם מטלית לחה.

"שמו נורמן לואנסטיין. אתה מכיר אותו?"

הקטור הניד בראשו לשלילה.

"הוא חסר בית. הוא מסתובב בסמטה האחורית ומשתמש בטלפון הציבורי שלך."

הקטור הפסיק לנקות. "אתה חושב שאני אתן להומלס להיכנס לי למטבח?" אמר. "ואין לנו סמטה אחורית. תסתכל בעצמך."

התשובה לא הפתיעה את מיירון. "הוא ישב על הבר בפעם האחרונה שהייתי פה," ניסה. "לא מגולח. שיער שחור ארוך. מעיל בז' קרוע."

הקטור המשיך לנקות את דלפק הפורמייקה ואמר לפתע, "אני חושב שאני יודע למי אתה מתכוון. נעלי התעמלות שחורות?"

"כן."

"הוא בא לפה הרבה. אבל אני לא יודע מה השם שלו."

"ראית אותו פעם מדבר עם סאלי?"

הקטור משך בכתפיו. "אולי, כשהיא היתה המלצרית שלו. אני באמת לא יודע."

"מתי הוא היה פה בפעם האחרונה?"

"לא ראיתי אותו מאז שאתה באת," אמר הקטור.

"ולא פגשת אותו?"

"לא."

"ואתה לא יודע עליו שום דבר?"

"לא."

מיירון כתב את מספר הטלפון שלו על חתיכת נייר. "אם תראה אותו, בבקשה תתקשר אלי. יש פרס של אלף דולר."

הקטור בחן את המספר. "זה הטלפון שלך בעבודה? בחברת הטלפונים?"

"לא. זה הטלפון הפרטי שלי."

"אהה," אמר הקטור. "התקשרתי לחברת הטלפונים אחרי שהלכת בפעם שעברה. אין דבר כזה, Y511, ואין שום עובד בשם ברני וורלי." הוא לא נראה מוטרד במיוחד, אבל גם לא רקד מרוב אושר. הוא פשוט חיכה וצפה במיירון במבט חודר.

"שיקרתי לך," אמר מיירון. "אני מצטער."

"מה השם האמיתי שלך?" שאל הקטור.

"מיירון בוליטר." הוא הושיט לאיש את אחד מכרטיסי הביקור שלו. הקטור בחן את הכרטיס לרגע.

"אתה סוכן ספורטאים?"

"כן."

"מה הקשר של סוכן ספורטאים לסאלי?"

"סיפור ארוך."

"לא היית צריך לשקר ככה. זה לא בסדר."

"אני יודע," אמר מיירון. "אבל לא הייתי עושה את זה אם זה לא היה חשוב."

הקטור שם את הכרטיס בכיס חולצתו. "יש לי לקוחות." הוא נפנה משם והתרחק. מיירון חשב להסביר עוד, אבל לא היה טעם.

ווין חיכה לו על המדרכה. "נו?"

"קול ווייטמן הוא איש חסר בית שקורא לעצמו נורמן לואנסטיין."

ווין עצר מונית בהינף יד. הנהג היה חבוש תרבוש. מיירון אמר לו לאן לנסוע. הנהג הנהן לאישור, והתרבוש שלו גירד את תקרת המונית.

נעימות סיטאר בקעו מהרמקולים הקדמיים ושרטו את האוויר בציפורניים חדות כתער. זה היה נורא, וגרם לבני וסיטאר הקסם שלו להישמע כמו יצחק פרלמן והפילהרמונית של ברלין.

"הוא לא נראה בכלל כמו בתמונה הישנה הזאת," הסביר מיירון. "הוא עבר ניתוח פלסטי. הוא גידל שיער וצבע אותו לשחור."

הם חיכו ברמזור. מכונית כחולה נעצרה לידם ומתוכה בקעה מוזיקת היפ־הופ בווליום שיכול לבקע את לב האדמה. המונית התחילה לרעוד. האור ברמזור התחלף לירוק והמכונית המריאה לדרכה.

"התחלתי לחשוב איך ליז גורמן הסוותה את עצמה," המשיך מיירון. "היא לקחה תכונה מאפיינת שלה והפכה אותה על ראשה. קול היה הילד העשיר, המחונך, המטופח. איזה היפוך מושלם יותר הוא היה יכול למצוא אם לא חסר בית מטונף?"

"חסר בית מטונף **ויהודי**," תיקן ווין.

"נכון. אז כשדימונטה סיפר לי שפרופסור באומן נהנה להסתובב עם הומלסים, משהו התחבר לי."

התרבוש נבח. "מסלול."

"מה?"

"מסלול. הנרי הדסון או ברודווי?"

"הנרי הדסון," ענה ווין. הוא הביט שוב במיירון. "תמשיך."

"זה מה שקרה, לדעתי," אמר מיירון. "קול ווייטמן חשד שליז גורמן הסתבכה באיזושהי צרה. אולי היא לא התקשרה אליו או לא נפגשה איתו. משהו. הבעיה היתה שהוא לא יכול לבדוק בעצמו. ווייטמן לא היה שורד במחתרת כל כך הרבה שנים אם הוא היה טיפש. הוא ידע שאם המשטרה תמצא אותה, יטמנו לו מלכודת – כמו שהם עושים עכשיו."

"אז הוא שכנע אותך ללכת במקומו," אמר ווין.

"כן," אמר מיירון. "הוא הסתובב ליד המזללה וחיכה לשמוע משהו על 'סאלי'. אחרי ששמע אותי מדבר עם הקטור, הוא הבין שאני הסיכוי הכי טוב שלו. הוא מכר לי איזה סיפור מוזר על זה שהוא מכיר אותה דרך הטלפון הציבורי במזללה, הטלפון ששניהם כביכול השתמשו בו. הוא טען שהם היו זוג. הסיפור שלו לא ממש הסתדר לי, אבל לא טרחתי

לבדוק אותו. בכל אופן, הוא לקח אותי לבית שלה. ברגע שנכנסתי פנימה הוא הסתתר וחיכה לראות מה יקרה. הוא ראה את השוטרים באים. הוא בטח ראה גם שמוציאים את הגופה – והכול ממרחק בטוח. זה אישר את מה שהוא חשד בוודאי כל הזמן. ליז גורמן מתה."

ווין חשב רגע. "ועכשיו אתה חושב שפרופסור באומן יוצר איתו קשר כשהוא מבקר אצל ההומלסים?"

"כן."

"אז המטרה הבאה שלנו היא למצוא את קול ווייטמן."

"כן."

"בין כל עלובי החיים המצחינים באיזה בית מחסה שכוח אל?"

"כן."

ווין נראה סובל. "איזה כיף."

"נוכל לנסות להכין לו מלכודת," אמר מיירון, "אבל אני חושב שזה ייקח יותר מדי זמן."

"איזה סוג של מלכודת?"

"אני חושב שהוא זה שהתקשר אלי אתמול בלילה," אמר מיירון. "סביר להניח שווייטמן ידע על כל מזימת סחיטה שליז גורמן תכננה."

"אבל למה אתה?" שאל ווין. "אם יש לו לכלוכים על גרג דאונינג, למה שאתה תהיה מטרת הסחיטה?"

השאלה הזאת הציקה גם למיירון וכרסמה בו עד עכשיו. "אני לא בטוח," אמר באטיות. "הניחוש הכי טוב שאני יכול לחשוב עליו הוא שווייטמן זיהה אותי במזללה. הוא בטח חשב שאני מקורב לגרג דאונינג. הוא לא הצליח להגיע לגרג והחליט לנסות אותי."

הטלפון הנייד של מיירון צלצל. הוא ענה ואמר "הלו."

"היי, סטארסקי." זה היה דימונטה.

"אני האץ'," אמר מיירון. "אתה סטארסקי."

"ככה או ככה," אמר דימונטה, "אני חושב שתרצה להזיז את התחת שלך ולהגיע לתחנה דחוף."

"יש לך משהו?"

"רק אם תמונה של הרוצח יוצא מהדירה של ליז גורמן זה משהו בעיניך," אמר דימונטה.

מיירון כמעט הפיל את הטלפון. "אתה רציני?"

"כן. ובחיים לא תנחש מה."

"מה?"

"זה לא רוצח. זאת רוצחת."

31

״אז ככה,״ אמר דימונטה. הם פילסו את דרכם מבעד לגדודי שוטרים, עדים, פקידים ומה לא. ווין המתין בחוץ. הוא לא אהב שוטרים, וגם הם לא ממש השתוקקו לקנות לו גלידת דובדבנים.

לטובת כל הצדדים מוטב לו לשמור מרחק. ״יש לנו תמונה חלקית של הרוצחת בווידיאו. הבעיה היא שזה לא מספיק בשביל זיהוי. חשבתי שאולי אתה תזהה אותה.״

״איזה וידיאו?״

״יש מחסן סחורות בברודווי בין רחוב 110 ו־111, בצד המזרחי של הרחוב,״ אמר דימונטה. הוא הקדים את מיירון בצעד אחד והלך מהר. הוא הפנה את ראשו לאחור כדי לוודא שמיירון מדביק את הקצב. ״הם מתעסקים בעיקר במוצרי חשמל ביתיים. אתה יודע איך זה – כל פועל גונב כאילו זאת חובתו האזרחית. אז הבעלים שמו מצלמות ביטחון שמכסות את כל השטח ומצלמות הכול.״ דימונטה המשיך לצעוד וזיכה את מיירון בחיוך נטול קיסם. ״האח הגדול הישן והטוב. מדי פעם מישהו מצלם פשע אמיתי במקום סתם שוטרים שמכים פושע. אתה מבין ת׳כוונה שלי?״

הם נכנסו לחדר חקירות קטן. מיירון הביט במראה וידע שהיא חד־כיוונית. כידוע לכל מי שאי פעם צפה בסרט משטרה. מיירון היה כמעט בטוח שאין אף אחד מצדה השני של המראה, אבל ליתר ביטחון הוציא לשון. כמה בוגר. קרינסקי עמד ליד מקלט טלוויזיה ומכשיר

וידיאו. בפעם השנייה היום עמד מיירון לראות סרט וידיאו. הוא קיווה שהסרט הזה יהיה מרוסן יותר מקודמו.

"היי, קרינסקי," אמר מיירון.

קרינסקי לא ענה. פטפטן שכמותו.

מיירון הביט בדימונטה. "אני עדיין לא מבין איך מצלמה של מחסן סחורות תפסה את הרוצחת."

"אחת המצלמות ממוקמת ליד כניסת המשאיות," הסביר דימונטה. "רק כדי לוודא ששום דבר לא נופל מהמשאית בזמן שהיא יוצאת מהמחסן, דברים כאלה. המצלמה קולטת חלק מהמדרכה. אפשר לראות אנשים שעוברים ברחוב." הוא נשען על הקיר וסימן למיירון לשבת. "תכף תראה על מה אני מדבר."

מיירון התיישב. קרינסקי לחץ על כפתור ההפעלה. שוב שחור־לבן. שוב בלי סאונד. אבל הפעם הצילום היה מלמעלה ולא מלמטה. מיירון ראה את חלקה האחורי של משאית ומאחוריו קטע מדרכה קטן. לא הרבה אנשים עברו שם. אלה שעברו היו לא יותר מאשר צלליות רחוקות.

"איך מצאת את זה?" שאל מיירון.

"את מה?"

"את הקלטת."

"אני תמיד מחפש דברים כאלה," אמר דימונטה ומשך במכנסיו כלפי מעלה בעזרת החגורה. "חניונים, מוסכים, יחידות אחסון, כל המקומות האלה. בכולם יש היום מצלמות ביטחון."

"עבודה טובה, רולי," אמר מיירון. "כולי התפעלות."

"וואו," אמר דימונטה. "עכשיו אני יכול למות מאושר."

כולם ליצנים כולם. מיירון חזר להתמקד במסך. "אז מה האורך של כל קלטת?"

"12 שעות," ענה דימונטה. "מחליפים קלטת בתשע בבוקר ובתשע בערב. זה מערך של שמונה מצלמות. כל קלטת נשמרת במשך שלושה שבועות, ואז מקליטים עליה." הוא כיוון את אצבעותיו אל המסך. "הנה היא באה עכשיו. קרינסקי."

קרינסקי לחץ על כפתור והתמונה קפאה.

"האישה שהרגע נכנסה לתמונה. מימין. פונה דרומה, הרחק מזירת הרצח."

מיירון ראה דמות מטושטשת. הוא לא הצליח לראות פנים ואפילו לא הצליח להעריך מה גובהה. היא נעלה נעליים גבוהות עקב ולבשה מעיל ארוך עם צווארון מצויץ. קשה לדעת הרבה גם על משקלה. השיער, לעומת זאת, היה מוכר. הוא שמר על טון ניטרלי. "כן, אני רואה אותה."

"תסתכל על היד הימנית שלה," אמר.

מיירון הסתכל. היה בה משהו שחור וארוך. "אני לא מזהה את החפץ."

"הגדלנו את התמונה. קרינסקי."

קרינסקי הושיט למיירון שתי תמונות שחור־לבן גדולות. ראשה של האישה הוגדל בתמונה הראשונה, ועדיין לא נראו שם תווי פנים. בתמונה השנייה החפץ השחור שבידה נראה ביתר בירור.

"אנחנו חושבים שזאת שקית זבל שעוטפת משהו," אמר דימונטה. "יש לזה צורה די משונה, אתה לא חושב?"

"כן," אמר מיירון.

"מצאנו במטבח של גורמן שקיות זבל בדיוק כמו זאת."

"ובחצי מהמטבחים בניו יורק," הוסיף מיירון.

"נכון. אבל תראה את השעה והתאריך על המסך."

בקצה השמאלי העליון של המסך, שעון דיגיטלי הראה 02:12:32. התאריך היה יום ראשון לפנות בוקר. שעות בודדות אחרי שליז גורמן היתה בבר "הבקתה השוויצרית" עם גרג דאונינג.

"המצלמה קלטה אותה גם מגיעה מהכיוון השני? בדרך לבית של גורמן?" שאל מיירון.

"כן, אבל התמונה לא כל כך ברורה. קרינסקי."

קרינסקי לחץ על כפתור ההילוך המהיר לאחור. כעבור שניות אחדות הוא עצר והתמונה חזרה למסך. השעה היתה 01:41:12. קצת יותר מחצי שעה לפני כן.

"היא באה עכשיו," אמר דימונטה.

התמונה חלפה במהירות עד שכמעט טסה. מיירון זיהה את האישה רק לפי המעיל הארוך עם הצווארון המצויץ. הפעם לא היה בידה דבר. מיירון אמר, "תראו לי שוב את הקטע השני. במלואו."

דימונטה סימן לקרינסקי. קרינסקי מצא את הקטע ולחץ על כפתור ההפעלה. מיירון עדיין לא הצליח לראות את פני האישה, אבל הליכתה היתה דבר אחר. הליכה של אדם יכולה להיות מיוחדת למדי, ולפעמים בכוחה לאפיין אותו ממש ולהבדילו משאר האנשים. מיירון הרגיש את לבו מטפס לגרונו.

דימונטה כחן אותו בעיניים מצומצמות. "אתה מזהה אותה, בוליטר?"

מיירון הניד בראשו לשלילה. "לא," שיקר.

32

אספרנזה אהבה להכין רשימות.

התיק של בריגדת העורבים היה מונח לפניה, והיא רשמה לפניה את שלושת הגורמים החשובים ביותר לפי סדר השתלשלות העניינים:

1. בריגדת העורבים שודדת בנק בטוסון.
2. זמן קצר לאחר מכן לפחות אחת מהעורבים (ליז גורמן) נמצאת במנהטן.
3. זמן קצר לאחר מכן ליז גורמן יוצרת קשר עם כדורסלן מפורסם.

זה לא מסתדר.

היא פתחה את התיק וסרקה בקצרה את ההיסטוריה של ה"בריגדה". בשנת 1975 חטפו העורבים את האנט פלוטוורת', בנו בן ה-22 של איל העיתונות קופר פלוטוורת'. האנט היה בן מחזורם של אחדים מהעורבים בסן פרנסיסקו, לרבות קול ווייטמן וליז גורמן. קופר פלוטוורת' המהולל, אחד שלא יישב בחיבוק ידיים ויניח לאחרים לנהל את ענייניו, שכר שכירי חרב שיצילו את בנו. במהלך הפשיטה שלהם על היעד שבו הוחזק היורש כבן ערובה, נורה בראשו האנט הצעיר מטווח אפס בידי אחד מהעורבים. אף אחד לא יודע מי היה היורה. מכל חברי הבריגדה שנכחו במקום ארבעה הצליחו להימלט.

סינדי הגדולה הגיעה למשרד בדילוגים. הדף האוויר גלגל את העטים של אספרנזה מהשולחן.

"מצטערת," אמרה סינדי.

"זה בסדר."

"טימי התקשר אלי," אמרה סינדי. "אנחנו יוצאים בשישי הקרוב."

אספרנזה העוותה את פניה. "קוראים לו טימי?"

"כן," אמרה סינדי. "נכון שם חמוד?"

"מקסים."

"אני אהיה בחדר הישיבות," אמרה סינדי.

אספרנזה חזרה אל התיק. היא דפדפה אל שוד הבנק בטוסון – השוד הראשון של הקבוצה זה חמש שנים. הוא התקיים סמוך לשעת הנעילה של הסניף. באף.בי.איי מאמינים שאחד מאנשי הביטחון של הבנק היה מעורב בסיפור, אבל עד כה אין להם שום הוכחה מעבר לרקע השמאלני של האיש. כ-15 אלף דולר במזומן נשדדו, אבל השודדים מצאו זמן גם לפוצץ את הכספות הפרטיות בבנק. מסוכן. הסברה של האף.בי.איי היא שלעורבים נודע איכשהו כי הכספות מכילות גם כספים של עסקאות סמים. במצלמות הביטחון של הבנק נראו שני אנשים לבושים בשחור מכף רגל ועד ראש ועוטים מסיכות סקי שחורות. לא נמצאו טביעות אצבעות או שערות או סיבים. כלום.

אספרנזה קראה שוב את התיק, אבל שום דבר חדש לא התפרץ מבין הדפים. היא ניסתה לדמיין איך היו עשרים השנים האחרונות בשביל העורבים ששרדו, נמלטו בלי הפסקה מפני החוק, לא ישנו זמן רב בשום מקום קבוע, יצאו ונכנסו לגבולות ארצות הברית, נסמכו על חסדיהם של אוהדים ותיקים שמעולם לא היה ברור אם אם אפשר לבטוח בהם לחלוטין. היא לקחה את הנייר שלה ורשמה עוד הערות:

ליז גורמן ⟵ שוד בנק ⟵ סחיטה

בסדר, חשבה לעצמה, עקבי אחר החיצים. ליז גורמן והעורבים נזקקו למימון ועל כן שדדו את הבנק. זה עבד. זה הסביר את החץ הראשון. זה היה פשוט. הבעיה האמיתית היא בקישור השני.

שוד בנק ⟵ סחיטה.

במילים פשוטות, מה היה בשוד הבנק שהוביל את ליז גורמן אל

החוף המזרחי ואל מזימת הסחיטה של גרג דאונינג? אספרנזה ניסתה לכתוב את האפשרויות.

1. דאונינג היה מעורב בשוד הבנק.

היא נשאה את עיניה מעל הדף. זה לא בלתי אפשרי, חשבה. הוא היה זקוק לכסף לצורך כיסוי חובות ההימורים שלו. הוא עלול לעשות משהו לא חוקי. אבל ההנחה הזאת עדיין לא ענתה על השאלה הגדולה ביותר: איך הם נפגשו? איך ליז גורמן וגרג דאונינג התחברו מלכתחילה?

אספרנזה הרגישה שזהו המפתח לפתרון.

היא כתבה 2 וחיכתה.

איזה עוד קשר יכול להיות?

לא עלה בדעתה שום רעיון, אז היא החליטה לנסות את זה מהקצה הנגדי. להתחיל עם הסחיטה ולהתקדם אחורה. ליז היתה חייבת לעלות על משהו מפליל בשביל לסחוט את גרג דאונינג. מתי? אספרנזה ציירה חץ נוסף.

שוד בנק ⟷ סחיטה.

אספרנזה הרגישה משהו כמו עקצוץ זעיר, דקירת סיכה. שוד הבנק. משהו שמצאו בשוד הבנק הוביל למזימת הסחיטה.

היא דפדפה בתיק במהירות, אבל היא כבר ידעה שזה לא שם. היא הרימה את הטלפון וחייגה. האיש ענה והיא אמרה, "יש לכם רשימה של האנשים ששכרו כספות בבנק?"

"אני חושב שכן, איפשהו," הוא ענה. "למה, את צריכה את זה?"

"כן."

אנחה עמוקה. "בסדר. אני אתחיל לחפש. אבל תגידי למיירון שהוא חייב לי על זה. חייב לי בגדול."

אמילי פתחה את הדלת ומיירון שאל, "את לבד?"

"הממ, כן," היא ענתה בחיוך כאילו מבויש. "על מה חשבת?"

הוא דחף אותה ונכנס פנימה. אמילי כמעט מעדה לאחור ופיה נפער בהפתעה. הוא פנה היישר אל הארון שבמסדרון ופתח אותו.

"מה אתה עושה, לעזאזל?"

מיירון לא טרח לענות. ידיו דחפו קולבים לכל הכיוונים כבחמת טירוף. זה לא לקח הרבה זמן. הוא הוציא החוצה את המעיל הארוך עם הצווארון המצויץ. ״בפעם הבאה שאת רוצחת מישהו,״ אמר, ״תיפטרי מהבגדים שלבשת בזמן הרצח.״

היא צעדה שני צעדים לאחור וידה התנופפה לעבר פיה. ״תסתלק מפה,״ נשפה.

״אני נותן לך הזדמנות אחת לספר את האמת.״

״לא מעניין אותי מה אתה נותן. תעוף לי מהבית, בן זונה.״

הוא הרים את המעיל. ״את חושבת שאני היחיד שיודע? למשטרה יש קלטת וידיאו שלך בזירת הרצח. את לבשת את המעיל הזה.״

גופה נרפה. פניה נראו כאילו ספגה מהלומה ישירה בכליות.

מיירון הוריד את המעיל לצד גופו. ״את שתלת את כלי הרצח בבית הישן שלך,״ אמר. ״את מרחת דם במרתף.״ הוא הסתובב וכמעט הסתער על הסלון. ערימת הצהובונים עדיין היתה שם. הוא הצביע עליה. ״המשכת לחפש את הסיפור בעיתונים. כשקראת על הגופה שנמצאה, התקשרת באנונימיות למשטרה.״

הוא הביט באמילי. עיניה היו מזוגגות ולא ממוקדות.

״כל הזמן הטריד אותי העניין של חדר המשחקים,״ אמר מיירון. ״שאלתי את עצמי למה גרג ירד דווקא לשם, מכל המקומות, אחרי הרצח? אבל זה בדיוק העניין. הוא לא ירד לשם. הדם היה יכול להישאר ולא להתגלות במשך שבועות, במקרה הצורך.״

אמילי קפצה אגרופים לשני צדי גופה. היא נענעה את ראשה ולבסוף מצאה את קולה. ״אתה לא מבין.״

״אז תסבירי לי.״

״הוא רצה את הילדים שלי.״

״אז הפללת אותו ברצח.״

״לא.״

״זה לא הזמן לשקר, אמילי.״

״אני לא משקרת, מיירון. אני לא הפללתי אותו.״

״את שתלת את כלי הרצח –״

"כן," היא קטעה אותו, "בזה אתה צודק. אבל אני לא הפללתי אותו." עיניה נעצמו ונפקחו לסירוגין, כמעט כאילו היא בעיצומה של מדיטציה. "אי אפשר להפליל מישהו במשהו שהוא עשה."

גופו של מיירון הקשיח. אמילי הביטה בו כפני אבן. ידיה עדיין היו מהודקות ככדורים קטנים. "את רוצה להגיד לי שגרג הרג אותה?"

"בוודאי." היא התקדמה לעברו בצעדים מדודים, לא ממהרת, משתמשת בשניות החולפות כמו שמתאגרף משתמש בספירה השמינית אחרי סנוקרת שמאלית מפתיעה. היא לקחה את המעיל מידיו.

"אני באמת צריכה להשמיד אותו או שאני יכולה לסמוך עליך?"

"אני חושב שקודם כול כדאי שתסבירי."

"רוצה קפה?"

"לא," אמר מיירון.

"אני צריכה קפה. בוא. נדבר במטבח."

היא שמרה על ראש זקוף והלכה אותה הליכה שמיירון ראה בקלטת. הוא הלך אחריה אל המטבח הלבן והבוהק. רוב האנשים חשבו שהמטבח מדהים. למיירון הוא הזכיר משתנה ציבורית או מסעדה פלצנית.

אמילי הצביעה על מכונת הקפה. "אתה בטוח שאתה לא רוצה? זה טעים."

מיירון שוב סירב. אמילי התעשתה. היא שוב בשליטה. הוא יניח לה להישאר במצב הזה. אנשים בשליטה מדברים יותר וחושבים פחות.

"אני מנסה לחשוב מאיפה להתחיל," אמרה אמילי והכינה את הקפה. הניחוח העשיר מילא מיד את האוויר. "ואל תגיד לי להתחיל בהתחלה, או שאני אצרח."

מיירון הרים את ידיו כדי להוכיח שאין בכוונתו לומר דבר.

"יום אחד היא ניגשה אלי בסופרמרקט," אמרה אמילי. "בסופרמרקט, ככה פתאום היא הופיעה משום מקום. אני מוציאה לחמניות מהמקפיא, והאישה הזאת אומרת לי שהיא גילתה משהו שיכול להרוס את בעלי. היא אמרה לי שאם אני לא אשלם, היא תתקשר לעיתונים."

"מה אמרת?"

"שאלתי אותה אם היא צריכה מטבעות לטלפון," צחקקה אמילי

והזדקפה. ״חשבתי שזאת בדיחה. אמרתי לה, קדימה, תהרסי את הבנזונה. היא רק עשתה ׳כן׳ עם הראש ואמרה שהיא תהיה בקשר.״

״זה הכול?״

״כן.״

״מתי זה היה?״

״לא יורעת. לפני שבועיים, שלושה.״

״אז מתי שמעת ממנה שוב?״

אמילי פתחה את הארון והוציאה ספל קפה. על הספל הופיעה דמות מסרט מצויר, ולצדה המילים ״האמא הכי טובה בעולם״.

״אני מכינה קפה שמספיק לשניים,״ אמרה.

״לא, תודה.״

״אתה בטוח?״

״כן,״ אמר מיירון. ״מה קרה אחר כך?״

היא רכנה אל מכונת הקפה והביטה בה כאילו היא כדור בדולח. ״כמה ימים אחרי זה גרג עשה לי משהו...״ הטון שלה היה שונה עכשיו. מילותיה יצאו מפיה בזרם אטי וזהיר יותר. ״כמו שאמרתי לך בפעם שעברה שבאת לפה. הוא עשה משהו נורא. הפרטים לא חשובים.״

מיירון הנהן ושתק. אין סיבה להעלות עכשיו את נושא הקלטת הלוהטת ולהסיט אותה ממסלולה. המפתח כרגע הוא להקל עליה וללכת לקראתה.

״אז כשהיא חזרה אלי ואמרה לי שגרג מוכן לשלם בגדול תמורת השתיקה שלה, אמרתי לה שאני אשלם לה יותר בשביל שתדבר. היא אמרה לי שזה יעלה ביוקר. אמרתי לה שלא אכפת לי כמה. ניסיתי לדבר אל לבה, אישה אל אישה. אפילו השתפכתי וסיפרתי לה על המצב שלי ועל זה שגרג מנסה לקחת ממני את הילדים שלי. עשה רושם שהיא הזדהתה איתי, אבל היא הדגישה שהיא לא יכולה להרשות לעצמה לעשות מעשי צדקה ושהיא חייבת את הכסף. אם אני רוצה את המידע שברשותה, אני צריכה לשלם.״

״היא אמרה לך כמה כסף היא רוצה?״

״מאה אלף דולר.״

מיירון התאפק שלא לשרוק. עוקץ כפול ויפה. התוכנית של ליז גורמן היתה לקחת כסף משניהם ולסחוט אותם כל זמן שזה נראה לה בטוח. או שאולי היא תקפה מהר וחזק ובכל החזיתות מפני שידעה שבקרוב שוב תיאלץ לרדת למחתרת. בכל מקרה, זה היה הגיוני מבחינתה של ליז לגבות כסף מכל הצדדים המעוניינים – גרג, קליף ואמילי. כסף תמורת שתיקה. כסף תמורת זימרה. לסחטנים יש נאמנות של פוליטיקאים בתקופת בחירות.

"את יודעת מה היא ידעה על גרג?" הוא שאל.

"לא," ענתה אמילי. "היא לא אמרה לי."

"אבל בכל זאת הסכמת לשלם לה מאה אלף דולר?"

"כן."

"אף על פי שלא ידעת במה מדובר?"

"כן."

מיירון החווה בשתי ידיו. "איך ידעת שהיא לא סתם מטורפת?"

"את האמת? לא ידעתי. אבל עמדתי לאבד את הילדים שלי, אלוהים אדירים. הייתי נואשת."

אמילי הראתה את נואשותה לליז גורמן, חשב מיירון, וגורמן מצדה ניצלה את הייאוש לצרכיה. החולשה של אמילי היתה נקודת החוזק של ליז. "אז עדיין אין לך מושג איזה מידע היה לה עליו?"

"אפילו לא שמץ."

"יכול להיות שזה ההימורים שלו?"

עיניה הצטמצמו והיא נראתה מבולבלת. "מה עם ההימורים שלו?"

"את ידעת שגרג מהמר?"

"בטח שידעתי. אבל מה זה קשור?"

"את יודעת באיזה היקף הוא הימר?" שאל מיירון.

"לא משהו רציני. נסיעה לקזינו באטלנטיק סיטי פה ושם. אולי חמישים דולר על משחק כדורגל. משהו כזה."

"זה מה שחשבת?"

עיניה סקרו את פניו וניסו לקרוא אותן. "מה אתה מנסה להגיד?"

מיירון הביט מבעד לחלון האחורי. הבריכה היתה עדיין מכוסה, אבל

אדומי החזה שבו ממסעם השנתי לדרום. כתריסר ציפורים מאושרות או יותר הצטופפו בשובך שעל שפת הבריכה וחבטו מאושרות בכנפיהן, כמו כשכושי זנב של כלב. "גרג הוא מהמר כפייתי," אמר מיירון. "הוא הפסיד מיליונים במשך השנים. פלדר לא מעל בכספיו – גרג הפסיד הכול בהימורים."

"זה לא יכול להיות," אמרה אמילי. "חייתי איתו כמעט עשר שנים. הייתי רואה משהו."

"מהמרים כבדים לומדים להסתיר את זה," אמר מיירון. "הם משקרים ומרמים וגונבים, והכול כדי להמשיך להמר. זאת התמכרות."

משהו בעיניה ניצת. "וזה מה שהיה לאישה הזאת על גרג? העובדה שהוא הימר?"

"אני חושב," אמר מיירון. "אני לא יודע בוודאות."

"אבל גרג בטוח הימר? עד לשלב שהוא הפסיד את כל הכסף שלו?"

"כן."

התשובה מילאה את פניה של אמילי בתקווה. "אז שום שופט בעולם לא ייתן לו משמורת על הילדים," אמרה, "ואני אזכה."

"כל שופט יעדיף לתת משמורת למהמר ולא לרוצחת," אמר מיירון. "או למישהי ששותלת ראיות כוזבות."

"כבר אמרתי לך. הן לא כוזבות."

"זה מה שאת טוענת," אמר מיירון, "אבל בואי נחזור למה שקרה עם הסוחטת. אמרת שהיא ביקשה מאה אלף דולר."

אמילי נפנתה שוב אל מכונת הקפה. "נכון."

"איך היית אמורה לשלם לה?"

"היא אמרה לי לחכות ליד טלפון ציבורי מחוץ לסופרמרקט גרנד יוניון בשבת בלילה. הייתי אמורה להגיע לשם בחצות ולהכין את הכסף. היא התקשרה בחצות, על הדקה, ונתנה לי כתובת ברחוב 111. הייתי אמורה להגיע לשם בשתיים בלילה."

"אז בשתיים בלילה נסעת לרחוב 111 עם מאה אלף דולר?" הוא ניסה לא להישמע מפקפק מדי.

"הצלחתי להשיג רק שישים אלף," היא תיקנה.

"היא ידעה את זה?"

"לא. תראה, אני יודעת שהכול נשמע מטורף, אבל אתה לא מבין עד כמה הייתי מיואשת. בשלב הזה הייתי מוכנה לעשות הכול."

מיירון הבין. הוא ראה מקרוב כמה רחוק אמהות מוכנות ללכת למען ילדיהן. האהבה מחרפנת. ואהבה של אמא מחרפנת לגמרי.

"תמשיכי," אמר.

"כשהגעתי לפינת הרחוב ראיתי את גרג יוצא מהבניין," אמרה אמילי. "הייתי בהלם. הצווארון שלו היה מורם, אבל יכולתי לראות את הפנים שלו." היא הביטה במיירון. "הייתי נשואה לו הרבה שנים, אבל אף פעם לא ראיתי את הפנים שלו ככה."

"איך?"

"כל כך מלאות פחד," ענתה. "הוא התחיל לרוץ לכיוון שדרת אמסטרדם. חיכיתי עד שהוא ייעלם. אחר כך ניגשתי אל הדלת ולחצתי באינטרקום על הכפתור של הדירה שלה. לא היתה תשובה. התחלתי ללחוץ על כפתורים אחרים. בסוף מישהו הכניס אותי פנימה. עליתי למעלה ודפקתי בדלת שלה כמה זמן. אחר כך ניסיתי את הידית. הדלת לא היתה נעולה, אז פתחתי אותה."

ביד רועדת קירבה אמילי את הקפה אל פיה. היא לגמה לגימה.

"זה יישמע נורא," המשיכה, "אבל לא ראיתי בן אדם מת שוכב על הרצפה. ראיתי רק את התקווה האחרונה לשמור על הילדים שלי."

"אז החלטת לשתול ראיות."

אמילי הניחה את הספל שלה והביטה בו. עיניה היו צלולות ובהירות. "כן. וצדקת גם בקשר לכל השאר. בחרתי בחדר המשחקים מפני שידעתי שהוא בחיים לא יירד לשם. חשבתי שהדם לא יברח לשום מקום, אבל לא ידעתי שגרג מתכוון לברוח. תראה, אני יודעת שהלכתי רחוק מדי, אבל זה לא כאילו שאני משקרת. הוא הרג אותה."

"את לא יודעת את זה."

"מה?"

"אולי גם הוא בא לשם ומצא גופה. בדיוק כמוך."

"אתה רציני?" הטון שלה היה חד. "ברור שגרג הרג אותה. הדם על

הרצפה עוד היה טרי. הוא זה שהיה לו הכי הרבה מה להפסיד. היו לו מניע, היתה לו הזדמנות."

"בדיוק כמו שלך היו מניע והזדמנות," אמר מיירון.

"איזה מניע היה לי?"

"את רצית להפליל אותו ברצח. רצית שהילדים שלך יישארו אצלך."

"זה מגוחך."

"יש לך איזושהי הוכחה שהסיפור שלך אמיתי?" שאל מיירון.

"יש לי מה?"

"הוכחה. אני לא חושב שהמשטרה תקנה את זה."

"אתה קונה את זה?" היא שאלה אותו.

"אני רוצה לראות הוכחה."

"למה אתה מתכוון, הוכחה?" היא אמרה בחדות. "איזה הוכחה למשל? זה לא שצילמתי תמונות."

"איזשהן עובדות שיכולות לגבות את הסיפור שלך?"

"למה שאני אהרוג אותה, מיירון? איזה מניע אפשרי היה יכול להיות לי? אני הייתי צריכה אותה חיה ולא מתה. היא היתה הסיכוי הכי טוב שלי לשמור את הילדים."

"אבל בואי נניח לרגע שלאישה הזאת היה באמת מידע על גרג," אמר מיירון. "משהו מסוים. כמו מכתב שהוא כתב או קלטת וידיאו" – הוא התבונן בה ורצה לבחון את תגובתה – "או משהו כזה."

"בסדר," אמרה. "תמשיך."

"ונניח שהיא עשתה לך תרגיל עוקץ כפול. נניח שהיא מכרה את המידע המרשיע לגרג. את מודה שגרג היה שם לפנייך. אולי הוא שילם לה מספיק בשביל שהיא תיסוג מההסכם שלכן. ואז נכנסת לדירה שלה. גילית מה היא עשתה. הבנת שהסיכוי היחיד והאחרון שלך לשמור את הילדים איננו. אז הרגת אותה והפלת את התיק על האיש שלכאורה היה לו הכי הרבה מה להרוויח מהמוות שלה: גרג."

"זה מטורף," אמרה אמילי בנחרצות.

"את שנאת את גרג מספיק," המשיך מיירון. "הוא שיחק איתך משחק מלוכלך. אז שיחקת איתו בחזרה משחק מלוכלך."

"אני לא הרגתי אותה."

מיירון הביט שוב באדומי החזה, אבל הם כבר פרחו. החצר נראתה חרבה ושוממת עכשיו, כאילו החיים קולפו ונעקרו ממנה. הוא חיכה כמה רגעים ואז נפנה אליה שוב. אני יודע על הקלטת שלך ושל המחטיפה."

ניצוצות זעם הופיעו בעיניה של אמילי. אצבעותיה לפתו את ספל הקפה. מיירון כמעט ציפה שהיא תשליך בפרצופו את המשקה הרותח. "על מה לעזאזל...?" ואז אחיזתה בספל נעשתה רופפת. היא נסוגה לאחור. היא משכה בכתפיה וכל גופה נשמט. "זה לא משנה."

"זה בטח הרתיח אותך," אמר מיירון.

היא הנידה בראשה. קול קטן שנשמע כמו צחקוק השתחרר מבין שפתיה. "אתה פשוט לא קולט, מיירון. נכון?"

"לא קולט מה?"

"אני לא חיפשתי נקמה. הקלטת הזאת היתה עלולה לקחת ממני את הילדים, וזה כל מה שהיה חשוב."

"לא, אני דווקא כן קולט," החזיר מיירון. "את תעשי הכול כדי שהילדים יישארו איתך."

"אני לא הרגתי אותה."

מיירון העביר הילוך. "ספרי לי עלייך ועל המחטיפה," הוא אמר.

אמילי נחרה בבוז וצחקה בלעג. "לא חשבתי שאתה כזה, מיירון."

"אני לא."

היא הרימה את ספל הקפה שלה ולגמה לגימה עמוקה. "צפית בכל הקלטת, מההתחלה עד הסוף?" היא שאלה בטון שנע בין פלרטטנות וזעם. "העברת להילוך אטי כמה פעמים, מיירון? הרצת אחורה וצפית בקטעים מסוימים שוב ושוב? הפשלת מכנסיים, מיירון?"

"התשובה לכל השאלות היא לא."

"כמה ראית?"

"מספיק בשביל לדעת מה קורה שם."

"ואז הפסקת?"

"ואז הפסקתי."

היא בחנה אותו מאחורי ספל הקפה שלה. "אתה יודע משהו? אני ממש מאמינה לך. זה מתאים לך. אתה כזה ילד טוב."

"אמילי, אני מנסה לעזור."

"לעזור לי או לגרג?"

"לעזור להגיע אל האמת. אני מניח שגם את רוצה את זה."

היא משכה בכתפיה כלא מתחייבת לתשובה.

"אז מתי את והמחטיפה...?" הוא סימן באצבעותיו תנועה מעורפלת של "יצרתן קשר".

היא צחקה לנוכח המבוכה שלו והאי־נוחות שחש. "זאת היתה הפעם הראשונה," ענתה. "מכל הבחינות."

"אני לא שופט אותך –"

"לא אכפת לי אם אתה שופט אותי או לא. אתה רוצה לדעת מה קרה, נכון? זאת היתה הפעם הראשונה שלי. הזונה הקטנה הפילה אותי בפח."

"איך?"

"מה זאת אומרת איך?" היא התיזה. "אתה רוצה שאני אכנס לפרטים – כמה משקאות שתיתי, כמה בודדה הרגשתי, איך היד שלה ליטפה לי את הרגל?"

"אני חושב שלא."

"אז תרשה לי לתת לך את תקציר האירועים: היא פיתתה אותי. פלרטטנו אחת עם השנייה כמה פעמים בעבר, אבל זה היה תמים כזה. היא הזמינה אותי למשקאות במלון גלנפוינט. מבחינתי זה היה כמו משחק אומץ כזה, בדיקת גבולות, אתגר – זה משך אותי ודחה אותי, אבל ידעתי שאני לא אלך עד הסוף. דבר גרר דבר. עלינו למעלה. סוף התקציר."

"אז את אומרת שהמחטיפה ידעה שמצלמים אתכן?"

"כן."

"איך את יודעת? היא אמרה משהו?"

"היא לא אמרה כלום, אבל ידעתי."

"איך?"

"מיירון, בבקשה תפסיק לשאול כל כך הרבה שאלות מטומטמות. אני פשוט יודעת, בסדר? איזה הסבר אחר יש לזה שהיתה מצלמה בחדר? היא טמנה לי מלכודת."

זה נשמע הגיוני, חשב מיירון. "אבל למה היא עשתה את זה?"

על פניה נרשם כעס תהומי. "נו בחייך, מיירון. היא הזונה של הקבוצה. היא עוד לא זיינה אותך? אה, לא. תן לי לנחש. אתה סירבת, נכון?"

אמילי שעטה אל הסלון והתמוטטה על אחת הספות. "תביא לי אספירין," אמרה. "זה בחדר האמבטיה. בארון התרופות."

מיירון הוציא שני כדורים ומילא כוס מים. הוא חזר לסלון ואמר לאמילי, "אני צריך לשאול אותך עוד משהו."

היא נאנחה. "מה?"

"אני מבין שבמשפט המשמורת העלית האשמות נגד גרג," אמר.

"העורכת דין שלי העלתה האשמות."

"הן היו נכונות?"

היא הניחה את הכדור על לשונה, שתתה מים ובלעה. "חלק מהן."

"מה בקשר להאשמות ההתעללות בילדים?"

"אני עייפה, מיירון. נוכל לדבר יותר מאוחר?"

"הן היו נכונות?"

אמילי הסתכלה למיירון ישר בעיניים ורוח קרה נישבה בלבו. "גרג רצה לקחת ממני את הילדים שלי," היא אמרה באטיות. "לטובתו עמדו כסף, כוח, יוקרה. היינו צריכות משהו."

מיירון הסב ממנה את מבטו. הוא צעד לכיוון הדלת. "אל תשמידי את המעיל."

"אין לך שום זכות לשפוט אותי."

"ברגע זה," אמר מיירון, "אני פשוט לא רוצה להיות איתך באותו חדר."

33

אודרי נשענה על המכונית שלו. "אספרנזה אמרה לי שתהיה פה."

מיירון הנהן.

"יו, אתה נראה זוועה," היא אמרה. "מה קרה?"

"סיפור ארוך."

"סיפור ארוך שתכף תספר לי בפרטי פרטים," אמרה אודרי. "אבל אני ראשונה. פיונה ווייט אכן היתה נערת האמצע של ספטמבר ב-1992, או כמו שהזבלון הזה כינה אותה: מגה־כוסית־סופר־בייב־ספטמבר."

"לא נכון."

"כן נכון. התחביבים שלה: הליכה על החוף לאור ירח וערבים ביתיים ליד האח הבוערת."

הוא חייך בניגוד לרצונו. "וואו, נורא מקורי."

"הדברים שהיא לא אוהבת: גברים שטחיים שמתעניינים רק בצורה החיצונית, וגברים עם שיער על הגב."

"כתבו גם מה הסרטים האהובים עליה?"

"**רשימת שינדלר**," אמר אודרי. "**ורמבו 3**."

הוא צחק. "את ממציאה את זה."

"המצאתי הכול חוץ מהעובדה שהיא היתה נערת ספטמבר ב-1992."

מיירון הניד בראשו. "גרג דאונינג ואשתו של החבר הכי טוב שלו." הוא נאנח. החדשות רוממו את רוחו במידה מסוימת. פתאום התקרית עם

אמילי מלפני עשר שנים לא נראתה כל כך רע. הוא ידע שהקשרים כאלה לא אמורים לנחם אותו, אבל האדם לוקח כל נחמה שרק אפשר למצוא.

אודרי הצביעה על הבית. "אז מה קורה עם האקסית?"

"סיפור ארוך."

"את זה כבר אמרת. יש לי זמן."

"לי אין."

היא הרימה את כף ידה כמו שוטר שמכוון את התנועה. "זה לא הוגן, מיירון. הייתי ילדה טובה. עשיתי לך שליחויות וסתמתי את הפה הגדול שלי. שלא לדבר על זה שקיבלתי ממך קקה בצלחת ליום הולדתי. בבקשה אל תגרום לי להתחיל שוב עם האיומים."

היא צודקת. מיירון נתן לה תדריך מקוצר והשמיט מתוכו שני חלקים: הקלטת עם המחטיפה (אין שום סיבה שמישהו יידע על זה), והעובדה שקרלה אינה אלא ליז גורמן הנודעת לשמצה (זה פשוט סיפור גדול מדי. אי אפשר לבטוח בשום עיתונאי שישמור אותו לעצמו).

אודרי האזינה בדריכות. הפוני שלה התארך מדי ושערות השתרבבו קרוב מדי לעיניה. היא משכה כל הזמן בשפתה התחתונה והעיפה בנשיפה שערות סוררות ממצחה. מיירון מעולם לא ראה תנועות כאלה אצל אנשים מעל גיל אחת־עשרה. זה היה די חמוד.

"אתה מאמין לה?" שאלה אודרי והצביעה שוב על ביתה של אמילי.

"אני לא בטוח," ענה. "הסיפור שלה די הגיוני. לא היה לה שום מניע להרוג את האישה, חוץ מאשר להפליל את גרג, וזה קצת מוגזם."

אודרי הטתה את ראשה כאילו כדי לומר "או שכן או שלא".

"מה?" הוא שאל.

"לא יכול להיות," היא שאלה, "שאנחנו מסתכלים על זה אולי מהזווית הלא נכונה?"

"למה את מתכוונת?"

"אנחנו מניחים שלסחטנית היה מידע מלוכלך על גרג. אבל אולי היה לה מידע מלוכלך על אמילי."

מיירון הביט בביתה של אמילי, כאילו שיוכל לתת לו תשובה, ואז הביט שוב באודרי.

"לטענתה של אמילי," אמרה אודרי, "הסחטנית ניגשה אליה. אבל למה? היא וגרג כבר לא היו ביחד."

"קרלה לא ידעה את זה," ענה מיירון. "היא חשבה שאמילי היא אשתו של גרג ושהיא תרצה להגן עליו."

"זאת אפשרות אחת," הסכימה אודרי, "אבל אני לא בטוחה שזאת האפשרות הכי טובה."

"את מתכוונת שאולי הם סחטו אותה ולא את גרג?"

אודרי ספקה כפיה אל השמים. "כל מה שאני אומרת זה שהסיפור יכול לעבוד גם בכיוון כזה. אולי הסחטנית ידעה משהו על אמילי – משהו שגרג ירצה להשתמש בו במלחמה על המשמורת של הילדים."

מיירון שילב את זרועותיו ונשען על המכונית. "אבל מה עם קליפ?" שאל. "אם היה להם משהו על אמילי, למה זה אמור לעניין אותו?"

"אני לא יודעת," משכה אודרי בכתפיה. "אולי היה מידע מסריח על שניהם."

"שניהם."

"בטח. משהו שיכול להרוס את שניהם. או שאולי קליפ חשב שמה שלא יהיה – גם אם זה קשור רק לאמילי – יסיח את דעתו של גרג ויפגע במשחק שלו."

"יש לך איזה ניחוש?"

"אפילו לא חצי ניחוש," אמרה אודרי.

מיירון הרהר בדבר במשך רגעים אחדים, אבל לא עלה בדעתו שום רעיון. "יש סיכוי שנמצא אותו הלילה," אמר.

"איך?"

"הסחטן הנוסף התקשר. הוא רוצה למכור לי את המידע."

"הלילה?"

"כן."

"איפה?"

"אני עדיין לא יודע. הוא יתקשר שוב. עשיתי העברת שיחות מהבית לנייד."

כאילו לפי סימן מוסכם צלצל פתאום הטלפון הנייד. מיירון הוציא אותו מכיסו.

זה היה ווין. "לוח השעות של הפרופסור הנכבד היה תלוי על דלת משרדו," עדכן. "הוא מלמד עוד שעה ואחר כך יש קבלת קהל במשרד, כדי שהילדים יוכלו לבכות לו על הציונים שלהם."

"איפה אתה?"

"בקמפוס של קולומביה," ענה ווין. "דרך אגב, הבנות בקולומביה די שוות. יחסית לאוניברסיטאות יוקרתיות וכל זה."

"אני שמח שלא איבדת את יכולת האבחנה שלך."

"אכן כן," הסכים ווין. "סיימת לשוחח עם הנערה שלנו?"

"הנערה שלנו" היתה אמילי. ווין לא סמך על טלפונים ניידים, חשש מהאזנות ולא אהב לומר שמות מפורשים בטלפון בלתי נייח. "כן," אישר מיירון.

"יופי. מתי לצפות לך?"

"אני בדרך."

34

ווין ישב על ספסל ליד שער אוניברסיטת קולומביה ברחוב 116. הוא לבש מכנסי חאקי, נעליים פתוחות בלי גרביים, חולצת כפתורים כחולה ועניבה.

"אני מתמזג בנוף," הסביר.

"כמו יהודי חסידי בתפילת חג המולד," הסכים מיירון. "השיעור של באומן עוד לא נגמר?"

"עוד עשר דקות," אמר ווין. "הוא אמור לצאת מהדלת הזאת."

"אתה יודע איך הוא נראה?"

ווין הושיט לו את "אוניברסיטת קולומביה – המדריך למשתמש". "עמוד 210," אמר. "אז ספר לי על אמילי."

מיירון סיפר. ברונטית גבוהה בבגד גוף שחור וצמוד עד כאב, ריחפה על פניהם כשספרי הלימוד שלה לחוצים בין שדיה. כמו אשת החתול בבאטמן. ווין ומיירון בלעו אותה במבטיהם. מיאו.

ווין לא שאל שאלות אחרי סיכום השיחה עם אמילי. "יש לי פגישה במשרד," אמר וקם על רגליו. "אכפת לך?"

מיירון אמר שזה בסדר והתיישב. ווין הלך משם. מיירון התמקד בדלת. כעבור עשר דקות התחילו הסטודנטים להישפך החוצה. שתי דקות לאחר מכן, פרופסור סידני באומן יצא גם הוא. זקנו היה אקדמי ומוזנח כמו בתמונה. הוא היה קירח, אבל גידל פרא את שיער השוליים

שלו שהיה ארוך עד גיחוך. הוא לבש ג׳ינס, נעליים גבוהות וחולצת פלנל. הוא נראה כמו קריקטורה לא אוהדת של פרופסור מפוזר.

באומן משך כלפי מעלה את משקפיו והמשיך ללכת. מיירון חיכה עד שיתרחק, ורק אז התחיל לעקוב אחריו. אין מה למהר. הפרופסור הנכבד אכן פנה לעבר משרדו. הוא חצה את המדשאה הגדולה ונבלע בתוך עוד בניין לבנים. מיירון מצא ספסל והתיישב.

שעה חלפה. מיירון צפה בסטודנטים והרגיש זקן מאוד. הוא היה צריך לקנות עיתון. לשבת שעה בלי משהו לקרוא, פירושו לחשוב. הוא המשיך להעלות בעיני רוחו אפשרויות חדשות, ואז הפריך אותן. הוא ידע כי הוא מפספס משהו שצף במרחק, אך בכל פעם ששלח אליו יד שוב שקע ונעלם מתחת לפני השטח. לפתע נזכר שלא בדק היום את ההודעות במשיבון של גרג. הוא הוציא את הטלפון הנייד שלו והתקשר.

כאשר קולו המוקלט של גרג נשמע בהודעת הפתיחה, הקיש מיירון את הקוד הסודי שגרג תכנת במכשיר. היתה רק הודעה אחת, אבל היא היתה פיצוץ רציני.

״אל תשחק איתנו משחקים,״ אמר הקול המעוות־אלקטרונית. ״דיברתי עם בוליטר. הוא מוכן לשלם. זה מה שאתה רוצה?״

סוף ההודעה.

מיירון ישב בלי קול ובלי תנועה. הוא בהה בקיר לבנים נטול צמחים מטפסים. במשך שניות ארוכות האזין לצליל החיוג ולא ניתק. מה לעזאזל...?

״הוא מוכן לשלם. זה מה שאתה רוצה?״

מיירון לחץ על מקש כוכבית כדי לשמוע שוב את ההודעה. אחר כך שמע אותה שוב. הוא היה מקשיב בוודאי גם בפעם הרביעית, אלמלא פרופסור באומן הופיע לפתע בדלת.

הפרופסור נעצר לדבר עם שני סטודנטים. השיחה נעשתה סוערת, וכל השלושה הפגינו להיטות אקדמית כבדת משקל. אח, עולם האקדמיה. השלושה המשיכו לדון בענייניהם הרי הגורל גם מחוץ לקמפוס. הם יצאו ממתחם האוניברסיטה והמשיכו ללכת במורד שדירת אמסטרדם. מיירון הכניס את הטלפון לכיס ושמר מרחק. ברחוב 112 נפרדו דרכי

השלושה. שני הסטודנטים המשיכו דרומה, ואילו באומן חצה את הכביש ופנה לעבר קתדרלת סנט ג׳ון האלוהי.

הקתדרלה היתה מבנה עצום ממדים, הגדול מסוגו בעולם. היא דמתה לעיר המארחת: מעוררת השראה ויראת כבוד, ועם זאת ישנה ובלויה. עמודים מרשימים וחלונות יפהפיים מזכוכית צבעונית. חזית מאבן שחם.

באומן פנה בשביל הכניסה, מימין לקתדרלה. מיירון ידע שיש מקלט לחסרי בית בהמשך השביל. הוא חצה את הכביש וניסה לשמור מרחק. באומן חלף על פני חבורה של הומלסים לבושי בלויים וחשופי חריץ־תחת. כמה מהם נופפו לו לשלום וקראו בשמו. באומן נופף בחזרה. אחר כך נעלם מאחורי דלת. מיירון חשב מה לעשות. אין ברירה, למען האמת. הוא חייב להיכנס פנימה גם אם כך תתגלה זהותו.

הוא חלף על פני חסרי הבית, בירך אותם לשלום וחייך. הם סימנו לו שלום בראשם וחייכו בחזרה. הכניסה למקלט היתה דלת שחורה וכפולה עם וילונות תחרה. לא רחוק משם היו שני שלטים, שלשונם ״האט, ילדים משחקים״ ו״בית הספר של הקתדרלה״. בית מחסה לחסרי בית ובית ספר לילדים בכפיפה אחת, זה לצד זה – שילוב מעניין שמצליח לעבוד ולשרוד. רק בניו יורק.

מיירון נכנס. החדר היה עמוס במזרנים מרופטים ובגברים. את נחיריו צרב ריח שהזכיר נרגילה משומשת אחרי מסיבה שנמשכה לילה שלם. הוא ניסה לא להעוות את פניו, ואז ראה את באומן מדבר עם גברים אחדים באחת מפינות החדר. איש מהם לא היה קול ווייטמן הידוע גם בשמו נורמן לואנסטיין. עיניו של מיירון התרוצצו בין הפרצופים הבלתי מגולחים והמבטים החלולים – קדימה ואחורה, ימינה ושמאלה ולכל הכיוונים.

הם זיהו אחד את השני כמעט באותו רגע.

משני קצות החדר הצטלבו עיניהם אולי לשנייה אחת, אבל זה הספיק. קול ווייטמן הסתובב וברח. מיירון רץ אחריו, מפלס את דרכו מבעד להמון. פרופסור באומן הבחין בהתרחשות המתפתחת. עיניו בערו והוא

זינק אחר מיירון בניסיון לחסום אותו. מיירון תקף אותו בנגיחת מרפק מבלי להפסיק לרוץ.

קול ווייטמן נעלם מבעד לדלת אחורית וטרק אותה אחריו. מיירון עבר דרכה זמן קצר לאחר מכן. הם היו בחוץ עכשיו, אך רק לזמן קצר. ווייטמן נעלם במעלה מדרגות ברזל וחדר פנימה. מיירון טיפס באותה דרך. פנים הכנסייה היה דומה מאוד לחזית – דוגמאות מרהיבות של אמנות ואדריכלות, משולבות במרופט ובסר הטעם. מיירון הבחין בקול יוצא שוב החוצה דרך דלת צדדית. הוא רץ אחריו, ועקביו הדהדו מבעד לתקרת הענק המקומרת. הם היו שוב בחוץ.

קול פנה אל מתחת לקתדרלה ועבר מבעד לדלתות כבדות של יציאות חירום. זה נראה כמו מרתף של בית ספר או מרכז טיפולי. שני הגברים רצו במסדרון שכל קירותיו תאי מלתחה חבוטים ומתכתיים. קול פנה ימינה ונעלם מאחורי דלת עץ.

מיירון פתח את הדלת בדחיפה וחדר מדרגות חשוך קידם את פניו. מתחתיו שמע צעדים. הוא דידה למטה והאור שמעליו הלך והידלדל עם כל צעד. הוא ירד עמוק לתוך קרקעית הבניין. קירות הבטון היו לחים ודביקים למגע. הוא תהה שמא נכנס למערה קדמונית או לקבר או משהו מפחיד ומעורר סמרמורת באותה מידה, אם יש בכלל משהו מפחיד ומעורר סמרמורת באותה מידה. האם גם בקתדרלות אמריקאיות יש מערות קבר, או שמא רק באירופה?

מיירון הגיע למדרגה התחתונה והיה שטוף חושך. האור מלמעלה היה זעיר כניצוץ ממרחקים. יופי. הוא נכנס לחור שחור. הוא הטה את ראשו ותהה אם ישמע נביחות של כלבי ציד. כלום. הוא גישש אחר מפסק חשמלי. שוב כלום. החדר היה אטום וקר עד מקפיא עצמות. ריח טחוב חלחל סביבו. המקום הזה לא מצא חן בעיניו. המקום הזה לא מצא חן בעיניו בכלל.

הוא התקדם כעיוור וזרועותיו היו מתוחות כמו של המפלצת של פרנקנשטיין. "קול," קרא. "אני רק רוצה לדבר איתך."

מילותיו הדהדו בחוזקה ואז גוועו כמו שיר ברדיו.

הוא המשיך ללכת. החדר היה דומם כ... כן, כקבר. הוא נע כמטר

וחצי כשלפתע אצבעותיו פגעו במשהו. הוא השאיר את ידו על המשטח החלק והצונן. כמו שיש, חשב לעצמו. הוא מישש וניחש שזהו פסל כלשהו. הוא חש את הזרוע, את הכתף, את הגב, תהה אם זה קישוט על מצבה וסילק במהירות את ידו.

הוא קפא במקומו וניסה שוב להקשיב. הקול היחיד ששמע היה מין רחש גלים, כאילו מישהו הצמיד אל אוזניו קונכייה. הוא התלבט אם לעלות שוב למעלה, אבל ידע שאינו יכול להרשות זאת לעצמו. קול יודע כעת שזהותו בסכנה. הוא יירד שוב למחתרת ולא יצוף יותר מעל פני השטח. והאיש הזה הוא הסיכוי היחידי של מיירון.

הוא צעד צעד נוסף, והפעם נתן לרגליו להוביל אותו. הבוהן שלו נתקלה במשהו קשה ועיקש. כנראה שוב שיש. הוא עקף את זה. ואז נשמע קול – קול ריצה – שגרם לו לקפוא במקומו. הקול הגיע מהקרקע. לא עכבר. גדול מדי בשביל עכבר. הוא הטה שוב את ראשו וחיכה. הדופק שלו דהר כמו רכבת הרים. עיניו רק התחילו להסתגל אל החושך כשהצליח להבחין בכמה דמויות צללים גבוהות ומעורפלות. פסלים. ראשים מורכנים. הוא דמיין את ההבעה השלווה של אמנות דתית הנסוכה על פניהם, מביטים עליו מגבוה בידיעה שהם במסע אל מקום טוב יותר.

מיירון עשה צעד נוסף, ואז אצבעות בשר ודם קרות תפסו בקרסולו.

הוא צרח.

היד משכה את מיירון והוא נפל ונחבט בבטון בחוזקה. הוא שחרר את רגלו בבעיטה וזחל לאחור. גופו הוטח בגוש שיש נוסף. נשמע קול צחקוק מטורף של גבר. מיירון הרגיש שהשערות בעורפו נעמדות. איש נוסף צחקק. ואחריו עוד אחד. כאילו הקיף אותו עדר צבועים.

מיירון ניסה לקום על רגליו, אבל בדרכו למעלה התנפלו עליו הגברים בפתאומיות. הוא לא ידע כמה הם. ידיים גררו אותו בחזרה אל הקרקע. הוא השליך אגרוף עיוור באוויר ופגע ישירות בפניו של מישהו. נשמע קול פצפוץ ולאחריו נפילה של אדם. אבל האחרים פגעו במטרה. הוא מצא את עצמו שרוע על הבטון הרטוב, נלחם כעיוור ובחמת טירוף מבלי לראות את תוקפיו. הוא שמע חרחורים ונהמות. צחנת הגוף והאלכוהול

היתה מחניקה ואי אפשר היה להימלט מפניה. הידיים היו עכשיו בכל מקום. יד אחת תלשה ממנו את שעונו. אחרת חטפה את ארנקו. מיירון שלח אגרוף נוסף באוויר. הוא פגע בצלעות של מישהו. עוד קולות חרחור ואדם אחר צנח אל הקרקע.

מישהו הדליק פנס וכיוון אותו לתוך עיניו. זה נראה כמו רכבת שמתקרבת לעברו.

"בסדר," אמר הקול, "תעזבו אותו."

הידיים החליקו מגופו כנחשים רטובים. מיירון ניסה להתיישב.

"לפני שתכניס לך לראש כל מיני רעיונות ותעלולים," אמר הקול שמאחורי הפנס, "תסתכל טוב על זה."

הקול שלף אקדח וכיוון אליו את הפנס.

קול אחר אמר, "שישים דולר? זה הכול? איזה חרא."

מיירון הרגיש את הארנק מכה אותו בחזה.

"שים את הידיים מאחורי הגב."

מיירון ציית. מישהו תפס את זרועותיו והצמיד אותן. זוג אזיקים נסגר על מפרקי כפות ידיו.

"תעזבו אותנו," אמר הקול.

מיירון שמע את הרשרושים ואת תנועות הקבוצה המתפזרת. האוויר היטהר. הוא שמע דלת נפתחת, אבל אור הפנס בעיניו מנע בעדו מלראות משהו. שתיקה השתררה במקום. אחרי כמה דקות אמר הקול, "אני מצטער לעשות לך את זה, מיירון. הם ישחררו אותך עוד כמה שעות."

"כמה זמן עוד תמשיך לברוח ככה, קול?"

קול ווייטמן צחקק. "אני בורח הרבה שנים," אמר. "התרגלתי."

"לא באתי לעצור אותך."

"איזה הקלה," אמר קול. "אז איך גילית מי אני?"

"לא חשוב," אמר מיירון.

"לי זה חשוב."

"אין לי שום עניין להסגיר אותך או לפגוע בך," אמר מיירון. "אני רק רוצה קצת מידע."

שוב השתררה שתיקה. מיירון מצמץ מול האור. "איך נהיית מעורב בכל זה?" שאל קול.

"גרג דאונינג נעלם. שכרו אותי בשביל למצוא אותו."

"אותך?"

"כן."

קול ווייטמן צחק צחוק עמוק ולבבי. רעמי הצחוק קיפצו בין הקירות כמו כדורי פינג פונג. עוצמתם הגיעה לשיאים מפחידים, עד שלמרבה המזל והחסד שוב גוועה.

"מה כל כך מצחיק?" שאל מיירון.

"בדיחה פרטית." קול קם ואור הפנס התרומם יחד איתו. "שמע, אני צריך ללכת. מצטער."

עוד שתיקה. קול כיבה את הפנס והטיל את מיירון מחדש אל מצולות החושך. הוא שמע צעדים מתרחקים.

"אתה לא רוצה לדעת מי רצח את ליז גורמן?" קרא מיירון.

הצעדים המשיכו ולא נעצרו. מיירון שמע קול לחיצה על מתג, ואור נורה קלוש הופיע פתאום. זה ממש לא האיר את כל המקום, אבל זה היה שיפור מטורף. מיירון מצמץ, ראה סימנים שחורים שנשארו על גופו אחרי ההתקפה ובחן את סביבתו. החדר היה עמוס בפסלי שיש שהיו מסודרים בשורות ובערימות בלי היגיון וסיבה. חלקם נטו על צדם. אחרי הכול, זה לא היה קבר כי אם מין חדר אחסון מוזר של אמנות כנסייתית.

קול ווייטמן התקדם שוב לעברו. הוא התיישב ברגליים שלובות ממש לפני מיירון. הזיפים הלבנים עדיין היו שם – עבותים בחלקים מסוימים, נעדרים לגמרי בחלקים אחרים. שערו הזדקר והתפזר לכל הכיוונים. הוא הניח את האקדח לצדו.

"אני רוצה לדעת איך ליז מתה," אמר ברוך.

"היא הותקפה באלת בייסבול," אמר מיירון.

עיניו של קול נעצמו. "מי עשה את זה?"

"זה מה שאני מנסה לברר. נכון לעכשיו גרג דאונינג הוא החשוד העיקרי."

קול ווייטמן הניד בראשו. "הוא לא היה שם מספיק זמן."

מיירון חש שבטנו מתפתלת ומתהדקת ללולאה מעיקה. הוא ניסה ללקק את שפתיו, אבל פיו היה יבש מדי. "אתה היית שם?"

"מעבר לכביש, מאחורי פח אשפה." שפתיו ציירו חיוך, אבל עיניו היו ריקות. "אתה רוצה שאף אחד לא יבחין בך ולא ירגיש בקיומך? תתחזה לחסר בית." הוא קם על רגליו בתנועה אחת גמישה, כמו מורה ליוגה. "אלת בייסבול," אמר. הוא צבט את קצה אפו, פנה לאחור וקירב את סנטרו לחזהו. מיירון שמע יבבות קטנות. קול התייפח על חברתו לדרך ולרעיון, שותפתו לבריגדת העודבים.

"תעזור לי למצוא את הרוצח, קול."

"למה שאני אסמוך עליך, לעזאזל?"

"זה או אני או המשטרה," אמר מיירון. "תחליט אתה."

זה גרם לקול להיעצר. "המשטרה לא תעשה כלום. הם חושבים שהיא טרוריסטית ורוצחת."

"אז תעזור לי," אמר מיירון.

קול התיישב על הקרקע והתקרב מעט אל מיירון. "אנחנו לא רוצחים, אתה יודע. הממשלה הדביקה לנו תווית של רוצחים ועכשיו כולם מאמינים בזה. אבל זה לא נכון. הבנת?"

מיירון הנהן בראשו. "הבנתי."

קול נעץ בו מבט נוקב. "אתה מתנשא מעליי?"

"לא."

"אל תתנשא מעליי," אמר קול. "אם אתה רוצה שאני אשאר ואדבר, אל תעיז להתנשא מעליי. אם אתה תהיה אמיתי וישר, גם אני אהיה אמיתי וישר."

"בסדר," אמר מיירון. "אבל אם ככה, אז בבקשה אל תמכור לי את הססמאות של 'אנחנו לא רוצחים, אנחנו לוחמי חופש'. אני לא במצב רוח לשירים של בוב דילן עכשיו."

"אתה חושב שעל זה אני מדבר?"

"זה לא שאתם נרדפים על ידי ממשלה מושחתת," אמר מיירון. "אתם חטפתם והרגתם בן אדם, קול. אתה יכול לעטוף את זה במילים הכי יפות שיש, אבל זה מה שעשיתם."

קול כמעט חייך. "אתה באמת מאמין בזה."

"רגע, אל תגיד לי. תן לי לנחש לבד. הממשלה שטפה לי את המוח, נכון? כל הסיפור הזה היה מזימה של הסי. איי.איי שנועדה לחסל כמה סטודנטים שאיימו לחתור תחת הממשלה."

"לא," אמר קול, "אבל אנחנו לא הרגנו את האנט."

"אז מי הרג אותו?"

קול היסס. הוא נשא את עיניו ומצמץ וניסה לחנוק את הדמעות. "הוא ירה בעצמו."

עיניו המאדימות נתלו במיירון בציפייה לתגובה. מיירון לא אמר מילה.

"החטיפה היתה תרגיל שהאנט יזם ותכנן בעצמו," אמר קול. "כל הסיפור היה רעיון שלו. הוא רצה לפגוע באבא שלו וחשב שהדרך הכי טובה לעשות את זה היא לקחת את הכסף שלו ולהביך אותו בפומבי, לעשות ממנו צחוק. אבל אז הבני זונות האלה הפתיעו אותנו והאנט בחר בנקמה אחרת." נשימתו של קול נעשתה עמוקה ובלתי סדירה. "הוא רץ החוצה עם האקדח. הוא צרח 'לך תזדיין, אבא,' ואז פוצץ לעצמו את הראש."

מיירון שתק.

"תראה את ההיסטוריה שלנו," אמר ראש בריגדת העורבים ובקולו תחינה. "היינו קבוצה לא אלימה ולא מזיקה של פחדנים אידיאליסטים. הפגנו בהפגנות נגד המלחמה, צעדנו בכמה מצעדים, התמסטלנו הרבה. מעולם לא עשינו מעשה של אלימות. לאף אחד מאיתנו אפילו לא היה אקדח. רק להאנט היה אקדח. הוא היה השותף שלי לחדר באוניברסיטה והחבר הכי טוב שלי. בחיים לא הייתי יכול לפגוע בו."

מיירון לא ידע למה להאמין. יותר מזה, אין לו זמן עכשיו לדאוג ולהתעסק בפרשה מלפני עשרים שנה. הוא חיכה שקול ימשיך וחשב להניח לו לדבר על העבר, אבל קול שתק ולא הוציא הגה. לבסוף ניסה מיירון לעדכן את הנושא. "ראית את גרג דאונינג נכנס לבניין של ליז גורמן?"

קול הנהן באטיות.

"היא סחטה אותו?"

"לא רק היא," תיקן קול. "זה היה רעיון שלי."

"מה היה לכם על גרג?"

קול נענע בראשו. "לא חשוב."

"ליז נהרגה בגלל זה."

"סביר להניח," הסכים קול, "אבל אתה לא צריך לדעת את פרטי הפרטים. סמוך עלי."

מיירון לא היה בעמדה של ויכוחים והפעלת לחצים. הוא נאלץ לוותר. "ספר לי בבקשה על ליל הרצח."

קול גירד בראשו בכוח כמו חתול שמתגרד על עמוד. "כמו שאמרתי, אני הייתי מעבר לכביש. כשאתה חי במחתרת, יש לך כללים מסוימים שאתה מתנהג לפיהם – כללים ששמרו עלינו והחזיקו אותנו חיים וחופשיים בעשרים השנים האחרונות. אחד הכללים היה שאחרי שאנחנו מבצעים פשע, אנחנו נפרדים ואף פעם לא נשארים ביחד. האף.בי.איי מחפש אותנו בקבוצות ולא ביחידים. מאז שהגענו לניו יורק, ליז ואני וידאנו שאף פעם לא נהיה ביחד. יצרנו קשר רק באמצעות טלפונים ציבוריים."

"מה עם גלוריה כץ וסוזן מילאנו?" שאל מיירון. "איפה הן?"

קול חייך בלי שמחה. מיירון ראה את השיניים החסרות ושאל את עצמו אם זה חלק מההסוואה, מהתחפושת, או שאולי משהו אכזרי יותר. "אני אספר לך עליהן בפעם אחרת," אמר.

מיירון הנהן. "תמשיך," ביקש.

הקמטים בפניו של קול נראו עמוקים ואפלים יותר באור החשוף. הוא לא מיהר להמשיך. "ליז היתה כבר ארוזה ומוכנה לנסיעה," אמר לבסוף. "עמדנו לקחת את הכסף ולצאת מהעיר בדיוק כמו שתכננו. אני רק חיכיתי ממול לסימן שלה."

"איזה סימן?"

"כשכל הכסף אצלה, היא היתה אמורה להדליק ולכבות את האורות שלוש פעמים. זה היה הסימן שהיא תרד למטה בעוד עשר דקות. קבענו להיפגש ברחוב 116 ולקחת את קו 1 מחוץ לעיר. אבל הסימן לא הגיע.

האמת היא שהאור בדירה בכלל לא כבה. מסיבות מובנות, פחדתי ללכת לבדוק מה קרה. יש לנו כללים גם בקשר לזה.״

״ממי ליז היתה אמורה לקחת כסף באותו לילה?״

״משלושה אנשים,״ אמר קול ומנה באצבעותיו. ״גרג דאונינג, אשתו מה־שמה –״

״אמילי.״

״כן, אמילי. והזקן שהוא הבעלים של הקבוצה.״ ידו נקפצה לאגרוף.

לבו של מיירון התכווץ. ״רגע אחד,״ אמר. ״גם קליפ ארנסטיין היה אמור לבוא?״

״לא אמור,״ תיקן קול. ״הוא בא.״

צינה שחורה חלחלה לעצמותיו של מיירון. ״קליפ היה שם?״

״כן.״

״והשניים האחרים?״

״כל השלושה הגיעו. אבל זאת לא היתה התוכנית. ליז היתה אמורה לפגוש את דאונינג בבר בדרום העיר. הם היו אמורים לבצע שם את העסקה.״

״ב׳בקתה השוויצרית׳?״

״נכון.״

״אבל גרג בא גם לדירה?״

״מאוחר יותר, כן. אבל קליפ ארנסטיין הגיע ראשון.״

מיירון נזכר שווין הזהיר אותו מפני קליפ, אמר לו שהוא מחבב אותו יותר מדי, שהוא משוחד ולא אובייקטיבי. ״כמה כסף קליפ היה אמור לשלם?״

״שלושים אלף דולר.״

״המשטרה מצאה רק עשרת אלפים דולר בדירה שלה,״ אמר מיירון, ״והשטרות האלה היו משוד הבנק.״

קול משך בכתפיו. ״או שהזקן לא שילם לה או שהרוצח לקח את הכסף.״ הוא חשב על כך עוד כמה רגעים והוסיף, ״או שאולי קליפ ארנסטיין הרג אותה. אבל הוא נראה די זקן, אתה לא חושב?״

מיירון לא ענה. "כמה זמן הוא היה בפנים?"

"עשר דקות, רבע שעה, משהו כזה."

"מי בא אחר כך?"

"גרג דאונינג. אני זוכר שהיה לו תיק. חשבתי שזה התיק עם הכסף. הוא נכנס ויצא במהירות – בטח לא יותר מדקה. התיק עדיין היה איתו כשהוא יצא החוצה. אז התחלתי לדאוג."

"גרג היה יכול להרוג אותה," אמר מיירון. "לא לוקח הרבה זמן להכות מישהו באלת בייסבול."

"אבל לא היתה לו אלה," אמר קול. "התיק לא היה מספיק גדול בשביל זה. לליז היתה אלת בייסבול בדירה. היא שנאה אקדחים, אז היא החזיקה אלה על כל צרה שלא תבוא – בשביל להגן על עצמה."

מיירון ידע שבדירתה של גורמן לא נמצאה שום אלת בייסבול. זה אומר שהרוצח השתמש באלה שלה. האם ייתכן שגרג עלה למעלה, נכנס לדירה, מצא את האלה, הרג אותה עם האלה, ברח החוצה ובדרך אולי גם גנב כסף מהדירה, והכול בדקה אחת?

לא מתקבל על הדעת.

"מה עם אמילי?" שאל מיירון.

"היא באה אחרונה," אמר קול.

"כמה זמן היא היתה בפנים?"

"חמש דקות, משהו כזה."

מספיק זמן כדי לאסוף את הראיות שתשתול בבית של גרג. "ראית עוד מישהו נכנס ויוצא מהבניין?"

"בטח," אמר קול. "גרים שם הרבה סטודנטים."

"אבל אנחנו יכולים להניח שליז כבר היתה מתה כשגרג הגיע, נכון?"

"נכון."

"אז השאלה היא אם אתה זוכר מי נכנס בין השעה שליז חזרה מ'הבקתה השוויצרית' לשעה שגרג הופיע, חוץ מקליפ ארנסטיין?"

קול חשב ומשך בכתפיו. "נראה לי שבעיקר סטודנטים. היה איש אחד ממש גבוה –"

"כמה גבוה?"

"אני לא יודע. מאוד גבוה."

"אני מטר שמונים וחמש. יותר גבוה ממני?"

"כן, אני חושב."

"הוא היה שחור?"

"אני לא יודע. הייתי בצד השני של הרחוב והאור לא היה כל כך טוב. לא הסתכלתי ממש בעיון. אולי הוא היה שחור. אבל אני לא חושב שהוא האיש שאנחנו מחפשים."

"למה לא?"

"תצפתתי על הבניין עד למחרת בבוקר. הוא לא יצא משם. הוא בטח גר שם או שהוא נשאר לישון אצל מישהו שגר שם. אני בספק אם הרוצח היה נשאר בפנים כל כך הרבה זמן."

עם ספק כזה קשה להתווכח, חשב מיירון. הוא ניסה לעבד את הנתונים החדשים באופן קר, כמו מחשב, אבל המערכת שלו עברה למצב של עומס יתר עם חשש לקצר חשמלי או קריסת חומרה. "את מי עוד אתה זוכר שראית? מישהו בלט במיוחד?"

קול חשב שוב. עיניו שוטטו בחוסר מטרה. "היתה אישה אחת שנכנסה קצת לפני שגרג הגיע. עכשיו כשאני חושב על זה, היא גם יצאה לפני שהוא הגיע."

"איך היא נראתה?"

"אני לא יודע."

"בלונדינית? שיער שחור?"

קול הניד בראשו. "אני זוכר אותה רק בגלל שהיא לבשה מעיל ארוך. הסטודנטים לובשים מעילי גשם או סוודרים או משהו כזה. אני זוכר שחשבתי שהיא נראית כמו בן אדם מבוגר ולא כמו סטודנטית."

"היא החזיקה משהו? היא –"

"תשמע, מיירון, אני מצטער. אני חייב לזוז." קול קם על רגליו והביט במיירון במבט חלול ואבוד. "הלוואי שתמצא את הבנזונה," אמר. "שיהיה לך בהצלחה. ליז היתה בן אדם טוב. היא בחיים לא פגעה בשום בן אדם אחר. אף אחד מאיתנו לא פגע בבני אדם."

כשמיירון שאל, ״למה התקשרת אלי אתמול בלילה? מה רצית למכור לי?״ קול עדיין לא הספיק להפנות אליו את גבו. הוא חייך בעצב והתחיל להתרחק. לפני שהגיע אל הדלת הוא נעצר ונפנה אל מיירון. ״אני לבד עכשיו,״ אמר. ״גלוריה כץ נורתה בהתקפה הראשונה. היא מתה כעבור שלושה חודשים. סוזן מילאנו נהרגה בתאונת דרכים ב־1982. ליז ואני שמרנו על המוות שלהן בסוד. רצינו שהאף.בי.איי יחפשו ארבעה אנשים, ולא שניים. חשבנו שזה יעזור לנו להמשיך להתחבא. אז כמו שאתה רואה, בסוף נשאר רק אחד.״

היה לו מראה תשוש של שורד שחושב שאולי דווקא המתים הם בני המזל. הוא נשרך שוב לעבר מיירון והוריד ממנו את האזיקים. ״אתה יכול ללכת,״ אמר.

מיירון קם על רגליו ושפשף את כפות ידיו. ״תודה,״ אמר.

קול הנהן בראשו בתנועה כמעט בלתי מורגשת.

״אני לא אספר לאף אחד איפה אתה,״ הבטיח מיירון.

״כן,״ אמר קול. ״אני יודע שלא תספר.״

35

מיירון רץ אל מכוניתו והתקשר לקליפ. מזכירתו של ארנסטיין ענתה ואמרה שהבוס לא נמצא כרגע. הוא ביקש ממנה להעביר את השיחה לקלווין ג׳ונסון. היא שמה אותו במצב המתנה. אחרי כעשר שניות ג׳ונסון ענה.

״היי, מיירון,״ אמר קלווין. ״מה נשמע?״

״איפה קליפ?״

״הוא אמור לחזור עוד שעתיים בערך. עד המשחק הוא בטוח יהיה פה.״

״איפה הוא עכשיו?״

״אני לא יודע.״

״תמצא אותו,״ אמר מיירון. ״וכשתמצא אותו, תתקשר אלי.״

״מה קורה?״ שאל קלווין.

״פשוט תמצא אותו.״

מיירון ניתק. הוא פתח חלון ונשם נשימות עמוקות. השעה היתה שש ושלוש דקות. רוב השחקנים כבר נמצאים באצטדיון ועושים חימום. הוא נסע בריברסייד דרייב וחצה את גשר ג׳ורג׳ וושינגטון. הוא התקשר לליאון ווייט. אישה ענתה לטלפון.

״הלו?״

מיירון שינה את קולו. ״האם אני מדבר עם גברת פיונה ווייט?״ שאל.

"כן, זאת אני."

"האם תהיי מעוניינת במנוי על **עולם המכונאות**? יש לנו מבצע מיוחד לתקופה מוגבלת."

"לא, תודה." היא ניתקה.

מסקנה: פיונה ווייט, נערת ספטמבר ומבטיחת ההבטחות ללילה בלתי נשכח של תשוקה ואקסטזה, נמצאת בבית. הגיע הזמן לקפוץ אליה לביקור קצר.

הוא נסע בכביש 4 וירד בקינדרמק רואד. כעבור חמש דקות כבר היה ביעד. הבית היה בסגנון בית חווה חצי־חדש עם לבנים כתומות וחלונות בצורת יהלומים. המראה האדריכלי הזה היה הצעקה האחרונה למשך חודשיים בקושי אי שם בשנת 1977, והוא הזדקן בכבוד בערך כמו מרלון ברנדו. מיירון חנה בכניסה לבית. משני צדדיו של שביל הגישה היו גדרות ברזל נמוכות, שמהן השתרגו צמחים מטפסים. מפלסטיק. איזה טוב טעם.

הוא צלצל בפעמון. פיונה ווייט פתחה את הדלת. חולצתה הירוקה עם ההדפס הפרחוני היתה תלויה מעל בגד גוף לבן. שערה הבלונדיני־מחומצן היה אסוף לאחור בקוקו מתפרק, וקווצות שיער סוררות השתלשלו על עיניה ואוזניה. היא הביטה במיירון וקימטה את מצחה. "כן?"

"היי, פיונה. אני מיירון בוליטר. נפגשנו במסיבה בבית של טי.סי."

היא המשיכה להזעיף פנים. "ליאון לא בבית."

"רציתי לדבר איתך."

פיונה נאנחה ושילבה את זרועותיה מתחת לחזה השופע. "באיזה עניין?"

"אני יכול להיכנס?"

"לא. אני עסוקה עכשיו."

"אני חושב שעדיף לקיים את השיחה הזאת במקום יותר שקט."

"כאן שקט," היא אמרה בעקשנות. "מה אתה רוצה?"

מיירון משך בכתפיו, חייך את חיוכו המקסים ביותר וראה שזה לא מוביל אותו לשום מקום. "אני רוצה לדעת עלייך ועל גרג דאונינג."

זרועותיה של פיונה ווייט נשמטו אל צדי גופה. לפתע היא נראתה אחוזת אימה. "מה?"

"אני יודע על המייל ששלחת לו. בייבספט. הייתם אמורים להיפגש בשבת שעברה ל –" מיירון סימן מרכאות באצבעותיו – "'לילה גדול של אקסטזה שאי אפשר לדמיין'. אני זוכר נכון?"

פיונה ווייט עמדה לסגור את הדלת. מיירון נעץ את כף רגלו בפתח.

"אין לי מה להגיד לך," היא אמרה.

"אני לא מנסה לחשוף אותך."

היא דחפה את הדלת והטיחה אותה בכף רגלו. "תעוף מפה."

"אני רק מנסה למצוא את גרג דאונינג."

"אני לא יודעת איפה הוא."

"ניהלת איתו רומן?"

"לא. עכשיו תלך."

"ראיתי את המייל, פיונה."

"תחשוב מה שאתה רוצה. אני לא מדברת איתך."

"מאה אחוז," אמר מיירון. הוא נסוג לאחור והרים ידיים. "אני אדבר עם ליאון."

לחייה בערו והאדימו. "תעשה מה שאתה רוצה," אמרה. "לא היה לי איתו רומן. לא ראיתי אותו בשבת שעברה. אני לא יודעת איפה הוא."

היא טרקה את הדלת.

וואו, זה הלך יופי.

מיירון חזר למכוניתו. הוא הגיע אל הדלת, ומכונית ב.מ.וו שחורה עם חלונות צבועים המריאה במעלה הרחוב ונעצרה בחריקת בלמים בכניסה לבית. דלת הנהג נפתחה וליאון ווייט זינק מתוכה כמו חץ.

"מה אתה עושה פה, לעזאזל?" התיז.

"תירגע, ליאון."

"זין תירגע," צעק ליאון. הוא רץ אליו והצמיד את פניו לפנים של מיירון. "מה אתה עושה פה, בן זונה, אה?"

"באתי לפגוש אותך."

"בולשיט." נתזי הרוק שלו פגעו בלחייו של מיירון. "אנחנו אמורים להיות באצטדיון בעוד עשרים דקות."

הוא דחף את מיירון בחזה.

מיירון מעד לאחור.

"למה אתה פה, אהה?" ליאון דחף שוב. "מה אתה מרחרח כאן? מה אתה מחפש?"

"כלום."

"חשבת שתמצא את אשתי לבד בבית?"

"זה ממש לא זה."

ליאון נערך לקראת דחיפה נוספת. ידו נשלחה אל מיירון. ואז זרועו הימנית של מיירון נורתה לעברו. היא הצמידה את ידיו של ליאון אל חזהו שלו, כך שהן היו חסרות אונים. עכשיו מיירון התכופף ועיקם את שורשי כף היד של ליאון בכיוון הנגדי. הלחץ אילץ את ליאון ליפול על ברך אחת. ידו הימנית של מיירון תפסה בידו השמאלית של ליאון ונעלה אותה בנעילת מרפק. ליאון התכווץ.

"אתה רגוע?" שאל מיירון.

"בן זונה. בן אלף זונות."

"זה לא נשמע לי רגוע, ליאון." מיירון הפעיל קצת לחץ על המרפק. הרעיון בנעילת מפרקים הוא לשלוט בכאב. המפרקים מעוקמים בדרכים שמעולם לא נועדו להתעקם. כמה שיותר עקום יותר כואב. אבל אם הולכים רחוק מדי, אפשר לגרום לנקע או לשבר. מיירון היה זהיר.

"גרג נעדר שוב," אמר מיירון. "זאת הסיבה שהצטרפתי לקבוצה. אני אמור למצוא אותו."

ליאון היה עדיין על ברכיו, זרועו נעולה וישרה. "אז מה זה קשור אליי?"

"היה לכם ריב," אמר מיירון. "אני רוצה לדעת למה."

ליאון נשא אליו את עיניו. "שחרר אותי, מיירון."

"אם עוד פעם תתקוף אותי –"

"אני לא אתקוף. רק תשחרר אותי כבר."

מיירון המתין עוד כמה רגעים, ואז עשה כבקשתו של ליאון ששפשף את זרועו וקם על רגליו. מיירון עקב בדריכות אחר תנועותיו.

ליאון אמר, "באת לפה כי אתה חושב שלגרג היה רומן עם פיונה."

"היה להם?"

ליאון הניד בראשו. "ולא שהוא לא ניסה."

"למה אתה מתכוון?"

"הוא אמור להיות החבר הכי טוב שלי. אבל הוא לא. הוא רק עוד סופרסטאר מזוין שלוקח כל מה שהוא רוצה."

"כולל פיונה."

"הוא ניסה. ניסה בטירוף. אבל היא לא כזאת."

מיירון שתק. זה לא תפקידו להתערב.

"בנים תמיד מתחילים עם פיונה," המשיך. "בגלל איך שהיא נראית ובכלל. אז כשראיתי אותך פה ואתה חשבת שאני לא אהיה בבית..." הוא משך בכתפיו והשתתק.

"התעמתת על זה עם גרג?" שאל מיירון.

"כן," הוא אמר. "לפני כמה שבועות."

"מה אמרת לו?"

עיניו של ליאון הצטמצמו ונראו פתאום חשדניות. "מה זה קשור? איך זה יעזור לך למצוא אותו?" הוא שאל בטון לא נעים. "אתה מנסה להפיל את זה עליי?"

"להפיל עליך מה?"

"אמרת שהוא נעלם. אתה מנסה להפיל את זה עליי?"

"אני רק מנסה לברר איפה הוא נמצא."

"אין לי שום קשר לזה."

"לא אמרתי שיש לך קשר. אני רק רוצה לדעת מה קרה כשהתעמתת איתו."

"מה אתה חושב שקרה?" סנט בו ליאון. "הבנזונה הכחיש הכול. הוא עשה הצגה גדולה ונשבע שהוא בחיים לא ישכב עם אישה נשואה – ובטח לא עם אשת החבר הכי טוב שלו."

מיירון התאפק שלא לגחך. "אבל אתה לא האמנת לו."

"הוא סופרסטאר, מיירון."

"זה לא אומר שהוא שקרן."

"לא, אבל זה עושה אותו משהו אחר. סופרסטארים במעמדו, וכמו טי.סי ושאקיל אוניל ומייקל ג'ורדן, הם לא... הם לא כמו כולנו. יש להם קטע שלהם. חוקים משלהם. כולם כאילו כפופים להם. כולם כאילו המשרתים המזדיינים שלהם. כל הפלנטה צריכה לעמוד דום ולמלא את כל הגחמות וכל השיגעונות שלהם. אתה מבין מה אני אומר?"

מיירון הנהן בהבנה. באוניברסיטה הוא היה אחד מאלה שזכו לנשום את אוויר הפסגות הדליל של הסופרסטארים. הוא חשב שוב על הקשר המיוחד בין סופרסטארים, על שותפות הגורל שלהם. הוא וגרג החליפו בקושי חמש מילים לפני שגרג ביקר אותו בבית חולים, אבל היה ביניהם קשר מיוחד. שניהם ידעו את זה. סופרסטארים אמיתיים חולקים את אוויר הפסגות הדליל עם מעט מאוד אנשים. כמו שטי.סי אמר לו, התהילה באמת מבודדת את המצליחנים הגדולים באופן מוזר ולא תמיד בריא.

המחשבה הזאת הביאה לו סוג של תגלית. הארה חדשה. מיירון עשה צעד אחד לאחור.

הוא תמיד חשב שאם גרג יהיה בצרה, הוא יפנה לחברו הטוב ביותר ויבקש עזרה. אבל זה לא קרה. אם גרג באמת נתקל בגופה ונכנס לפניקה, אם הוא ראה שכל הבעיות שלו מתחילות לסגור עליו ולמוטט אותו – חובות ההימורים, איומי הסחיטה, הגירושים, מאבק המשמורת, הפחד מפני פרסומים קטלניים בעיתונים, האפשרות שיהיה חשוד ברצח. אם הוא הרגיש שהכול אבוד, למי הוא יפנה? הוא יפנה לאדם שיבין אותו טוב מכולם.

הוא יפנה לאדם שיוכל להבין ולהתחבר טוב מכולם אל הצרות הייחודיות של הסופרסטארים.

הוא יפנה לאדם שחולק את אוויר הפסגות הדליל יחד איתו.

36

מיירון לא היה בטוח מה הצעד הבא שעליו לעשות.

למען האמת אין לו שום דבר, רק חשד. אין שום הוכחה. שום ראיה אמיתית. אבל באופן פוטנציאלי זה יכול לענות על הרבה שאלות. למה, למשל, עזרה המחטיפה לטמון מלכודת מצולמת לאמילי? לפי כל העדויות, היא לא היתה קרובה במיוחד לגרג.

אבל היא היא היתה קרובה במיוחד לטי.סי.

שוב הקשר המיוחד ושותפות הגורל האלה בין סופרסטארים. גרג פחד לאבד את ילדיו במאבק המשמורת. זאת הדאגה הגדולה ביותר שיכולה להיות לבן אדם. אז למי הוא פנה לעזרה?

לטי.סי.

כשווין איים על המחטיפה אתמול וגרם לה להבין שהוא מחפש את גרג, את מי היא הזהירה?

את טי.סי.

אין הוכחה, כמובן. אבל היתה הרגשה שזה נכון. נכון מאוד.

מיירון יכול עכשיו לחבר הכול. גרג היה נתון בלחץ מחריד – לא המצב האידיאלי לאדם בעל חוסן נפשי מפוקפק כשלו. מה עבר במוחו כאשר ראה את ליז גורמן מוטלת מתה על הרצפה? הוא בטח ידע שיהיה החשוד העיקרי ברצח שלה. כפי שאמילי ציינה, לגרג היו מניע והזדמנות והוא היה בזירת הרצח. אמילי הבינה את זה. זאת היתה הסיבה שהפלילה אותו. גרג ניבא מן הסתם גם את זה.

אז מה הוא עשה?

הוא ברח.

הגופה של ליז גורמן היתה הקש האחרון. אבל גרג גם ידע שהוא לא יכול לעשות את זה לבד. אנשים יחפשו אחריו הפעם. הוא זקוק לעזרה. הוא זקוק לזמן ומרחב.

אז למי הוא פנה כמוצא אחרון?

אל האיש שהבין אותו טוב מכולם, שיוכל להזדהות טוב מכולם עם הבעיות הייחודיות של הסופרסטארים; אל האדם שחלק איתו את אוויר הפסגות הדליל. מיירון עצר באור אדום. הוא קרוב, כל כך קרוב. טי.סי עזר לגרג להסתתר; בכך מיירון משוכנע. אבל טי.סי הוא כמובן רק חלק מהפתרון. שום דבר מזה לא עונה על השאלה המרכזית של הסיפור:

מי רצח את ליז גורמן?

הוא העביר את מוחו למצב הילוך לאחור ושחזר שוב את ליל הרצח. הוא חשב על קליפ שהיה האורח הראשון מבין השלושה. הראשון שהגיע לדירה של ליז גורמן. מבחינות רבות, קליפ הוא עכשיו החשוד המוביל שלו. אבל מיירון עדיין ראה את הבעיות הגדולות עם התרחיש הזה. מה היה המניע של קליפ, למשל? נכון, המידע שהיה בידי גורמן היה עלול להזיק לקבוצה. המידע היה עלול להיות נפיץ מספיק כדי לגרום לקליפ לאבד את השליטה בקבוצה. אבל האם הוא ייקח אלת בייסבול וירצח אישה בגלל זה? אנשים הורגים כל הזמן בשביל כסף וכוח. אבל קליפ?

וישנה עדיין בעיה גדולה יותר – בעיה שמיירון לא מצליח לפצח חרף כל מאמציו. אמילי היתה זו ששתלה את הדם וכלי הרצח בבית של גרג. על כך אין עוררין, ויש בזה היגיון. אז בסדר. אנחנו יודעים מי שתל את הראיות...

...אבל מי ניקה והעלים אותן?

היו רק שלוש אפשרויות הגיוניות: 1. גרג דאונינג, 2. מישהו שמנסה להגן על גרג, או: 3. הרוצח.

אבל זה לא יכול להיות גרג. גם אם מקבלים את ההנחה הדי בלתי אפשרית שגרג חזר הביתה אחרי שנעלם, איך הוא מצא את הדם?

האם הוא פשוט ירד במקרה לחדר המשחקים? לא. זה מגוחך מדי. גרג היה יורד למטה רק אילו ידע שהדם נשתל שם.

מיירון קפא.

זהו זה. מי שניקה את הדם ידע מה אמילי עשתה. מי שניקה את הדם לא נתקל בו סתם כך במקרה. אז איך הם ידעו? מאמילי? לא ולא, אין סיכוי. בשום פנים. אמילי היא האדם האחרון שיאמר משהו. אולי היא נתפסה בשעת מעשה? שוב, התשובה היא "לא" מהדהד. אם זה היה המקרה, גם אלת הבייסבול היתה מועלמת. יתרה מזאת, הדם היה מנוקה מיד ועוד **לפני** שווין ומיירון מצאו אותו. עיתוי העלמת הראיות הוא קריטי – זה קרה אחרי שווין ומיירון גילו את מה שגילו. וזה אומר שווין ומיירון הם אלה שהדליפו את המידע.

אז למי הם סיפרו?

האצבע הופנתה שוב אל קליפ.

מיירון פנה לכביש 3 ונכנס למתחם האצטדיון, שהתגלה לפניו כמו עב"מ גדול על כן שיגור לבן. האם קליפ ארנסטיין רצח את ליז גורמן וניקה את הדם? מיירון השתעשע ברעיון, אבל לא השתגע עליו. איך קליפ נכנס לבית של גרג? לא היו סימני פריצה. האם הוא ביצע תכסיס מנעולי? קשה להאמין. האם הוא שכר איש מקצוע? עדיין קשה להאמין. קליפ אפילו לא נתן לחוקר פרטי לעשות בדיקה פשוטה של כרטיסי האשראי של גרג מחשש שהשמועה תתפשט. על מי יוכל לסמוך בניקוי דם של אדם שזה עתה רצח?

דבר נוסף עדיין דקר את מיירון בחרב פלדה מושחזת היטב: בגדי הנשים בחדר השינה. גם הם נעלמו. למה שקליפ יסלק סימנים לחברה סודית? למה שמישהו יטרח בכלל?

התרחישים השונים הסתחררו בראשו של מיירון כמו ברווזי גומי במערבולת. הוא התרכז שוב בשאלת החברה המסתורית. הייתכן שזו פיונה ווייט, למרות הכול? היא סירבה לדבר, אבל מיירון האמין חד־משמעית שהיא לא האישה המבוקשת. איך פיונה היתה יכולה לגור עם גרג ולשמור זאת בסוד מפני בעל קנאי כפייתי כמו ליאון? אולי היה איזה סטוץ במוטל או משהו חסר חשיבות מהסוג הזה, אבל מיירון לא

האמין יותר אפילו בכך. ככל שחשב יותר על מייל האקסטזה, הוא הבין שאלה שורות של פיתוי ראשוני ולא שיח אוהבים ותיקים. עכשיו נראה יותר הגיוני שגרג סיפר את האמת לליאון כשאמר שלעולם לא ישכב עם אישה של גבר אחר. המחשבה הפיחה חיים חדשים בבושה הישנה של מיירון.

ברדיו שודרה פרסומת שבה גבר ואישה פלרטטו בקולות נמוכים וצחקו זה מבדיחותיו הצולעות של זה, והכול במטרה למכור משהו לא ברור. מיירון כיבה את הרדיו.

עדיין היו לו יותר שאלות מתשובות. אבל אז הוא הרים את הטלפון הנייד כדי להתקשר לביתו של גרג ולבדוק את ההודעות במשיבון שלו. אצבעותיו התחילו לרעוד. משהו התהדק ונמתח בחזהו והקשה עליו לנשום. ההרגשה הזאת לא היתה המתח שלפני המשחק. היא היתה הדבר הכי רחוק שאפשר מזה.

37

מיירון חלף במהירות על פני מזכירתו של קליפ.

"הוא לא שם," היא קראה.

מיירון התעלם ממנה ופתח את דלת המשרד. האורות היו כבויים והחדר היה ריק. מיירון נפנה אל המזכירה ושאל, "איפה הוא?"

המזכירה, מטרוניתה נוקשה ומבוגרת שמן הסתם עובדת עם קליפ מאז המצאת המקרר, הניחה את ידיה על ירכיה. "אין לי שמץ של מושג," התנשפה.

קלווין ג'ונסון יצא מהמשרד הסמוך. מיירון ניגש אליו. הוא חיכה עד שייכנסו למשרדו של קלווין והדלת תיסגר. "איפה הוא?"

קלווין הרים ידיים. "אני לא יודע. ניסיתי אצלו בבית, אבל אין תשובה."

"יש לו טלפון במכונית?"

"לא."

מיירון הניד בראשו והתחיל להתהלך בחדר מצד לצד. "הוא שיקר לי," אמר מיירון. "הבנזונה שיקר."

"מה?"

"הוא נפגש עם הסחטנית."

קלווין הרים גבה. הוא התיישב בכיסא שמאחורי השולחן שלו. "על מה אתה מדבר?"

"בלילה שהיא נרצחה," אמר מיירון, "קליפ הלך לדירה שלה."

"אבל היא היתה אמורה להיפגש איתנו רק ביום שני," אמר קלווין.

"שמעת אותה אומרת את זה?"

קלווין משך בסנטרו. פדיתו הכוהקת השתקפה באורות שמעל שולחנו. פניו נותרו אגם רוגע.

"לא," אמר באטיות. "קליפ אמר לי."

"הוא שיקר לך."

"אבל למה?"

"מפני שהוא מסתיר משהו."

"אתה יודע מה?"

"לא," אמר מיירון. "אבל אני מתכוון לגלות הלילה."

"איך?"

"הסחיטה עדיין בתוקף," אמר מיירון. "אני הקונה החדש."

קלווין הטה את ראשו. "חשבתי שאמרת שהסחטנית מתה."

"היה לה שותף."

"אני מבין," אמר קלווין. "ואתם נפגשים הלילה?"

"כן. אני עוד לא יודע איפה ומתי. הוא אמור להתקשר."

"אני מבין," אמר שוב קלווין. הוא קפץ אגרוף והשתעל לתוכו. "אם זה משהו מזיק... כלומר, משהו שעלול להשפיע על תוצאות ההצבעה מחר..."

"אני אעשה את הדבר הנכון, קלווין."

"בוודאי. לא התכוונתי לרמוז אחרת."

מיירון קם ממקומו. "תקרא לי כשהוא יגיע."

"בטח."

מיירון נכנס לחדר ההלבשה. טי.סי היה בתנוחת טרום־משחק, כלומר שרוע על כיסא בפינה עם אייפוד מחובר לאוזן ועיניים בוערות וחסרות תנועה. הוא לא התייחס אל מיירון ולא הראה כלל שהוא מבחין בנוכחותו. גם ליאון היה שם. גם הוא התעלם בקפידה ממבטו של מיירון. לא מפתיע.

אודרי התקדמה לעברו. "איך הלך עם – ?"

מיירון השתיק אותה בתנועת ראש. היא הנהנה בהבנה. "אתה בסדר?" שאלה.

"בסדר גמור."

"אתה חושב שהם יכולים לשמוע אותנו?"

"אני לא לוקח סיכונים."

אודרי הביטה ימינה ושמאלה. "גילית משהו חדש?"

"המון," אמר מיירון. "הערב תוכלי לפרסם הכול. סקופ אחרי סקופ."

הניצוץ בעיניה התרחב. "אתה יודע איפה הוא?"

מיירון הנהן. דלת חדר ההלבשה נפתחה. קלווין שרבב פנימה את ראשו. הוא רכן ודיבר לרגע עם קיפר. הוא יצא ומיירון הבחין שהוא פונה ימינה – הדרך ליציאה – במקום לפנות שמאלה אל המשרד.

הטלפון הנייד בכיסו של מיירון צלצל. הוא נשא את עיניו אל אודרי. היא הביטה לאחור. הוא התקרב לפינה וענה.

"הלו?"

קול מעוות־אלקטרונית אמר, "יש לך את הכסף?"

"יש לך עיתוי מחורבן," אמר מיירון.

"תענה לי על השאלה."

ליאון משך את מכנסי ההתעמלות שלו. טי.סי נעמד וטלטל את ראשו בקצב המוזיקה.

"יש לי," אמר מיירון. "ויש לי גם משחק הערב."

"שכח מהמשחק. אתה מכיר את פארק אוברפק?"

"כן, מכיר."

"תפנה בצד הימני מכביש 95. סע עוד קילומטר ותפנה שוב ימינה. אתה תראה כביש ללא מוצא. תחנה שם ותחכה לאור פנס. תתקדם עם שתי ידיים מורמות למעלה."

"יש סיסמה?" שאל מיירון. "אני מת על סיסמאות."

"רבע שעה. אל תאחר. ורק בשביל הסדר הטוב, אני מכיר את החבר שלך, גיבור־העל מפארק אווניו. סידרתי מעקב על המשרד שלו. אם הוא יוצא ממנו ברבע שעה הקרובה, העסקה מבוטלת."

מיירון כיבה את הטלפון. זה קורה עכשיו. בעוד רבע שעה הכול ייגמר – בדרך זו או אחרת. "יכולת לשמוע?" שאל.

אודרי הנהנה לאישור. "את הרוב."

"הולכים לקרות שם כל מיני דברים מוזרים," אמר מיירון. "אני זקוק לעיתונאית לא משוחדת שתתעד הכול. רוצה לבוא?"

היא חייכה. "זאת היתה שאלה רטורית, נכון?"

"תצטרכי לשכב מאחורה על הרצפה של המכונית," הוא המשיך. "אני לא יכול לקחת את הסיכון שיראו אותך."

"אין בעיה," אמרה אודרי. "זה יזכיר לי את ימי התיכון שלי."

מיירון פנה לעבר הדלת. עצביו היו שחוקים כפרסה של סוס משא. הוא ניסה להיראות אדיש כשיצאו מחדר ההלבשה. ליאון רכס את נעלי ההתעמלות שלו. טי.סי נותר חסר תנועה, אבל הפעם עיניו עקבו אחריהם בצאתם.

38

גשם ירד והשחיר את המדרכה. מכוניות בדיוק החלו לנהור אל האצטדיון בתנופה מלאה. מיירון נסע מהיציאה האחורית אל הכביש המהיר של ניו ג׳רזי, על הנתיבים המובילים צפונה שאחרי דוכן אגרת הדרכים האחרון. הוא פנה ימינה ונשאר על כביש 95.

״אז מה קורה?״ שאלה אודרי.

״האיש שאני עומד לפגוש,״ אמר מיירון, ״הרג את ליז גורמן.״

״מי זאת ליז גורמן?״

״הסחטנית שנרצחה.״

״חשבתי ששמה היה קרלה.״

״זה היה שם בדוי.״

״חכה רגע. ליז גורמן זה לא שם של איזה פעילת שמאל קיצונית משנות השישים?״

מיירון הנהן. ״זה סיפור ארוך. אין לי זמן להיכנס לפרטים. בואי רק נאמר שהאיש שאנחנו עומדים לפגוש היה חלק ממזימת הסחיטה. משהו השתבש. היא מתה.״

״יש לך הוכחות?״ שאלה אודרי.

״לא ממש. בשביל זה אני צריך אותך. הבאת את הטייפ הקטן שלך?״

״בטח.״

״תני לי אותו.״

אודרי שלחה יד לארנקה והושיטה לו את המכשיר הזעיר.

"אני אנסה לגרום לו לדבר," אמר מיירון.

"איך?"

"אני אלחץ על הכפתורים הנכונים."

היא קימטה את מצחה. "אתה חושב שזה יעבוד עליו?"

"כן. אם אני אלחץ על הכפתורים הנכונים." הוא הרים את טלפון המכונית. "יש לי שני טלפונים שונים: הטלפון של המכונית והנייד שבכיס שלי. אני אתקשר לטלפון במכונית מהנייד שלי ואשאיר את הקו פתוח. ככה את תוכלי להאזין למה שקורה. אני רוצה שתרשמי כל מילה. אם יקרה לי משהו, תלכי לווין. הוא יידע מה לעשות."

היא רכנה קדימה והנהנה בראשה. בשמשה הקדמית השתקפו הצלליות שעל פניה. הגשם התגבר והכביש שלפניהם הבריק בחושך. מיירון פנה ביציאה הבאה. שלט שבו נכתב "פארק אוברפק" קידם את פניהם כעבור קילומטר אחד.

"תתכופפי," אמר מיירון.

אודרי נעלמה מטווח ראייתו. הוא פנה ימינה. שלט נוסף סיפר לו כי הפארק סגור. הוא התעלם והמשיך קדימה. היה חשוך מכדי לראות משהו, אבל הוא ידע שיש יער משמאלו ואורוות סוסים ישר בהמשך. הוא פנה בפנייה הראשונה ימינה. הפנסים הקדמיים של המכונית פיזזו על פני אזור שיועד לפיקניקים והאירו שולחנות, ספסלים, פחי זבל, נדנדה ומגלשה. הוא הגיע לכביש ללא מוצא ועצר את הרכב. הוא כיבה את האורות ואת המנוע והתקשר מהנייד שלו אל הטלפון שבמכונית. הטלפון היה מחובר לרמקול כדי שאודרי תוכל להאזין. ואז הוא חיכה.

במשך דקות אחדות לא קרה דבר. הגשם ניתך על הגג כמו אבני נחל קטנטנות. אודרי נשארה דוממת מאחור. מיירון הניח את ידיו על ההגה והידק את אחיזתו. הוא שמע את לבו הולם בחזהו.

בלי אזהרה מוקדמת פילחה קרן אור את הלילה כמו חרמש בקציר. מיירון סוכך על עיניו בידו וצמצם את מבטו. הוא פתח באטיות את דלת המכונית. הרוח התחזקה וריססה את פניו בגשם. הוא יצא מהמכונית.

קול גברי מעוות צעק, "תרים ידיים."

מיירון הרים את ידיו מעל ראשו.

"פתח את המעיל שלך. אני יודע שאתה נושא אקדח בנרתיק כתף. תוציא אותו עם שתי אצבעות וזרוק אותו למושב המכונית."

מיירון השאיר יד אחת מורמת באוויר ופתח את מעילו. הוא היה ספוג גשם ושערו נדבק למצחו. הוא הוציא את האקדח והניח אותו על מושב המכונית.

"סגור את הדלת."

מיירון שוב ציית לקול.

"יש לך את הכסף?"

"אני רוצה לראות קודם מה הבאת," אמר מיירון.

"לא."

"היי, תהיה רציני. אני אפילו לא יודע מה אני קונה."

היסוס קצר. "צעד קדימה."

מיירון צעד לקראת האור והתעלם מהסמליות המופגנת. "איך אני אדע שאין לך עותקים ממה שאתה מוכר?"

"לא תדע," אמר הקול. "תצטרך לסמוך עלי."

"מי עוד יודע על זה?"

"אני היחיד," אמר הקול. "היחיד שעדיין חי."

מיירון הגביר את הקצב. ידיו היו עדיין מורמות באוויר. הרוח הצליפה בפניו. בגדיו היו רטובים לגמרי. "איך אני אדע שלא תדבר?"

"שוב, לא תדע. הכסף שלך קונה את השתיקה שלי."

"עד שמישהו אחר יעלה את המחיר."

"לא. אני עוזב אחרי זה. לא תשמע ממני יותר." הפנס הבהב. "עצור בבקשה."

כשלושה מטרים לפניו עמד גבר במסיכת סקי. היה לו פנס ביד אחת וקופסה ביד השנייה. הוא הרים את הקופסה. "הנה."

"מה זה?"

"קודם הכסף."

"מאיפה לי לדעת שהקופסה לא ריקה?"

"בסדר. אז תחזור למכונית שלך ותעזוב." האיש במסיכת הסקי פנה לאחור.

"לא, חכה," אמר מיירון. "אני אביא את הכסף."

האיש במסיכת הסקי נפנה שוב אל מיירון. "בלי משחקים."

מיירון חזר אל מכוניתו. הוא צעד כעשרים צעדים ואז שמע את היריות. שלוש יריות. הקולות לא הרתיעו ולא החרידו אותו משלוותו. הוא פנה באטיות לאחור. האיש במסיכת הסקי היה מוטל על הקרקע. אודרי רצה לעבר הגופה חסרת התנועה. היא נשאה את אקדחו של מיירון.

"הוא עמד לירות בך," קראה אודרי. "הייתי חייבת לירות."

אודרי המשיכה לרוץ. היא הגיעה אל הגופה, התעלמה ממנה ופתחה את הקופסה. מיירון הלך לקראתה באטיות.

"תפתחי אותה," אמר.

"בוא נסתתר קודם מהגשם. המשטרה –"

"תפתחי אותה."

היא היססה. רעמים לא רעמו וברקים לא היכו.

"את צדקת," אמר מיירון.

אודרי נראתה מבולבלת. "באיזה עניין?"

"הסתכלתי על הכול מהזווית הלא נכונה."

"על מה אתה מדבר?"

מיירון עשה צעד נוסף לעברה. "כששאלתי את עצמי מה אני יודע על הדם במרתף," אמר, "זכרתי רק את קליפ וקלווין. שכחתי שסיפרתי לך. כששאלתי את עצמי למה המאהבת של גרג צריכה לשמור על זהותה בסוד, חשבתי על פיונה ווייט וליז גורמן. שוב שכחתי ממך. מספיק קשה לאישה לזכות בכבוד כעיתונאית ספורט. הקריירה שלך היתה נהרסת אם מישהו היה מגלה שאת יוצאת עם אחד השחקנים שאת כותבת עליהם. היית חייבת לשמור את זה בסוד."

היא הביטה בו ופניה דף ריק, לבן ורטוב.

"את היחידה שמתאימה, אודרי. את ידעת על הדם במרתף. היית חייבת לשמור על יחסייך עם גרג בסוד. היה לך מפתח לבית שלו כדי

שתוכלי להגיע אליו בלי בעיות. ואת זו שהיה לה מניע לנקות את הדם כדי להגן עליו. אחרי הכול, את הרגת כדי להגן עליו. מה זה כבר לנקות דם?! קטן עלייך."

היא הרחיקה שיער סורר מעיניה ומצמצה אל תוך הגשם. "אתה לא באמת מאמין שאני –"

"בלילה שאחרי המסיבה אצל טי.סי," קטע אותה מיירון, "כשסיפרת לי איך חיברת הכול ואיך הבנת את הסיפור, הייתי צריך לשאול את עצמי שאלות כבר אז. בטח, ההצטרפות שלי לקבוצה היתה יוצאת דופן. אבל רק מישהו עם קשר אישי – מישהו שבאמת ידע שגרג נעלם ולמה – היה מסוגל לעלות על זה כל כך מהר. את היית המאהבת המסתורית, אודרי. וגם את לא יודעת איפה גרג. את שיתפת איתי פעולה לא מפני שרצית סקופ, אלא מפני שרצית למצוא את גרג. את מאוהבת בו."

"זה מגוחך," היא אמרה.

"המשטרה תסרוק את הבית, אודרי. הם ימצאו שערות."

"זה לא מוכיח כלום," היא אמרה. "ראיינתי אותו כמה פעמים –"

"בחדר השינה שלו? בחדר האמבטיה שלו? במקלחת שלו?" מיירון הניד בראשו. "הם יסרקו גם את זירת הרצח, וגם שם יהיו הוכחות וראיות. שערה או משהו." הוא התקדם לקראתה.

אודרי הרימה את האקדח ביד רועדת.

"יום הולדת שמח, אודרי."

"מה?"

"היום הולדת שלך הוא ב-17 במרץ. 7-1-3. זה הקוד שגרג תכנת במזכירה האלקטרונית שלו."

היא כיוונה את האקדח אל חזהו. "כבה את הטייפ," אמרה, "ואת הטלפון."

מיירון שלח יד לכיסו ועשה כדבריה.

הדמעות והגשם התערבבו יחדיו וניגרו על לחייה. "למה לא יכולת לסתום את הפה שלך?" ייללה. היא הצביעה על הגופה שעל הדשא הרטוב. "שמעת מה הוא אמר: אף אחד לא יודע. כל הסחטנים מתים.

הייתי יכולה להרוס את הדבר הזה" – היא הרימה את הקופסה – "אחת ולתמיד. לא הייתי צריכה לפגוע בך. הכול היה נגמר סוף סוף."

"ומה עם ליז גורמן?"

אודרי נחרה בבוז. "האישה הזאת היתה חתיכת חלאה, סחטנית ונוכלת וזוממת מזימות," אמרה. "אי אפשר היה לסמוך עליה. אמרתי את זה לגרג. מה מנע בעדה מלהכין עותקים, לשתות לו את הדם כל החיים ולרושש אותו? הלכתי לבית שלה באותו לילה והעמדתי פנים שאני חברה לשעבר שרוצה להתנקם בו. אמרתי לה שאני רוצה לקנות עותק והיא אמרה בטח. אתה לא מבין? זה לא היה מביא שום תועלת לשלם לה. היתה רק דרך אחת להשתיק אותה."

מיירון הנהן בראשו. "היית מוכרחה להרוג אותה."

"היא היתה סתם פושעת עלובה, מיירון. היא שדדה בנק, אלוהים ישמור. גרג ואני... אנחנו היינו מושלמים ביחד. אתה צדקת בקשר לקריירה שלי. הייתי צריכה לשמור בסוד על האהבה שלנו, אבל לא להרבה זמן. עמדתי לקבל העברה לתחום אחר. בייסבול. למטס או ליאנקיז. ואז היינו יכולים לצאת עם זה לעולם. הכול הלך כל כך טוב, מיירון, ואז הכלבה המסריחה הזאת נכנסה לתמונה..."

קולה דעך וראשה היטלטל בחוזקה. "הייתי חייבת לחשוב על העתיד שלנו," אמרה אודרי. "לא רק על העתיד של גרג. לא רק על העתיד שלי. אלא גם על העתיד של התינוק שלנו."

עיניו של מיירון נעצמו בכאב. "את בהריון," הוא אמר ברכות.

"עכשיו אתה מבין?" התלהבותה פעורת העיניים שוב חזרה, אף על פי שהכול רק קיבל מימד חדש ומעוות יותר. "היא רצתה להרוס אותו. להרוס אותנו. איזו ברירה היתה לי? אני לא רוצחת, אבל זה היה או אנחנו או היא. ואני יודעת איך זה נראה – שגרג בורח ולא מספר לי. אבל ככה הוא. היינו ביחד יותר משישה חודשים. אני יודעת שהוא אוהב אותי. הוא רק צריך קצת זמן."

מיירון בלע את רוקו. "זה נגמר עכשיו, אודרי."

היא נענעה בראשה ואחזה באקדח בשתי ידיים. "אני מצטערת, מיירון, אני לא רוצה לעשות את זה. אני כמעט מעדיפה למות לפניך."

"זה לא משנה." מיירון עשה צעד נוסף. היא נסוגה לאחור. האקדח רעד בידה. "אלה כדורי סרק," הוא אמר.

עיניה מצמצו בגשם והיא נראתה מבולבלת ואבודה. האיש במסיכת הסקי ניעור לחיים כמו בסרט ערפדים ישן. הוא הסיר את המסיכה והראה לה את התג שלו. "משטרה," צעק דימונטה. ווין וקרינסקי התקדמו לעבר קרחת היער. פיה של אודרי יצר עיגול מושלם. ווין ניהל את שיחת הסחיטה המזויפת; מיירון דאג שאודרי תשמע כל מילה בווליום שיא. השאר כבר היה קל.

דימונטה וקרינסקי ביצעו את המעצר. מיירון צפה בהם ולא הרגיש עוד את הגשם. אחרי שאודרי הוכנסה לניידת הלכו ווין ומיירון לעבר המכונית.

"חבר גיבור־על?" שאל מיירון.

ווין משך בכתפיו.

39

אספרנזה היתה עדיין במשרד ומכשיר הפקס צִרצר. היא חצתה את החדר וצפתה במכונה המתחילה לפלוט דפים. החומר יועד לה ונשלח מהאף. בי.איי:

בנק סיטי נשיונל – טוסון, אריזונה
הנושא: שוכרים של כספות פרטיות.

התיאוריה של אספרנזה לגבי מזימת הסחיטה היתה בערך כזו: חברי בריגדת העורבים שדדו את הבנק. הם פוצצו את הכספות. אנשים שומרים כל מיני דברים בכספות. כסף, תכשיטים, מסמכים חשובים. זה מה שתפר את העיתוי. במילים פשוטות, העורבים מצאו משהו באחת הכספות – דבר מה שגרג דאונינג לא רצה שימצאו, כי הוא היה עלול לגרום לו נזק גדול. ואז הם קושׁשו את מזימת הסחיטה הקטנה שלהם.

השמות הופיעו לפי סדר האלף־בית. אספרנזה התחילה לקרוא את השמות עוד לפני שהדפים שוגרו במלואם. בדף הראשון והשני לא זיהתה שום שם מוכר. רק בדף השלישי, לבה ניתר אל גרונה. ידה הרועדת נשלחה אל פיה, ולרגע חששה שתתחיל לצרוח.

נדרשו כמה שעות טובות כדי לעשות סדר בבלגן. תצהירים נגבו. הסברים ניתנו. מיירון סיפר לדימונטה כמעט את כל הסיפור. הוא השמיט מתוכו רק את הקלטת הלוהטת של אמילי והמחטיפה. שוב, זה לא היה עניינו

של אף אחד. הוא גם לא סיפר על פגישתו עם קול ווייטמן, כי הרגיש איכשהו חייב לו. אודרי מצדה לא דיברה בכלל ורק ביקשה עורך דין.

"אתה יודע איפה גרג?" שאל דימונטה.

"אני חושב שכן."

"אבל אתה לא רוצה להגיד לי."

מיירון הניד בראשו לשלילה. "הוא לא עניינך."

"תודה רבה," אמר דימונטה. "קדימה. תסתלק מפה."

הם היו בתחנה שבדרום העיר. ווין ומיירון יצאו אל הלילה הניו יורקי הקריר. בניינים גדולים השתלטו על האזור. בירוקרטיה מודרנית בצורתה הקיצונית והמפחידה ביותר. אפילו בשעת לילה מאוחרת זו אפשר היה לדמיין המוני אדם צובאים על הפתחים ומסתדרים בתורים בלתי נגמרים.

"זאת היתה תוכנית טובה," אמר ווין.

"אודרי בהריון."

"שמעתי."

"התינוק שלה ייוולד בכלא."

"זאת לא אשמתך."

"היא חשבה שזה היה הסיכוי היחיד שלה לאושר," אמר מיירון.

"היא ראתה סחטנית שעמדה בדרכה להגשים את כל חלומותיה," אמר ווין. "אני לא בטוח שהייתי מתנהג אחרת."

"אי אפשר לרצוח כל פעם שהחיים מערימים קשיים," אמר מיירון.

ווין לא התווכח, אבל גם לא הסכים. הם המשיכו ללכת. כשהגיעו למכונית אמר ווין, "אז איפה זה משאיר אותנו?"

"עם קליף ארנסטיין," אמר מיירון. "הוא חייב לי כמה הסברים טובים."

"אתה רוצה שאני אבוא איתך?"

"לא. אני רוצה לדבר איתו לבד."

40

מיירון הגיע לאצטדיון אחרי שהמשחק נגמר. מכוניות פקקו את היציאות בדרך החוצה והיקשו על המבקשים להיכנס פנימה. מיירון הצליח איכשהו לפלס את דרכו. הוא הראה לשומר את תג השחקן שלו ונסע לחניון הקבוצה.

הוא רץ למשרדו של קליפ. מישהו קרא בשמו. הוא התעלם. דלת המשרד היתה נעולה. הוא כמעט התפתה לפרוץ אותה.

"יו, מיירון."

זה היה אחד מנערי המגבות. מיירון שכח את שמו. "מה קרה?" אמר.

"זה הגיע בשבילך."

הילד הושיט לו מעטפה גדולה וחומה.

"מי הביא את זה?" שאל.

"דוד שלך."

"דוד שלי?"

"זה מה שהוא אמר."

מיירון הביט במעטפה. שמו שורבט בחלקה הקדמי באותיות שחורות ענקיות. הוא פתח את המעטפה והפך אותה. ראשון החליק החוצה מכתב. הוא ניער שוב וקלטת שחורה נפלה לתוך כף ידו. הוא הניח את הקלטת והתחיל לקרוא את המכתב.

מיירון,

הייתי צריך לתת לך את זה בקתדרלה. אני מצטער שלא נתתי לך, אבל הייתי שקוע מדי ברצח של ליז. רציתי שתתרכז בלכידת הרוצח ולא בקלטת הזאת. פחדתי שהיא תסיח את תשומת לבך. אני עדיין חושב שהיא תסיח, אבל זה לא נותן לי את הזכות למנוע אותה ממך. אני רק מקווה שתישאר מספיק ממוקד כדי למצוא את המנוול שהרג את ליז. היא ראויה לצדק.

רציתי גם לספר לך שאני חושב להסגיר את עצמי. עכשיו כשליז איננה, אין שום סיבה להמשיך להסתתר. דיברתי על זה עם כמה מחברי הוותיקים, שבמקרה הם גם עורכי דין. הם כבר התחילו לאסוף את כל שכירי החרב שאבא של האנט גייס. הם בטוחים שלפחות אחד מהם יאמת את הגרסה שלי. נראה.

אל תקשיב לקלטת הזאת לבד, מיירון. תקשיב לה עם חבר.

קול.

מיירון קיפל את המכתב. לא היה לו מושג מה לחשוב. הוא הציץ במורד המסדרון. לא היה סימן וזכר לקליפ. הוא רץ לכיוון היציאה. רוב השחקנים כבר עזבו את האצטדיון, ובהם כמובן גם טי.סי. מגיע אחרון ועוזב ראשון. מיירון נכנס למכוניתו וסובב את המפתח. אחר כך הוציא את הקלטת, הכניס אותה לטייפ שבמכונית
וחיכה.

אספרנזה ניסתה להתקשר לטלפון במכונית של מיירון. לא היתה תשובה. אחר כך התקשרה לנייד שלו. אותו דבר. הנייד תמיד הלך איתו לכל מקום. אם הוא לא עונה זה מפני שהוא לא רוצה לענות. היא התקשרה במהירות לנייד של ווין. הוא ענה בצלצול השני.

"אתה יודע איפה מיירון?" שאלה אספרנזה.

"הוא נסע לאצטדיון."

"לך תמצא אותו, ווין."

"למה? מה קרה?"

"בריגדת העורבים שדדו גם את הכספות בבנק. שם הם השיגו את המידע ששימש לסחיטה של דאונינג."

"מה הם מצאו?"

"אני לא יודעת," היא אמרה. "אבל יש לי רשימה של האנשים ששכרו את הכספות."

"אז?"

"כספת אחת הושכרה למר וגברת ב. ווסון."

שתיקה.

ווין אמר, "את בטוחה שזה אותו ב. ווסון שפצע את מיירון?"

"כבר בדקתי," אמרה אספרנזה. "ה-ב' זה ברט, בן 33, מאמן כדורסל בתיכון. זה הוא, ווין. זה אותו ברט ווסון."

41

כלום.

מיירון שיחק עם כפתור הווליום. רחשושים ומיני קולות צורמים בקעו מהרמקולים ברכב. הוא הנמיך את הווליום ושוב הגביר. הוא שמע קולות עמומים, אבל לא היה לו מושג מיהם ומהם.

דממה.

שתי דקות של קלטת ריקה חלפו עד שלבסוף שמע מיירון קולות. אוזניו נזקפו ונדרכו, אבל הוא לא הצליח לפענח הרבה. אחר כך הקולות נעשו חזקים יותר ומעט יותר ברורים. הוא רכן קרוב אל הרמקול, ולפתע שמע בבהירות מפחידה קול צרוד:

"הבאת את הכסף?"

יד נשלחה אל חזהו של מיירון, תפסה את לבו ומעכה. הוא לא שמע את הקול הזה עשר שנים, אבל זיהה אותו מיד. זה היה ברט ווסון. מה לעזאזל – ?

ואז הקול השני הסתער עליו כמו במכת מחץ.

"יש לי חצי עכשיו. אלף דולר עכשיו. את החצי השני תקבל אחרי שהוא יושבת..."

כל גופו של מיירון הצטמרר. גל של זעם שכמוהו לא ידע מימיו הציף את כל גופו ואיים להטביעו. ידיו נקפצו לאגרופים. דמעות פרצו החוצה בעל כורחו. הוא זכר ששאל את עצמו למה הסחטנים התקשרו גם אליו והציעו לו לקנות את הלכלוכים על גרג. הוא נזכר בצחוקו של קול

ווייטמן ובחיוכו האירוני של מרטי פלדר כשנודע להם שהוא ולא אחר נשכר כדי למצוא את גרג דאונינג. הוא נזכר בקול שעל המשיבון של גרג, שאמר: "הוא מוכן לשלם. זה מה שאתה רוצה?" ויותר מהכול, הוא נזכר בפניו המיוסרות של גרג בבית החולים לפני כל אותן שנים.

לא שותפות גורל הביאה את גרג לשבת ליד מיטתו של מיירון.

זאת היתה אשמה.

"אל תפגע בו יותר מדי קשה, ברט. אני רק רוצה שבוליטר יושבת לכמה משחקים..."

משהו בנבכי התודעה העמוקים של מיירון נשבר כמו זרד יבש. בלי מחשבה מודעת הוא העביר את המכונית להילוך אחורי.

"שמע, אני ממש צריך את הכסף. אתה לא יכול לתת לי עוד 500? הולכים להעיף אותי בקרוב. זה המשחק האחרון שלי ואחר כך אני אהיה מובטל..."

הוא החזיר את המכונית למצב נהיגה. רגלו לחצה על הדוושה. מד המהירות זינק. פניו של מיירון התעוותו למסיכה של זעם בלתי נשלט. דמעות כיסו את לחייו אך לא נלווה אליהן שום קול. הוא נהג בלי ממש לראות.

הוא ניגב את פניו בשרוולו ופנה אל שביל הגישה לביתו של טי.סי. השומר בכניסה חסם אותו.

הוא יצא מהדוכן הקטן שלו. מיירון נופף לו להתקרב. כאשר השומר יצא לגמרי מתחומי הדוכן, מיירון הראה לו את האקדח.

"אם תזוז, אני אפוצץ לך את הראש."

ידיו של השומר התרוממו באוויר. מיירון יצא מהמכונית ופתח את השער. הוא הורה לשומר להיכנס למכונית. המכונית שעטה קדימה. רק כשהיו במרחק שלושים סנטימטרים מדלת הבית לחץ מיירון על הבלמים. הוא זינק מהמכונית ובלי היסוס פרץ בבעיטה את הדלת של טי.סי. הוא רץ אל הסלון.

הטלוויזיה היתה דלוקה. טי.סי הרים את מבטו, מבוהל. "מה לעזאז – ?"

מיירון קפץ לקצה השני של החדר, תפס בזרועו של טי.סי וסובב אותה מאחורי גבו.

"היי –"

"איפה הוא?" קרא מיירון.

"אני לא יודע על מה –"

מיירון משך בזרוע. "אל תאלץ אותי לשבור אותה, טי.סי. איפה הוא?"

"חתיכת בנזו –"

מיירון השתיק אותו על ידי כך שדחף את הזרוע רחוק וגבוה יותר במעלה הגב. טי.סי צרח, וגופו הענק התפתל באזור המותניים כדי להפחית את הכאב. "אני שואל בפעם האחרונה," אמר מיירון. "איפה גרג?"

"אני כאן."

מיירון הרפה מטי.סי והסתובב לכיוון הקול. גרג דאונינג עמד בפתח הדלת. מיירון לא היסס. הוא שחרר צרחה גרונית מעמקי הקרביים והתנפל.

גרג הרים ידיים, אבל זה היה כמו להשקיט הר געש עם אקדח מים. האגרוף של מיירון נחת ישר בפניו של גרג, שהתמוטט לאחור מעוצמת המכה. מיירון צנח עליו וברכיו נחתו בין הצלעות. משהו נסדק. הוא התיישב על חזהו של גרג והטיח בו עוד אגרוף.

"די! מספיק!" צעק טי.סי. "אתה תהרוג אותו!"

מיירון כמעט לא שמע אותו.

הוא הניף את האגרוף הבא, אבל טי.סי עצר בעדו והסתער עליו. מיירון התגלגל ונעץ את מרפקו בכליות של טי.סי. הם נחבטו אל הקיר. עיניו של טי.סי כמעט התפקעו מחוריהן והאוויר התרוקן מגופו כמו מבלון. מיירון קם. גרג זחל הצידה. מיירון קפץ מעל הספה. הוא תפס את גרג ברגלו ומשך אותו אליו.

"אתה זיינת את אשתי!" צעק גרג. "אתה חושב שלא ידעתי? אתה זיינת את אשתי!"

המילים האטו מעט את הקצב של מיירון, אבל לא עצרו אותו.

מבעד לדמעות שלו הוא העיף עוד אגרוף. פיו של גרג התמלא בדם. מיירון חימם אגרוף נוסף לפעולה. יד ברזל נשלחה אליו ותפסה בזרועו, ייצבה וחסמה אותה.

"מספיק," אמר ווין.

מיירון נשא את עיניו. פניו היו מעוותות מבלבול ומזעם. "מה?"

"הוא חטף מספיק."

"אבל זה כמו שאמרת," התחנן מיירון. "ווסון עשה את זה בכוונה. גרג שכר אותו."

"אני יודע," אמר ווין, "אבל הוא חטף מספיק."

"על מה אתה מדבר לעזאזל? אם זה היית אתה –"

"סביר להניח שהייתי הורג אותו," השלים ווין את המשפט. הוא הביט במיירון ומשהו הבהב בעיניו. "אבל אתה לא."

מיירון בלע את רוקו. ווין הנהן שוב והרפה מזרועו של מיירון. מיירון הניח לזרועו להישמט לצד הגוף. הוא ניתק מגרג דאונינג, שקם על רגליו והשתעל אל תוך ידו שיעול מלא דם. "עקבתי אחרי אמילי באותו לילה," הצליח לומר בין השיעולים. "ראיתי את שניכם... רק רציתי לנקום, זה הכול. לא היית אמור להיפצע כל כך קשה."

מיירון נשם נשימות עמוקות. סופת האדרנלין בגופו תגווע עוד מעט, אבל בינתיים היא עדיין שם. "כאן התחבאת מההתחלה?"

גרג נגע בפניו, עיווה אותן בכאב ואז הנהן בראשו. "פחדתי שיחשבו שאני הרגתי את האישה הזאת," אמר. "והמאפיה רדפה אחרי ומאבק המשמורת והחברה שלי בהריון." הוא נשא את עיניו. "הייתי צריך קצת זמן, זה הכול."

"אתה אוהב את אודרי?"

גרג אמר, "אתה יודע?"

"כן."

"כן," אמר גרג. "אני אוהב אותה מאוד."

"אז תתקשר אליה," אמר מיירון. "היא בכלא."

"מה?"

מיירון לא הרחיב. הוא קיווה שאם יטיח זאת בפרצופו המדמם של

גרג, יהיה לו מין עונג מעוות. זה לא קרה. הוא רק נזכר שהוא עצמו אינו פטור מאשמה בסיפור הזה.

הוא קם ועזב את המקום.

מיירון מצא את קליפ לבדו באותו תא אח"מים שבו נפגשו כשהכול התחיל. הוא התבונן במגרש הריק וישב בגבו למיירון. הוא לא זז כשמיירון כחכח בגרונו.

"ידעת כל הזמן," אמר מיירון.

קליפ שתק.

"הלכת לדירה של ליז גורמן באותו לילה," המשיך מיירון. "היא השמיעה לך את הקלטת, נכון?"

קליפ לפת את ידיו מאחורי גבו והנהן בראשו לאישור.

"בגלל זה שכרת אותי. זה לא היה צירוף מקרים. רצית שאני אגלה את האמת."

"לא ידעתי איך לספר לך." קליפ נפנה סוף סוף אל מיירון. עיניו היו מעורפלות ומבולבלות. הצבע אזל מפניו. "זאת לא היתה הצגה, אתה יודע. כל הרגש שהיה במסיבת העיתונאים..." הוא הרכין את ראשו, אסף את עצמו וזקף אותו שוב. "אתה ואני איבדנו קשר אחרי הפציעה שלך. רציתי להתקשר אליך אלף פעם, אבל הבנתי. אתה רצית להתרחק. הפציעה אף פעם לא עוזבת את הגדולים באמת, מיירון. ידעתי שהיא אף פעם לא תעזוב אותך."

מיירון פתח את פיו, אך שום קול לא בקע ממנו. כל ישותו היתה חשופה ושותתת. קליפ התקרב אליו. "חשבתי שזאת תהיה דרך בשבילך ללמוד את האמת," אמר קליפ. "קיוויתי גם שזה יהיה משהו משחרר, מזכך. לא קתרזיס מושלם, כי כמו שאמרתי, זה אף פעם לא עוזב את המצוינים – אבל בכל זאת, משהו."

במשך דקות אחדות הם עמדו שם בלי לומר מילה ובהו בחלל.

"אתה אמרת לוולש להכניס אותי למשחק באותו ערב," אמר מיירון.

"כן."

ידעת שאני לא אשתווה לרמה של האחרים."

קליפ הנהן בראשו באטיות.

מיירון הרגיש שהדמעות חוזרות לעיניו. הוא הדף אותן שוב במצמוץ נמרץ.

בפניו של קליפ נרשמו רעידות קלות, אך גופו היה נוקשה ומאובן. "רציתי לעזור לך," אמר, "אבל לא כל הסיבות שלי היו נאצלות או לא מקצועיות. כשהחתמתי אותך לקבוצה ידעתי שתוכל לתרום הרבה, שאתה שחקן צוות ותמיד היית. תמיד אהבת את הצד הזה של הכדורסל, מיירון – להיות חלק מקבוצה."

"אז?"

"התוכנית שלי נועדה גם לגרום לך להרגיש חבר בקבוצה. חבר אמיתי. חבר שאף פעם לא יפגע בנו."

מיירון הבין. "חשבת שאם אני אצור קשר טוב עם החברים לקבוצה, אני לא אספר לאף אחד מה גיליתי בסוף."

"זה לא באופי שלך," אמר קליפ.

"אבל האמת תצא לאור," אמר מיירון.

"אני יודע."

"אתה עלול לאבד את הקבוצה."

קליפ חייך ומשך בכתפיו. "יש דברים יותר גרועים מזה," אמר. "כמו שאתה עצמך יודע, יש דברים יותר גרועים בחיים מאשר לא להיות מסוגל לשחק שוב לעולם."

"אני תמיד ידעתי את זה," אמר מיירון, "אבל אולי בכל זאת הייתי זקוק לתזכורת קטנה."

42

הוא וג׳סיקה ישבו על הספה בדירתה. הוא סיפר לה הכול. ג׳ס חיבקה את ברכיה והיטלטלה קדימה ואחורה. עיניה נראו מלאות כאב.

"היא היתה חברה שלי," אמרה ג׳סיקה.

"אני יודע."

"מעניין מה אני הייתי עושה באותו מצב כדי להגן עליך."

"לא היית הורגת."

"לא," היא אמרה. "כנראה שלא."

מיירון התבונן בה. היא נראתה על סף דמעות. הוא אמר, "אני חושב שלמדתי משהו עלינו מהסיפור הזה."

היא חיכתה שירחיב.

"ווין ואספרנזה לא רצו שאני אשחק שוב. אבל את לא ניסית לעצור בעדי. פחדתי שאולי את לא מבינה אותי טוב כמו שהם מבינים אותי. אבל זה בכלל לא נכון. את ראית את מה שהם לא היו יכולים לראות."

ג׳סיקה בחנה את פניו במבט חודר. היא הרפתה את ברכיה והחליקה רגל לרצפה. "אף פעם לא דיברנו על זה באמת לפני כן," אמרה.

הוא הנהן.

"האמת היא שאף פעם לא התאבלת כמו שצריך על סוף הקריירה שלך," המשיכה ג׳סיקה. "אף פעם לא הפגנת חולשה. דחפת את זה לאיזו מזוודה פנימית והמשכת הלאה. הסתערת על כל דבר בחייך במין נואשות חונקת. לא חיכית. זינקת על כל מה שנשאר ואימצת אותו בכוח,

מהפחד שכל עולמך שביר כמו הברך שלך. מיהרת ללמוד משפטים. ברחת ועזרת לווין. נאחזת בטירוף בכל מה שיכולת."

"כולל בך," סיים את המשפט במקומה.

"כן. כולל בי. לא רק מפני שאהבת אותי. גם מפני שפחדת לאבד יותר ממה שכבר איבדת."

"אבל באמת אהבתי אותך," הוא אמר. "אני עדיין אוהב."

"אני יודעת. אני לא מנסה להפיל הכול עליך. הייתי אידיוטית. זאת היתה בעיקר אשמתי. אני מודה. אבל האהבה שלך אז גבלה בייאוש. תיעלת את כל האבל שלך לסוג של תלותיות ונזקקות. פחדתי להיחנק. אני לא רוצה להישמע כמו פסיכולוגית בפרוטה, אבל היה לך צורך להתאבל. היית צריך לשים הכול מאחוריך ולא לדכא את זה. אבל לא הסכמת להתמודד."

"ואת חשבת שהחזרה למגרש תגרום לי להתמודד עם זה," הוא אמר.

"כן."

"זאת לא היתה תרופת פלאים, את יודעת."

"אני יודעת," אמרה ג'סיקה. "אבל אני חושבת שזה עזר לך לשחרר קצת, להרפות."

"ולכן את חושבת שעכשיו זה זמן טוב שנעבור לגור ביחד."

ג'סיקה נשמה עמוק. "אם אתה רוצה," אמרה. "אם אתה מרגיש מוכן."

הוא נשא את עיניו באוויר ואמר, "אני אצטרך עוד מקום בארונות."

"אין בעיה," לחשה ג'סיקה. "כל מה שתרצה."

היא התכרבלה בזרועותיו. הוא עטף אותה בחום גופו, משך אותה קרוב אליו, וסוף סוף הרגיש מאוד בבית.

★ ★ ★

זה היה בוקר חם ומחניק בטוסון, אריזונה. איש גדל־גוף פתח את דלת ביתו.

"אתה ברט ווסון?"

האיש המגודל הנהן לאישור. "אני יכול לעזור לך במשהו?"

ווין חייך. "כן," אמר. "אני חושב שאתה בהחלט יכול."

השכונה יוקרתית. הבית מפואר. החדרים מעוצבים בטוב טעם. הכול, למראית עין, קסום ומושלם. ובמרתף, בחדר המשחקים, יש צעצועים לרוב – ודם. דם על הקירות. דם על הרצפה.

כך מתחילה עוד תעלומה עוצרת נשימה ש**מיירון בוליטר** – כדורסלן העבר, סוכן הספורטאים בהווה והבלש הפרטי בעל כורחו – נקרא לפצח. הוא יוצא בעקבותיו של יריב לשעבר שנעלם באורח מסתורי, והשאיר אחריו אישה שהיתה אהובתו של בוליטר עצמו. ובצעד דרמטי במיוחד, שאין ממנו מנוס, בוליטר חוזר אל המגרש גם כשחקן מקצועי. בעולם של כוכבים, מעריצות, מהמרים וחלומות שבורים, בוליטר חושף סודות מחרידים, ונאלץ להתמודד עם עבר שאינו יכול לשחזר, ועם הווה שאין לדעת אם ישרוד.

"מירוץ מסחרר, מרגש ומהנה לכל אורכו."

(טורונטו סטאר)

"הרלן קובן הוא מתנתה הגדולה של אמריקה לתרבות הפנאי העולמית ולשמחת חייהם של מיליוני קוראים מכורים."

(קוריירה דה לה סרה)